Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 22 maja 2023 r.
(OR. en)

9596/23

Międzyinstytucjonalny numer referencyjny:
2023/0156(COD)

UD 110
CODEC 917
ENFOCUSTOM 57
ECOFIN 452
MI 429
COMER 57
TRANS 194
FISC 95

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	17 maja 2023 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2023) 258 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego unijny kodeks celny i Urząd Unii Europejskiej ds. Celnych oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 952/2013

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2023) 258 final.

Zał.: COM(2023) 258 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 17.5.2023 r.
COM(2023) 258 final

2023/0156 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające unijny kodeks celny i Urząd Unii Europejskiej ds. Celnych oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 952/2013

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2023) 198} - {SWD(2023) 140} - {SWD(2023) 141}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Unia celna UE jest prawdziwym sukcesem integracji europejskiej i dobrobytu: unia celna jest podstawą i strażnikiem jednolitego rynku UE[1], dzięki czemu możliwy jest swobodny przepływ towarów w Unii. W międzynarodowych stosunkach handlowych Unia mówi jednym głosem jako jeden z największych na świecie bloków handlowych. Sprawne funkcjonowanie unii celnej ma podstawowe znaczenie dla gospodarki i dobrobytu UE oraz jej międzynarodowej konkurencyjności. Obywatele i przedsiębiorstwa czerpią korzyści z handlu międzynarodowego, a jednocześnie taryfy celne, kontyngenty i inne środki handlowe przyczyniają się do ochrony produkcji przemysłowej i miejsc pracy w Unii oraz do generowania dochodów na potrzeby finansów publicznych.

Obecnie gospodarka UE jest na etapie dwojakiej transformacji – ekologicznej i cyfrowej, w związku z czym UE przyjęła ambitne przepisy ustanawiające normy środowiskowe, społeczne i cyfrowe oraz normy w zakresie bezpieczeństwa, za sprawą których kształtuje się sposób działania przedsiębiorstw na jednolitym rynku i poza nim. Realizacja tego ambitnego programu będzie zagrożona, jeżeli produkcja unijna zostanie zastąpiona przywozem z państw trzecich, które nie przestrzegają tych norm. Bez centralnego monitorowania i kontrolowania łańcuchów dostaw przez organy celne Unia nie posiada pełnej wiedzy na temat tego, jakie towary są wprowadzane na tej terytorium i z niego wyprowadzane. W takiej sytuacji działania w ramach unijnej polityki sektorowej stają się mniej wiarygodne, a pozycja UE jako podmiotu geopolitycznego słabnie.

Organy celne są coraz bardziej obciążone rosnącym zakresem zadań wynikających z wyżej wspomnianych bardzo ambitnych przepisów, które przyjęto w ostatnich latach. W rezultacie organy celne znajdują się obecnie pod presją w obliczu, z jednej strony, rosnącego zakresu zadań i ich złożoności, a z drugiej strony – gwałtownego wzrostu liczby wysyłek o niewielkiej wartości w handlu elektronicznym. Co więcej, bez centralnego nadzoru nad łańcuchem dostaw Unia nie posiada pełnej wiedzy na temat tego, jakie towary są wprowadzane na jednolity rynek i z niego wyprowadzane, ani pełnej kontroli nad tym. Fakt ten potęguje wyzwania nierozerwalnie związane z procesami celnymi, danymi i narzędziami informatycznymi oraz z zarządzaniem unią celną. Jak wynika z oceny skutków, realizując swoją rolę ochronną, organy celne borykają się z trudnościami w zakresie zarządzania ryzykiem i współpracy z organami nadzoru rynku, organami ścigania, organami podatkowymi i z innymi partnerami. Problemami są ponadto obciążenie administracyjne dla handlu, trudności związane z przeprowadzaniem kontroli towarów będących przedmiotem handlu elektronicznego, ograniczona jakość danych i ograniczony dostęp do danych, a także różnice we wdrażaniu między państwami członkowskimi.

Reforma ta ma zwiększyć zdolność organów celnych do nadzorowania i kontrolowania, jakie towary są wprowadzane na terytorium unii celnej i z niego wyprowadzane. Reforma celna stanowi długoterminową strategiczną decyzję, której celem jest elastyczne dostosowanie się do zmian w łańcuchach dostaw i lepsza ochrona interesów finansowych UE i jej państw członkowskich, a także interesów w zakresie bezpieczeństwa, ochrony i interesu publicznego UE.

---

[1] Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 stycznia 2023 r. w sprawie trzydziestolecia jednolitego rynku – radość z osiągnięć i spojrzenie w przyszłość (P9_TA(2023)0007).

W tym kontekście w wytycznych politycznych przewodnicząca Komisji Europejskiej Ursula von der Leyen ogłosiła: „Nadszedł czas, by wprowadzić unię celną na kolejny poziom, wyposażyć ją w solidniejsze ramy, które pozwolą nam lepiej chronić naszych obywateli i europejski jednolity rynek. Zaproponuję śmiały pakiet na rzecz zintegrowanego europejskiego podejścia obejmujący wzmocnienie zarządzania ryzykiem celnym i wspieranie dokonywania skutecznych kontroli przez państwa członkowskie”[2].

W ramach pierwszych działań następczych Komisja przedstawiła plan działania na rzecz unii celnej[3] zawierający opis konkretnych działań służących przygotowaniu reformy. Zgodnie z tym planem oraz na wniosek Parlamentu Europejskiego Komisja przeprowadziła śródokresową ocenę wdrażania unijnego kodeksu celnego (UKC)[4], w wyniku której uznano poczynione postępy, ale ustalono także, że konieczne jest wzmocnienie ram handlu elektronicznego oraz zakazów i ograniczeń. W ramach oceny śródokresowej wskazano również na wyzwania związane z opracowaniem 27 krajowych informatycznych systemów celnych. W planie działania na rzecz unii celnej zapowiedziano również przeprowadzenie oceny skutków dotyczącej zalet i wad reformy oraz dyskusji strategicznej z krajowymi administracjami celnymi w ramach grupy analitycznej w celu rozważenia, w jaki sposób należy uczynić unię celną sprawniejszą, bardziej zaawansowaną technologicznie i odporną na kryzysy; dyskusję przeprowadzono w 2022 r.

Uznając konieczność wprowadzania zmian strukturalnych, Komisja podjęła współpracę z zainteresowanymi stronami, przedstawicielami środowiska akademickiego i partnerami międzynarodowymi w ramach działania prognostycznego dotyczącego przyszłości ceł w UE w 2040 r. W sprawozdaniu prognostycznym z tego działania zalecono „stawienie czoła wyzwaniu związanemu z zarządzaniem unią celną przede wszystkim za sprawą wprowadzenia w pierwszej kolejności wspólnej centralnej struktury umożliwiającej prezentowanie jednolitego stanowiska, czerpanie korzyści z postępu technologicznego i jak najskuteczniejsze wykorzystanie danych celnych”[5]. W niezależnym sprawozdaniu grupy mędrców ds. wyzwań stojących przed unią celną UE stwierdzono ponadto, że „krajowe organy celne nadal w różny sposób stosują przepisy i procedury” oraz że „obecnie poziom ochrony obywateli i państw członkowskich jest uzależniony od miejsca kontroli towarów, a przedsiębiorstwa dopuszczające się nadużyć i zaniedbań znajdują się w zdecydowanie korzystniejszej sytuacji naznaczonej niskim ryzykiem niż uczciwe, przestrzegające przepisów przedsiębiorstwa i osoby fizyczne”[6].

Europejski Trybunał Obrachunkowy wskazał wyzwania dla organów celnych w sprawozdaniach specjalnych. W jednym sprawozdaniu Trybunał stwierdził, że niedostateczna harmonizacja kontroli celnych szkodzi interesom finansowym UE i sformułował pod adresem Komisji zalecenia, które mają: „doprowadzić do bardziej jednolitego przeprowadzania kontroli celnych, a także do rozwinięcia zdolności do szeroko

---

2 Unia, która mierzy wyżej – Mój program dla Europy Wytyczne polityczne na następną kadencję Komisji Europejskiej (2019–2024).

3 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego „Wprowadzenie unii celnej na kolejny poziom – plan działania”, COM(2020) 581 final.

4 Dokument roboczy służb Komisji w sprawie śródokresowej oceny wdrażania unijnego kodeksu celnego, SWD(2022) 158 final.

5 Ghiran, A., Hakami, A., Bontoux, L. and Scapolo, F., „The Future of Customs in the EU 2040”[„Przyszłość ceł w UE w 2040 r.”], Urząd Publikacji Unii Europejskiej, Luksemburg, 2020 r.

6 „Putting more Union in the European customs, Ten proposals to make the EU Customs Union fit for a Geopolitical Europe” [„Więcej Unii w europejskim systemie celnym: dziesięć propozycji mających na celu dostosowanie unii celnej UE do geopolitycznej Europy”], sprawozdanie grupy mędrców na temat reformy unii celnej UE, Bruksela, marzec 2022 r.

zakrojonej analizy i koordynacji na szczeblu unijnym oraz wykorzystania tej zdolności w praktyce”[7]. Trybunał stwierdził ponadto, że opóźnienia w opracowywaniu informatycznych systemów celnych są spowodowane „w szczególności: [przez] zmiany zakresu projektu, przydzielenie niewystarczających zasobów przez UE i państwa członkowskie oraz długotrwały proces podejmowania decyzji wynikający z wielowarstwowej struktury zarządzania”[8].W odniesieniu do handlu elektronicznego kontrolerzy zwrócili uwagę na problemy związane z poborem podatku VAT i należności celnych[9]. W kolejnym sprawozdaniu wskazano luki w ramach prawnych i nieskuteczne wdrażanie procedur przywozowych, stwierdzając w nim także, że „w odmienny sposób podchodzą one [państwa członkowskie] do zwalczania problemu zaniżania wartości, błędnego opisu pochodzenia i nieprawidłowej klasyfikacji towarów, a także do nakładania sankcji”, co ma wpływ na wybór urzędu celnego przez przedsiębiorców[10].

Przedmiotowa reforma polega na uproszczeniu UKC i ograniczeniu formalności administracyjnych, co jest zgodne z programem sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) Komisji. Reforma ta stanowi część programu prac Komisji na 2022 r. w ramach priorytetu „Gospodarka służąca ludziom”[11].

Reforma ta obejmuje dwa dodatkowe wnioski ustawodawcze, które Komisja przyjęła dzisiaj w ramach szerokiego pakietu, głównie, z jednej strony, w celu zmiany dyrektywy VAT[12] oraz – z drugiej strony – w celu zmiany rozporządzenia ustanawiającego system zwolnień celnych i Nomenklatury scalonej[13]. Obie zmiany uzupełniają reformę celną o niezbędne środki konieczne do stawienia czoła wyzwaniom związanym ze sprzedażą towarów na odległość (transakcje w handlu elektronicznym), tj. poprzez zniesienie progu 150 EUR, po przekroczeniu którego pobierane są należności celne zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

UKC stanowi główne ramy prawne i informatyczne dla procesów celnych na obszarze celnym Unii. Przedmiotowa reforma obejmuje przegląd i uchylenie aktu podstawowego. W dalszej kolejności przeprowadzony zostanie przegląd szczegółowych aktów wykonawczych i aktów delegowanych.

---

7 Europejski Trybunał Obrachunkowy, Sprawozdanie specjalne nr 04/2021: Kontrole celne – niedostateczna harmonizacja szkodzi interesom finansowym UE.

8 Europejski Trybunał Obrachunkowy, Sprawozdanie specjalne nr 26/2018: Szereg opóźnień we wdrażaniu informatycznych systemów celnych: jak do nich doszło?

9 Europejski Trybunał Obrachunkowy, Sprawozdanie specjalne nr 12/2019: Handel elektroniczny – wiele problemów związanych z poborem podatku VAT i należności celnych czeka na rozwiązanie.

10 Europejski Trybunał Obrachunkowy, Sprawozdanie specjalne nr 19/2017: luki w ramach prawnych i nieskuteczne wdrażanie wpływają negatywnie na interesy finansowe UE.

11 Program prac Komisji na 2022 r. Razem czynimy Europę silniejszą.

12 Wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących VAT odnoszących się do podatników ułatwiających sprzedaż na odległość towarów importowanych oraz stosowania procedury szczególnej dla sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, a także w odniesieniu do uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu (Dz.U. L ...).

13 Wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych i rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, w ramach szeroko zakrojonej i kompleksowej reformy unii celnej (Dz.U. L ...).

Reforma ta jest zgodna z przepisami dotyczącymi zasobów własnych w budżecie Unii, w których określono, że cła stanowią bezpośrednie źródło dochodów Unii[14], oraz z przepisami dotyczącymi sposobu udostępniania Unii należnych kwot[15].

Wniosek zapewnia pełną spójność traktowania sprzedaży towarów wysyłanych z państw lub terytoriów trzecich w handlu elektronicznym między przedsiębiorstwami a konsumentami pod kątem VAT i ceł. Zapewnienie takiej spójności obejmuje zakres stosowania, terminy stosowane w odniesieniu do ustalania, poboru i płatności ceł i podatków, powiązane obowiązki sprawozdawcze, a także harmonizację obowiązków sprzedawców internetowych, w szczególności platform handlowym. Dzięki zsynchronizowanym przepisom sprzedawcy internetowi będą mogli oferować konsumentom w UE rzeczywistą cenę całkowitą w ramach internetowej sprzedaży towarów w przypadku wszystkich towarów przywożonych z państw trzecich, z wyjątkiem sytuacji, w których towary podlegają unijnej zharmonizowanej akcyzie[16] i środkom polityki handlowej.

27 lutego 2023 r. Komisja Europejska i rząd Zjednoczonego Królestwa osiągnęły polityczne porozumienie co do zasady w sprawie ram windsorskich będących kompleksowym zbiorem wspólnych rozwiązań mających ostatecznie odpowiedzieć na praktyczne wyzwania, przed którymi stoją obywatele i przedsiębiorstwa w Irlandii Północnej. Te wspólne rozwiązania obejmują m.in. nowe ustalenia dotyczące ceł. 24 marca 2023 r. Wspólny Komitet UE–Zjednoczone Królestwo przyjął decyzję nr 1/2023 w sprawie ustaleń dotyczących ram windsorskich, w szczególności w dziedzinie ceł. Decyzja nr 1/2023 stanowi, że Zjednoczone Królestwo może powiadomić Unię i – w przypadku braku znalezienia rozwiązania – zawiesić stosowanie niektórych przepisów decyzji zawierającej uzgodnienia dotyczące przemieszczania do Irlandii Północnej towarów, w przypadku których nie istnieje ryzyko, że zostaną one wprowadzone do Unii z innej części Zjednoczonego Królestwa, w przypadku, gdy akty Unii przewidujące ułatwienia w tego rodzaju przemieszczaniu towarów przestają obowiązywać, w całości lub w części, w taki sposób, że nie zapewniają już takiego samego poziomu ułatwień. Zmiany przepisów prawa celnego określone w niniejszym rozporządzeniu nie będą miały wpływu na poziom ułatwień, o którym mowa w decyzji nr 1/2023 Wspólnego Komitetu.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Działania w zakresie unii celnej wspierają egzekwowanie dużej i rosnącej liczby ponad 350 różnych przepisów Unii w takich obszarach polityki jak handel, przemysł, bezpieczeństwo, zdrowie, środowisko i klimat[17].W ramach reformy zwiększa się zdolności organów celnych do świadczenia tej usługi oraz wprowadza się ramy współpracy z organami nadzoru rynku, ścigania i z innymi organami oraz z unijnymi agencjami i podmiotami, w tym z Agencją Unii

---

14 Decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję 2014/335/UE, Euratom (Dz.U. L 424 z 15.12.2020, s. 1).

15 Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 39).

16 Dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz.U. L 348 z 29.12.2017, s. 7).

17 Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Podatków i Unii Celnej, Integrated EU prohibitions & restrictions list: indicative calendar and list as of 1.1.2022 legal notice, Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2022.

Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) i Europejską Agencją Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex). Reforma jest spójna z innymi politykami Unii, w szczególności:

- **z rozporządzeniem w sprawie nadzoru rynku**[18], które stanowi ramy prawne dla opartych na analizie ryzyka kontroli niektórych produktów niespożywczych sprzedawanych na unijnym rynku, w szczególności dzięki systematycznej współpracy i wymianie informacji między organami nadzoru rynku a organami celnymi w zakresie wykrywania wprowadzanych na jednolity rynek produktów niebezpiecznych lub niezgodnych z wymaganiami. Organy celne zostaną również wezwane do wdrożenia zmienionego **rozporządzenia w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów**[19] oraz nowych przepisów mających na celu skuteczne wprowadzenie zakazu wprowadzania na jednolity rynek produktów wytworzonych, w całości lub częściowo, z wykorzystaniem **pracy przymusowej,**[20] po przyjęciu odpowiednich wniosków.
- Jeżeli chodzi o **przepisy o ochronie środowiska**, organy celne uczestniczą w egzekwowaniu szeregu przepisów m.in. dotyczących chemikaliów[21], ochrony gatunków dzikiej fauny i flory[22] oraz przeciwdziałania zmianie klimatu przez zminimalizowanie stosowania i emisji substancji niebezpiecznych[23] [24]. Organy celne zostaną również wezwane do stosowania nowych przepisów unijnych w zakresie ograniczenia wylesiania[25] i postępowania w przypadku przemieszczania odpadów[26]. We wniosku w sprawie inicjatywy dotyczącej zrównoważonych produktów wzywa się organy celne do weryfikacji zgłoszeń celnych przez porównanie z informacjami dotyczącymi przywożonych towarów zawartymi w nowo utworzonym *cyfrowym paszporcie produktu* w celu ograniczenia negatywnego wpływu na środowisko

---

18 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019).

19 Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 oraz uchylającego dyrektywę Rady 87/357/EWG i dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [COM(2021) 346 final].

20 Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zakazu produktów wytwarzanych z wykorzystaniem pracy przymusowej na rynku unijnym [COM(2022) 453 final].

21 Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE.

22 Rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi (Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1).

23 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006 (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 195).

24 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.U. L 286 z 31.10.2009, s. 1).

25 Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udostępniania na rynku unijnym i wywozu z Unii niektórych towarów i produktów związanych z wylesianiem i degradacją lasów oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 995/2010 (COM(2021) 706).

26 Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przemieszczania odpadów oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1257/2013 i rozporządzenie (UE) 2020/1056 (COM(2021) 709 final).

w cyklu życia produktów wprowadzanych na jednolity rynek[27]. Wniosek w sprawie ustanowienia **mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2**[28] przyczyni się do zapewnienia, aby ryzyko ucieczki emisji nie zagrażało osiągnięciu unijnych celów klimatycznych, oraz do zachęcania producentów z państw trzecich do przejścia na bardziej ekologiczne procesy produkcji. Mechanizm stosuje się do towarów przywożonych, a organy celne wspierają jego egzekwowanie.

- Jeżeli chodzi o **egzekwowanie przepisów**, w podstawie prawnej dla wzajemnej pomocy między organami krajowymi i w kontaktach z Komisją w zakresie stosowania przepisów prawa celnego i prawodawstwa rolnego przewidziano odpowiednie środki. Środki te obejmują przepisy dotyczące zapobiegania oszustwom celnym oraz prowadzenia dochodzeń i ścigania[29] oraz ramy współpracy operacyjnej między organami ścigania państw członkowskich i Unii służące zapewnieniu ochrony wewnątrz Unii, na przykład przed nielegalnym obrotem środkami odurzającymi i nielegalnym handlem bronią[30].
- W nowym **akcie o usługach cyfrowych** określono wyraźne obowiązki dostawców usług cyfrowych w zakresie zwalczania nielegalnych treści w internecie, co skutkuje zwiększeniem identyfikowalności i kontroli przedsiębiorców na internetowych platformach handlowych w celu zapewnienia, aby produkty wprowadzane na jednolity rynek były bezpieczne[31].

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Art. 3 ust. 1 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że Unia ma wyłączne kompetencje w dziedzinie unii celnej. W rezultacie wyłącznie Unia może przyjmować przepisy prawa celnego, a państwa członkowskie są odpowiedzialne za ich wykonanie.

Podstawę prawną niniejszej inicjatywy stanowią art. 33, 114 i 207 TFUE.

Na podstawie art. 33 i 114 TFUE Parlament Europejski i Rada mają prawo wprowadzić środki w celu zacieśnienia współpracy celnej między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego dzięki zniesieniu granic wewnętrznych i osiągnięciu swobodnego przepływu towarów.

---

27 Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ramy ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla zrównoważonych produktów i uchylającego dyrektywę 2009/125/WE (COM(2022) 142 final).

28 Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO2 [COM(2021) 564].

29 Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1).

30 Więcej informacji na temat współpracy operacyjnej.

31 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych).

Art. 207 TFUE opiera się na założeniu, że zakres tej inicjatywy wykracza poza współpracę między organami celnymi i obejmuje ułatwienia w handlu i ochronę przed nielegalnym handlem jako ważny aspekt polityki handlowej zgodnie z mającymi zastosowanie międzynarodowymi ramami polityki handlowej wobec państw trzecich.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Niniejszy wniosek wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii, w związku z czym zasada pomocniczości nie ma zastosowania.

- **Proporcjonalność**

Wspólne przepisy prawa celnego i procesy celne określone w UKC są wdrażane przez państwa członkowskie. W przypadku obecnie obowiązujących ram występują problemy pod względem jednolitego wdrażania i harmonizacji, co prowadzi do fragmentacji procesów, praktyk i podejść stanowiącej zagrożenie dla unii celnej. Kwestii tego typu fragmentacji i jej konsekwencji nie da się rozwiązać na szczeblu krajowym. Należy zatem przyjąć zmieniony, kompleksowy zestaw przepisów dotyczących procesów celnych, wspólnego zarządzania danymi oraz zarządzania na szczeblu unijnym w celu rozwiązania zidentyfikowanych problemów i wdrażania przepisów w jednakowy sposób.

Niniejsza inicjatywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów. Wyżej wymienione elementy wzajemnie się wzmacniają i umożliwią znaczne ograniczenie obciążenia zarówno organów publicznych, jak i podmiotów sektora prywatnego, skuteczną harmonizację przepisów i praktyk oraz równe warunki działania przedsiębiorców, jeżeli chodzi o wywiązanie się z obowiązków w dziedzinie ceł.

- **Wybór instrumentu**

Wybór instrumentu (rozporządzenie) ma zasadnicze znaczenie, ponieważ w ramach unii celnej należy zapewnić pewność prawa dla przedsiębiorców i organów publicznych. W ramach unii celnej należy zapewnić płynność legalnego handlu, a jednocześnie przewidzieć skuteczną, opartą na analizie ryzyka interwencję organów publicznych, aby przyczynić się do wdrożenia głównych elementów dorobku prawnego UE, w szczególności jednolitego rynku, bezpieczeństwa Unii i jej budżetu, z wykorzystaniem tradycyjnych zasobów własnych. Instrumentem prawnych ustanawiającym UKC i uchylanym w drodze tej reformy również jest rozporządzenie.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

W 2022 r. Komisja przedstawiła śródokresową ocenę wdrażania przepisów prawnych i realizacji systemów informatycznych UKC pod względem skuteczności, wydajności, znaczenia, spójności z odpowiednimi strategiami oraz unijnej wartości dodanej[32]. Ze sprawozdania oceniającego wynika, że w latach 2016–2020 UKC wdrożono z częściowym powodzeniem.

Po pierwsze, chociaż uznano, że przepisy prawne są wdrażane zgodnie z planem, to jednak nadal występują pewne trudności we wdrożeniu 17 systemów informatycznych ustanowionych w kodeksie. Do 2020 r. z powodzeniem wdrożono osiem systemów, których

[32] Dokument roboczy służb Komisji dotyczący oceny śródokresowej wdrażania unijnego kodeksu celnego, SWD(2022) 158.

funkcjonowanie zdaniem zainteresowanych stron jest zadowalające, cztery systemy wprowadzono w 2021 r., a pięć systemów ma być wprowadzanych stopniowo do końca 2025 r.

Po drugie, osiągnięto pewne wymierne postępy pod względem poprawy środowiska celnego, ale nie dotyczą one w sposób równomierny wszystkich obszarów analizowanych w ramach oceny. UKC przyczynił się do uściślenia i harmonizacji przepisów prawa celnego w celu ograniczenia rozbieżnych podejść przyjmowanych przez państwa członkowskie, między innymi w obszarach decyzji celnych, warunków przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy (AEO) i niektórych procedur specjalnych. Osiągnięty poziom harmonizacji jest jednak niewystarczający w niektórych innych obszarach, zwłaszcza w obszarach zarządzania ryzykiem i monitorowania statusu AEO, a także utrzymuje się problem przyjmowania różnych wykładni przepisów. Biorąc pod uwagę, że wiele najbardziej istotnych zmian wprowadzonych przez UKC – w tym niektórych uproszczeń procesu odprawy celnej (np. scentralizowana odprawa w przywozie na szczeblu UE i powiązane z tym ułatwienia w handlu) – jest uzależnionych od realizacji projektów informatycznych, które nadal są w trakcie realizacji, nie osiągnięto jeszcze wielu przewidywanych korzyści wynikających z UKC.

Po trzecie, w wyniku oceny ustalono, że przy wdrażaniu UKC nie wykorzystano w pełni potencjalnych synergii z powiązanymi strategiami politycznymi oraz że brakuje właściwej koordynacji i wymiany informacji między organami celnymi i innymi właściwymi administracjami krajowymi odpowiedzialnymi za stosowanie polityk UE w innych obszarach na granicach, szczególnie w odniesieniu do towarów objętych zakazami i ograniczeniami. Jak wynika z uzyskanych informacji, niewystarczająca koordynacja mająca na celu ujednolicenie wymogów, standardów (w szczególności w zakresie gromadzenia i udostępniania danych) i procedur utrudniała cyfryzację i uniemożliwiała osiągnięcie postępów we wdrażaniu kluczowych uproszczeń.

W ocenie rozważono również znaczenie UKC w odniesieniu do najpilniejszych wyzwań, przed którymi stoją obecnie organy celne, takich jak obsługa ogromnej liczby zgłoszeń celnych i procedur w związku z operacjami handlu elektronicznego. W tym względzie w ocenie przyznano, że UKC opracowano z myślą o modelu biznesowym opierającym się głównie na handlu tradycyjnym, w ramach którego statki towarowe przewożą duże ilości podobnych towarów drogą morską. Chociaż model ten w dużej mierze jest nadal istnieje, to jednak organy celne i przepisy prawa celnego znajdują się pod presją w wyniku gwałtownego wzrostu liczby transakcji w handlu elektronicznym, w ramach których przesyłki o niewielkiej wartości są pojedynczo wysyłane z państw trzecich do konsumentów końcowych w Unii. W 2022 r. 890 mln transakcji w handlu elektronicznym zgłoszono przy użyciu deklaracji H7, co stanowi 73 % wszystkich zgłoszeń przywozowych, ale jedynie 0,5 % całkowitej wartości przywozu. Problemy związane z transakcjami w handlu elektronicznym dotyczą również przestrzegania zakazów i ograniczeń stosowanych w UE w związku z ryzykiem niefinansowym. Z tych względów w wyniku oceny stwierdzono, że należy podjąć dalsze działania, aby stawić czoła tym wyzwaniom w prawodawstwie.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami oraz gromadzenie wiedzy eksperckiej**

W okresie od 20 lipca do 19 września 2022 r. przeprowadzono konsultacje publiczne na temat zmiany przepisów prawa celnego[33]. Kwestionariusz był dostępny na unijnej platformie „Wyraź swoją opinię” we wszystkich językach urzędowych UE. Otrzymano 192 odpowiedzi.

[33] https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13316-Revision-of-the-Union-Customs-Code_pl

Jeżeli chodzi o zmiany i mechanizmy w obszarze polityki, które można by uwzględnić w reformie unii celnej, respondenci *zdecydowanie opowiedzieli się* za uwzględnieniem następujących zmian i mechanizmów (w kolejności preferencji):

1. uproszczenie formalności celnych dla wiarygodnych i zaufanych przedsiębiorców mających siedzibę w Unii (69,47 %);
2. ściślejsza współpraca organami celnymi i innymi organami (55,79 %), w szczególności w zakresie wymiany informacji (65,97 %), koordynacji operacyjnej (59,47 %) i poprawy egzekwowania zakazów i ograniczeń (47,37 %);
3. nowe partnerstwo z zaufanymi przedsiębiorstwami i innymi właściwymi organami na rzecz lepszego zarządzania ryzykiem, w tym wzmocnienie wyprzedzających informacji o ładunku (53,16 %);
4. zapewnienie w pełni rozwiniętego unijnego środowiska informacji celnej (54,21 %), które powinno przede wszystkim zapewniać uproszczone dostarczanie danych (umożliwienie ponownego wykorzystywania danych, unikanie powielania itp.) (73,16 % odpowiedzi), zdolności w zakresie zarządzania danymi (64,21 %) i koncepcję „jednego okienka" do obsługi formalności pozacelnych (63,16 %).
5. dostosowanie przepisów prawa celnego do transakcji w handlu elektronicznym, na przykład za sprawą wzmocnienia nadzoru nad przepływami towarów między przedsiębiorstwami a konsumentami oraz odpowiedzialności zaangażowanych podmiotów za przestrzeganie wszystkich przepisów podatkowych i innych (52,11 %);
6. 35,79 % zdecydowanie zgadza się, że należy przeprowadzić reformę zarządzania unią celną w celu zapewnienia wymiaru unijnego (a kolejne 23 % zasadniczo zgadza się z tym stwierdzeniem, 4,5 % nie zgadza się, a pozostali respondenci nie wyrazili opinii na ten temat); *ale* jeżeli taki wymiar unijny faktycznie zostałby wprowadzony, wówczas głównym zadaniem w ramach tego wymiaru byłoby szkolenie funkcjonariuszy celnych (59,47 %), zarządzanie systemami informatycznymi (51 %), finansowanie sprzętu celnego (44,74 %) i reagowanie kryzysowe UE (41,5 %).
7. Jedynie 31 % respondentów uważa, że bezwzględnie koniecznym elementem reformy powinno być uwzględnienie Zielonego programu działań w agendzie dotyczącej ceł, natomiast 27,8 % zasadniczo zgadza się z tym stwierdzeniem, a 6,31 % nie zgadzam się z nim.

Oprócz konsultacji publicznych przeprowadzono również szereg następujących ukierunkowanych konsultacji, aby zgromadzić opinie zainteresowanych ekspertów (więcej informacji można znaleźć w załączniku II do oceny skutków):

- dyskusje z krajowymi administracjami celnymi w kontekście grupy analitycznej[34] na temat (i) zaleceń zawartych w sprawozdaniu grupy mędrców, konieczności i cech nowego partnerstwa z przedsiębiorstwami oraz wzmocnienia dozoru celnego i zarządzania ryzykiem; (ii) ram zacieśnionej współpracy z innymi organami i zielonego programu działań w zakresie ceł oraz (iii) nowego paradygmatu danych i zarządzania danymi;

[34] Grupa analityczna ds. ceł jest podgrupą Grupy Ekspertów ds. Polityki Celnej Komisji. Zob. Rejestr grup ekspertów Komisji, kod E00944.

- dyskusja z przedstawicielami branży z Grupy Kontaktowej ds. Handlu[35] w ramach czterech specjalnych spotkań na temat (i) potrzeb przedsiębiorstw i propozycji dotyczących zmiany UKC, (ii) zaleceń zawartych w sprawozdaniu grupy mędrców, (iii) wyników konsultacji publicznych z zainteresowanymi stronami i (iv) głównych elementów reformy;
- konsultacje z administracjami celnymi państw członkowskich w ramach grupy analitycznej, w skład której wchodzą dyrektorzy generalni krajowych organów celnych, utworzonej specjalnie w celu przeanalizowania poszczególnych elementów pakietu reformy;
- konsultacje z unijnymi stowarzyszeniami branżowymi, federacjami handlu i poszczególnymi przedsiębiorstwami reprezentowanymi w Grupie Kontaktowej ds. Handlu;
- konsultacje ze służbami Komisji, które w swojej pracy spotykają się z różnymi wymogami regulacyjnymi dotyczącymi towarów, mającymi zastosowanie na granicach.

Dowody na poparcie tej inicjatywy pochodzą ponadto z istniejących dokumentów, w tym przepisów i innych dokumentów programowych, statystyk celnych i handlowych, ocen i sprawozdań dotyczących odpowiedniej polityki oraz informacji na temat powiązanych inicjatyw – wykaz tych źródeł znajduje się w załączniku I do oceny skutków. W ocenie skutków wykorzystano zewnętrzne źródła wiedzy eksperckiej ujęte w trzech badaniach dotyczących oceny wdrażania UKC, programu AEO i wyzwań związanych z handlem elektronicznym[36].

Działania konsultacyjne pozwoliły na zebranie zarówno jakościowych, jak i ilościowych danych i informacji, które były systematycznie przetwarzane i analizowane przy użyciu odpowiednich technik. Dane jakościowe (w tym uwagi i opinie przesłane Komisji) zostały oznaczone kodami zgodnie z głównymi zagadnieniami, następnie poddane przeglądowi i przeanalizowane pod różnymi kątami oraz przedstawione w formie narracyjnej. Dane ilościowe (odpowiedzi na ankiety) zostały przetworzone w programie Excel i za pomocą narzędzia w postaci tablicy wskaźników do konsultacji publicznych Komisji oraz przeanalizowane przy użyciu metod statystycznych, takich jak zliczanie częstotliwości, tabele przekrojowe i aktualne tendencje.

- **Ocena skutków**

Projekt sprawozdania z oceny skutków został przedłożony **Radzie ds. Kontroli Regulacyjnej Komisji** 30 września 2022 r. Po posiedzeniu w dniu 26 października 2022 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała negatywną opinię 28 października 2022 r., sugerując szereg obszarów wymagających dalszej poprawy. Zmienione sprawozdanie ponownie przedłożono 21 grudnia 2022 r. Rada wydała pozytywną opinię z zastrzeżeniami 27 stycznia 2023 r. W zmienionej wersji uwzględniono wszystkie następujące kwestie, które – w opinii Rady – wymagały poprawy: lepsze uzasadnienie pilnej potrzeby i przesłanki do podjęcia działania,

[35] Rejestr grup ekspertów Komisji, kod E02134.

[36] „Study to support the interim evaluation of the implementation of the Union Customs Code", Oxford Research, Ipsos, CASE, Wavestone and Economisti Associati, 2021. „Study on the Authorised Economic Operator programme", Oxford Research, Ipsos, Wavestone, CT Strategies and Economisti Associati, 2023. „Study on an integrated and innovative overhaul of EU rules governing e-commerce transactions from third countries from a customs and taxation perspective", Pricewaterhouse Coopers EU Services, 2022 (wersja nieostateczna).

powiązania z oceną i pracami Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, spójność z pozostałymi inicjatywami, wyznaczenie dynamicznego poziomu odniesienia (uwzględniając plan działania na rzecz unii celnej), logika interwencji, zestawienie celów, wkład w osiągnięcie celów Zielonego Ładu, wskazanie skutków realizacji każdego wariantu w praktyce, stopień, w jakim warianty i środki są skumulowane i wyczerpujące, wskazanie kombinacji wariantów, wykonalność i ryzyko finansowania, przedstawienie kosztów i korzyści, analiza skutków również w odniesieniu do proponowanych struktur zarządzania, konsumentów i zakładanych kosztów w obszarze IT, analiza opinii zainteresowanych stron, uzgodnienia dotyczące monitorowania i oceny, identyfikacja poszczególnych środków w ramach wariantów w zakresie procesów celnych i zaufanych przedsiębiorców, wyjaśnienie wariantów dotyczących handlu elektronicznego, w tym zniesienia progu zwolnienia na poziomie 150 EUR, zasada „jedno więcej – jedno mniej", podział na koszty i korzyści oraz określenie danych przykładowych, analiza skutków rozwiązań dotyczących zarządzania, wpływ na konsumentów w szczególności w związku ze zniesieniem wynoszącego 150 EUR progu zwolnienia z cła, oraz ocena *ex post*.

W ocenie skutków, po poprawkach wprowadzonych w następstwie opinii Rady ds. Kontroli Regulacyjnej, określono i podsumowano pięć głównych problematycznych obszarów wskazujących na konieczność przeprowadzenia reformy:

1. *Organy celne doświadczają trudności w zakresie realizacji swojego zadania polegającego na ochronie interesów finansowych Unii oraz w obliczu stale rosnących wymagań niefinansowych* w ramach polityk sektorowych (bezpieczeństwo produktów, ochrona ludzi, zwierząt, zdrowia roślin, środowiska itp.). Jako że jedynie niewielką część przywozu i wywozu można poddać fizycznej kontroli, organy celne muszą polegać na zarządzaniu ryzykiem, które obecnie nie jest jednak wystarczająco skuteczne, jednolite ani kompleksowe na szczeblu UE. Organy celne muszą ponadto **współpracować z pozostałymi organami** w zakresie wielu różnego rodzaju wyzwań, przy czym jakość i skuteczność takiej współpracy są często niewystarczające i zróżnicowane w poszczególnych państwach UE.

2. W ramach *obecnie stosowanych procesów celnych* przedsiębiorcy są zobowiązani do przekazywania podobnych informacji na temat towarów kilkakrotnie w łańcuchu dostaw różnym organom za pomocą wielu nie zawsze interoperacyjnych systemów informatycznych. Stanowi to źródło *obciążenia administracyjnego dla podmiotów działających zgodnie z prawem*.

3. **Obecny model celny jest nieodpowiedni dla handlu elektronicznego.** Gwałtowny wzrost transakcji w handlu elektronicznym spowodował, że charakter handlu uległ zmianie – tradycyjnie do Unii docierały ładunki towarów przywożonych w dużych ilościach, a obecnie obserwuje się miliony małych przesyłek przesyłanych bezpośrednio indywidualnym konsumentom. Organy celne nie są przygotowane do radzenia sobie ze wzrostem ilości towarów i zgłoszeń. Istnieją ponadto dowody świadczące o systematycznych nadużyciach w odniesieniu do progu 150 EUR, poniżej którego nie pobiera się należności celnych. Co więcej, dzięki temu zwolnieniu podmioty z państw trzecich zajmujące się handlem elektronicznym zyskują przewagę nad podmiotami prowadzącymi handel tradycyjny i sprzedawcami detalicznymi w UE, co skutkuje zakłóceniem konkurencji.

4. **Jakość, dostęp i analiza danych są ograniczone.** Chociaż procesy celne mają postać cyfrową, a analiza ryzyka i kontrole celne opierają się na danych, *dane potrzebne do prowadzenia dozoru celnego, analizy ryzyka i kontroli są rozdrobnione* i powielane w wielu systemach w zdecentralizowanej celnej infrastrukturze

informatycznej. W takiej sytuacji organy celne ponoszą dodatkowe koszty, brak jest elastyczności, a skuteczne korzystanie z danych jest utrudnione. Brak zapewnienia w UKC kompleksowych ram prawnych w zakresie wymiany i wykorzystania danych utrudnia również wymianę danych między organami celnymi, Komisją, innymi organami lub krajami partnerskimi.

5. *Występują znaczne różnice we wdrażaniu operacyjnym między państwami członkowskimi* pod względem procedur i metod kontroli, wdrażania uproszczeń oraz sankcji nakładanych w związku z naruszeniami przepisów prawa celnego. Nie istnieje żadna odpowiednia ogólnounijna analiza ryzyka służąca prawidłowemu nadzorowaniu przepływów handlowych i wykrywaniu handlu niezgodnego z przepisami, a podmioty działające niezgodnie z przepisami mogą wybierać miejsca wprowadzenia do UE o niskim poziomie kontroli.

Z powodu tych problemów: (i) nie wszystkie **należności celne** są pobierane – utrata dochodów szkodzi interesom finansowym UE i państw członkowskich; (ii) niebezpieczne, niezgodne z przepisami lub podrobione produkty są nadal wprowadzane na jednolity rynek UE lub z niego wyprowadzane oraz (iii) **nielegalne towary** są przemycane do UE w wyniku przystosowania się dostawców do wzmożonych działań kontrolnych prowadzonych przez organy celne w jednym kraju, co polega na znajdowaniu innych miejsc wprowadzenia. Konsekwencje te szkodzą konkurencyjności przemysłu działającego zgodnie z przepisami, przekładają się na utratę zysków, miejsc pracy i dochodów legalnie działających przedsiębiorstw, w tym w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), oraz stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa i ochrony obywateli UE.

W ocenie skutków jako główne przyczyny problemów wskazano (i) nieadekwatność i nadmierną złożoność procesów celnych; (ii) rozdrobnioną i złożoną cyfryzację ceł oraz (iii) rozdrobnioną strukturę zarządzania unią celną.

Aby rozwiązać te problemy i wyeliminować przyczyny leżące u ich podstaw, w ocenie skutków wskazano trzy główne wybory polityczne, które w dużej mierze umożliwią określenie zakresu, w jakim unia celna uzyska pożądaną zdolność do gromadzenia, ochrony i uproszczenia jako całości. Wybory te dotyczą kwestii:

- w jakim stopniu należy zreformować procesy celne?
- w jakim stopniu należy zreformować podejście do zarządzania danymi celnymi?
- w jakim stopniu należy zreformować zarządzanie unią celną?

W ocenie skutków rozważono cztery warianty, z których każdy zapewnia spójny pakiet środków dotyczących tych trzech wyborów politycznych:

1. **Wariant 1 – pakiet prostszych procesów**. W ramach tego wariantu zbadano kluczowe, współzależne elementy procesu, w szczególności same etapy procesu, role poszczególnych podmiotów i ich obowiązki w zakresie zgodności, wykorzystanie danych, traktowanie bardziej wiarygodnych podmiotów, traktowanie przepływów w handlu elektronicznym oraz sposób stosowania sankcji w całej UE w celu zniechęcenia do nieprzestrzegania przepisów. Pakiet ten przyczyniłby się do ograniczenia i uproszczenia etapów procesu przywozu, wyjaśnienia obowiązków podmiotów (zwłaszcza importerów i eksporterów), zniesienia zwolnienia z cła dla towarów o wartości do 150 EUR oraz zapewnienia uznania platform elektronicznych za uznanych importerów i rozliczania należności celnych związanych z handlem elektronicznym między przedsiębiorstwami a konsumentami dzięki zastosowaniu prostszego podejścia do obliczania należności celnych. W jego ramach

wprowadzono by nowe podejście *Trust and Check* (zaufanie i kontrola) do partnerstwa z sektorem handlu, w ramach którego zapewniający przejrzystość i wiarygodni przedsiębiorcy mieliby dostęp do dodatkowych przywilejów (takich jak mniejsza ilość kontroli celnych i większe ukierunkowanie tych kontroli oraz możliwość „samodzielnego zwolnienia" towarów). Wprowadzono by wspólne podejście do sankcji administracyjnych. Przedmiotowy pakiet poprawiłby dostęp Komisji do danych w celu wsparcia zarządzania ryzykiem. Zmiany te zostałyby przeprowadzone w ramach obecnego modelu cyfryzacji i istniejącej struktury zarządzania cłami, co, jak oceniono, ograniczyłoby ich wpływ.

2. **Wariant 2** uzupełniałby wariant 1 ustanowieniem **Urzędu UE ds. Celnych, który koordynowałby współpracę** między państwami członkowskimi w zakresie zarządzania ryzykiem, wspierał jednolite wdrażanie przepisów i zarządzał programami dotyczącymi ceł. Pakiet ten opierałby się na obecnym modelu cyfryzacji.

3. **Wariant 3** zakłada utworzenie zarządzanego przez Komisję **unijnego centrum danych celnych** w celu uproszczenia procesów celnych określonych w wariancie 1, w scentralizowanym modelu informatycznym. Centrum danych ułatwiłoby gromadzenie informacji pochodzących od różnych podmiotów, przetwarzanie ich na potrzeby unijnego zarządzania ryzykiem celnym i wymianę z innymi właściwymi organami. Jeśli chodzi o zarządzanie, rola Komisji zostałaby wzmocniona, w szczególności w zakresie organizacji zarządzania ryzykiem, jednak z zastrzeżeniem ograniczeń zdolności Komisji i jej braku mandatu organizacyjnego do wykorzystania pełnego potencjału nowego środowiska danych.

4. **Wariant 4** obejmuje uproszczenie procesów celnych wdrażanych za pośrednictwem **unijnego centrum danych celnych** zarządzanego przez **Urząd UE ds. Celnych** odpowiedzialny (w uzupełnieniu do wariantu 2) za zarządzanie ryzykiem operacyjnym i zarządzanie danymi oraz wspieranie realizacji procesów uproszczonych.

Preferowanym wariantem jest wariant 4. Jego trzy elementy (zreformowane procesy celne, wdrażane w centralnym unijnym centrum danych celnych, zarządzanym przez Urząd UE ds. Celnych) wzmacniają się wzajemnie, aby zapewnić lepsze wyniki i stworzyć synergie w całej UE. Jest to najbardziej efektywny wariant, ponieważ inwestycja w struktury centralne znacznie ogranicza koszty w przypadku państw członkowskich i przedsiębiorstw. W szczególności wariant ten ma następujące zalety[37]:

- **Wzmocnienie dozoru celnego.** Dzięki lepszemu dostępowi do danych i ich przetwarzaniu za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych zarządzanie ryzykiem w UE będzie bardziej efektywne i przyczyni się do zwiększenia zdolności organów celnych do wykrywania nadużyć poprzez określanie profili podmiotów prowadzących działalność na poziomie Unii, w odniesieniu do których stwierdzono ryzyko. Dzięki temu Unia i jej państwa członkowskie uzyskają dodatkowe dochody. Dzięki lepszemu dostępowi do danych i lepszej koordynacji współpracy między organami zwiększy się zdolność organów celnych do wykrywania i zatrzymywania towarów niezgodnych z wymogami unijnymi z korzyścią dla obywateli i konsumentów;

[37] Na podstawie założeń i horyzontu czasowego wskazanych w ocenie skutków w chwili jej sporządzania.

- **Zmniejszenie obciążenia administracyjnego związanego z legalnym handlem**. Zmienione procesy są prostsze, a dane pobiera się raz z właściwego źródła za pośrednictwem jednego interfejsu w unijnym centrum danych celnych. W ocenie oszacowano, że oszczędności mogą wynieść 1,2–2,6 mld EUR rocznie (biorąc pod uwagę podwyższone należności celne dla przedsiębiorstw wynikające ze zniesienia progu 150 EUR w przypadku handlu elektronicznego między przedsiębiorstwami a konsumentami szacowane na około 1 mld EUR rocznie);
- **Centralizacja funkcji (technologia informacyjna, dane i zarządzanie ryzykiem)** w Urzędzie UE ds. Celnych prowadzi do znacznych **oszczędności państw członkowskich** w zakresie wydatków na informatyczne systemy celne. W ocenie oszacowano, że oszczędności te mogą początkowo wynieść około 194 mln EUR, a w ciągu 15 lat wzrosnąć do około 2,3 mld EUR rocznie. **Urząd UE ds. Celnych zapewnia koordynację** między krajowymi administracjami celnymi i innymi organami;
- **Zrównanie warunków działania w handlu elektronicznym z tradycyjnym handlem**. Zmienione procesy umożliwiają podmiotom handlu elektronicznego przekazywanie informacji finansowych i niefinansowych w prostszy sposób i nakładają na nie odpowiedzialność w tym zakresie; konsumenci zyskują na większej przejrzystości cen i opłat;
- **Unia celna działa w sposób skoordynowany.** Zmienione procesy są realizowane w centralnym unijnym centrum danych celnych przez Urząd UE ds. Celnych, aby ułatwić jednolite wdrażanie we wszystkich państwach członkowskich i uniknąć rozbieżności.

Jeśli chodzi o **wpływ społeczny i wpływ na środowisko,** oczekuje się, że wariant ten przyniesie znaczne korzyści, umożliwiając organom celnym lepsze egzekwowanie przepisów, które służą realizacji celów społecznych i środowiskowych, we współpracy z odpowiednimi innymi organami. W szczególności:

- dzięki połączeniu mandatu Urzędu UE ds. Celnych w zakresie koordynacji operacyjnej z narzędziami i procesami w zakresie danych udostępnionymi w unijnym centrum danych celnych preferowany wariant w najlepszy sposób umożliwi zorganizowane, ogólnounijne współdziałanie między organami celnymi a odpowiednią polityką społeczną i polityką ochrony środowiska w celu poprawy wyników działań organów celnych na granicy;
- dodatkowe informacje, które podmioty przedstawiają organom celnym, powinny jeszcze w jeszcze większym stopniu poprawić zdolność organów celnych w zakresie pomocy w egzekwowaniu konkretnych przepisów służących realizacji celów społecznych, takich jak przepisy zakazujące pracy przymusowej, lub celów środowiskowych;
- zniesienie zwolnienia z cła do 150 EUR położy kres praktyce dzielenia zamówień o wysokiej wartości na kilka przesyłek o wartości poniżej 150 EUR w celu skorzystania ze zwolnienia z cła, co w rezultacie będzie miało pozytywny wpływ na środowisko w zakresie emisji z transportu;
- lepsze egzekwowanie wymogów dotyczących przywożonych towarów może doprowadzić do przenoszenia produkcji do Unii.

Przypadki użycia przedstawione w ocenie skutków ilustrują ponadto sposób, w jaki reforma będzie wspierać wdrażanie odpowiednich bieżących celów polityki, w tym w obszarach

ekoprojektu i zrównoważonych produktów, emisji konsumenckich, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, trwałych substancji chemicznych oraz ograniczenia nieuczciwej konkurencji spowodowanej niezgodnym z wymaganiami przywozem mającym wpływ na przemysł i miejsca pracy w UE, a także ogólnie działań w zakresie nadzoru rynku.

Jeśli chodzi o **cele zrównoważonego rozwoju,** w ocenie skutków wskazano sposób, w jaki reforma przyczyniłaby się do ich realizacji dzięki środkom zastosowanym w odniesieniu do międzynarodowego handlu towarami i łańcuchów dostaw, które to środki w szczególności:

- usprawnią ułatwienia legalnego handlu, co jest związane z celem 8;
- usprawnią wykrywanie przywozu lub wywozu, który narusza odpowiednie przepisy UE dotyczące na przykład odpadów, substancji chemicznych lub bezpiecznego i zrównoważonego projektowania produktów, i zapobieganie takiemu przywozowi lub wywozowi, co jest związane z celem 12;
- wzmocnią ochronę ekosystemów terytorialnych (np. chroniąc przed przywozem produktów pochodzących z wylesiania) i ochronę różnorodności biologicznej (dzięki łatwiejszemu wykrywaniu ruchu naruszającego CITES), co jest związane z celem 15.

Wniosek jest w pełni spójny z zasadą „***nie czyń poważnych szkód***”. Przyczyni się do poprawy w zakresie egzekwowania polityki ochrony środowiska oraz usprawnienia i zwiększenia skuteczność międzynarodowych operacji handlowych i nadzoru nad nimi odpowiednio przez przedsiębiorców i organy publiczne. Łączenie zasobów i narzędzi w środowisku centralnym w szczególności ograniczy powielanie prac rozwojowych nad systemami i działań administracyjnych, skracając całkowity czas poświęcany na procesy celne, a tym samym zużycie zasobów.

Wniosek opiera się na ***zasadach domyślnej cyfrowości*** i domyślnej ochrony prywatności. Jest on zgodny z inicjatywami przewodnimi Komisji, takimi jak akt w sprawie AI, akt w sprawie zarządzania danymi, RODO i EUDPR. Przewidziano w nim procesy ukierunkowane na użytkownika, gotowe do automatyzacji, umożliwiające prowadzenie całej wymiany operacyjnej z organami celnymi drogą elektroniczną za pośrednictwem jednego wielofunkcyjnego interfejsu UE. Przyczynia się on do stosowania zasady jednorazowości, zasad ponownego wykorzystania danych i minimalizacji danych dzięki umożliwieniu wykorzystywania raz przekazanych danych w innych procesach, a także do wdrożenia podejścia opartego na unijnym środowisku jednego okienka w dziedzinie ceł łączącego formalności celne i pozacelne (rozporządzenie (UE) 2022/2399)**;** umożliwia również prowadzenie polityki opartej na danych. Przewidziano w nim zmianę paradygmatu z wielu krajowych systemów opartych na równorzędnych procesach na elastyczny centralny zbiór **usług i systemów**, który umożliwi opracowywanie i zmianę procesów **w tańszy, bardziej spójny, sprawny i elastyczny sposób**. Będzie wspierać innowacje i technologie cyfrowe dzięki umożliwieniu wykorzystania zaawansowanych technik analitycznych w operacjach celnych, a także ogólnounijne łączenie zasobów i tworzenie komponentów otwartego oprogramowania, które mogą być wykorzystywane w tym kontekście przez wszystkie państwa członkowskie. Projektowanie jest „domyślnie cyfrowe” z zapewnieniem uprawnień i delegacji w celu uwzględnienia aspektów technicznych, takich jak elementy danych i zasady.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Oczekuje się, że ograniczenie i uproszczenie procesów celnych oraz wprowadzenie jednego portalu UE służącego interakcji z organami celnymi (unijne centrum danych celnych)

znacznie zmniejszy obciążenie administracyjne w porównaniu z obecnie obowiązującym unijnym kodeksem celnym.

W ocenie skutków oszacowano, że łączne oszczędności dla przedsiębiorców w wariancie preferowanym mogą wynieść 26 mld EUR w okresie 15 lat (biorąc pod uwagę zwiększone należności celne płacone przez przedsiębiorstw wynikające ze zniesienia progu 150 EUR w przypadku handlu elektronicznego między przedsiębiorstwami a konsumentami, szacowane na około 1 mld EUR rocznie).

- **Prawa podstawowe**

Służby celne mają wieloletnie doświadczenie w gromadzeniu i przetwarzaniu danych, które zawierają szczególnie chronione informacje handlowe, dane finansowe i osobowe. Zmiana kodeksu celnego odbywa się z pełnym poszanowaniem podstawowego prawa do ochrony danych osobowych. Niniejsza reforma prowadzi nawet do poprawy ochrony tego prawa, jak wykazano w ocenie skutków dotyczącej wariantu 4. Centrum danych zintegrowałoby narzędzia i kontrole ochrony danych osobowych, umożliwiając każdemu administratorowi danych zapewnienie praw do ochrony danych. Będzie to miało pozytywny wpływ również na osoby, których dane dotyczą dzięki umożliwieniu im korzystania ze swoich praw w bardzo podobny sposób we wszystkich państwach członkowskich.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Reforma wzmacnia pozycję organów celnych w zakresie ściągania niezapłaconych należności celnych, zwalczania zaniżania wartości i oszustw. Ponadto zniesienie zwolnienia z cła za towary o wartości poniżej 150 EUR likwiduje lukę prawną i przynosi dodatkowe przychody do budżetu Unii szacowane na poziomie 750 mln EUR rocznie w cenach bieżących.

Pobieranie ceł zostanie stopniowo przeniesione z miejsca zgłoszenia towarów do miejsca, w którym importer lub eksporter ma siedzibę w Unii. Ułatwia to audyt i pobieranie ceł oraz upraszcza interakcję z punktu widzenia importera lub eksportera, w szczególności MŚP. Chociaż zmiana ta nie ma bezpośredniego wpływu na ogólny budżet UE ani na krajowe wkłady do budżetu UE, może ona stopniowo doprowadzić do zmiany podziału części należności celnych zatrzymywanych przez państwa członkowskie jako koszt poboru.

Ustanowienie Urzędu UE ds. Celnych i rozwój unijnego centrum danych celnych nie będą wymagały zwiększenia budżetu w latach 2021–2027, ponieważ koszty w wysokości około 60 mln EUR w ciągu pierwszych dwóch lat zostaną sfinansowane w ramach programu „Cła” na lata 2021–2027. Szacuje się, że po 2027 r. całkowite koszty reformy dla budżetu UE wyniosą około 1,855 mld EUR. Obejmuje to koszt zadań powierzonych w niniejszym wniosku Urzędowi UE ds. Celnych, a także unijnemu centrum danych celnych, nie uprzedzając porozumienia w sprawie WRF i programów na okres po 2027 r.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

W ramach prowadzonego przez Komisję projektu dotyczącego *skuteczności unii celnej*, w celu wspierania polityki opartej na dowodach, corocznie gromadzone są i analizowane zagregowane informacje na temat działań, tendencji i wyników w zakresie ceł, które to informacje zostały przekazane przez państwa członkowskie, Jednym z głównych wyników analizy jest roczne sprawozdanie z realizacji celów unii celnej skierowane wyłącznie do państw członkowskich, zawierające wnioski i zalecenia dotyczące głównych zmian w unii celnej, oparte na analizie kluczowych wskaźników skuteczności działania związanych ze

strategicznymi celami UE: ochroną, konkurencyjnością, ułatwieniami, kontrolą i współpracą. Wskaźniki dotyczące skuteczności unii celnej odnoszą się do kilku rodzajów działań, począwszy od kwoty pobranych należności celnych, stosowania uproszczeń, roli upoważnionych przedsiębiorców w procesach celnych, po działania w zakresie kontroli celnych i wykrywania nielegalnego handlu.

Gromadzenie danych dotyczących skuteczności unii celnej jest obecnie dobrowolne, co rodzi wątpliwości co do jakości, kompletności i spójności danych, a także problemy związane z własnością i poufnością danych. Celem przedmiotowej inicjatywy jest dalszy rozwój pomiaru skuteczności unii celnej poprzez wprowadzenie podstawy prawnej ustrukturyzowanych ram przedstawiania i analizy istotnych informacji na temat wyników organów celnych w celu sporządzenia sprawozdania rocznego. Ponadto podstawa prawna skuteczności unii celnej zapewni ostatecznie narzędzie do monitorowania i oceny niniejszej inicjatywy, co zapewni poprawę wskaźników w obszarze analizy ryzyka oraz danych wejściowych i wyjściowych dotyczących kontroli, a także wyników w zakresie ochrony, poboru i uproszczenia. Pozwoli to zaradzić brakowi skutecznych narzędzi nadzoru będących w dyspozycji Komisji, jak wskazano w ocenie UKC.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Niniejsza reforma zwiększa zdolność organów celnych do nadzorowania i kontrolowania, jakie towary są wprowadzane na terytorium unii celnej i z niego wyprowadzane. Organy celne przyjmą nowe strategiczne podejście oparte na analizie danych z łańcucha dostaw, aby podejmować ukierunkowane i skoordynowane działania celne. Wzmocniono ramy współpracy organów celnych z organami nadzoru rynku, organami ścigania, organami podatkowymi i z innymi partnerami. W ramach nowego partnerstwa z podmiotami handlowymi zmniejszono obciążenie administracyjne i usprawniono procesy celne. Nowe unijne centrum danych celnych ułatwia wymianę i łączenie informacji w jednym centralnym środowisku. Nowy Urząd UE ds. Celnych prowadzi centralną analizę ryzyka i wspiera administracje krajowe, czego skutkiem są skoordynowane działania organów celnych. Środki te przygotowują unię celną na przyszłość, która będzie się charakteryzować rosnącym wolumenem handlu elektronicznego i wzrastającą zawiłością zakazów i ograniczeń.

Nowy unijny kodeks celny ma prostą i intuicyjną strukturę. Określono rolę i odpowiedzialność organów celnych, importera, eksportera i przewoźnika. Informacje są gromadzone w nowym unijnym centrum danych celnych i przetwarzane w celu analizy ryzyka. Następnie umieszczono jeden tytuł dotyczący odpowiednio wprowadzenia i wyprowadzenia. W nowych tytułach wprowadzono mechanizm kryzysowy, Urząd UE ds. Celnych oraz wspólną minimalną harmonizację naruszeń przepisów prawa celnego i sankcji innych niż karne.

W tytule I wprowadzono nowy unijny kodeks celny, który opiera się na wielu elementach poprzedniego kodeksu. Wzmocniono misję organów celnych, aby odzwierciedlić szeroki zakres usług celnych, począwszy od pobierania ceł, po ochronę obywateli, środowiska i innych interesów publicznych, walkę z nieuczciwym, niezgodnym z przepisami i nielegalnym handlem, a także wspieranie legalnych przepływów handlowych. Tytuł ten zawiera odpowiednie definicje zmienionych procesów celnych, przede wszystkim importera i eksportera, uznanego importera w przypadku sprzedaży na odległość oraz zakazów i ograniczeń.

Niniejsza reforma ma na celu zapewnienie przejrzystości i rozliczalności odpowiedzialnych podmiotów, a w zamian oferuje uproszczenia procesów celnych. W tytule II określono obowiązki importera, uznanego importera oraz eksportera wobec organów celnych. Jeśli chodzi o **role**, słabością obecnego systemu jest to, że osoby obecnie odpowiedzialne przed

organami celnymi, takie jak zgłaszający i przewoźnik, napotykają na większe trudności w wypełnianiu swoich obowiązków pod względem zapewnienia zgodności finansowej i niefinansowej. W tym kontekście najodpowiedniejszą zmianą na poziomie ról jest przypisanie odpowiedzialności za zapewnienie zgodności importerom i eksporterom. Organy celne wymagają, aby posiadali oni siedzibę na terytorium Unii (co dotyczyło już zgłaszającego w art. 170 ust. 2 poprzedniego kodeksu) i zarejestrowali się w państwie członkowskim siedziby, z wymienionymi wyjątkami. Sprzedawcy internetowi i platformy handlu elektronicznego nie brali dotychczas udziału w formalnościach celnych przy przywozie. Występując w charakterze uznanych importerów, będą oni zobowiązani do przekazywania organom celnym nie tylko danych niezbędnych do dopuszczenia do obrotu towarów sprzedawanych konsumentom w UE, ale również informacji, które muszą oni gromadzić do celów związanych z VAT. Wyjaśniono rolę przewoźnika wprowadzającego towary na obszar celny i doprecyzowano, jakie informacje należy przedłożyć w tym względzie. Owocna współpraca między przedsiębiorstwami i organami celnymi jest kontynuowana w ramach programu AEO. Wprowadzenie nowego statusu zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) dodatkowo zacieśniło to partnerstwo. Tacy zaufani i przejrzyści przedsiębiorcy zapewniają organom celnym dostęp do swoich systemów teleinformatycznych, w których prowadzą ewidencję potwierdzającą przestrzeganie obowiązujących przepisów i dokumentującą przemieszczanie się należących do nich towarów. W zamian uzyskują określone korzyści, w szczególności możliwość zwolnienia towarów na rzecz organów celnych oraz odroczenia spłaty długu celnego.

W tytule III przedstawiono nowy paradygmat danych, który będzie stopniowo integrował i zastępował aktualnie stosowane informatyczne systemy celne: proces ten zakłada odchodzenie od 27 środowisk IT obsługujących wiele systemów w poszczególnych państwach członkowskich na rzecz scentralizowanego zbioru systemów i usług. Unijne centrum danych celnych to opracowane na szczeblu centralnym środowisko obejmujące zbiór systemów i usług, korzystanie z którego jest obowiązkowe. Zmienia ono sposób gromadzenia danych celnych i innego rodzaju danych wykorzystywanych na potrzeby dozoru celnego i wymienianych z organami partnerskimi Pełni ono również funkcję nowego „silnika" przetwarzającego, łączącego i przechowującego informacje oraz przeprowadzającego analizę ryzyka na poziomie UE. Ogólnie rzecz biorąc, zapewni to organom celnym lepszy ogląd sytuacji łańcucha dostaw przy przeprowadzaniu oceny ryzyka i pozwoli im podejmować lepiej ukierunkowane i bardziej strategiczne działania. Ustanowienie unijnego centrum danych celnych umożliwi ponadto stosowanie przepisów o ochronie danych, przepisów dotyczących dostępu do informacji oraz przepisów regulujących kwestie związane z bezpieczeństwem informatycznym i poufnością w horyzontalny, skoordynowany i spójny sposób.

W tytule IV zawarto najważniejsze pojęcia odnoszące się do zakresu dozoru celnego nad towarami, które mają zostać wprowadzone na obszar celny Unii lub wyprowadzone z tego obszaru i które mają zostać objęte procedurą końcowego przeznaczenia lub procedurą tranzytu wewnętrznego. Dostosowano w nim metodę identyfikowania urzędów celnych właściwych do pełnienia funkcji urzędu celnego właściwego dla siedziby importera lub eksportera. Dozór celny, kontrole celne i środki ograniczające ryzyko będą opierały się na prowadzonym w czasie rzeczywistym procesie zarządzania ryzykiem całego łańcucha dostaw, który będzie uwzględniał perspektywę unijną. Kluczowym elementem reformy jest poprawa zarządzania ryzykiem zarówno jeżeli chodzi o ryzyko finansowe, jak i o ryzyko niefinansowe. W tytule IV w przejrzysty sposób opisano procesy zarządzania ryzykiem finansowym i niefinansowym oraz rolę i zakres odpowiedzialności Komisji, Urzędu UE ds. Celnych i organów celnych w tym zakresie. Odniesiono się w nim do kwestii wykorzystania unijnego centrum danych celnych do wspierania procesu zarządzania ryzykiem celnym oraz

przewidziano możliwość prowadzenia kompleksowej wymiany i wykorzystania informacji istotnych z punktu widzenia zarządzania ryzykiem i kontroli. Krajowe organy celne zachowują kontrolę nad procesem zarządzania ryzykiem na szczeblu krajowym oraz uprawnienia do przeprowadzania niezbędnych kontroli celnych. Na podstawie wyników nowej analizy ryzyka przeprowadzanej na szczeblu Unii Urząd UE ds. Celnych będzie kierował do organów celnych unijne zalecenia dotyczące kontroli. Te zalecenia dotyczące kontroli będą musiały zostać wdrożone – w przeciwnym wypadku organy celne będą zobowiązane przedstawić przyczyny ich niewdrożenia. Komisja będzie przyjmowała wspólne kryteria i normy ryzyka oraz wyznaczała wspólne priorytetowe obszary kontroli w drodze aktów wykonawczych, przy czym może wskazać określone obszary w dziedzinie podlegającej innym przepisom, o ile będzie to uzasadnione koniecznością ich priorytetowego traktowania w kontekście zarządzania ryzykiem celnym i przeprowadzania kontroli celnych. W tytule IV przewidziano również wymóg przeprowadzania systematycznej oceny wdrażania mechanizmów zarządzania ryzykiem, aby wnieść wkład w proces ustawicznego doskonalenia tych mechanizmów.

W tytule V zawarto poszczególne procedury celne umożliwiające przedsiębiorcy czasowe składowanie towarów lub ich dopuszczenie do obrotu na jednolitym rynku UE. Co do zasady organy celne pozostają odpowiedzialne za zwalnianie towarów i obejmowanie ich procedurą celną. Upoważnieni zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*) będą mogli zwalniać swoje towary bez konieczności czynnej interwencji ze strony organów celnych, jeżeli udostępnią stosowne informacje z wyprzedzeniem i jeżeli dane towary nie zostały wybrane do kontroli. W tytule tym ustanowiono również przejrzyste przepisy mające zastosowanie do tego procesu w przypadku gdy organy celne muszą skonsultować się z innymi właściwymi organami przed zwolnieniem towarów oraz określono powiązane konsekwencje prawne w tym zakresie, a także przewidziano możliwość nałożenia na importerów obowiązku dalszego przekazywania informacji na temat dystrybucji towarów, które znajdują się już w swobodnym obrocie. Niezależnie od danego przypadku organy celne mogą wstrzymać przemieszczanie towarów i odmówić zwolnienia towarów, a w ostateczności dysponują również możliwością zajęcia towarów. W tytule V przewidziano również przepisy przejściowe umożliwiające dalsze stosowanie aktualnie obowiązujących procesów celnych przy zagwarantowaniu pewności prawa przez cały okres przejściowy, aż do chwili rozpoczęcia funkcjonowania nowych systemów zarządzania danymi.

W tytule VI przedstawiono nowy, uproszczony proces wprowadzania towarów na terytorium unii celnej, który znacznie ogranicza poziom złożoności i obciążenia administracyjnego. Organy celne gromadzą informacje na potrzeby analizy ryzyka, uwzględniając wyprzedzającą informację o towarach oraz informację poprzedzającą wyprowadzenie, i – w stosownych przypadkach – dokonują interwencji. Administracje celne koncentrują się w coraz mniejszym stopniu na poszczególnych przesyłkach i stopniowo przekierowują swoją uwagę na sprawowanie nadzoru nad łańcuchem dostaw w celu identyfikowania ryzyka. Organy celne zachowują zdolność do dokonywania interwencji w odniesieniu do każdej pojedynczej przesyłki na podstawie informacji przechowywanych w unijnym centrum danych celnych. W zależności od rodzaju procedur celnych przewidziano minimalny zbiór informacji, które należy przekazać lub udostępnić organom celnym. Jeżeli organy celne otrzymały stosowne informacje z wyprzedzeniem i nie dostrzegają w danym przypadku żadnego ryzyka ani problemu wymagającego rozwiązania, towary mogą zostać przemieszczone zgodnie z zasadą przeprowadzania oceny z wyprzedzeniem i interweniowania wyłącznie w stosownych przypadkach. Po upływie okresu przejściowego na opracowanie wymaganych systemów wielokrotne zgłoszenia celne będą stopniowo zastępowane dzięki wykorzystywaniu danych handlowych.Informacje mogą być przekazywane wcześniej w celu wzmocnienia nadzoru organów celnych nad łańcuchami dostaw. Bazując na pozytywnych doświadczeniach

związanych ze „składaniem wielokrotnych zgłoszeń” w ramach systemu kontroli importu 2 (ICS2), poszczególne podmioty w łańcuchu dostaw będą mogły przekazywać część wymaganych informacji, która jest związana z prowadzoną przez nie działalnością. Na przykład importer może przekazywać stosowne informacje na temat produktu i transakcji, podczas gdy przewoźnik może niezależnie udostępniać informacje dotyczące trasy i przybycia.

Przepisy dotyczące wywozu zawarte w tytule VII odpowiadają przepisom regulującym przebieg procesów wprowadzania towarów. Eksporter ma siedzibę w Unii i jest zarejestrowany. Organy celne gromadzą wymagane informacje i przeprowadzają analizę ryzyka. Zapewnia się warunki sprzyjające legalnym przepływom handlowym, zwiększając jednocześnie zdolność organów celnych w zakresie sprawowania nadzoru i egzekwowania obowiązujących przepisów.

W tytule VIII zawarto procedury specjalne przewidziane w poprzednim kodeksie. Przewidziano w nim konieczność gromadzenia stosownych informacji na temat procedur specjalnych takich jak tranzyt, uszlachetnianie czynne i bierne, odprawa czasowa, końcowe przeznaczenie lub wolne obszary celne. Zgodnie z ogólnym podejściem udoskonalono przepisy dotyczące przejrzystości i rozliczalności odpowiedzialnego przedsiębiorcy.

W tytule IX ustanowiono szczegółowe przepisy dotyczące trzech elementów, które należy określić, aby ustalić wysokość należności celnych przywozowych i wywozowych, a także aby nałożyć inne środki mające zastosowanie do handlu towarami, takie jak cła antydumpingowe: klasyfikacji, wartości i pochodzenia. W niniejszym wniosku nie zmieniono tych czynników, ponieważ zostały one w przeważającej mierze uregulowane w przepisach międzynarodowych przyjętych przez Światową Organizację Handlu i Światową Organizację Celną, a także w dwustronnych umowach handlowych zawartych przez UE. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że wspomniane przepisy zostały uznane za szczególnie złożone, jeżeli chodzi o handel elektroniczny, w przedmiotowym tytule przewidziano dwa uproszczenia, z których importer będzie mógł skorzystać przy ustalaniu wysokości należności celnych mających zastosowanie w odniesieniu do transakcji między przedsiębiorcami i konsumentami.

Pierwsze uproszczenie dotyczy wymogu przedstawienia dowodu niepreferencyjnego pochodzenia, który to wymóg można uchylić w przypadku towarów będących przedmiotem handlu elektronicznego, jeżeli importer zdecydował się skorzystać z uproszczonego traktowania taryfowego. Jest to konieczne, biorąc pod uwagę fakt, że obciążenia administracyjne związane z koniecznością uzyskania takiego dowodu są zazwyczaj nieproporcjonalne do wartości towarów. Drugie uproszczenie, z którego importer również może skorzystać wyłącznie w przypadku gdy korzysta z uproszczonego traktowania taryfowego, polega na uwzględnianiu w wartości celnej kosztów transportu aż do ostatecznego miejsca przeznaczenia towarów. Podejście to zapewnia pełną harmonizację podstawy opodatkowania na potrzeby obliczania należności celnych przywozowych i VAT w odniesieniu do transakcji w handlu elektronicznym między przedsiębiorcami i konsumentami, w przypadku których koszty transportu oblicza się zazwyczaj przy założeniu, że towary mają zostać dostarczone pod adres konsumenta końcowego.

Zgodnie z tytułem X dług celny powstaje z chwilą dopuszczenia towarów do obrotu. Ponieważ uwaga organów celnych przenosi się stopniowo z przesyłki na łańcuch dostaw, działania podejmowane przez te organy koncentrują się również w coraz większym stopniu na importerach i eksporterach mających siedzibę w Unii. Po transakcji dług celny powstaje w miejscu, w którym importer jest zarejestrowany, a nie w miejscu, w którym złożono zgłoszenie celne. Jest to istotne uproszczenie dla przedsiębiorców, a w szczególności MŚP, w ramach nowego partnerstwa z sektorem handlu. Z kolei organy celne mogą łatwiej

kontrolować importerów z siedzibą w Unii i poddawać ich audytowi. Należności celne stanowią jeden z tradycyjnych zasobów własnych w budżecie UE. Państwa członkowskie zachowują część należności celnych jako koszt poboru, przy czym część ta może stopniowo ulegać zmianie w miarę przyjmowania nowych przepisów. Co więcej, kwotę należności celnych ustala importer lub eksporter, natomiast odpowiedzialny organ celny jest do tego zobowiązany wyłącznie w przypadku, gdy nie zrobił tego importer. W handlu elektronicznym uznany importer uiszcza dług celny już w chwili płatności z tytułu sprzedaży, podobnie jak ma to miejsce w przepisach dotyczących VAT. Ponieważ taka sytuacja może mieć miejsce na długo przed fizycznym przybyciem towarów do Unii, pośrednicy w handlu elektronicznym mogą zostać upoważnieni do powiadomienia o faktycznie nałożonym cle i do płatności okresowych pobieranych przez państwo członkowskie siedziby i rejestracji.

W ostatnich latach administracje celne wykazały się odpornością na kryzysy i sprawnością w reagowaniu nie. Sytuacje kryzysowe wymagają określonej reakcji, która może być bardziej rygorystyczna lub bardziej elastyczna – a zatem dopuszczać możliwość stosowania odstępstw – ale która musi być zbliżona w całej UE. W tytule XI przewidziano przepisy na wypadek wystąpienia sytuacji kryzysowych, które zostaną włączone bezpośrednio do unijnego kodeksu celnego. Na potrzeby różnych scenariuszy kryzysowych Urząd UE ds. Celnych opracuje protokoły i procedury, takie jak stosowanie wspólnych kryteriów ryzyka, odpowiednich środków ograniczających ryzyko i ram współpracy, i zapewni ich stosowanie i wdrażanie na mocy decyzji, którą Komisja podejmie w drodze aktu wykonawczego.

Do tej pory UE nie dysponowała przejrzystą strukturą umożliwiającą zarządzanie operacyjne unią celną przygotowaną na wyzwania współczesnego świata. W tytule XII rozporządzenia ustanowiono Urząd UE ds. Celnych, określono jego zadania i obowiązki oraz przedstawiono jego strukturę zarządzania. Komisja może powierzyć Urzędowi zadanie rozwijania i obsługiwania unijnego centrum danych celnych. Urząd będzie zajmował się zarządzaniem ryzykiem na szczeblu UE oraz będzie kierować zalecenia przeprowadzenia kontroli do krajowych organów celnych. Obydwie te funkcje mają kluczowe znaczenie dla poprawy zdolności organów celnych w całej Unii oraz dla usprawnienia funkcjonowania unii celnej. Urząd UE ds. Celnych będzie również aktywnie koordynował działania organów celnych w całej UE oraz realizował priorytety polityczne powiązane z funkcjonowaniem unii celnej. Urząd UE ds. Celnych będzie współpracował z innymi agencjami, organami i sieciami na szczeblu UE takimi jak Europol, Frontex lub ECHA. Dzięki temu ułatwiona zostanie współpraca między administracjami celnymi, m.in. jeżeli chodzi o działalność grup ekspertów, organizowanie szkoleń i wymianę personelu między państwami.

Zgodnie z najnowszym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości[38] kompetencja w sprawach ustalenia siedziby agencji UE przysługuje prawodawcy Unii, na którym spoczywa obowiązek podjęcia w tym celu działań zgodnie z procedurami przewidzianymi w odpowiednich postanowieniach traktatów. Komisja uznała za stosowne nie rozstrzygać we wniosku, w którym mieście Urząd będzie miał swoją siedzibę. Kryteria, które należy wziąć pod uwagę w celu wniesienia wkładu w proces decyzyjny w tym zakresie w oparciu o wspólne podejście, przedstawiono w motywie zawierającym uzasadnienie dla odpowiedniego artykułu. Wyboru siedziby należy dokonać po przeprowadzeniu przejrzystej procedury składania wniosków, która powinna zostać rozstrzygnięta zanim procedura ustawodawcza dobiegnie końca. Wnioski powinny być składane przez państwa członkowskie, biorąc pod uwagę fakt, że pełnienie funkcji państwa będącego siedzibą unijnej agencji zdecentralizowanej nakłada na dane państwo członkowskie określone zobowiązania. Komisja

[38] Wyrok Trybunału z dnia 14 lipca 2022 r., C-743/19, Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej, pkt 66 i 74.

wyraża gotowość zapewnienia wsparcia w procesie oceny wspomnianych kryteriów i będzie aktywnie współpracowała ze współprawodawcami w kwestiach związanych z wyborem siedziby z uwzględnieniem wyroku TSUE z dnia 14 lipca 2022 r. i zgodnie ze spoczywającą na niej odpowiedzialnością instytucjonalną.

Aby wypełniać swoją misję, organy celne ściśle i regularnie współpracują z organami nadzoru rynku, organami kontroli sanitarnej i fitosanitarnej, organami ścigania, organami zarządzania granicami, organami ochrony środowiska, ekspertami ds. dóbr kultury i wieloma innymi organami odpowiedzialnymi za politykę sektorową. W tytule XIII ustanowiono nowe ramy ustrukturyzowanej współpracy między organami celnymi a wymienionymi powyżej organami obejmujące cztery obszary: zasady i przepisy, wymianę danych, budowanie strategii i skoordynowane działania. Tego rodzaju współpraca doprowadzi do wypracowania wspólnych strategii w zakresie nadzoru i kontroli umożliwiających rozwiązanie określonych problemów. Dokładniej określono działania, które organy celne mogą podejmować w celu wspierania innych obszarów polityki, co umożliwia odnoszenie się do kodeksu celnego w przepisach sektorowych. Nadano większą wagę współpracy międzynarodowej i dyplomacji celnej, a współpracę z partnerami wzmocniono i dopuszczono możliwość wymiany danych celnych w ramach takiej współpracy.

W poszczególnych państwach członkowskich stosuje się bardzo różne krajowe praktyki w odniesieniu do naruszeń przepisów prawa celnego i sankcji związanych z tymi naruszeniami, co prowadzi do rozbieżności w postępowaniu z towarami i zakłóceń w tym zakresie. W tytule XIV wprowadzono minimalny wspólny zestaw działań lub zaniechań stanowiących naruszenia przepisów prawa celnego oraz minimalny wspólny katalog sankcji innych niż karne, a także wspólne zasady, nie zmieniając przy tym proceduralnego porządku prawnego państw członkowskich i umożliwiając im określenie dodatkowych naruszeń przepisów prawa celnego oraz dodanie sankcji krajowych. Naruszenia przepisów prawa celnego, które dotyczą więcej niż jednego państwa członkowskiego, wymagają współpracy administracyjnej. W celu zapewnienia przejrzystości unijne centrum danych celnych będzie gromadzić wszystkie decyzje związane z naruszeniami przepisów prawa celnego i sankcjami związanymi z tymi naruszeniami.

Przepisy końcowe zawarte w tytule XV obejmują terminarz dotyczący kontynuowania obecnej praktyki w zakresie zgłoszeń celnych przesyłanych do systemów krajowych oraz przejścia na nowy system. Unijne centrum danych celnych będzie rozwijane stopniowo, począwszy od przyjęcia nowego podejścia do kwestii handlu elektronicznego. Przedsiębiorcy mogą zacząć korzystać z unijnego centrum danych celnych od stycznia 2032 r., a od 2037 r., gdy centrum zacznie w pełni działać, będą do tego zobowiązani. Urząd UE ds. Celnych będzie powstawał stopniowo i zacznie wykonywać swoje zadania od 2028 r.

2023/0156 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające unijny kodeks celny i Urząd Unii Europejskiej ds. Celnych oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 952/2013

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 33, 114 i 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[1],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia celna jest podstawą Unii Europejskiej i rynku wewnętrznego. W interesie zarówno przedsiębiorców, jak i unijnych organów celnych, w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013[2] ustanawiającym unijny kodeks celny („kodeks") zebrano w jednym akcie przepisy prawa celnego, które były rozproszone w szeregu różnych aktów prawnych, obejmującym ogólne przepisy i procedury, w celu zapewnienia wdrożenia środków taryfowych i innych wprowadzonych na szczeblu Unii w związku z handlem towarami pomiędzy Unią a krajami lub terytoriami znajdującymi się poza obszarem celnym Unii, oraz przepisy dotyczące poboru opłat związanych z przywozem. Organy celne państw członkowskich są odpowiedzialne za wdrażanie tych przepisów w drodze wykonywania zadań operacyjnych, takich jak stosowanie procedur celnych, przeprowadzanie analizy ryzyka i kontroli oraz stosowanie sankcji w przypadku stwierdzenia naruszeń przepisów prawa celnego.

(2) W toku wdrażania rozporządzenia (UE) nr 952/2013 ujawniono jego niedoskonałości w wielu obszarach. Są to: niewystarczające/nieskuteczne działania w zakresie zapewnienia ochrony Unii i jej obywateli przed ryzykiem niefinansowym mającym zastosowanie do towarów, przewidziane w innych obszarach polityki Unii niż przepisy prawa celnego; zdolność organów celnych do skutecznego radzenia sobie z rosnącą ilością towarów przywożonych z państw trzecich w ramach sprzedaży na odległość (transakcje w handlu elektronicznym); zdolność architektury systemów informatycznych, którą utworzono na podstawie rozporządzenia (UE) nr 952/2013 na

[1] Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (wersja przekształcona) (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

potrzeby cyfryzacji procedur celnych, do nadążania za postępem technologicznym, a mianowicie za technologiami opartymi na wykorzystaniu danych; brak skutecznych struktur zarządzania unią celną, co skutkuje stosowaniem rozbieżnych praktyk i niejednolitym wdrażaniem przepisów w państwach członkowskich. Słabości te prowadzą do pojawiania się przeszkód utrudniających prawidłowe funkcjonowanie unii celnej, a tym samym rynku wewnętrznego, ze względu na wewnętrzne i zewnętrzne ryzyko oraz zagrożenia.

(3) Przepisy prawa celnego powinny uwzględniać szybkie zmiany globalnych struktur handlu, technologii, modeli biznesowych i potrzeb zainteresowanych stron, w tym obywateli. W związku z tym do rozporządzenia (UE) nr 952/2013 należy wprowadzić wiele zmian. Dla zachowania przejrzystości rozporządzenie to należy uchylić i zastąpić.

(4) Aby zapewnić skuteczne środki na potrzeby osiągnięcia celów unii celnej, należy dokonać przeglądu i uproszczenia szeregu przepisów i procedur regulujących sposób wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z tego obszaru. Należy zapewnić nowoczesny, zintegrowany pakiet interoperacyjnych usług elektronicznych służących gromadzeniu, przetwarzaniu i wymianie informacji istotnych dla wdrażania przepisów prawa celnego (centrum danych celnych Unii Europejskiej, „unijne centrum danych celnych"). Należy ustanowić urząd Unii Europejskiej ds. celnych („Urząd UE ds. Celnych") jako centralny organ dysponujący zdolnością operacyjną na potrzeby skoordynowanego zarządzania unią celną w określonych obszarach.

(5) Od czasu przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 952/2013 rola organów celnych stopniowo ulegała zmianie, w coraz większym stopniu obejmując stosowanie przepisów unijnych i krajowych określających wymogi dotyczące towarów podlegających dozorowi celnemu, w szczególności wymogi niefinansowe dotyczące towarów, które są niezbędne do wprowadzenia tych towarów do obrotu na rynku wewnętrznym. Z biegiem lat skala takich zadań o charakterze niefinansowym gwałtownie wzrosła wraz z rosnącymi oczekiwaniami unijnych przedsiębiorstw i obywateli w odniesieniu do bezpieczeństwa, ochrony, dostępności dla osób z niepełnosprawnościami, zrównoważonego rozwoju, zdrowia i życia ludzi, zwierząt i roślin, środowiska, ochrony praw człowieka i wartości Unii. W celu zapewnienia, aby inne przepisy stosowane przez organy celne i dotyczące produktów nadal odpowiadały tym oczekiwaniom, powinny zostać wprowadzone nowe narzędzia, takie jak cyfrowy paszport produktu. Konieczne jest zatem odzwierciedlenie rosnącej liczby i złożoności rodzajów ryzyka niefinansowego poprzez włączenie do zadań organów celnych konkretnego odniesienia do ochrony wszystkich tych interesów publicznych oraz, w stosownych przypadkach, przepisów krajowych, w ścisłej współpracy z innymi organami.

(6) Mając na uwadze zmieniającą się rolę tych organów i zmieniające się modele biznesowe, w ramach których funkcjonują, oraz potrzebę zapewnienia, aby organy celne mogły „działać jako jedność" i przyczyniać się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, konieczne jest bardziej precyzyjne opisanie funkcji organów celnych poprzez dokładniejsze określenie ich celów i zadań.

(7) Niektóre definicje określone w rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 należy dostosować w taki sposób, aby uwzględniały szerszy zakres stosowania niniejszego rozporządzenia, dostosować je do definicji określonych w innych unijnych aktach prawnych oraz doprecyzować terminologię, której znaczenie różni się w zależności od

sektora. Nowe definicje powinny zostać włączone do przepisów prawa celnego, aby doprecyzować role i obowiązki określonych podmiotów w procesach celnych. W przypadku importerów i eksporterów nowe definicje powinny nakładać na te osoby odpowiedzialność za zgodność towarów z przepisami, w tym za ryzyko finansowe i niefinansowe, w celu wzmocnienia dozoru celnego. Jeżeli chodzi o nowe pojęcie uznanego importera, nowe definicje powinny zapewnić, aby w określonych przypadkach, w kontekście sprzedaży internetowej spoza Unii, to przedsiębiorca, a nie konsument, był uważany za importera i przyjął odpowiednie obowiązki. Należy również wprowadzić nowe definicje w odniesieniu do szerszego zakresu przepisów dotyczących dozoru celnego, zarządzania ryzykiem i kontroli celnych.

(8) Oprócz tradycyjnej roli polegającej na pobieraniu ceł, podatku VAT i akcyzy oraz stosowaniu przepisów prawa celnego, organy celne odgrywają również kluczową rolę w egzekwowaniu innych przepisów unijnych i, w stosownych przypadkach, innych przepisów krajowych dotyczących spraw celnych. Należy wprowadzić definicję „innych przepisów stosowanych przez organy celne" w celu stworzenia skutecznych ram regulujących stosowanie i egzekwowanie tych szczególnych wymogów dotyczących towarów. Takie zakazy i ograniczenia mogą być uzasadnione między innymi względami moralności publicznej, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, ochrony środowiska, ochrony narodowych dóbr kultury posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną oraz ochrony własności przemysłowej lub handlowej i innych interesów publicznych, w tym kontroli prekursorów narkotyków, towarów naruszających niektóre prawa własności intelektualnej oraz gotówki. Pojęcie innych przepisów stosowanych przez organy celne powinno również obejmować środki polityki handlowej oraz środki ochrony zasobów rybołówstwa i zarządzania tymi zasobami, a także środki ograniczające przyjęte na podstawie art. 215 TFUE.

(9) W celu zwiększenia jasności prawa należy zmienić niektóre przepisy dotyczące decyzji celnych. Po pierwsze, należy wyjaśnić, że organem celnym właściwym do podjęcia decyzji celnej jest organ celny miejsca, w którym wnioskodawca ma siedzibę, ponieważ to lokalizacja siedziby będzie głównie decydować, czy niektórzy przedsiębiorcy, na określonych warunkach i we wcześniej określonych ramach czasowych, z zastrzeżeniem przeglądu, mogą korzystać z uproszczeń wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem i uiszczać należności celne w miejscu, w którym mają siedzibę. Po drugie, w celu zapewnienia kompletności i jasności prawa należy również uwzględnić termin wynoszący maksymalnie 30 dni, w którym wnioskodawca ma dostarczyć organom celnym dodatkowe informacje, w przypadku gdy organy te uznają, że wniosek o wydanie decyzji nie zawiera wszystkich wymaganych informacji.

(10) Należy doprecyzować kwestię konsekwencji niepodjęcia przez organ celny decyzji w ustalonym terminie w odpowiedzi na wniosek. Należy również ustanowić zasadę, że w takim przypadku uznaje się, że w sprawie wniosku wydano decyzję negatywną i że wnioskodawca może złożyć odwołanie, zgodnie z ogólną zasadą dotyczącą decyzji celnych.

(11) Jak podkreślił Europejski Trybunał Obrachunkowy[3] oraz jak podkreślono w ocenie wdrożenia rozporządzenia (UE) nr 952/2013, należy również rozwiązać, poprzez

[3] Europejski Trybunał Obrachunkowy, Sprawozdanie specjalne nr 4/2021: Kontrole celne – niedostateczna harmonizacja szkodzi interesom finansowym UE.

wzmocnienie odpowiednich przepisów, kwestię braku jednolitego monitorowania zgodności kryteriów i obowiązków określonych w decyzjach celnych. Z jednej strony posiadacze decyzji powinni nie tylko przestrzegać obowiązków określonych w odpowiedniej decyzji, ale także stale monitorować ich przestrzeganie i wdrożyć taką organizację wewnętrzną, w ramach której takie [samo]monitorowanie może zapobiegać wszelkim możliwym błędom w ich procesach celnych, łagodzić wpływ takich błędów lub je naprawiać. Z drugiej strony, organy celne powinny regularnie monitorować wykonywanie decyzji celnych przez posiadaczy takich decyzji – w szczególności gdy prowadzą działalność przez okres krótszy niż trzy lata, a zatem jest większe prawdopodobieństwo, że będą źródłem ryzyka – w celu zapewnienia, aby osoba ta przestrzegała obowiązków określonych w decyzjach celnych. Jest to szczególnie istotne, gdy osoby te posiadają specjalny status, taki jak status upoważnionego przedsiębiorcy (AEO) lub zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*), którzy korzystają z szeregu ułatwień w procesach celnych. W celu usprawnienia zarządzania ryzykiem na poziomie Unii organy celne powinny ponadto powiadamiać Urząd UE ds. Celnych o wszystkich decyzjach podjętych na wniosek i informować ten urząd o działaniach monitorujących, tak aby można było wykorzystać te informacje do celów zarządzania ryzykiem.

(12) Poza decyzjami w sprawie wiążącej informacji taryfowej („decyzjami WIT") lub decyzjami w sprawie wiążącej informacji o pochodzeniu („decyzjami WIP") wydawanymi przez organy celne na wniosek i z zastrzeżeniem określonych warunków, rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) .../...[4] wprowadzono do przepisów prawa celnego decyzje dotyczące wiążącej informacji o wartości celnej („decyzje WIW"). W interesie podmiotów, których dotyczą przepisy prawa celnego, właściwe jest określenie w tym samym akcie prawnym zasad dotyczących tych trzech rodzajów decyzji w sprawie wiążącej informacji.

(13) Należy jaśniej określić prawa i obowiązki osób odpowiedzialnych za towary wprowadzane na obszar celny Unii i wyprowadzane z tego obszaru. W dalszym ciągu pierwszym obowiązkiem osób, które regularnie dokonują operacji celnych, powinno być rejestrowanie przez organy celne właściwe dla miejsca, w którym mają siedzibę. Jedna rejestracja powinna być ważna w całej unii celnej, ale pod warunkiem, że jest aktualna. Przedsiębiorcy powinni zatem być zobowiązani do informowania organów celnych o wszelkich zmianach w swoich danych rejestracyjnych. Osoby odpowiedzialne za towary wprowadzane na obszar celny Unii i wyprowadzane z tego obszaru są odpowiedzialne za wszelkie ryzyko, jakie towary stwarzają dla bezpieczeństwa i ochrony obywateli, a także za wszelkie ryzyko dla zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, środowiska lub konsumentów. Należy również określić obowiązki importera, w szczególności obowiązek posiadania siedziby na obszarze celnym Unii oraz wyjątki od tego obowiązku. Powinny one być zgodne z obowiązującymi przepisami dotyczącymi zgłaszającego, który ma posiadać siedzibę w Unii. W podobny sposób należy określić obowiązki eksportera.

(14) Należy również doprecyzować obowiązki uznanych importerów, które różnią się od obowiązków mających zastosowanie do [pozostałych] importerów. W szczególności

[4] [Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer] rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2023/... z dnia ... 2023 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2446 w odniesieniu do decyzji w sprawie wiążących informacji w zakresie ustalania wartości celnej i decyzji w sprawie wiążącej informacji o pochodzeniu [oraz umieścić w niniejszym przypisie numer, datę, tytuł i odesłanie do Dz.U. dotyczące tego rozporządzenia delegowanego].

należy zapewnić, aby uznawani importerzy byli zobowiązani do przekazywania organom celnym nie tylko danych niezbędnych do dopuszczenia sprzedawanych towarów do obrotu, ale również informacji, które uznany importer musi gromadzić do celów VAT. Informacje te określono szczegółowo w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011[5].

(15) Przedsiębiorcy spełniający określone kryteria i warunki, na podstawie których organy celne uznają ich za przedsiębiorców spełniających odpowiednie wymogi i godnych zaufania, mogą uzyskać status AEO, a tym samym korzystać z ułatwień w procesach celnych. Chociaż program AEO gwarantuje, że przedsiębiorcy zajmujący się większością unijnego handlu są godni zaufania, ma on pewne niedociągnięcia wskazane w ocenie rozporządzenia (UE) nr 952/2013 oraz w ustaleniach Europejskiego Trybunału Obrachunkowego. Aby wyeliminować te niedociągnięcia, w szczególności dotyczące stosowania rozbieżnych praktyk na szczeblu krajowym i wyzwań związanych z monitorowaniem zgodności z przepisami dotyczącymi AEO, w przepisach należy zobowiązać organy celne do monitorowania zgodności co najmniej raz na trzy lata.

(16) Zmiany w procesach celnych i sposobie działania organów celnych wymagają nowego partnerstwa z przedsiębiorcami, to znaczy programu zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*). Kryteria i warunki uzyskania statusu zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) powinny opierać się na kryteriach dotyczących AEO, ale powinny również zapewniać, aby przedsiębiorca działał w sposób przejrzysty dla organów celnych. W związku z tym od zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*) należy wymagać udzielenia organom celnym dostępu do ich systemów teleinformatycznych weryfikujących przestrzeganie przepisów i rejestrujących przepływ towarów. Takiej przejrzystości powinny towarzyszyć określone korzyści, a szczególności możliwość zwolnienia towarów na rzecz organów celnych bez konieczności czynnego udziału tych organów – z wyjątkiem sytuacji, gdy inne przepisy stosowane przez organy celne wymagają wydania zgody przed zwolnieniem towarów – oraz odroczenia spłaty długu celnego. Ponieważ takie podejście powinno stopniowo zastępować podejście oparte na zgłoszeniach celnych, należy zobowiązać organy celne do ponownej oceny istniejących pozwoleń AEO w zakresie uproszczeń celnych do końca okresu przejściowego.

(17) Zmiany w procesach celnych wymagają również dokładnego określenia roli przedstawicieli celnych. Zarówno przedstawicielstwo bezpośrednie, jak i pośrednie powinno być nadal możliwe, ale należy uściślić, że przedstawiciel pośredni importera lub eksportera przyjmuje wszystkie obowiązki dotyczące importerów lub eksporterów, nie tylko obowiązek zapłaty lub zabezpieczenia długu celnego, ale także przestrzegania innych przepisów stosowanych przez organy celne. Z tego powodu przedstawiciele celni muszą być rezydentami na obszarze celnym Unii, na którym reprezentują importerów lub eksporterów, aby zapewnić właściwą rozliczalność w kwestiach finansowych i niefinansowych. Korzystanie z usług pośredniego przedstawiciela celnego mającego siedzibę w Unii stanowi zatem dostępne i proporcjonalne rozwiązanie alternatywne dla importerów i eksporterów, którzy nie są obecni handlowo w Unii. Ponadto przedstawiciele celni mający siedzibę w państwach

[5] Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1).

trzecich mogą nadal świadczyć swoje usługi w Unii, jeżeli reprezentują osoby, które nie muszą mieć siedziby na obszarze celnym Unii.

(18) Aby zapewnić jednolity poziom cyfryzacji i stworzyć równe warunki działania dla przedsiębiorców we wszystkich państwach członkowskich, należy ustanowić unijne centrum danych celnych jako zbiór scentralizowanych, bezpiecznych i cyberodpornych usług i systemów elektronicznych do celów celnych. Unijne centrum danych celnych powinno zapewniać jakość, integralność, identyfikowalność i niezaprzeczalność przetwarzanych w nim danych, tak aby ani nadawca, ani odbiorca nie mogli później zakwestionować faktu wymiany danych. Unijne centrum danych celnych powinno być zgodne z odpowiednimi przepisami dotyczącymi przetwarzania danych osobowych i cyberbezpieczeństwa. Komisja i państwa członkowskie powinny wspólnie zaprojektować unijne centrum danych celnych. Komisji należy powierzyć również zadania zarządzania unijnym centrum danych celnych, wdrożenia tego centrum oraz jego utrzymywania, które to zadania może przekazać innemu organowi Unii.

(19) Zgodnie z niedawnym orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości[6] należy uściślić, że zautomatyzowana wymiana informacji między przedsiębiorcami a organami celnymi dokonywana za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych nie zdejmuje z tych organów lub tych przedsiębiorców odpowiedzialności związanej z danymi procesami celnymi. Nawet jeśli udział organów celnych ogranicza się do łączności elektronicznej za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych, należy uznać, że środek został przyjęty przez te organy, tak jakby unijne centrum danych celnych działało na rzecz tych organów.

(20) Unijne centrum danych celnych powinno umożliwiać wymianę danych z innymi systemami, platformami lub środowiskami w celu podniesienia jakości danych wykorzystywanych przez organy celne do wykonywania ich zadań, a także w celu wymiany odpowiednich danych celnych z innymi organami, aby zwiększyć skuteczność kontroli na rynku wewnętrznym. Zgodnie z podejściem określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../…[7] oraz w europejskich ramach interoperacyjności[8], unijne centrum danych celnych powinno przyczynić się do zwiększania interoperacyjności transgranicznej i międzysektorowej w Europie. Centrum powinno wykorzystać potencjał istniejących źródeł informacji na temat ryzyka dostępnych na szczeblu unijnym, takich jak systemy wczesnego ostrzegania o niebezpiecznych produktach żywnościowych i paszach (RASFF) oraz produktach niespożywczych (Safety Gate), system informacyjny i komunikacyjny do celów nadzoru rynku (ICSMS) oraz portal egzekwowania praw własności intelektualnej. Centrum powinno stanowić podstawę współpracy strategicznej i operacyjnej, w tym wymiany informacji i interoperacyjności, między organami celnymi a innymi organami, podmiotami i służbami, w ramach ich odpowiednich kompetencji. Unijne centrum danych celnych powinno również zapewniać szeroki zakres zaawansowanej

---

6 Sprawa T- 81/22 (Dz.U. C 148 z 4.4.2022).

7 [Dz.U.: proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawarty w dokumencie COM/2022/720 final – 2022/0379 (COD) oraz wstawić w niniejszym przypisie numer, datę, tytuł i odniesienie do Dz.U.] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../… ustanawiające środki na rzecz zapewnienia wysokiego poziomu interoperacyjności sektora publicznego w całej Unii (akt w sprawie Interoperacyjnej Europy) [COM/2022/720 final – 2022/0379 (COD)] (Dz.U. L 2023, s. .).

8 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejskie ramy interoperacyjności – strategia wdrażania” (COM(2017) 134 final).

analizy danych, w tym z wykorzystaniem sztucznej inteligencji. Analiza danych powinna umożliwiać dokonywanie analizy ryzyka, analizy ekonomicznej i analizy prognostycznej na potrzeby przewidywania potencjalnego ryzyka związanego z przesyłkami przywożonymi do Unii lub z niej wywożonymi. Aby zapewnić lepszy nadzór nad przepływami handlowymi i usprawnić współpracę z organami innymi niż organy celne, unijne centrum danych celnych powinno być w stanie korzystać z ram współpracy unijnego środowiska jednego okienka w dziedzinie ceł, a w sytuacjach, w których nie można skorzystać z tych ram, świadczyć tym organom specjalną usługę, za pośrednictwem której będą one mogły uzyskać odpowiednie dane, dostarczać i wymieniać informacje z organami celnymi oraz dopilnować przestrzegania wymogów sektorowych. Mogłoby to być to konieczne w przypadku, gdyby organy te nie posiadały systemu teleinformatycznego, który mógłby zostać połączony z unijnym centrum danych celnych.

(21) Oprócz unijnego centrum danych celnych państwa członkowskie mogą opracowywać własne aplikacje w celu wykorzystania danych z unijnego centrum danych celnych. W tym celu i aby skrócić czas wprowadzania produktów na rynek, państwa członkowskie mogą przekazać Urzędowi UE ds. Celnych środki finansowe i upoważnienie potrzebne do opracowania takich aplikacji. W takim przypadku Urząd UE ds. Celnych powinien opracować te aplikacje w taki sposób, aby wszystkie państwa członkowskie mogły z nich korzystać. Można to osiągnąć dzięki opracowaniu aplikacji *open source* zgodnie z ramami dzielenia się rozwiązaniami i ich ponownego wykorzystywania.

(22) Unijne centrum danych celnych powinno umożliwiać następujący przepływ danych. Przedsiębiorcy powinni być w stanie przekazywać do centrum lub udostępniać w nim wszystkie istotne dane wymagane do celów przestrzegania przepisów prawa celnego. Przetwarzanie tych danych powinno mieć miejsce na poziomie Unii i powinna im towarzyszyć ogólnounijna analiza ryzyka. Uzyskane w ten sposób dane powinny być udostępniane organom celnym państw członkowskich, które wykorzystywałyby je do wypełniania swoich obowiązków. Na ostatnim etapie wyniki kontroli przeprowadzonych w następstwie pobrania danych z unijnego centrum danych celnych powinny być zgłaszane z powrotem do tego centrum.

(23) Dane przekazywane do unijnego centrum danych celnych to głównie dane nieosobowe przesyłane przez przedsiębiorców i dotyczące towarów, którymi przedsiębiorcy ci obracają. Dane te będą jednak również obejmować dane osobowe, w szczególności imiona i nazwiska osób fizycznych działających na rzecz przedsiębiorcy lub organu. Aby zapewnić jednakową ochronę danych osobowych i informacji handlowych, w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić szczegółowe zasady dostępu, zasady poufności i warunki korzystania z unijnego centrum danych celnych. W szczególności należy określić, które podmioty – oprócz osób, Komisji, organów celnych i Urzędu UE ds. Celnych – mogą uzyskać dostęp do danych przechowywanych lub w inny sposób dostępnych w unijnym centrum danych celnych bądź przetwarzać te dane, równoważąc potrzeby tych podmiotów z potrzebą zapewnienia, aby dane osobowe i poufne gromadzone na potrzeby celne były wykorzystywane do celów dodatkowych wyłącznie w minimalnym niezbędnym zakresie.

(24) Aby Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych („OLAF”) mógł wykonywać swoje uprawnienia dochodzeniowe w odniesieniu do nadużyć, które szkodzą interesom Unii, powinien mieć dostęp do danych z unijnego centrum danych celnych na poziomie bardzo zbliżonym do dostępu przysługującego Komisji. W związku z tym należy upoważnić OLAF do przetwarzania danych zgodnie

z warunkami dotyczącymi ochrony danych określonymi w odpowiednich przepisach Unii, w tym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013[9] oraz rozporządzeniu Rady (WE) nr 515/97[10]. Aby Prokuratura Europejska mogła prowadzić dochodzenia w sprawach celnych, powinna być uprawniona do występowania o dostęp do danych w unijnym centrum danych celnych. Aby zachować możliwość korzystania z funkcji wykonywanych w ramach krajowych systemów informatycznych państw członkowskich, organy podatkowe państw członkowskich powinny albo uzyskać możliwość przetwarzania danych bezpośrednio w ramach unijnego centrum danych celnych, albo pobierania danych z unijnego centrum danych celnych i przetwarzania ich za pomocą innych środków. W związku z tym organom odpowiedzialnym za bezpieczeństwo żywności na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625[11] oraz organom odpowiedzialnym za nadzór rynku na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/1020 należy zapewnić odpowiednie usługi i narzędzia w ramach unijnego centrum danych celnych, aby organy te mogły wykorzystywać odpowiednie dane celne na potrzeby egzekwowania odpowiednich przepisów Unii i współpracy z organami celnymi w celu zminimalizowania ryzyka wprowadzenia do Unii produktów niezgodnych z wymogami. Europol powinien posiadać dostęp na żądanie do danych w unijnym centrum danych celnych, aby mógł wykonywać swoje zadania określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794[12]. Wszystkie inne unijne i krajowe organy i instytucje, w tym Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), powinny mieć dostęp do danych nieosobowych znajdujących się w unijnym centrum danych celnych.

(25) Zasady i przepisy dotyczące dostępu do unijnego centrum danych celnych i wymiany informacji nie powinny mieć wpływu na System Informacji Celnej („CIS") ustanowiony rozporządzeniem Rady (WE) nr 515/97 ani na obowiązki sprawozdawcze wynikające z art. 24 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej.

---

9 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

10 Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1).

11 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1).

12 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

(26) Komisja powinna określić warunki uzyskania dostępu przez wszystkie wspomniane organy w przepisach wykonawczych, po dokonaniu oceny istniejących zabezpieczeń, które każdy organ lub wszystkie organy należące do określonej kategorii wprowadziły w celu zapewnienia prawidłowego przetwarzania danych osobowych i szczególnie chronionych danych handlowych.

(27) Unijne centra danych celnych powinny przechowywać dane osobowe maksymalnie przez 10 lat. Wynika to z faktu, że organy celne mogą powiadomić o długu celnym w okresie do 10 lat po otrzymaniu niezbędnych informacji o przesyłce, a także z potrzeby zapewnienia Komisji, Urzędowi UE ds. Celnych, OLAF-owi, organom celnym i organom innym niż organy celne możliwości dokonywania kontroli krzyżowej informacji z unijnego centrum danych celnych przez porównanie z informacjami przechowywanymi w innych systemach i wymienianych z tymi systemami. Okres ten powinien być ponadto dostosowany do okresu przechowywania wymaganego przez inne przepisy stosowane przez organy celne, jeżeli takie przepisy są właściwe dla kontroli celnych. Ponadto w każdym przypadku, gdy dane osobowe są wymagane do celów postępowań sądowych i administracyjnych, dochodzeń i kontroli po zwolnieniu towarów, okres przechowywania powinien zostać zawieszony, aby uniknąć usunięcia danych osobowych i uniemożliwienia ich wykorzystania do tych celów.

(28) Ochrona danych osobowych i innych danych w unijnym centrum danych celnych powinna również obejmować przepisy dotyczące ograniczenia praw osób, których dane dotyczą. W związku z tym organy celne, Komisja lub Urząd UE ds. Celnych powinny mieć możliwość, w stosownych przypadkach, ograniczenia praw osób, których dane dotyczą, w celu zapewnienia, aby działania w zakresie egzekwowania przepisów, analiza ryzyka i kontrole celne nie były zagrożone. Takie ograniczenia można by również w razie potrzeby stosować, gdy jest to konieczne do ochrony postępowania sądowego lub administracyjnego w następstwie działań w zakresie egzekwowania przepisów. Takie ograniczenia powinny być należycie uzasadnione działaniami i prerogatywami organów celnych oraz mieć zastosowanie nie dłużej, niż jest to niezbędne do wykonania tych prerogatyw.

(29) Wszelkie przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) 2016/679, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 lub dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680, w zakresie ich stosowania.

(30) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię dnia [...].

(31) Zarządzanie ryzykiem celnym na poziomie Unii ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia, aby kontrole celne w państwach członkowskich przebiegały w sposób zharmonizowany. Obecnie istnieją ramy wspólnego zarządzania ryzykiem, które umożliwiają określenie wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka w zakresie ryzyka finansowego na potrzeby kontroli celnych, ale mają one istotne wady. Aby poradzić sobie z problemem braku harmonizacji kontroli celnych i harmonizacji zarządzania ryzykiem, w wyniku którego finansowe i niefinansowe interesy Unii i państw członkowskich ponoszą szkodę, należy dokonać przeglądu przepisów w celu ustanowienia lepszego podejścia do zarządzania ryzykiem, uwzględniającego zarówno ryzyko finansowe, jak i niefinansowe. Obejmuje to sprostanie wyzwaniom strukturalnym w zakresie zarządzania ryzykiem finansowym wskazanym przez Europejski Trybunał Obrachunkowy. W szczególności należy

opisać, które działania stanowią cykliczny element procesu zarządzania ryzykiem celnym. Należy również określić rolę i obowiązki Komisji, Urzędu UE ds. Celnych i organów celnych państw członkowskich. Zasadnicze znaczenie ma również zapewnienie, aby Komisja mogła określić wspólne priorytetowe obszary kontroli oraz wspólne kryteria i normy ryzyka, a także aby mogła wskazać konkretne obszary innych przepisów stosowanych przez organy celne, które powinno się traktować priorytetowo do celów wspólnego zarządzania ryzykiem i kontroli, bez uszczerbku dla bezpieczeństwa.

(32) Należy zatem wprowadzić działania i przepisy w zakresie zarządzania ryzykiem na poziomie Unii celem zapewnienia, aby na poziomie Unii gromadzono kompleksowe dane istotne dla zarządzania ryzykiem, w tym wyniki i oceny wszystkich kontroli. Umożliwi to wspólną analizę ryzyka i wydawanie organom celnym odpowiednich unijnych zaleceń dotyczących kontroli. Takie zalecenia dotyczące kontroli powinny zostać wdrożone lub należy podać powody, dla których nie zostały one zastosowane. Należy również przewidzieć możliwość wydania nakazu, aby towary przeznaczone do Unii nie mogły zostać załadowane lub być transportowane. Analiza ryzyka i zagrożeń na poziomie Unii powinna opierać się na stale aktualizowanych danych na poziomie Unii i powinna określać środki i kontrole, które należy realizować na przejściach granicznych, przez które są wprowadzane towary na obszar Unii i z niego wyprowadzane. W kontekście współpracy, w szczególności z organami ścigania i bezpieczeństwa, zarządzanie ryzykiem na poziomie Unii powinno, w miarę możliwości, wnosić wkład w analizy strategiczne i oceny zagrożeń przeprowadzane na poziomie Unii, w tym przeprowadzane przez Agencję Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) oraz Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), i odnosić korzyści z tych analiz i ocen, aby przyczynić się do skutecznego i efektywnego zapobiegania przestępczości i jej zwalczania.

(33) Proces obejmowania towarów procedurą celną wymaga nowego spojrzenia w celu odzwierciedlenia nowych ról i obowiązków osób zaangażowanych w tę procedurę. W związku z tym obowiązek dostarczenia informacji organom celnym spoczywa na osobie odpowiedzialnej za towary: importerze, eksporterze lub osobie uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu, a nie na zgłaszającym. Osoby te powinny dostarczyć lub udostępnić dane organom celnym, gdy tylko będą one dostępne, a w każdym razie przed zwolnieniem towarów do procedury celnej, aby umożliwić organom celnym przeprowadzenie analizy ryzyka i podjęcie odpowiednich działań. Ponieważ uznani importerzy w handlu elektronicznym przeprowadzają większą liczbę transakcji i są zobowiązani do obliczania długu celnego w chwili sprzedaży, a nie w chwili zwolnienia towarów, należy dostosować ramy czasowe dotyczące ich obowiązku sprawozdawczego. Uznani importerzy powinni zatem dostarczyć dane dotyczące sprzedaży towarów, które mają zostać przywiezione, najpóźniej następnego dnia po zatwierdzeniu płatności .Z drugiej strony, w należycie uzasadnionych okolicznościach organy celne powinny mieć możliwość upoważnienia zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*) do uzupełnienia danych dotyczących zwolnionych przez nich towarów na późniejszym etapie, ponieważ przedsiębiorcy ci stale udostępniają organom celnym dane na temat swoich transakcji i należy ich uznać za wiarygodnych. Taką okolicznością może być niemożność ustalenia ostatecznej wartości celnej towarów w chwili zwolnienia, ponieważ jest ona powiązana z kontraktem terminowym, lub potrzeba uzyskania odpowiednich dokumentów, które nie mają wpływu na obliczenie długu celnego.

(34) Aby uprościć procedury celne dotyczące wprowadzania towarów na obszar celny Unii, jednocześnie zapewniając, aby za towary te odpowiadała jedna osoba, różne podmioty w łańcuchu dostaw powinny dostarczyć posiadane przez siebie istotne informacje na temat danych towarów i powiązać je z konkretną przesyłką. Towary należy wprowadzać tylko wtedy, gdy odpowiedzialność za te towary bierze importer mający siedzibę w Unii. Importer ten powinien dostarczyć organom celnym informacje o towarach i procedurze celnej, którą należy je objąć, na jak najwcześniejszym etapie, w miarę możliwości przed fizycznym przybyciem towarów. Dostawca usług lub przedstawiciel celny powinien być w stanie dostarczyć informacje w imieniu importera i na jego rzecz, ale importer pozostałby odpowiedzialny za zapewnienie zgodności towarów z przepisami w zakresie ryzyka finansowego i niefinansowego. Przewoźnicy, którzy faktycznie sprowadzają towary, powinni również przedstawić pewne informacje na temat towarów przed załadunkiem lub przybyciem („wyprzedzające informacje o ładunku") i powiązać posiadane informacje z informacjami importera, jeżeli zostały uprzednio przedstawione, bez konieczności posiadania dostępu do wszystkich danych przekazanych przez importera. Aby uwzględnić bardziej złożone łańcuchy dostaw i sieci transportowe, do uzupełnienia informacji o towarach, które mają zostać wprowadzone na obszar celny Unii, mogą zostać ponadto zobowiązane również inne osoby. Importer, przewoźnik lub jakakolwiek inna osoba przekazująca informacje organom celnym powinni być zobowiązani do sprostowania tych informacji, jeżeli wiedzą, że nie są już prawidłowe, ale zanim organy celne wykryją nieprawidłowości, które chciałyby uwzględnić w kontroli.

(35) Organy celne odpowiedzialne za miejsce pierwszego wprowadzenia towarów powinny przeprowadzić analizę ryzyka na podstawie dostępnych informacji dotyczących tych towarów i być uprawnione do zastosowania szerokiego wachlarza środków ograniczających ryzyko, jeżeli wykryją ryzyko, w tym do zażądania przeprowadzenia kontroli przed załadunkiem lub po przybyciu towarów na obszar celny Unii przez inny organ celny lub inne organy. Na ogół przewoźnik najlepiej orientuje się, kiedy towary przybyły, więc powinien powiadomić organy celne o takim przybyciu. Aby jednak obsłużyć bardziej złożone łańcuchy dostaw i sieci transportowe, do powiadomienia organów celnych o przybyciu towarów na potrzeby przeprowadzanej przez te organy analizy ryzyka mogą zostać zobowiązane inne osoby. W celu zapewnienia, aby organy celne posiadały wyprzedzające informacje o ładunku dotyczące wszystkich towarów wprowadzanych na obszar celny Unii, należy uniemożliwić przewoźnikowi rozładunek towarów, na temat których nie ma informacji, chyba że organy celne zażądały od przewoźnika przedstawienia towarów lub wystąpiła sytuacja nadzwyczajna wymagająca rozładunku towarów. Z drugiej strony, aby usprawnić proces wprowadzania towarów, w przypadku których organy celne dysponują odpowiednimi wyprzedzającymi informacjami o ładunku, przewoźnik nie powinien być zobowiązany do przedstawiania towarów organom celnym we wszystkich przypadkach, ale tylko wtedy, gdy organy celne tego zażądają lub gdy wymagają tego inne przepisy stosowane przez organy celne.

(36) Towary nieunijne wprowadzane na obszar celny Unii należy uznać za czasowo składowane od chwili powiadomienia o ich przybyciu przez przewoźnika do chwili objęcia ich procedurą celną, chyba że już są objęte procedurą tranzytu. Aby zapewnić odpowiedni dozór celny, czas trwania takich sytuacji powinien być ograniczony. Nie powinien on przekraczać 10 dni poza wyjątkowymi przypadkami. Jeśli importer musi składować towary przez dłuższy czas, towary powinny zostać umieszczone w składzie celnym, gdzie można je składować bez ograniczeń czasowych. Obecne pozwolenia na

prowadzenie miejsc czasowego składowania należy zatem przekształcić w pozwolenia na prowadzenie składu celnego, jeżeli będą spełnione odpowiednie wymogi.

(37) Konieczne jest utrzymanie zasad określających, czy towary są towarami unijnymi czy nieunijnymi oraz czy można przyjąć, że towary mają status towarów unijnych, czy też należy to udowodnić, w szczególności w przypadku, gdy towary czasowo opuszczają obszar celny Unii.

(38) Po uzyskaniu przez organy celne informacji niezbędnych do odpowiedniej procedury, w oparciu o analizę ryzyka organy te powinny zdecydować, czy należy poddać towary dalszej kontroli, zwolnić te towary, odmówić ich zwolnienia lub takie zwolnienie zawiesić, czy też odczekać pewien czas, aby towary zostały uznane za zwolnione. W stosownych przypadkach organy celne powinny przeprowadzić te czynności we współpracy z innymi organami. W związku z tym organy celne powinny odmówić zwolnienia towarów, jeżeli mają dowody na to, że towary te nie spełniają obowiązujących wymogów prawnych. W przypadku gdy organy celne muszą skonsultować się z innymi organami w celu ustalenia, czy dane towary są zgodne z przepisami, powinny zawiesić zwolnienie co najmniej do czasu przeprowadzenia konsultacji. W takich przypadkach późniejsza decyzja organów celnych w sprawie towarów powinna zależeć od odpowiedzi pozostałych organów. Aby uniknąć blokowania zarówno przedsiębiorców, jak i organów w przypadkach, w których ustalenie zgodności wymaga czasu, organy celne powinny mieć możliwość zwolnienia towarów pod warunkiem, że przedsiębiorca będzie nadal informował o lokalizacji towarów przez maksymalnie 15 dni. W celu zapewnienia pewności prawa przedsiębiorcom, którzy dostarczyli informacje na czas bez nakładania na organy celne obowiązku reagowania na każdą przesyłkę, towary, których nie wybrano do kontroli po upływie rozsądnego terminu, należy uznać za zwolnione. Komisja powinna być uprawniona do określenia tego okresu w przepisach delegowanych i w razie potrzeby dostosowania go do rodzaju obrotu lub rodzaju przejść granicznych.

(39) W zakresie, w jakim zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*) zapewniają organom celnym pełny dostęp do swoich systemów, ewidencji i operacji oraz są uznawani za wiarygodnych, powinni mieć możliwość zwolnienia swoich towarów pod nadzorem organów celnych, ale bez oczekiwania na ich interwencję. W związku z tym zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*) powinni być w stanie zwolnić towary na potrzeby dowolnej procedury wprowadzenia przy odbiorze w ostatecznym miejscu przeznaczenia towarów lub na potrzeby dowolnej procedury wyprowadzenia w miejscu ich dostawy. Ponieważ zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*) uznaje się za przejrzystych, przybycie lub dostawę należy odpowiednio rejestrować w unijnym centrum danych celnych. Przedsiębiorcy ci powinni być zobowiązani do informowania organów celnych w przypadku wystąpienia problemu, tak aby organy te mogły podjąć ostateczną decyzję w sprawie zwolnienia. W przypadku gdy systemy kontroli wewnętrznej zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*) są wystarczająco solidne, organy celne powinny mieć możliwość, we współpracy z innymi organami, upoważnienia przedsiębiorców do samodzielnego przeprowadzania niektórych kontroli. Organy celne powinny jednak zachować możliwość kontrolowania towarów w dowolnym czasie.

(40) Należy zapewnić środki regulujące przejście z systemu opartego na zgłoszeniach celnych na system oparty na dostarczaniu informacji do centralnego unijnego centrum danych celnych. Przedsiębiorcy powinni mieć możliwość składania zgłoszeń celnych w celu zadeklarowania zamiaru objęcia towarów procedurą celną w okresie przejściowym. Gdy tylko dostępne będą jednak możliwości związane z unijnym

centrum danych celnych, przedsiębiorcy powinni mieć także możliwość dostarczania lub udostępniania informacji organom celnym za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych, a organy celne nie powinny już pozwalać żadnemu przedsiębiorcy na stosowanie uproszczeń w odniesieniu do zgłoszenia celnego. Po zakończeniu okresu przejściowego wszystkie pozwolenia powinny stracić ważność, ponieważ zgłoszenia celne nie będą już istnieć.

(41) W art. 29 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) wymaga się, aby produkty pochodzące z państw trzecich były uważane za będące w swobodnym obrocie, jeżeli dopełniono wobec nich formalności przywozowych oraz pobrano wszystkie cła i opłaty o skutku równoważnym. Dopuszczenia do obrotu nie należy jednak rozumieć jako dowodu zgodności z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, gdy organy te nakładają szczególne wymogi na towary przeznaczone do sprzedaży lub konsumpcji na rynku wewnętrznym.

(42) Należy usprawnić i uprościć proces wyprowadzania towarów poza obszar celny Unii analogicznie do procesu wprowadzania. W związku z tym należy wymagać, aby za towary odpowiadała osoba mająca siedzibę w Unii, czyli eksporter. Eksporter powinien dostarczyć lub udostępnić organom celnym odpowiednie informacje przed wyprowadzeniem towarów z Unii oraz wskazać, czy wywiezione mają być towary unijne czy nieunijne, i dostosować niezbędne informacje. W celu uproszczenia wspomnianego procesu i uniknięcia potencjalnych luk prawnych pojęcie wywozu powinno obejmować wyprowadzenie towarów nieunijnych, obejmując tym samym również pojęcie „powrotnego wywozu", które wcześniej uregulowano jako odrębne pojęcie.

(43) Aby zapewnić właściwe zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do towarów wyprowadzanych poza obszar celny Unii, należy zobowiązać urząd celny odpowiedzialny za wywóz do przeprowadzenia analizy ryzyka z wykorzystaniem informacji dotyczących towarów oraz do wdrożenia lub zażądania wdrożenia odpowiednich środków przed wyprowadzeniem tych towarów. Środki te powinny obejmować wniosek o przeprowadzenie kontroli przez urząd celny właściwy dla miejsca wysyłki danych towarów i urząd celny wyprowadzenia oraz, w razie potrzeby, przez inne organy oprócz środków przewidzianych w ramach zwolnienia do procedury celnej, które mają również zastosowanie, w przypadku gdy towary należy objąć procedurą wywozu.

(44) Aby zapewnić także przejrzystość procedur związanych z zawieszeniem należności, należy uprościć przepisy dotyczące wymogów w zakresie pozwoleń na korzystanie z procedur specjalnych. W szczególności, w celu zapewnienia jasności i pewności prawa, warunki ustalania, czy opinia na poziomie Unii jest niezbędna do oceny tego, czy udzielenie pozwolenia mogłoby mieć negatywny wpływ na interesy producentów unijnych, tzw. sprawdzenia warunków ekonomicznych, należy ujednolicić, a nie uregulować w przepisach delegowanych. Ponadto z uwagi na fakt, że wpływ na interesy producentów unijnych może zależeć od ilości towarów objętych procedurą specjalną, Urząd UE ds. Celnych powinien być uprawniony do zaproponowania pewnego progu, poniżej którego szacuje się, że nie istnieje żaden negatywny wpływ na interesy tych producentów.

(45) W art. 9 poprawionej Konwencji o żegludze na Renie odniesiono się do załącznika (manifestu reńskiego), który ułatwiał przepływ towarów na rzece Ren i jej dopływach

w drodze uznania ich za procedurę tranzytu celnego przez granice krajowe pięciu państw członkowskich[13].Jak wynika z informacji uzyskanych od administracji celnych, w praktyce nie wykorzystuje się już manifestu reńskiego jako procedury tranzytu celnego w państwach graniczących z Renem. Obecnie towary na Renie i jego dopływach transportuje się z wykorzystaniem procedury tranzytu unijnego ustanowionej w kodeksie, z zastosowaniem systemu NCTS. Stosowne jest zatem usunięcie odniesienia do manifestu reńskiego w przypadkach, w których przemieszczanie towarów uznaje się za tranzyt zewnętrzny lub tranzyt unijny.

(46) W celu zwiększenia przejrzystości w odniesieniu do osoby odpowiedzialnej za przestrzeganie obowiązków wynikających z procedury tranzytu unijnego oraz zawartości przesyłki i związanego z nią ryzyka, należy wymagać, aby osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu ujawniła co najmniej informacje dotyczące importera lub eksportera uzasadniające przemieszczanie, dotyczące środków transportu i identyfikacji towarów objętych tą procedurą. Takie informacje umożliwiłyby organom celnym skuteczniejsze nadzorowanie danej procedury tranzytu unijnego i przeprowadzenie analizy ryzyka. Procedura tranzytu unijnego powinna być obowiązkowa, chyba że dane towary zostaną objęte inną procedurą celną natychmiast po wprowadzeniu na obszar celny Unii lub wyprowadzeniu z niego. W przypadku gdy importer lub eksporter nie jest jeszcze znany, za importera lub eksportera towarów należy uważać posiadacza towarów i powinien on być odpowiedzialny za uiszczenie należności celnych oraz innych podatków i opłat. Jeżeli towary przywozi lub wywozi zaufany przedsiębiorca (*trust and check*) procedurę tranzytu unijnego należy zastąpić dozorem celnym.

(47) Zmiana załącznika 6 do Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR („konwencja TIR”)[14], która weszła w życie w dniu 1 czerwca 2021 r., wiązała się ze zmianą noty wyjaśniającej 0.49 w celu przyznania przedsiębiorcom spełniającym określone wymogi możliwości uzyskania statusu „upoważnionego nadawcy”, odzwierciedlając istniejące ułatwienia przyznane przedsiębiorcom uznanym za „upoważnionego odbiorcę”. Konieczne jest zatem uwzględnienie nowej możliwości ustanowionej w konwencji TIR w celu dostosowania unijnych przepisów prawa celnego do tej umowy międzynarodowej.

(48) Stosowanie standardowych zasad obliczania należności celnych w transakcjach w handlu elektronicznym w wielu przypadkach skutkowałoby nieproporcjonalnym obciążeniem administracyjnym zarówno dla administracji celnych, jak i dla przedsiębiorców, zwłaszcza w odniesieniu do poboru dochodów. W celu opracowania solidnego i skutecznego traktowania podatkowego i celnego towarów przywożonych z państw trzecich z wykorzystaniem transakcji w handlu elektronicznym („sprzedaż towarów przywożonych na odległość”) przepisy Unii mają zostać zmienione w celu zniesienia progu, poniżej którego towary o niewielkiej wartości nieprzekraczającej 150 EUR za przesyłkę są zwolnione z należności celnych przywozowych zgodnie

---

[13] Podstawę tej procedury stanowi konwencja z Mannheim w sprawie żeglugi po Renie z dnia 17 października 1868 r. oraz protokół przyjęty przez Centralną Komisję Żeglugi na Renie w dniu 22 listopada 1963 r. Konwencja z Mannheim w sprawie żeglugi po Renie dotyczy Belgii, Niemiec, Francji, Niderlandów i Szwajcarii jako krajów graniczących z Renem, które do celów tego aktu uważa się za jeden obszar.

[14] Poprawki do Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (konwencja TIR z 1975 r.) Zgodnie z powiadomieniem deponowanym ONZ C.N.85.2021.TREATIES-XI.A.16 w dniu 1 czerwca 2021 r. w stosunku do wszystkich Umawiających się Stron wchodzą w życie poniższe poprawki do konwencji TIR, Dz.U. L 193/1 z 1.6.2021, s. 1.

z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1186/2009[15], oraz w celu wprowadzenia uproszczonego traktowania taryfowego sprzedaży na odległość towarów przywożonych z państw trzecich zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87[16] (Nomenklatura scalona). W związku z proponowanymi zmianami należy zmienić niektóre przepisy kodeksu dotyczące klasyfikacji taryfowej, pochodzenia i wartości celnej w celu zapewnienia uproszczeń stosowanych dobrowolnie przez uznanego importera przy ustalaniu należności celnych w transakcji między przedsiębiorcą i konsumentem kwalifikującej się jako sprzedaż na odległość do celów VAT. Powyższe uproszczenia powinny polegać na możliwości obliczenia należności celnych przez zastosowanie jednego z nowych koszyków taryfowych w Nomenklaturze scalonej w odniesieniu do wartości obliczanej w prostszy sposób. Zgodnie z uproszczonymi przepisami odnoszącymi się do transakcji w handlu elektronicznym między przedsiębiorcami i konsumentami cenę zakupu netto bez VAT, ale obejmującą całkowite koszty transportu do ostatecznego miejsca przeznaczenia produktu, należy uznawać za wartość celną i nie powinna być wymagana informacja o pochodzeniu. Jeżeli jednak uznany importer chce skorzystać z preferencyjnych stawek celnych udowadniając status pochodzenia towarów, może to zrobić, stosując standardowe procedury.

(49) Obecnie należności z tytułu długów celnych pobiera państwo członkowskie, w którym złożono zgłoszenie celne. Do przedsiębiorcy należy wybór, czy chce to zrobić w państwie pierwszego wprowadzenia, czy też skorzystać z procedury tranzytu i zapłacić cło w innym państwie członkowskim. W 2025 r. system ten ma ulec zmianie wraz z wprowadzeniem systemu informatycznego odprawy scentralizowanej, który umożliwi upoważnionym przedsiębiorcom składanie zgłoszeń celnych w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę. Mając na uwadze te zmiany należy zmienić przepisy służące określaniu miejsca powstania długu celnego, tak aby należności celne przywozowe uiszczano na rzecz państwa członkowskiego, w którym dany importer ma siedzibę, ponieważ jest to miejsce, w którym organ celny może mieć najpełniejszą wiedzę na temat rejestrów, operacji i zachowań handlowych przedsiębiorców, zwłaszcza w przypadku gdy przedsiębiorcy ci otrzymali status zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*). Właściwe jest jednak, aby dług celny przedsiębiorców niebędących zaufanymi przedsiębiorcami (*trust and check*) powstawał w miejscu, w którym fizycznie znajdują się towary, co najmniej do czasu oceny modelu dozoru.

(50) W przypadku transakcji w handlu elektronicznym istotne jest zapewnienie prawidłowego uiszczania należności z tytułu długu celnego przez pośredników internetowych, takich jak platformy internetowe, którzy zarządzają internetową sprzedażą towarów konsumentom prywatnym. Należy zatem wyjaśnić, że uznany importer jest osobą odpowiedzialną za dług celny, który powstałby w chwili, gdy kupujący zapłaciłby operatorowi w sektorze handlu elektronicznego, który w większości przypadków jest platformą internetową. Aby uprościć obciążenia związane z takim obowiązkiem, uznanego importera można upoważnić do określenia należnych należności celnych przywozowych i okresowego spłacania swoich długów

[15] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system zwolnień celnych (Dz.U. L 324 z 10.12.2009, s. 23).

[16] Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

celnych, a organy celne powinny mieć możliwość zaksięgowania tego całościowo do celów budżetu Unii.

(51) Należy wzmocnić mechanizm mający na celu skuteczniejsze nadzorowanie wdrażania środków ograniczających przepływ towarów, które to środki może przyjąć Rada zgodnie z art. 215 TFUE. W takim przypadku Urząd UE ds. Celnych powinien zapewnić wsparcie Komisji i państwom członkowskim, w celu zagwarantowania, że środki te nie będą obchodzone. Organy celne powinny zagwarantować podjęcie ze swojej strony wszelkich niezbędnych działań w celu zapewnienia zgodności z powyższymi środkami oraz powinny odpowiednio poinformować Komisję i Urząd UE ds. Celnych.

(52) W celu rozwiązywania potencjalnych kryzysów w unii celnej należy wprowadzić mechanizm zarządzania kryzysowego. Na brak takiego mechanizmu na poziomie Unii zwrócono uwagę w planie działania na rzecz unii celnej[17]. Należy zatem ustanowić mechanizm służący zaangażowaniu Urzędu UE ds. Celnych, jako kluczowego podmiotu, w przygotowywanie, koordynowanie oraz monitorowanie wdrażania praktycznych środków i ustaleń, które Komisja zdecyduje się wprowadzić w przypadku wystąpienia kryzysu. Urząd UE ds. Celnych powinien stale utrzymywać gotowość do reagowania w sytuacjach kryzysowych przez cały czas trwania kryzysu.

(53) Istniejącym ramom zarządzania unią celną brakuje jasnej struktury zarządzania operacyjnego i nie odzwierciedlają one zmian w zakresie ceł, jakie zaszły od czasu stworzenia tych ram w 1968 r. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 952/2013 za działania związane z zarządzaniem ryzykiem w przepływach handlowych, takie jak wdrażanie i podejmowanie decyzji w sprawie kontroli w terenie, odpowiedzialne są krajowe organy celne. Pomimo współpracy między krajowymi administracjami celnymi, która funkcjonuje od czasu utworzenia unii celnej i która doprowadziła do wymiany najlepszych praktyk, wiedzy specjalistycznej i opracowania wspólnych wytycznych, nie doprowadziła ona do opracowania zharmonizowanego podejścia i zharmonizowanych ram operacyjnych. Obecnie w państwach członkowskich istnieją rozbieżne praktyki, które osłabiają unię celną. Nie ma centralnej zdolności analizy ryzyka, wspólnego poglądu na temat ustalania priorytetów w zakresie ryzyka, ograniczonych skoordynowanych działań i kontroli celnych oraz ram współpracy różnych organów obsługujących jednolity rynek. Centralna operacyjna warstwa unijna, umożliwiająca łączenie wiedzy specjalistycznej, zasobów oraz wspólne podejmowanie decyzji, powinna zaradzić tego rodzaju słabościom w obszarach takich jak zarządzanie danymi, zarządzanie ryzykiem i szkolenia, aby unia celna „działała jako jedność". W związku z tym należy ustanowić Urząd UE ds. Celnych. Utworzenie tego nowego organu ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skutecznego i odpowiedniego funkcjonowania unii celnej, centralnej koordynacji działań celnych oraz wspierania działalności organów celnych.

(54) Urzędem UE ds. Celnych należy zarządzać i administrować na podstawie zasad zawartych we wspólnym oświadczeniu w sprawie agencji zdecentralizowanych oraz wspólnym podejściu uzgodnionym przez Parlament Europejski, Radę UE i Komisję Europejską w sprawie agencji zdecentralizowanych z dnia 19 lipca 2012 r.[18]

---

17 Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego „Wprowadzenie unii celnej na kolejny poziom – plan działania", 28.9.2020 (COM(2020) 581 final).

18 joint_statement_on_decentralised_agencies_en.pdf (europa.eu)

(55) Kryteria, które należy wziąć pod uwagę w procesie decyzyjnym odnoszącym się do wyboru siedziby Urzędu UE ds. Celnych, powinny obejmować pewność, że Urząd ten będzie można ustanowić na miejscu po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, dostępność lokalizacji oraz istnienie odpowiednich placówek edukacyjnych dla dzieci pracowników, a także odpowiedni dostęp do zatrudnienia, zabezpieczenia społecznego oraz opieki medycznej zarówno dla dzieci, jak i małżonków pracowników. Biorąc pod uwagę polegający na współpracy charakter większości działań Urzędu UE ds. Celnych, a w szczególności ścisłe powiązanie, które będzie istnieć między systemami informatycznymi utrzymywanymi przez Komisję w okresie przejściowym, podczas gdy wspomniany Urząd będzie budować i obsługiwać unijne centrum danych celnych, powinien on znajdować się w miejscu, które umożliwia taką ścisłą współpracę z Komisją, organami regionów Unii najbardziej istotnych z perspektywy handlu międzynarodowego oraz odpowiednimi organami unijnymi i międzynarodowymi (na przykład Światową Organizacją Celną w celu ułatwienia praktycznego wzajemnego inspirowania się w określonych kwestiach). Biorąc pod uwagę te kryteria, Urząd UE ds. Celnych powinien zostać zlokalizowany w [...].

(56) W celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania Urzędu UE ds. Celnych w jego Zarządzie powinny być reprezentowane państwa członkowskie i Komisja. Skład Zarządu, w tym wybór jego przewodniczącego i wiceprzewodniczącego, powinien być zgodny z zasadą równowagi płci oraz uwzględniać doświadczenie i kwalifikacje. Biorąc pod uwagę wyłączną kompetencję Unii w zakresie unii celnej oraz ścisły związek między cłami a innymi obszarami polityki, właściwe jest, aby przewodniczącego Zarządu wybierano spośród tych przedstawicieli Komisji. Aby Urząd UE ds. Celnych mógł skutecznie i efektywnie funkcjonować, jego Zarząd powinien w szczególności przyjąć jednolity dokument programowy obejmujący programowanie roczne i wieloletnie, realizować zadania związane z budżetem Urzędu, przyjąć przepisy finansowe mające zastosowanie do Urzędu, powołać dyrektora wykonawczego oraz ustanowić procedury podejmowania przez dyrektora wykonawczego decyzji związanych z zadaniami operacyjnymi Urzędu. Zarząd powinien być wspierany przez radę wykonawczą.

(57) W celu zagwarantowania skutecznego funkcjonowania Urzędu UE ds. Celnych, należy przyznać mu autonomiczny budżet, którego przychody będą pochodzić z budżetu ogólnego Unii oraz wszelkich dobrowolnych wkładów finansowych państw członkowskich. W wyjątkowych i należycie uzasadnionych okolicznościach Urząd UE ds. Celnych powinien mieć również możliwość pozyskiwania dodatkowych dochodów na podstawie umów o przyznanie wkładu lub umów o udzielenie dotacji oraz opłat za publikacje i wszelkie inne usługi świadczone przez ten Urząd.

(58) Aby wypełniać swoją misję, organy celne ściśle i regularnie współpracują z organami nadzoru rynku, organami kontroli sanitarnej i fitosanitarnej, organami ścigania, organami zarządzania granicami, organami ochrony środowiska, ekspertami ds. dóbr kultury i wieloma innymi organami odpowiedzialnymi za politykę sektorową. Biorąc pod uwagę zmiany jednolitego rynku i zmieniającą się rolę organów celnych, wzrost liczby zakazów i ograniczeń oraz handel elektroniczny, konieczne jest ustrukturyzowanie i wzmocnienie tej współpracy na poziomie krajowym, unijnym i międzynarodowym. Zamiast współpracy ukierunkowanej na poszczególne przesyłki lub określone zdarzenia w łańcuchu dostaw, należy ustanowić ustrukturyzowane ramy współpracy między organami celnymi i innymi organami odpowiedzialnymi za odpowiednie obszary polityki. Takie ramy współpracy powinny obejmować następujące aspekty: opracowanie prawodawstwa i potrzeb w zakresie polityki

w określonym obszarze, wymianę i analizę informacji, budowanie ogólnej strategii współpracy w formie wspólnych strategii nadzoru, a także współpracę w zakresie wdrażania operacyjnego, monitorowania oraz kontroli. Komisja powinna również ułatwić stosowanie części innych przepisów stosowanych przez organy celne, sporządzając w tym celu wykaz przepisów Unii nakładających wymogi na towary podlegające kontrolom celnym, mających na celu ochronę interesów publicznych, takich jak zdrowie i życie ludzi, zwierząt lub roślin, ochronę konsumentów, a także środowiska.

(59) W celu zwiększenia przejrzystości i uczynienia bardziej efektywnymi ram współpracy między organami celnymi i innymi organami partnerskimi w wykazie usług oferowanych przez organy celne należy jasno określić możliwą rolę tych organów w stosowaniu innych odpowiednich polityk na granicach Unii. Ponadto stosowanie ram współpracy powinno być monitorowane przez Urząd UE ds. Celnych. Urząd ten powinien ściśle współpracować z Komisją, OLAF-em, innymi odpowiednimi agencjami i organami Unii, takimi jak Europol i Frontex, a także wyspecjalizowanymi agencjami i sieciami w odpowiednich obszarach polityki, takimi jak Unijna Sieć ds. Zgodności Produktów.

(60) W coraz bardziej połączonym świecie dyplomacja celna i współpraca międzynarodowa są ważnymi aspektami pracy organów celnych w skali globalnej. W ramach współpracy międzynarodowej należy przewidzieć możliwość wymiany danych celnych, na podstawie umów międzynarodowych lub autonomicznych przepisów Unii, z wykorzystaniem odpowiednich i bezpiecznych środków łączności, z zastrzeżeniem poszanowania informacji poufnych i ochrony danych osobowych, w tym za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych.

(61) Pomimo faktu, że przepisy celne są zharmonizowane za pośrednictwem kodeksu, rozporządzenie (UE) nr 952/2013 obejmowało jedynie obowiązek przewidywania przez państwa członkowskie sankcji za nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego oraz wymóg, aby takie sankcje były skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie mają zatem możliwość wyboru sankcji za nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego, które różnią się w znacznym stopniu między państwami członkowskimi i z czasem ulegają zmianom. Należy określić wspólne ramy służące określeniu minimalnego zestawu naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji innych niż karne. Takie ramy są konieczne, aby zaradzić brakowi jednolitego stosowania i znacznym rozbieżnościom między państwami członkowskimi w stosowaniu sankcji za naruszenia przepisów prawa celnego, które mogą prowadzić do zakłócenia konkurencji, luk prawnych i „turystyki celnej". Wspomniane ramy powinny składać się ze wspólnego wykazu działań lub zaniechań, które powinny stanowić naruszenie przepisów prawa celnego we wszystkich państwach członkowskich. Podczas ustalania mającej zastosowanie sankcji organy celne powinny wskazać, czy danych działań lub zaniechań dopuszczono się umyślnie, czy w wyniku oczywistego zaniedbania.

(62) Konieczne jest ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących okoliczności łagodzących oraz okoliczności obciążających w odniesieniu do naruszeń przepisów prawa celnego. Termin przedawnienia w odniesieniu do wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przepisów prawa celnego należy ustalić zgodnie z prawem krajowym i powinien on wynosić od 5 do 10 lat, tak aby określić wspólną zasadę w oparciu o termin powiadomienia o długu celnym. Właściwą jurysdykcją powinna być jurysdykcja miejsca popełnienia naruszenia. W przypadkach gdy naruszenia przepisów prawa celnego dopuszczono się w więcej niż jednym państwie

członkowskim, konieczna jest współpraca między państwami członkowskimi; w takich przypadkach państwo członkowskie, które jako pierwsze wszczyna postępowanie, powinno współpracować z pozostałymi organami celnymi, których dotyczy to samo naruszenie.

(63) Konieczne jest ustanowienie minimalnego wspólnego zestawu naruszeń przepisów prawa celnego poprzez określenie ich na podstawie obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu oraz identycznych obowiązków przewidzianych w innych częściach przepisów tego prawa.

(64) Ponadto konieczne jest ustanowienie wspólnego minimalnego zestawu sankcji innych niż karne, przewidujących minimalne kwoty kar pieniężnych, możliwość cofnięcia, zawieszenia lub zmiany pozwoleń celnych, w tym w odniesieniu do upoważnionych przedsiębiorców oraz zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*), a także orzeczenie przepadku towarów. Minimalne kwoty kar pieniężnych powinny zależeć od tego, czy naruszenia przepisów prawa celnego dopuszczono się umyślnie, czy nie, oraz czy ma ono wpływ na wysokość należności celnych i innych opłat oraz na zakazy lub ograniczenia. Ten minimalny wspólny zestaw sankcji innych niż karne powinien mieć zastosowanie bez uszczerbku dla krajowego porządku prawnego państw członkowskich, w ramach którego można zamiast tego przewidzieć sankcje karne.

(65) Co najmniej raz do roku należy ocenić funkcjonowanie unii celnej, aby umożliwić Komisji, z pomocą państw członkowskich, przyjęcie odpowiednich kierunków w zakresie polityki. Należy sformalizować i pogłębić zakres zbierania informacji od organów celnych, ponieważ bardziej kompleksowa sprawozdawczość umożliwiłaby udoskonalenie analizy porównawczej oraz mogłaby pomóc w ujednoliceniu praktyk i ocenie wpływu decyzji dotyczących polityki celnej. Właściwe jest zatem wprowadzenie ram prawnych na potrzeby oceny funkcjonowania unii celnej. Aby umożliwić wystarczający stopień szczegółowości analizy, pomiaru efektywności należy dokonywać nie tylko na poziomie krajowym, ale także na poziomie przejść granicznych. Urząd UE ds. Celnych powinien wspierać Komisję w procesie oceny poprzez gromadzenie i analizowanie danych w unijnym centrum danych celnych oraz określanie, w jaki sposób działania i operacje celne przyczyniają się do osiągnięcia celów i priorytetów strategicznych unii celnej oraz do realizacji misji organów celnych. W szczególności Urząd UE ds. Celnych powinien wskazywać kluczowe tendencje, mocne i słabe strony, luki i potencjalne ryzyko oraz przedstawiać Komisji zalecenia dotyczące usprawnień. Zwłaszcza w kontekście współpracy z organami ścigania i bezpieczeństwa Urząd UE ds. Celnych powinien również uczestniczyć, z perspektywy operacyjnej, w analizach strategicznych oraz ocenach zagrożeń przeprowadzanych na poziomie Unii, w tym tych przeprowadzanych przez Europol i Frontex.

(66) Zgodnie z zasadą proporcjonalności dla osiągnięcia podstawowych celów polegających na umożliwieniu skutecznego funkcjonowania unii celnej i wdrożeniu wspólnej polityki handlowej koniecznym i właściwym jest ustanowienie przepisów i procedur mających zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii i z niego wyprowadzanych. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia założonych celów, zgodnie z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

(67) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do:

– w przypadku specjalnych obszarów podatkowych – bardziej szczegółowych przepisów prawa celnego dotyczących szczególnych okoliczności związanych z wymianą towarów unijnych w ramach tylko jednego państwa członkowskiego;

– w przypadku decyzji celnych – warunków, terminów, wyjątków, sposobów monitorowania, zawieszania, unieważniania i cofania odnoszących się do stosowania i wydawania takich decyzji oraz zarządzania nimi, w tym decyzji w sprawie wiążących informacji;

– minimalnych wymogów dotyczących danych oraz szczególnych przypadków rejestracji przedsiębiorców przez organy celne właściwe dla siedziby przedsiębiorców;

– rodzaju i częstotliwości działań monitorujących oraz uproszczeń i ułatwień przewidzianych dla upoważnionego przedsiębiorcy;

– rodzaju i częstotliwości działań monitorujących w przypadku zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*);

– w przypadku przedstawiciela celnego – warunków, na jakich taka osoba może świadczyć usługi na obszarze celnym Unii, oraz przypadków, w których odstępuje się od wymogu posiadania siedziby na tym obszarze i w których organy celne nie wymagają dowodu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa;

– kategorii osób, których dane dotyczą, oraz kategorii danych osobowych, które mogą być przetwarzane w unijnym centrum danych celnych;

– bardziej szczegółowych zasad związanych ze statusem celnym towarów;

– rodzajów danych i terminów dostarczenia takich danych na potrzeby objęcia towarów procedurą celną;

– rozsądnego terminu, po upływie którego uznaje się, że organy celne zwolniły towary, jeżeli nie wytypowały ich do żadnej kontroli;

– w przypadku zgłoszeń celnych: przypadków, w których zgłoszenie celne można złożyć z wykorzystaniem środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych; warunków udzielania pozwolenia na składanie zgłoszeń uproszczonych; terminów składania zgłoszeń uzupełniających oraz przypadków, w których odstępuje się od obowiązku składania takich zgłoszeń; przypadków unieważnienia zgłoszenia celnego przez organy celne; warunków udzielania pozwoleń na odprawę scentralizowaną i wpis do rejestru zgłaszającego;

– warunków i procedury orzekania przepadku towarów;

– w przypadku wyprzedzających informacji o ładunku: dodatkowych danych, które należy dostarczyć, terminów, przypadku, w którym obowiązek dostarczenia takich danych jest uchylony, szczególnych przypadków, w których dane mogą być dostarczane przez wiele osób, warunków, na jakich osoba, która dostarcza informacji lub je udostępnia, może ograniczyć widoczność swojej identyfikacji do co najmniej jednej innej osoby, która również przedkłada dane;

– w przypadku wprowadzenia towarów na obszar celny Unii: terminów, w których należy przeprowadzić analizę ryzyka oraz wdrożyć niezbędne

środki; szczególnych przypadków i pozostałych osób, które mogą być zobowiązane do powiadomienia o przybyciu przesyłek faktycznych organów celnych pierwszego wprowadzenia w przypadku zmiany trasy; warunków wyznaczania i uznawania miejsc innych niż urząd celny wyznaczony do przedstawienia towarów; warunków wyznaczania lub uznawania miejsc innych niż składy celne do objęcia towarów czasowym składowaniem;

– danych, które należy dostarczyć lub udostępnić organom celnym w celu objęcia towarów dopuszczeniem do obrotu;

– przypadków, w których uznaje się, że towary powróciły w takim stanie, w jakim zostały wywiezione, i w których towary, w związku z którymi skorzystano ze środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej, można zwolnić z należności celnych przywozowych;

– w przypadku informacji poprzedzających wyprowadzenie przy wyprowadzaniu poza obszar celny Unii: minimalnych informacji poprzedzających wyprowadzenie oraz terminów, w których należy dostarczyć takie informacje lub udostępnić je przed wyprowadzeniem towarów, a zwłaszcza przypadków, w których obowiązek dostarczenia lub udostępnienia takich informacji jest uchylony, oraz informacji, które należy podać przy wyprowadzeniu towarów;

– w przypadku wyprowadzenia towarów – terminów, w których należy przeprowadzić analizę ryzyka oraz wdrożyć niezbędne środki; danych, które należy dostarczyć lub udostępnić organom celnym w celu objęcia towarów procedurą wywozu;

– w przypadku procedur specjalnych: danych, które należy dostarczyć lub udostępnić organom celnym w celu objęcia towarów takimi procedurami; wyjątków od warunków udzielania pozwolenia na korzystanie z procedur specjalnych; przypadków, w których gospodarczy charakter przetwarzania uzasadnia ocenianie przez organy celne, czy udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania czynnego ma negatywny wpływ na podstawowe interesy producentów unijnych, bez opinii Urzędu UE ds. Celnych; wykazu towarów uznawanych za wrażliwe; terminu zamknięcia procedury specjalnej; przypadków i warunków, w których importerzy i eksporterzy mogą przemieszczać towary objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym; zwyczajowych czynności, którym poddawane są towary objęte składowaniem celnym lub procedurą przetwarzania; bardziej szczegółowych zasad dotyczących towarów ekwiwalentnych;

– w przypadku tranzytu: szczególnych przypadków, w których towary unijne mają zostać objęte procedurą tranzytu zewnętrznego; warunków udzielania pozwoleń upoważnionemu nadawcy i upoważnionemu odbiorcy do celów TIR; dodatkowych wymogów dotyczących danych, jakie musi przekazać osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu unijnego;

– w odniesieniu do składowania: minimalnych danych, jakie musi przedstawić prowadzący skład celny lub wolny obszar celny; warunków udzielania pozwolenia na prowadzenie składów celnych;

– w odniesieniu do odprawy czasowej: określonych w przepisach prawa celnego wymagań dotyczących całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych, które należy spełnić, aby stosować procedurę odprawy czasowej;

– reguł określania niepreferencyjnego pochodzenia towarów i reguł preferencyjnego pochodzenia;

– warunków udzielania pozwolenia na uproszczenia w ustalaniu wartości celnej w szczególnych przypadkach;

– w odniesieniu do długu celnego: bardziej szczegółowych zasad obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych mających zastosowanie do towarów, w przypadku których dług celny powstał w kontekście procedury specjalnej; określonego terminu, w jakim nie można ustalić miejsca powstania długu celnego, jeżeli towary zostały objęte procedurą celną, która nie jest zamknięta lub czasowe składowanie nie zostało odpowiednio zakończone; bardziej szczegółowych zasad związanych z powiadamianiem o długu celnym; zasad dotyczących

– zawieszenia biegu terminu zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i określania okresu zawieszenia; zasad, jakich musi przestrzegać Komisja przy podejmowania decyzji w sprawie zwrotu i umorzenia długu celnego; wykazu uchybień, które nie mają istotnego wpływu na prawidłowy przebieg czasowego składowania lub danej procedury celnej, w odniesieniu do wygaśnięcia długu celnego;

– w odniesieniu do zabezpieczeń: szczególnych przypadków, w których nie jest wymagane zabezpieczenie dla towarów objętych procedurą odprawy czasowej, zasad dotyczących ustalania formy zabezpieczenia innej niż jakikolwiek środek płatności uznany przez organy celne i zobowiązanie złożone przez gwaranta; zasad dotyczących form składania zabezpieczenia oraz zasad mających zastosowanie do gwaranta; warunków udzielania pozwolenia na korzystanie z zabezpieczenia generalnego w obniżonej kwocie lub uzyskiwania zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia; terminów zwolnienia zabezpieczenia;

– w przypadku współpracy celnej, wszelkich innych środków uzupełniających, które mają wprowadzić organy celne, aby zapewnić zgodność z przepisami innymi niż przepisy prawa celnego; warunków i procedur, zgodnie z którymi państwo członkowskie może zostać upoważnione do podjęcia negocjacji z państwami trzecimi w sprawie wymiany danych na potrzeby współpracy celnej;

– usunięcia lub zmiany odstępstw dotyczących określania urzędów celnych właściwych do spraw nadzoru nad objęciem towarów procedurą celną oraz miejscem powstania długu celnego, w związku z oceną, jaką ma przeprowadzić Komisja w zakresie skuteczności dozoru celnego ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu.

(68) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych dotyczących przyjęcia aktów delegowanych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[19].

(69) Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu: przyjęcia przepisów

[19] Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

proceduralnych dotyczących stosowania decyzji w sprawie wiążącej informacji po utracie ważności tej decyzji lub po jej cofnięciu; przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących powiadamiania organów celnych o tym, że wydanie takich decyzji zostało zawieszone, i dotyczących cofnięcia zawieszenia; przyjęcia decyzji nakładających na państwa członkowskie wymóg cofnięcia decyzji w sprawie wiążącej informacji; przyjęcia sposobu stosowania kryteriów przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy i zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*); określenia systemów teleinformatycznych, platform lub środowisk, z którymi łączy się unijne centrum danych celnych; ustalenia zasad dotyczących dostępu do określonych usług i systemów unijnego centrum danych celnych, między innymi przepisów szczegółowych i warunków dotyczących ochrony i bezpieczeństwa danych osobowych oraz w przypadku, gdy dostęp ten jest ograniczony; środków dotyczących zarządzania nadzorem sprawowanym przez organy celne; przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących obowiązków współadministratorów w odniesieniu do przetwarzania danych dokonywanego z wykorzystaniem usługi lub systemu unijnego centrum danych celnych;przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących określania właściwych urzędów celnych innych niż urząd celny właściwy dla siedziby importera lub eksportera; przyjęcia środków służących weryfikacji informacji, rewizji i pobierania próbek towarów, dotyczących wyników weryfikacji i identyfikacji; przyjęcia środków dotyczących kontroli po zwolnieniu towarów w odniesieniu do operacji mających miejsce w więcej niż jednym państwie członkowskim; określenia portów lub portów lotniczych, gdzie mają być przeprowadzane kontrole celne i załatwiane formalności dotyczące bagażu podręcznego i rejestrowanego; przyjęcia środków mających zapewnić zharmonizowane stosowanie kontroli celnych i zarządzania ryzykiem, w tym środków związanych z wymianą informacji, ustanowieniem wspólnych kryteriów i norm ryzyka oraz wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz działań w zakresie oceny w tych obszarach; określenia przepisów proceduralnych dotyczących dostarczania i weryfikacji dowodu potwierdzającego unijny status celny towarów; określenia przepisów proceduralnych dotyczących sprostowania i unieważnienia informacji na potrzeby objęcia towarów procedurą celną; przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących określenia właściwych urzędów celnych oraz dotyczących składania zgłoszenia celnego w sytuacji, gdy stosowane są inne środki niż techniki elektronicznego przetwarzania danych; przepisów proceduralnych dotyczących składania standardowego zgłoszenia celnego oraz udostępniania załączanych dokumentów; przepisów proceduralnych dotyczących składania zgłoszenia uproszczonego i zgłoszenia uzupełniającego; przepisów proceduralnych dotyczących składania zgłoszenia celnego przed przedstawieniem towarów organom celnym, przyjmowania zgłoszenia celnego i sprostowania zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów; określenia przepisów proceduralnych dotyczących odprawy scentralizowanej oraz zwolnienia z obowiązku przedstawienia towarów w tym kontekście; przepisów proceduralnych dotyczących wpisu do rejestru zgłaszającego; przepisów proceduralnych dotyczących dysponowania towarami; przepisów proceduralnych dotyczących informacji potwierdzających, że spełnione zostały warunki uzyskania zwolnienia z należności celnych przywozowych w stosunku do towarów powracających oraz dotyczących przedstawiania dowodów, że spełnione zostały warunki zwolnienia z należności celnych przywozowych w stosunku do produktów rybołówstwa morskiego oraz innych produktów wydobytych z morza; określenia przepisów proceduralnych dotyczących wyprowadzenia towarów; przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących udzielania, sprostowania i unieważniania informacji poprzedzających wyprowadzenie oraz składania, sprostowania i unieważniania wywozowej deklaracji

skróconej; przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących zwrotu VAT osobom fizycznym mającym miejsce zamieszkania poza Unią; określenia przepisów proceduralnych dotyczących powiadomienia o przybyciu statku morskiego lub statku powietrznego oraz dotyczących przewozu towarów do właściwego miejsca; przepisów proceduralnych dotyczących składania, sprostowania i unieważniania deklaracji do czasowego składowania oraz dotyczących przemieszczania towarów składowanych czasowo; przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących udzielania pozwolenia na korzystanie z procedur specjalnych, na sprawdzenie warunków ekonomicznych oraz na wydanie opinii Urzędu UE ds. Celnych oceniającej czy udzielenie pozwolenia korzystanie z procedury uszlachetniania czynnego lub biernego nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych; przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących zamknięcia procedury specjalnej; przepisów proceduralnych dotyczących przeniesienia praw i obowiązków oraz przemieszczania towarów w kontekście procedur specjalnych; przepisów proceduralnych dotyczących wykorzystania towarów ekwiwalentnych w kontekście procedur specjalnych; przepisów proceduralnych służących stosowaniu na obszarze celnym Unii przepisów międzynarodowych dotyczących tranzytu; przepisów proceduralnych dotyczących objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego, zamknięcia tej procedury, stosowania uproszczeń tej procedury oraz dozoru celnego towarów przemieszczanych przez terytorium państwa trzeciego w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego; określenia przepisów proceduralnych dotyczących objęcia towarów procedurą składowania celnego lub procedurą wolnego obszaru celnego i przemieszczania towarów umieszczonych w składzie celnym; przyjęcia środków dotyczących jednolitego zarządzania kontyngentami taryfowymi i plafonami taryfowymi oraz zarządzania nadzorem celnym nad dopuszczaniem do obrotu lub wywozem towarów; przyjęcia środków w celu określania klasyfikacji taryfowej towarów; określenia przepisów proceduralnych dotyczących dostarczania i weryfikacji dowodów niepreferencyjnego pochodzenia; przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących ułatwiania stwierdzenia w Unii preferencyjnego pochodzenia towarów; przyjęcia środków w celu ustalania pochodzenia określonych towarów; przyznawania tymczasowego odstępstwa od reguł preferencyjnego pochodzenia towarów korzystających ze środków preferencyjnych przyjętych jednostronnie przez Unię; określenia przepisów proceduralnych dotyczących określania wartości celnej towarów; określenia przepisów proceduralnych dotyczących składania zabezpieczenia, określania jego wysokości oraz monitorowania i zwalniania zabezpieczenia, a także cofnięcia i unieważnienia zobowiązania złożonego przez gwaranta; określenia przepisów proceduralnych dotyczących tymczasowych zakazów korzystania z zabezpieczeń generalnych; przyjęcia środków służących zapewnieniu wzajemnej pomocy między organami celnymi w przypadku powstania długu celnego; określenia przepisów proceduralnych dotyczących zwrotu i umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, informacji, które mają być przekazywane Komisji oraz decyzji przyjmowanych przez Komisję w sprawie zwrotu lub umorzenia; przyjęcia środków na potrzeby zidentyfikowania kryzysu i uruchomienia mechanizmu zarządzania kryzysowego; przyjęcia przepisów proceduralnych dotyczących udzielania państwu członkowskiemu pozwolenia na podjęcie negocjacji z państwem trzecim w celu zawarcia umowy dwustronnej lub uzgodnienia w sprawie wymiany danych i zarządzania tym pozwoleniem; przyjęcia decyzji w sprawie wniosku państwa członkowskiego dotyczącego pozwolenia na podjęcie negocjacji z państwem trzecim w celu zawarcia umowy dwustronnej lub uzgodnienia w sprawie wymiany danych; określenia projektu ram pomiaru efektywności unii celnej oraz informacji, które państwa członkowskie powinny przekazać Urzędowi UE ds. Celnych w celu pomiaru

wyników; określenia zasad przeliczania waluty. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[20].

(70) Procedura doradcza powinna być stosowana przy przyjmowaniu: aktów wykonawczych nakładających na państwa członkowskie wymóg cofnięcia decyzji w sprawie wiążących informacji ze względu na fakt, iż decyzje te mają wpływ tylko na jedno państwo członkowskie i mają na celu zapewnienie zgodności z przepisami prawa celnego; aktów wykonawczych mających na celu określenie szczegółowych danych dotyczących dostępu organów innych niż organy celne do określonych usług i systemów unijnego centrum danych celnych; aktów wykonawczych w sprawie wniosku państwa członkowskiego dotyczącego pozwolenia na podjęcie negocjacji z państwem trzecim w celu zawarcia umowy dwustronnej lub uzgodnienia w sprawie wymiany danych, ponieważ mają one wpływ tylko na jedno państwo członkowskie; aktów wykonawczych dotyczących zwrotu i umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, ze względu na fakt, iż decyzje te mają bezpośredni wpływ na wnioskodawcę wnoszącego o zwrot lub umorzenie.

(71) W odpowiednio uzasadnionych przypadkach i ze względu na szczególnie pilny charakter sprawy Komisja powinna przyjmować akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie w odniesieniu do: środków mających zapewnić jednolite stosowanie kontroli celnych, w tym środków związanych z wymianą informacji o ryzyku i analiz, wspólnych kryteriów i norm ryzyka, środków kontroli i wspólnych priorytetowych obszarów kontroli; decyzji w sprawie wniosku państwa członkowskiego dotyczącego pozwolenia na podjęcie negocjacji z państwem trzecim w celu zawarcia umowy dwustronnej lub uzgodnienia w sprawie wymiany danych; środków służących określaniu klasyfikacji taryfowej towarów; środków służących ustalaniu pochodzenia określonych towarów; środków ustanawiających odpowiednią metodę ustalania wartości celnej lub kryteria, które należy zastosować w celu ustalenia wartości celnej towarów w szczególnych przypadkach; środków tymczasowo zakazujących korzystania z zabezpieczeń generalnych; identyfikacji sytuacji kryzysowej i przyjęcia właściwych środków, aby jej sprostać lub ograniczyć jej negatywne skutki; decyzji w sprawie upoważnienia państwa członkowskiego do negocjowania i zawarcia umowy dwustronnej z państwem trzecim w sprawie wymiany informacji.

(72) Komisja powinna dołożyć wszelkich starań, aby akty delegowane i akty wykonawcze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu weszły w życie w odpowiednim czasie przed datą rozpoczęcia stosowania kodeksu, by umożliwić terminowe wdrożenie go przez państwa członkowskie.

(73) Przepisy odnoszące się do Urzędu UE ds. Celnych, z wyjątkiem art. 238, powinny być stosowane od dnia 1 stycznia 2028 r. Do tego dnia Urząd UE ds. Celnych powinien wykonywać swoje zadania przy użyciu opracowanych przez Komisję istniejących systemów teleinformatycznych służących wymianie informacji celnych. Przepisy dotyczące uproszczonego traktowania taryfowego sprzedaży na odległość i uznanego importera powinny być stosowane od dnia 1 stycznia 2028 r.

---

[20] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

(74) W 2032 r. przedsiębiorcy mogą zacząć dobrowolnie korzystać ze zdolności unijnego centrum danych celnych. Do końca 2037 r. unijne centrum danych celnych powinno zostać w pełni wdrożone i wszyscy przedsiębiorcy powinni z niego korzystać. Zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*) i uznani importerzy będą objęci nadzorem przez państwo członkowskie, w którym mają siedzibę. Na zasadzie odstępstwa i z zastrzeżeniem przeprowadzenia przeglądu przedsiębiorcy, którzy nie są zaufanymi przedsiębiorcami (*trust and check*) ani uznanymi importerami będą nadal podlegać nadzorowi organu celnego państwa członkowskiego, w którym towary rzeczywiście się znajdują. Do dnia 31 grudnia 2035 r. Komisja powinna ocenić oba modele nadzoru, między innymi pod względem ich skuteczności w wykrywaniu nadużyć i zapobieganiu im. W ocenie należy również uwzględnić aspekty opodatkowania pośredniego. Na podstawie wspominanej oceny Komisja powinna zostać uprawniona do podjęcia w drodze aktu delegowanego decyzji określającej, czy należy nadal stosować oba modele, czy też we wszystkich przypadkach zwolnienia towarów powinien dokonywać organ celny właściwy dla siedziby przedsiębiorcy. Należy również określić miejsce powstania długu celnego zgodnie z określeniem właściwego organu celnego,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Tytuł I
PRZEPISY OGÓLNE

Rozdział 1
Zakres stosowania przepisów prawa celnego i zadania organów celnych

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia unijny kodeks celny („kodeks”). Określa ono ogólne przepisy i procedury mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych.

   W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się również Urząd Unii Europejskiej ds. Celnych („Urząd UE ds. Celnych”) oraz przepisy, wspólne normy i ramy zarządzania dla ustanowienia centrum danych celnych Unii Europejskiej („unijne centrum danych celnych”).

2. Bez uszczerbku dla prawa międzynarodowego i konwencji międzynarodowych oraz przepisów Unii w innych dziedzinach, kodeks stosowany jest w sposób jednolity na całym obszarze celnym Unii.

3. Niektóre przepisy prawa celnego mogą mieć zastosowanie poza obszarem celnym Unii w ramach przepisów regulujących określone dziedziny lub w ramach konwencji międzynarodowych.

4. Niektóre przepisy prawa celnego, w tym przewidziane w nich uproszczenia, stosuje się do handlu towarami unijnymi pomiędzy tymi częściami obszaru celnego Unii, do

których stosuje się przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE[21] lub dyrektywy Rady (UE) 2020/262[22], a częściami tego obszaru, do których nie stosuje się tych przepisów, lub do handlu pomiędzy częściami obszaru, do których przepisy te nie mają zastosowania.

Artykuł 2

Zadania organów celnych

Z myślą osiągnięciu zharmonizowanego stosowania kontroli celnych, aby unia celna działała jako jedność oraz aby przyczynić się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, organy celne są odpowiedzialne za ochronę interesów finansowych i gospodarczych Unii i jej państw członkowskich, za zapewnienie bezpieczeństwa i ochrony oraz wnoszenie wkładu w pozostałe unijne strategie polityczne chroniące obywateli i mieszkańców, konsumentów, środowisko i całe łańcuchy dostaw, za ochronę Unii przed nielegalnym handlem, za ułatwianie prowadzenia legalnej działalności gospodarczej oraz za sprawowanie nadzoru nad międzynarodową wymianą handlową Unii, aby wspierać sprawiedliwy i swobodny handel oraz wspólną politykę handlową.

Organy celne wprowadzają środki mające na celu w szczególności:

a) zapewnienie prawidłowego poboru należności celnych i innych opłat;

b) zapewnienie, dzięki wprowadzeniu odpowiednich środków w odniesieniu do kontroli towarów i łańcuchów dostaw, by towary przedstawiające ryzyko dla bezpieczeństwa lub ochrony obywateli i mieszkańców nie były wprowadzane na obszar celny Unii;

c) wniesienie wkładu w ochronę zdrowia ludzi, zwierząt i roślin oraz życia, środowiska, konsumentów i innych interesów publicznych chronionych przez inne przepisy stosowane przez organy celne w bliskiej współpracy z innymi organami poprzez zapewnienie, by towary przedstawiające powiązane ryzyko nie zostały wprowadzone na obszar celny Unii ani go nie opuszczały;

d) ochronę Unii przed nieuczciwym, niezgodnym z przepisami i nielegalnym handlem, między innymi poprzez ścisłe monitorowanie przedsiębiorców i łańcuchów dostaw oraz minimalny zestaw naruszeń przepisów prawa celnego i sankcji;

e) wspieranie legalnej działalności gospodarczej poprzez utrzymanie należytej równowagi pomiędzy kontrolami celnymi a ułatwianiem legalnego handlu i uproszczeniem procesów i procedur celnych.

Artykuł 3

Obszar celny

1. Obszar celny Unii obejmuje następujące terytoria wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną:

[21] Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

[22] Dyrektywa Rady (UE) 2020/262 z dnia 19 grudnia 2019 r. ustanawiająca ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego (wersja przekształcona) (Dz.U. L 58 z 27.2.2020, s. 4).

a) terytorium Królestwa Belgii,

b) terytorium Republiki Bułgarii,

c) terytorium Republiki Czeskiej,

d) terytorium Królestwa Danii, z wyjątkiem Wysp Owczych i Grenlandii,

e) terytorium Republiki Federalnej Niemiec, z wyjątkiem wyspy Helgoland i terytorium Büsingen (Traktat z dnia 23 listopada 1964 r. między Republiką Federalną Niemiec a Konfederacją Szwajcarską),

f) terytorium Republiki Estońskiej,

g) terytorium Irlandii,

h) terytorium Republiki Greckiej,

i) terytorium Królestwa Hiszpanii, z wyjątkiem Ceuty i Melilli,

j) terytorium Republiki Francuskiej, z wyjątkiem francuskich krajów i terytoriów zamorskich objętych postanowieniami części IV TFUE,

k) terytorium Republiki Chorwacji,

l) terytorium Republiki Włoskiej, z wyjątkiem gminy Livigno,

m) terytorium Republiki Cypryjskiej, zgodnie z postanowieniami aktu przystąpienia z 2003 r.,

n) terytorium Republiki Łotewskiej,

o) terytorium Republiki Litewskiej,

p) terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga,

q) terytorium Węgier,

r) terytorium Republiki Malty,

s) terytorium Królestwa Niderlandów w Europie,

t) terytorium Republiki Austrii,

u) terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

v) terytorium Republiki Portugalskiej,

w) terytorium Rumunii,

x) terytorium Republiki Słowenii,

y) terytorium Republiki Słowackiej,

z) terytorium Republiki Finlandii, oraz

aa) terytorium Królestwa Szwecji.

2. Za część obszaru celnego Unii uznaje się również następujące terytoria, położone poza terytorium państw członkowskich, wraz z ich wodami terytorialnymi, wodami wewnętrznymi oraz przestrzenią powietrzną, uwzględniając konwencje i traktaty, które mają do nich zastosowanie:

a) FRANCJA

Terytorium Księstwa Monako określone w Konwencji celnej podpisanej w Paryżu dnia 18 maja 1963 r. (Journal officiel de la République française

(Dziennik Urzędowy Republiki Francuskiej) z dnia 27 września 1963 r., s. 8679);

b) CYPR

Terytorium suwerennej bazy Zjednoczonego Królestwa w Akrotiri i Dhekeli, określone w Traktacie dotyczącym ustanowienia Republiki Cypryjskiej, podpisanym w Nikozji w dniu 16 sierpnia 1960 r. (United Kingdom Treaty Series No 4 (1961) Cmnd. 1252).

Artykuł 4

Przekazanie uprawnień

Zgodnie z art. 261 Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych uzupełniających i zmieniających niniejsze rozporządzenie w drodze określenia przepisów prawa celnego mających zastosowanie do handlu towarami unijnymi, o którym mowa w art. 1 ust. 4. Akty te mogą uwzględniać szczególne okoliczności związane z handlem towarami unijnymi w ramach tylko jednego państwa członkowskiego.

Rozdział 2
Definicje

Artykuł 5

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „organy celne” oznaczają administracje celne państw członkowskich odpowiedzialne za stosowanie przepisów prawa celnego oraz wszelkie inne organy upoważnione na mocy prawa krajowego do stosowania niektórych przepisów prawa celnego;

2) „przepisy prawa celnego” oznaczają ogół aktów prawnych obejmujący:

   a) niniejszy kodeks oraz przepisy uzupełniające lub wykonawcze przyjęte na szczeblu unijnym lub krajowym;

   b) wspólną taryfę celną;

   c) przepisy ustanawiające unijny system zwolnień celnych;

   d) postanowienia z zakresu prawa celnego zawarte w umowach międzynarodowych, jeżeli mają one zastosowanie w Unii;

   e) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2399[23] oraz przepisy zmieniające, uzupełniające lub wykonawcze do niego;

3) „inne przepisy stosowane przez organy celne” oznaczają przepisy inne niż przepisy prawa celnego mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii, wyprowadzanych z tego obszaru lub przewożonych przez ten obszar bądź towarów, które mają zostać wprowadzone do obrotu na rynku Unii, w których wdrażanie zaangażowane są organy celne;

[23] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2399 z dnia 23 listopada 2022 r. ustanawiające unijne środowisko jednego okienka w dziedzinie ceł i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 952/2013 (Dz.U. L 317 z 9.12.2022, s. 1).

4) „środki polityki handlowej”, które stanowią jeden z elementów innych przepisów stosowanych przez organy celne, oznaczają środki przyjmowane zgodnie z art. 207 TFUE inne niż tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe, cła wyrównawcze lub środki ochronne w postaci podwyższonych stawek celnych na określone towary i obejmują w szczególności specjalne środki nadzoru i środki ochronne w postaci pozwoleń na przywóz lub pozwoleń na wywóz;

5) „osoba” oznacza osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, ale uznaną — na mocy prawa unijnego lub krajowego — za mającą zdolność do czynności prawnych;

6) „przedsiębiorca” oznacza osobę, która w ramach swojej działalności gospodarczej zajmuje się działaniami regulowanymi przepisami prawa celnego;

7) „mający siedzibę na obszarze celnym Unii” oznacza:

   a) w przypadku osoby fizycznej – mający zwyczajowe miejsce pobytu na obszarze celnym Unii;

   b) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej – mający siedzibę statutową, siedzibę główną lub inną stałą siedzibę na obszarze celnym Unii;

8) „stała siedziba” oznacza stałe miejsce prowadzenia działalności, gdzie stale są obecne zarówno niezbędne zasoby ludzkie, jak i środki techniczne, za pomocą których są przeprowadzane w całości lub częściowo wszystkie operacje celne danej osoby;

9) „decyzja celna” oznacza każdy akt wydany przez organy celne odnoszący się do przepisów prawa celnego zawierający orzeczenie w konkretnej sprawie, który pociąga za sobą skutki prawne dla zainteresowanej osoby lub zainteresowanych osób;

10) „procedura celna” oznacza jedną z następujących procedur, którą zgodnie z przepisami kodeksu można objąć towary:

   a) dopuszczenie do obrotu;

   b) procedury specjalne;

   c) wywóz;

11) „formalności celne” oznaczają wszystkie operacje, które muszą zostać załatwione przez daną osobę i przez organy celne w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawa celnego;

12) „importer” oznacza dowolną osobę, która jest uprawniona do podjęcia decyzji o wprowadzeniu towarów z państwa trzeciego na obszar celny Unii i która podjęła taką decyzję, lub – o ile nie postanowiono inaczej – dowolną osobę uznawaną za uznanego importera;

13) „uznany importer” oznacza dowolną osobę prowadzącą sprzedaż na odległość towarów importowanych z państw trzecich na obszar celny Unii, która jest uprawniona do korzystania z procedury szczególnej ustanowionej w tytule XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy 2006/112/WE;

14) „eksporter” oznacza dowolną osobę, która jest uprawniona do podjęcia decyzji o wyprowadzeniu towarów z obszaru celnego Unii i która podjęła taką decyzję;

15) „przedstawiciel celny” oznacza każdą osobę ustanowioną przez inną osobę w celu prowadzenia czynności i załatwiania formalności tej osoby wymaganych przepisami prawa celnego przed organami celnymi;

16) „dane” oznaczają wszelkie cyfrowe i niecyfrowe odwzorowania działań, faktów lub informacji oraz wszelkie kompilacje takich działań, faktów lub informacji, w tym w formie dokumentu lub zapisu dźwiękowego, wizualnego lub audiowizualnego;

17) „nadzór celny” oznacza gromadzenie i analizowanie informacji na temat towarów wprowadzanych na obszar celny Unii, wyprowadzanych z tego obszaru lub przewożonych przez ten obszar w celu monitorowania przemieszczania towarów na szczeblu Unii, zapewnienia jednolitego sposobu przeprowadzania kontroli celnych i zgodności z przepisami prawa celnego i innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, a także wnoszenia wkładu w proces analizy ryzyka i zarządzania ryzykiem;

18) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo i następstwa wystąpienia zdarzenia mającego związek z towarami przemieszczanymi między obszarem celnym Unii a krajami znajdującymi się poza tym obszarem oraz z obecnością na obszarze celnym Unii towarów nieunijnych, które:

   a) przynosiłoby szkodę interesom finansowym lub gospodarczym Unii i jej państwom członkowskim;

   b) stanowiłoby zagrożenie bezpieczeństwa i ochrony Unii i jej obywateli i mieszkańców; lub

   c) uniemożliwiałoby prawidłowe stosowanie środków unijnych lub krajowych;

19) „analiza ekonomiczna” oznacza ocenę lub kwantyfikację polityki lub zjawiska gospodarczego przeprowadzaną w celu zrozumienia, w jaki sposób czynniki ekonomiczne wpływają na funkcjonowanie polityki, obszaru geograficznego lub dowolnej grupy osób, aby zapewnić możliwość podejmowania lepszych decyzji w przyszłości;

20) „zarządzanie ryzykiem” oznacza systematyczną identyfikację ryzyka obejmującą określanie profili przedsiębiorców, w odniesieniu do których stwierdzono ryzyko, oraz wdrażanie wszystkich środków niezbędnych do ograniczenia narażenia na takie ryzyko;

21) „dozór celny” oznacza ogólne działania prowadzone przez organy celne w celu zapewnienia przestrzegania przepisów prawa celnego i, w stosownych przypadkach, innych przepisów stosowanych przez organy celne lub przyczynienia się w inny sposób do zarządzania ryzykiem związanym z określonymi towarami i ich łańcuchami dostaw;

22) „kontrole celne” oznaczają określone czynności wykonywane przez organy celne w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawa celnego i innymi przepisami stosowanymi przez organy celne lub w celu przyczynienia się w inny sposób do zarządzania ryzykiem związanym z towarami i ich łańcuchami dostaw;

23) „kontrole losowe” oznaczają kontrole celne przeprowadzane w odniesieniu do populacji będącej przedmiotem zainteresowania w oparciu o zasady doboru losowego;

24) „posiadacz towarów” oznacza osobę, która sprawuje nad towarami fizyczną kontrolę;

25) „przewoźnik” oznacza:

a) w kontekście wprowadzania – osobę, która wprowadza towary lub przejmuje odpowiedzialność za przewóz towarów na obszar celny Unii. Jednak w przypadku:

(i) transportu kombinowanego „przewoźnik” oznacza osobę obsługującą środek transportu, który po wprowadzeniu na obszar celny Unii będzie poruszał się samodzielnie jako aktywny środek transportu;

(ii) transportu morskiego lub lotniczego, gdy istnieją uzgodnienia dotyczące współużytkowania lub zakontraktowania statku morskiego lub powietrznego, „przewoźnik” oznacza osobę, która zawarła umowę oraz wystawiła konosament lub lotniczy list przewozowy na rzeczywisty przywóz towarów na obszar celny Unii;

b) w kontekście wyprowadzania – osobę, która wyprowadza towary lub przejmuje odpowiedzialność za wywóz towarów poza obszar celny Unii. Jednak w przypadku:

(i) transportu kombinowanego, gdy aktywny środek transportu opuszczający obszar celny Unii jedynie przewozi inny środek transportu, który po przybyciu aktywnego środka transportu do miejsca przeznaczenia będzie poruszał się samodzielnie jako aktywny środek transportu, „przewoźnik” oznacza osobę obsługującą środek transportu, który będzie poruszał się samodzielnie po opuszczeniu obszaru celnego Unii i dotarciu do miejsca przeznaczenia;

(ii) transportu morskiego lub lotniczego, gdy istnieją uzgodnienia dotyczące współużytkowania lub zakontraktowania statku morskiego lub powietrznego, „przewoźnik” oznacza osobę, która zawarła umowę oraz wystawiła konosament lub lotniczy list przewozowy na rzeczywisty wywóz towarów poza obszar celny Unii;

26) „analiza ryzyka” oznacza przetwarzanie danych, informacji lub dokumentów, w tym danych osobowych, w celu zidentyfikowania lub pomiaru potencjalnego ryzyka, w stosownych przypadkach przy wykorzystaniu metod analitycznych i sztucznej inteligencji zdefiniowanych w art. 3 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../...[24];

27) „sygnał świadczący o ryzyku” oznacza zidentyfikowanie potencjalnego ryzyka w oparciu o zautomatyzowane procesy przetwarzania przeprowadzające analizę ryzyka na danych, informacjach lub dokumentach;

28) „wynik analizy ryzyka” oznacza ustalenie – w przypadku otrzymania określonego sygnału – że w danej sytuacji ryzyko występuje bądź nie występuje w oparciu o zautomatyzowany proces lub po przeprowadzeniu przez człowieka bardziej szczegółowej oceny sygnału świadczącego o ryzyku;

29) „zalecenie dotyczące kontroli” oznacza opinię organu celnego lub Urzędu UE ds. Celnych dotyczącą tego, czy należy przeprowadzić kontrolę celną, a jeżeli tak –

[24] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../20.. ustanawiające zharmonizowane przepisy dotyczące sztucznej inteligencji (akt w sprawie sztucznej inteligencji) i zmieniające niektóre akty ustawodawcze Unii [COM(2021) 206 final)] [(2021/0106(COD)].

kiedy, gdzie i przez jaki organ celny ma ona zostać przeprowadzona, obejmującą także wskazanie potencjalnych dodatkowych działań innych niż kontrole celne;

30) „decyzja dotycząca kontroli” oznacza indywidualną czynność, przy pomocy której organy celne podejmują decyzję w kwestii tego, czy w danym przypadku należy przeprowadzić kontrolę;

31) „wynik kontroli” oznacza wstępny i ostateczny rezultat kontroli, w którym – w stosownych przypadkach – wskazuje się zalecane dalsze działania, a także – w razie konieczności – właściwe organy zainteresowane odpowiednim rezultatem lub działaniem;

32) „wspólny priorytetowy obszar kontroli” oznacza wybór konkretnych procedur celnych, rodzajów towarów, tras przewozu, rodzajów transportu lub przedsiębiorców, celem poddania ich przez pewien okres podwyższonym poziomom analizy ryzyka i środków ograniczających ryzyko oraz kontroli celnej, bez uszczerbku dla innych kontroli zazwyczaj przeprowadzanych przez organy celne;

33) „wspólne kryteria i normy ryzyka” oznaczają parametry na potrzeby analizy ryzyka ustalone dla danego obszaru ryzyka oraz towarzyszące im standardy dotyczące stosowania tych kryteriów w praktyce;

34) „strategia nadzoru” oznacza podejście do radzenia sobie z określonym ryzykiem mające na celu zrównoważenie wysiłków operacyjnych w zakresie dozoru celnego ze środkami ograniczającymi ryzyko na całej długości łańcucha dostaw w proporcjonalny i skuteczny sposób;

35) „przesyłka” oznacza towary przekazywane przez jednego nadawcę jednemu odbiorcy przy wykorzystaniu tego samego środka transportu, uwzględniając transport multimodalny, i przywożone z tego samego terytorium lub państwa trzeciego, należące do tego samego rodzaju, tej samej klasy lub mające taki sam opis lub pakowane razem w ramach tej samej umowy przewozu;

36) „status celny” oznacza określenie towaru jako towar unijny lub nieunijny;

37) „towary unijne” oznaczają towary należące do jednej z następujących kategorii:

   a) towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Unii, w których skład nie wchodzą towary przywiezione z państw trzecich;

   b) towary wprowadzone na obszar celny Unii z państw trzecich i dopuszczone do obrotu;

   c) towary uzyskane lub wyprodukowane na obszarze celnym Unii wyłącznie z towarów, o których mowa w lit. b), lub z towarów, o których mowa w lit. a) i b);

38) „towary nieunijne” oznaczają towary inne niż te, o których mowa w pkt 46, lub takie, które utraciły unijny status celny;

39) „zwolnienie towarów” oznacza czynność podjętą przez organy celne lub inne osoby w ich imieniu, umożliwiającą użycie towarów do celów określonych dla procedury celnej, którą mają zostać objęte;

40) „przywozowa deklaracja skrócona” oznacza czynność, przez którą dana osoba powiadamia organy celne – w wymaganej formie i w określony sposób oraz w określonym terminie – o zamiarze wprowadzenia towarów na obszar celny Unii;

41) „wywozowa deklaracja skrócona” oznacza czynność, przez którą dana osoba powiadamia organy celne – w wymaganej formie i w określony sposób oraz w określonym terminie – o zamiarze wyprowadzenia towarów z obszaru celnego Unii;

42) „deklaracja do czasowego składowania” oznacza czynność, przez którą dana osoba powiadamia – w wymaganej formie i w określony sposób – że towary zostały objęte czasowym składowaniem;

43) „zgłoszenie celne” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar objęcia towaru określoną procedurą celną, wskazując w stosownych przypadkach wszelkie szczegółowe ustalenia, które mają mieć zastosowanie;

44) „zgłaszający” oznacza osobę, która składa zgłoszenie celne, deklarację do czasowego składowania, przywozową deklarację skróconą, wywozową deklarację skróconą, zgłoszenie do powrotnego wywozu lub powiadomienie o powrotnym wywozie we własnym imieniu, albo osobę, w której imieniu takie zgłoszenie, deklaracja lub powiadomienie są składane;

45) „zgłoszenie do powrotnego wywozu” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar wyprowadzenia towarów nieunijnych z obszaru celnego Unii, z wyjątkiem towarów objętych procedurą wolnego obszaru celnego lub czasowo składowanych;

46) „powiadomienie o powrotnym wywozie” oznacza czynność, przez którą osoba w wymaganej formie i w określony sposób wyraża zamiar wyprowadzenia z obszaru celnego Unii towarów nieunijnych objętych procedurą wolnego obszaru celnego lub czasowo składowanych;

47) „sprzedaż na odległość towarów importowanych z państw trzecich” oznacza sprzedaż na odległość towarów importowanych z państw trzecich lub terytoriów trzecich zdefiniowaną w art. 14 ust. 4 pkt 2 dyrektywy 2006/112/WE;

48) „wytwórca” oznacza:

   a) wytwórcę produktu zgodnie z pozostałymi przepisami mającymi zastosowanie do tego produktu; lub

   b) producenta produktów rolnych zdefiniowanych w art. 38 ust. 1 TFUE lub producenta surowców; lub

   c) w przypadku braku wytwórcy lub producenta, o których mowa w lit. a) i b), osobę fizyczną lub prawną bądź jednostkę organizacyjną, która wytworzyła produkt lub zleciła jego wytworzenie i wprowadza ten produkt do obrotu pod swoją nazwą handlową lub znakiem towarowym;

49) „dostawca produktu” oznacza dowolną osobę fizyczną lub prawną bądź jednostkę organizacyjną w ramach w łańcuchu dostaw, która wytwarza produkt w całości lub w części jako wytwórca lub w innym charakterze;

50) „czasowe składowanie” oznacza sytuację, w której towary nieunijne są czasowo składowane pod dozorem celnym w okresie między powiadomieniem o ich przybyciu na obszar celny przez przewoźnika a objęciem ich jedną z procedur celnych;

51) „produkty przetworzone” oznaczają towary objęte procedurą przetwarzania, które zostały poddane procesom przetwarzania;

52) „procesy przetwarzania” oznaczają jeden z następujących procesów:

a) obróbka towarów, w tym montaż, składanie lub instalowanie ich w innych towarach;

b) przetwarzanie towarów;

c) niszczenie towarów;

d) naprawa towarów, w tym ich odnawianie i porządkowanie;

e) wykorzystywanie towarów, które nie wchodzą w skład produktów przetworzonych, ale umożliwiają lub ułatwiają ich wytworzenie, nawet jeżeli zostają one całkowicie lub częściowo zużyte w tym procesie („akcesoria produkcyjne”);

53) „osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu” oznacza osobę, która składa zgłoszenie tranzytowe lub przekazuje informacje wymagane do objęcia towarów procedurą tranzytu lub na rzecz której takie zgłoszenie jest składane lub takie informacje są przekazywane;

54) „współczynnik produktywności” oznacza ilość lub odsetek produktów przetworzonych, uzyskanych w wyniku przetworzenia określonej ilości towarów objętych procedurą przetwarzania;

55) „państwo trzecie” oznacza państwo lub terytorium poza obszarem celnym Unii;

56) „uproszczone traktowanie taryfowe sprzedaży na odległość” oznacza uproszczone traktowanie taryfowe sprzedaży na odległość, o którym mowa w art. 1 ust. 4 i 5 oraz w części pierwszej sekcja II lit. G załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87;

57) „dług celny” oznacza nałożony na określoną osobę obowiązek zapłaty stosownej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, określonej dla danych towarów na mocy obowiązujących przepisów prawa celnego;

58) „dłużnik” oznacza każdą osobę odpowiedzialną za dług celny;

59) „należności celne przywozowe” oznaczają należności celne płatne przy przywozie towarów;

60) „należności celne wywozowe” oznaczają należności celne płatne przy wywozie towarów;

61) „zwrot” oznacza zwrot kwoty zapłaconych należności celnych przywozowych lub wywozowych;

62) „umorzenie” oznacza zwolnienie z obowiązku zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, które nie zostały zapłacone;

63) „prowizja od zakupu” oznacza opłatę poniesioną przez importera na rzecz jego agenta za reprezentowanie go przy zakupie towarów, których wartość celna jest ustalana.

64) „kryzys” oznacza zdarzenie lub sytuację, która stwarza nagłe zagrożenie dla bezpieczeństwa, ochrony, zdrowia i życia obywateli, przedsiębiorców lub personelu organów celnych i wiąże się z koniecznością pilnego podjęcia działań w zakresie wprowadzania, wyprowadzania lub tranzytu towarów.

Rozdział 3
Decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego

SEKCJA 1
ZASADY OGÓLNE

Artykuł 6

Decyzje wydawane na wniosek

1. Składając wniosek o wydanie decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego dana osoba przedkłada wszelkie informacje wymagane przez właściwe organy celne niezbędne do wydania tej decyzji.

   Wniosek o wydanie decyzji może również zostać złożony przez większą liczbę osób, a decyzja – dotyczyć tych osób, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach prawa celnego.

   Jeżeli nie przewidziano inaczej właściwym organem celnym jest organ właściwy dla siedziby wnioskodawcy.

2. Organy celne niezwłocznie i nie później niż w terminie 30 dni kalendarzowych od otrzymania wniosku o wydanie decyzji sprawdzają, czy spełnione są warunki przyjęcia tego wniosku.

   Jeżeli organy celne stwierdzą, że wniosek zawiera wszelkie informacje, które są im niezbędne do wydania decyzji, powiadamiają wnioskodawcę, w terminie określonym w akapicie pierwszym, o przyjęciu wniosku.

   Jeżeli organy celne stwierdzą, że wniosek nie zawiera wszystkich wymaganych informacji, zwracają się do wnioskodawcy o dostarczenie właściwych informacji dodatkowych w rozsądnym terminie, który nie przekracza 30 dni kalendarzowych. Nawet w przypadku gdy organy celne zwróciły się do wnioskodawcy o przekazanie dodatkowych informacji, podejmują decyzję, że wniosek jest kompletny i może zostać przyjęty lub że jest niekompletny i należy go odrzucić, w terminie, który nie przekracza 60 dni kalendarzowych od dnia złożenia pierwszego wniosku. Jeżeli w tym okresie organy celne nie poinformują wyraźnie wnioskodawcy, czy wniosek został przyjęty, wniosek uznaje się za przyjęty po upłynięciu 60 dni kalendarzowych.

3. O ile nie przewidziano inaczej, właściwe organy celne wydają decyzję, o której mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 120 dni kalendarzowych od daty przyjęcia wniosku i niezwłocznie powiadamiają o niej wnioskodawcę.

   Jeżeli organy celne nie mogą dotrzymać terminu wydania decyzji informują o tym wnioskodawcę przed jego upływem, podając przyczyny oraz wskazując dodatkowy okres, który uznają za niezbędny do wydania decyzji. Jeżeli nie przewidziano inaczej, dodatkowy okres nie przekracza 30 dni kalendarzowych.

   Bez uszczerbku dla akapitu drugiego organy celne mogą przedłużyć termin wydania decyzji, określony w przepisach prawa celnego, w przypadku gdy wnioskodawca zwróci się o przedłużenie tego terminu, aby dostosować się do warunków i kryteriów wymaganych dla wydania decyzji. O tym dostosowaniu oraz o dodatkowym okresie niezbędnym do wprowadzenia tego dostosowania powiadamia się organy celne, które podejmują decyzję o przedłużeniu terminu.

W przypadku gdy organy celne nie wydadzą decyzji w terminach określonych w akapitach pierwszym, drugim i trzecim, wnioskodawca może uznać, że wniosek został odrzucony i może odwołać się od takiej negatywnej decyzji. Wnioskodawca może również poinformować Urząd UE ds. Celnych, że organy celne nie wydały decyzji we właściwych terminach.

4. Jeżeli decyzja lub przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej, zaczyna ona obowiązywać z dniem jej doręczenia wnioskodawcy lub z dniem uznania jej za doręczoną. Z wyjątkiem przypadków określonych w art. 17 ust. 2, wydane decyzje są stosowane przez organy celne od tego dnia.

5. Jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej decyzja jest ważna bezterminowo.

6. Przed wydaniem decyzji, która byłaby niekorzystna dla wnioskodawcy, organy celne powiadamiają wnioskodawcę o podstawach, na których zamierzają oprzeć decyzję, dając wnioskodawcy możliwość przedstawienia swojego stanowiska w określonym terminie rozpoczynającym swój bieg z dniem doręczenia powiadomienia lub z dniem uznania go za doręczone („prawo do bycia wysłuchanym”). Po upływie tego terminu wnioskodawca jest powiadamiany w odpowiedniej formie o wydanej decyzji.

   Akapit pierwszy nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

   a) gdy dotyczy decyzji w sprawie wiążącej informacji, o której to decyzji mowa w art. 13 ust. 1;

   b) w przypadku odmowy przyznania korzyści w postaci kontyngentu taryfowego, gdy została osiągnięta określona wielkość kontyngentu taryfowego, o której mowa w art. 145 ust. 4 akapit pierwszy;

   c) gdy wymaga tego charakter lub poziom zagrożenia bezpieczeństwa i ochrony Unii i jej mieszkańców, zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, środowiska lub konsumentów;

   d) gdy dana decyzja ma zagwarantować wdrożenie innej decyzji, w odniesieniu do której wnioskodawcy dano możliwość wyrażenia swojej opinii, bez uszczerbku dla prawa zainteresowanego państwa członkowskiego;

   e) gdyby miało to niekorzystnie wpłynąć na dochodzenia wszczęte w celu zwalczania nadużyć;

   f) w innych szczególnych przypadkach.

7. Decyzja niekorzystna dla wnioskodawcy określa podstawy, na których ją oparto, i zawiera pouczenie o prawie do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 16.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

   a) wyjątki dotyczące wyznaczenia właściwego urzędu celnego, o którym mowa w ust. 1 akapit trzeci niniejszego artykułu;

   b) warunki przyjmowania wniosków, o których to warunkach mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;

   c) przypadki, w których termin na wydanie konkretnej decyzji, w tym ewentualne przedłużenie tego terminu, różni się od terminów, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu;

d) przypadki, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu i w których decyzja staje się skuteczna począwszy od innego dnia niż dzień doręczenia jej wnioskodawcy lub uznania jej za doręczoną;

e) przypadki, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, w których decyzja nie jest ważna bezterminowo;

f) termin, o którym mowa w ust. 6 akapit pierwszy niniejszego artykułu;

g) szczególne przypadki, o których mowa w ust. 6 akapit drugi lit. f) niniejszego artykułu.

9. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedury dotyczące:

a) składania i przyjmowania wniosków o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2;

b) wydawania decyzji, o których mowa w niniejszym artykule, w tym w odpowiednich przypadkach w odniesieniu do prawa do bycia wysłuchanym oraz konsultacji z innymi zainteresowanymi państwami członkowskimi;

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 7

Zarządzanie decyzjami wydawanymi na wniosek

1. Posiadacz decyzji wypełnia wynikające z niej obowiązki.

2. Posiadacz decyzji stale monitoruje spełnianie warunków i kryteriów oraz zgodność z obowiązkami wynikającymi z decyzji oraz, w stosownych przypadkach, ustanawia kontrole wewnętrzne zapewniające możliwość zapobiegania nielegalnym lub nieprawidłowym transakcjom, wykrywania i korygowania takich transakcji.

3. Posiadacz decyzji niezwłocznie informuje organy celne o wszelkich okolicznościach zaistniałych po wydaniu decyzji, a mogących wpływać na dalsze obowiązywanie lub treść tej decyzji.

4. Organy celne regularnie monitorują, czy posiadacz decyzji nadal spełnia właściwe kryteria i wypełnia odpowiednie obowiązki, w szczególności zdolność posiadacza decyzji do zapobiegania błędom, reagowania na nie i naprawy tych błędów za pośrednictwem właściwych kontroli wewnętrznych. Na podstawie takiego działania monitorującego organy celne oceniają w stosownych przypadkach profil ryzyka posiadacza decyzji. Jeżeli posiadacz decyzji prowadzi działalność na obszarze celnym Unii przez okres krótszy niż trzy lata, w pierwszym roku po wydaniu decyzji organy celne prowadzą ścisłe monitorowanie posiadacza.

5. Organy celne informują Urząd UE ds. Celnych o decyzjach wydanych na wniosek i wszelkich działaniach monitorujących, które prowadzą zgodnie z ust. 4. Urząd UE ds. Celnych uwzględnia te informacje do celów zarządzania ryzykiem.

6. Do dnia określonego w art. 265 ust. 3 organy celne prowadzą ewidencję swoich decyzji w służących wymianie informacji istniejących systemach teleinformatycznych opracowanych przez państwa członkowskie i Komisję. Państwa członkowskie i Komisja mają dostęp do tych decyzji i podstawowych informacji w tych systemach.

7. Bez uszczerbku dla przepisów obowiązujących w innych dziedzinach, określających przypadki, w których decyzje są wadliwe lub nieważne, organy celne, które wydały daną decyzję, mogą w każdej chwili ją unieważnić, cofnąć lub zmienić, jeżeli nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego. Organy celne informują Urząd UE ds. Celnych o takim unieważnieniu, cofnięciu lub zmianie decyzji celnych.

8. W szczególnych przypadkach organy celne:

   a) dokonują ponownej oceny decyzji;

   b) zawieszają decyzję, której nie planuje się unieważnić, cofnąć lub zmienić.

9. Organy celne właściwe do wydania decyzji zawieszają decyzję zamiast ją unieważnić, cofnąć lub zmienić w przypadku, gdy:

   a) dany organ celny uważa, że mogą istnieć wystarczające podstawy do unieważnienia, cofnięcia lub zmiany decyzji, ale nie dysponuje jeszcze wszystkimi niezbędnymi elementami do podjęcia decyzji w sprawie unieważnienia, cofnięcia lub zmiany;

   b) dany organ celny uważa, że warunki wydania decyzji nie zostały spełnione lub że posiadacz decyzji nie wypełnia wszystkich obowiązków nałożonych na mocy tej decyzji oraz że właściwe jest, aby zagwarantować posiadaczowi decyzji odpowiedni czas na podjęcie środków w celu zapewnienia spełnienia warunków lub wypełnienia obowiązków;

   c) posiadacz decyzji domaga się takiego zawieszenia, ponieważ jest czasowo niezdolny do spełnienia warunków określonych w odniesieniu do decyzji lub nie jest w stanie wypełnić obowiązków nałożonych na mocy tej decyzji.

   W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), posiadacz decyzji powiadamia organ celny właściwy do wydania decyzji o środkach, jakie podejmie w celu zapewnienia spełnienia warunków lub wypełnienia obowiązków, oraz o okresie potrzebnym mu na podjęcie tych środków.

10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

   a) szczegółowe zasady dotyczące monitorowania decyzji, o której mowa w ust. 2–4 niniejszego artykułu;

   b) szczególne przypadki i zasady dotyczące ponownej oceny decyzji, o której mowa w ust. 8 niniejszego artykułu.

Artykuł 8

Ważność decyzji w całej Unii

Z wyjątkiem sytuacji, w których decyzja stanowi, że jej skutek jest ograniczony do jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby, decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego są ważne na całym obszarze celnym Unii.

Artykuł 9

Unieważnianie korzystnych decyzji

1. Organy celne unieważniają decyzję korzystną dla posiadacza decyzji, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

a) decyzja została podjęta na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych informacji;

b) posiadacz decyzji wiedział lub powinien był wiedzieć, że informacje są nieprawidłowe lub niekompletne;

c) decyzja byłaby inna, gdyby informacje były prawidłowe i kompletne.

2. Posiadacz decyzji jest powiadamiany o jej unieważnieniu.

3. Jeżeli w decyzji wydanej zgodnie z przepisami prawa celnego nie określono inaczej, unieważnienie decyzji jest skuteczne od dnia, w którym pierwotna decyzja stała się skuteczna.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące unieważnienia korzystnych decyzji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 10

Cofnięcie i zmiana korzystnych decyzji

1. Korzystna decyzja zostaje cofnięta lub zmieniona w przypadkach innych niż określone w art. 9:

a) jeżeli jeden lub kilka warunków wymaganych do jej wydania nie zostało spełnionych lub przestało być spełnianych; lub

b) na wniosek posiadacza decyzji.

2. Jeżeli nie przewidziano inaczej, korzystna decyzja skierowana do większej liczby osób może zostać cofnięta wyłącznie w stosunku do osoby, która nie wypełnia obowiązku nałożonego na mocy tej decyzji.

3. Posiadacz decyzji jest powiadamiany o jej cofnięciu lub zmianie.

4. Art. 6 ust. 4 ma zastosowanie do cofnięcia lub zmiany decyzji.

W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego uzasadniony interes posiadacza decyzji, organy celne mogą jednak odroczyć datę, z którą cofnięcie lub zmiana decyzji stają się skuteczne, o maksymalnie jeden rok. Datę tę wskazuje się w decyzji o cofnięciu lub zmianie.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

a) przypadki, o których mowa w ust. 2, w których korzystna decyzja skierowana do większej liczby osób może zostać cofnięta także w stosunku do innych osób niż osoba, która nie wypełnia obowiązku nałożonego na mocy tej decyzji;

b) wyjątkowe przypadki, w których organy celne mogą odroczyć datę, z którą stają się skuteczne cofnięcie lub zmiana decyzji zgodnie z ust. 4 akapit drugi.

6. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące cofnięcia lub zmiany korzystnych decyzji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 11

Decyzje wydawane bez uprzedniego wniosku

Z wyjątkiem przypadków, gdy organ celny działa jako organ sądowy, art. 6 ust. 4, 5, 6, 7, art. 7 ust. 7 oraz art. 8, 9 i 10 stosuje się również do decyzji wydawanych przez organy celne bez uprzedniego wniosku zainteresowanej osoby.

Artykuł 12

Ograniczenia dotyczące decyzji w sprawie towarów objętych procedurą celną lub czasowym składowaniem

Jeżeli nie wystąpi o to zainteresowana osoba, cofnięcie, zmiana lub zawieszenie korzystnej decyzji nie dotyczy towarów, które w chwili, gdy cofnięcie, zmiana lub zawieszenia stały się skuteczne, zostały już objęte procedurą celną lub czasowym składowaniem i nadal pozostają nimi objęte na mocy cofniętej, zmienionej lub zawieszonej decyzji.

SEKCJA 2
WIĄŻĄCE INFORMACJE

Artykuł 13

Decyzje w sprawie wiążących informacji

1. Organy celne, na wniosek, wydają decyzje w sprawie wiążącej informacji taryfowej („decyzja WIT"), decyzję w sprawie wiążącej informacji o pochodzeniu („decyzja WIP") oraz decyzje w sprawie wiążącej informacji o wartości celnej („decyzja WIW").

   Wniosku nie przyjmuje się w następujących przypadkach:

   a) gdy wniosek jest składany lub został uprzednio złożony w tym samym lub innym urzędzie celnym przez posiadacza lub na rzecz posiadacza decyzji:

      (i) w przypadku decyzji WIT – w odniesieniu do tych samych towarów;

      (ii) w przypadku decyzji WIP – w odniesieniu do tych samych towarów i tych samych okoliczności decydujących o nabyciu pochodzenia;

      (iii) w przypadku decyzji WIW – w odniesieniu do towarów w tych samych okolicznościach decydujących o wartości celnej;

   b) gdy wniosek nie jest związany z planowanym wykorzystaniem decyzji w sprawie wiążącej informacji lub z planowanym korzystaniem z procedury celnej.

2. Decyzje w sprawie wiążącej informacji wiążą jedynie w zakresie klasyfikacji taryfowej lub ustalania pochodzenia lub wartości celnej towarów:

   a) organy celne w stosunku do posiadacza decyzji jedynie w odniesieniu do towarów, dla których formalności celne zostały zakończone po dniu, w którym decyzja staje się skuteczna;

   b) posiadacza decyzji, w stosunku do organów celnych, ze skutkiem od dnia, w którym powiadomienie o decyzji zostanie mu doręczone lub zostanie uznane za doręczone.

3. Decyzje w sprawie wiążącej informacji są ważne przez okres trzech lat od dnia, w którym stały się skuteczne.

4. Do celów stosowania decyzji w sprawie wiążącej informacji, w kontekście konkretnej procedury celnej, posiadacz decyzji musi być w stanie udowodnić, że:

a) w przypadku decyzji WIT – przedmiotowe towary odpowiadają pod każdym względem towarom określonym w decyzji;

b) w przypadku decyzji WIP – przedmiotowe towary oraz okoliczności decydujące o nabyciu pochodzenia odpowiadają pod każdym względem towarom i okolicznościom określonym w decyzji;

c) w przypadku decyzji WIW – okoliczności decydujące o wartości celnej przedmiotowych towarów odpowiadają pod każdym względem okolicznościom określonym w decyzji.

Artykuł 14

Zarządzanie decyzjami w sprawie wiążących informacji

1. Decyzja WIT traci ważność przed upływem okresu, o którym mowa w art. 13 ust. 3, jeżeli przestaje być zgodna z prawem w wyniku:

a) przyjęcia zmiany w nomenklaturach, o których mowa w art. Art. 145 ust. 2 lit. a) i b);

b) przyjęcia środków, o których mowa w art. 146 ust. 4.

W takich przypadkach decyzja WIT traci ważność ze skutkiem od daty, od której zmiana lub środki mają zastosowanie.

2. Decyzja WIP traci ważność przed upływem okresu, o którym mowa w art. 13 ust. 3, jeżeli:

a) Unia przyjęła wiążący prawnie akt lub zawarła umowę, które mają zastosowanie w Unii, a decyzja WIP przestaje być – ze skutkiem od daty rozpoczęcia stosowania tego aktu lub tej umowy – zgodna z ustanowionymi w nich przepisami lub ich postanowieniami;

b) decyzja WIP przestała być zgodna z porozumieniem WTO w sprawie reguł pochodzenia lub z opiniami doradczymi, informacjami, poradami i podobnymi aktami dotyczącymi ustalania pochodzenia towarów w celu zagwarantowania jednolitości interpretacji i stosowania tego porozumienia, ze skutkiem od daty ich opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

3. Decyzja WIW traci ważność przed upływem okresu, o którym mowa w art. 13 ust. 3, w następujących przypadkach:

a) gdy przyjęcie prawnie wiążącego aktu Unii powoduje niezgodność decyzji WIW z tym aktem – od dnia rozpoczęcia stosowania tego aktu;

b) gdy decyzja WIW przestała być zgodna z art. VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu lub Porozumieniem w sprawie stosowania artykułu VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (porozumienie WTO w sprawie ustalania wartości celnej) lub z decyzjami przyjętymi do celów interpretacji tego porozumienia przez Komitet Ustalania Wartości Celnej, ze skutkiem od daty ich opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

4. Utrata ważności decyzji w sprawie wiążących informacji nie następuje z mocą wsteczną.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 7 ust. 7 i art. 9 organy celne unieważniają decyzje w sprawie wiążących informacji wyłącznie wówczas, gdy opierają się one na

nieprawidłowych lub niekompletnych informacjach dostarczonych przez wnioskodawców.

6. Organy celne cofają decyzje w sprawie wiążących informacji zgodnie z art. 7 ust. 7 i art. 10. Nie cofa się tych decyzji na wniosek ich posiadacza.

7. Decyzji w sprawie wiążących informacji nie można zmieniać.

8. Organy celne cofają decyzje WIT w przypadku, gdy przestają być zgodne z interpretacją którejkolwiek z nomenklatur, o których mowa w art. 145 ust. 2 lit. a) i b),wynikającą z:

   a) not wyjaśniających, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) tiret drugie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87, ze skutkiem od daty ich opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;

   b) wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ze skutkiem od daty opublikowania sentencji tego wyroku w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;

   c) decyzji klasyfikacyjnych, opinii klasyfikacyjnych lub zmian not wyjaśniających do Nomenklatury Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów, przyjętej przez organizację ustanowioną na mocy Konwencji o utworzeniu Rady Współpracy Celnej, sporządzonej w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r., ze skutkiem od daty opublikowania komunikatu Komisji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej serii C.

9. Decyzje WIP i WIW cofa się, jeżeli przestają one być zgodne z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ze skutkiem od daty opublikowania sentencji tego wyroku w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

10. Jeżeli decyzja w sprawie wiążących informacji traci ważność zgodnie z ust. 1 lit. b) lub ust. 2 lub 3 bądź zostaje cofnięta zgodnie z ust. 6, 8 lub 9, decyzja może być nadal używana w odniesieniu do wiążących umów zawartych na jej podstawie zanim decyzja utraciła ważność lub została cofnięta. To przedłużone użycie nie ma zastosowania, gdy decyzja WIP jest wydana w odniesieniu do towarów, które mają zostać wywiezione.

    Okres przedłużonego użycia, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie przekracza sześciu miesięcy od daty utraty ważności lub od daty cofnięcia decyzji w sprawie wiążących informacji. Na mocy środka, o którym mowa w art. 146 ust. 4, środka, o którym mowa w art. 151, lub środka, o którym mowa w art. 158, może jednak zostać wyłączone stosowanie okresu przedłużonego użycia lub może zostać ustanowiony krótszy okres. W przypadku produktów, w odniesieniu do których przy wypełnianiu formalności celnych przedkładane jest świadectwo przywozowe lub wywozowe, okres sześciu miesięcy zostaje zastąpiony okresem ważności tego świadectwa.

    Aby skorzystać z przedłużonego stosowania decyzji w sprawie wiążących informacji, posiadacz decyzji składa wniosek do organu celnego, który wydał decyzję, w terminie 30 dni od dnia, w którym utraciła ona ważność lub została cofnięta, wskazując ilości, dla których wnosi o przedłużone stosowanie, oraz państwo lub państwa członkowskie, w których towary będą odprawiane w okresie przedłużonego stosowania. Organy celne wydają decyzję w sprawie przedłużonego użycia oraz powiadamiają posiadacza decyzji niezwłocznie i nie później niż

w terminie 30 dni od daty otrzymania wszelkich informacji niezbędnych do wydania tej decyzji.

11. Komisja powiadamia organy celne:

a) o zawieszeniu wydania decyzji w sprawie wiążących informacji dotyczących towarów, w odniesieniu do których nie zapewniono prawidłowej i jednolitej klasyfikacji taryfowej lub prawidłowego i jednolitego określenia pochodzenia lub prawidłowego i jednolitego ustalenia wartości celnej; lub

b) o cofnięciu zawieszenia, o którym mowa w lit. a).

12. Komisja może przyjąć decyzje zobowiązujące państwa członkowskie do cofnięcia decyzji WIT, WIP lub WIW w celu zapewnienia prawidłowej i jednolitej klasyfikacji taryfowej lub prawidłowego i jednolitego określenia pochodzenia towarów lub prawidłowego i jednolitego ustalenia wartości celnej. Przed przyjęciem takiej decyzji Komisja powiadamia posiadacza decyzji WIT, WIP lub WIW o podstawach, na których zamierza oprzeć decyzję, dając posiadaczowi wspomnianej decyzji możliwość przedstawienia swojego stanowiska w określonym terminie rozpoczynającym swój bieg z dniem doręczenia powiadomienia lub z dniem uznania go za doręczone.

13. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie zasad podejmowania decyzji, o których mowa w ust. 12 niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do powiadomienia zainteresowanych osób o podstawach, na których Komisja zamierza oprzeć swoją decyzję oraz terminu, w jakim osoby te mogą przedstawić swoje stanowisko.

14. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

a) stosowania decyzji w sprawie wiążących informacji po utracie ważności tej decyzji lub jej cofnięciu, zgodnie z ust. 10;

b) powiadamiania organów celnych przez Komisję zgodnie z ust. 11 lit. a) i b);

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

15. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, decyzje zobowiązujące państwa członkowskie do cofnięcia decyzji, o których mowa w ust. 12. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 262 ust. 2.

SEKCJA 3
ODWOŁANIA

Artykuł 15

Decyzje podejmowane przez organ sądowy

Przepisów art. 16 i 17 nie stosuje się do odwołań składanych w celu unieważnienia, cofnięcia lub zmiany decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego wydanej przez organ sądowy lub przez organy celne działające jako organy sądowe.

Artykuł 16

Prawo do wniesienia odwołania

1. Każda osoba ma prawo do odwołania się od wydanej przez organy celne decyzji w zakresie stosowania przepisów prawa celnego, dotyczącej jej bezpośrednio i indywidualnie.

   Prawo do wniesienia odwołania ma również osoba, która wystąpiła do organów celnych z wnioskiem o wydanie decyzji i której nie wydano decyzji na podstawie tego wniosku w terminie określonym w art. 6 ust. 3.

2. Z prawa do wniesienia odwołania można korzystać co najmniej:

   a) w pierwszej kolejności — na etapie wniesienia odwołania do organów celnych lub organu sądowego lub innego organu wyznaczonego w tym celu przez państwa członkowskie;

   b) w dalszej kolejności — na etapie wniesienia odwołania do niezależnego organu wyższej instancji, którym może być organ sądowy lub wyspecjalizowany organ równorzędny, zgodnie z przepisami obowiązującymi w poszczególnych państwach członkowskich.

3. Odwołanie składa się w państwie członkowskim, w którym decyzja została wydana lub w którym złożono wniosek o jej wydanie.

4. Państwa członkowskie zapewniają procedury odwoławcze umożliwiające szybkie potwierdzenie lub skorygowanie decyzji wydawanych przez organy celne.

Artykuł 17

Wstrzymanie wykonania

1. Wniesienie odwołania nie powoduje wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji.

2. Organy celne wstrzymują jednak wykonanie decyzji w całości lub w części, jeżeli mają uzasadnione powody, aby sądzić, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z przepisami prawa celnego lub gdy istnieje obawa spowodowania nieodwracalnej szkody dla osoby zainteresowanej.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, jeżeli zaskarżona decyzja nakłada należności celne przywozowe lub wywozowe, wstrzymanie jej wykonania uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia, chyba że na podstawie udokumentowanej oceny zostanie stwierdzone, że złożenie takiego zabezpieczenia mogłoby spowodować poważne trudności gospodarcze dla dłużnika.

SEKCJA 4
OPŁATY I KOSZTY

Artykuł 18

Zakaz stosowania opłat i kosztów

1. Organy celne nie pobierają opłat z tytułu przeprowadzenia kontroli celnych lub innych form stosowania przepisów prawa celnego, jeżeli odbywa się to w godzinach pracy właściwych urzędów celnych.

2. Organy celne mogą pobierać opłaty lub dochodzić zwrotu kosztów, w szczególności wynikających z:

a) obecności personelu celnego, na wniosek, poza oficjalnymi godzinami urzędowania lub w miejscach innych niż miejsca celne;

b) przeprowadzania analiz lub ekspertyz dotyczących towarów oraz pobierania opłat pocztowych za zwrot towarów do wnioskodawcy, zwłaszcza w odniesieniu do decyzji wydanych na mocy art. 13 lub do udzielania informacji zgodnie z art. 39;

c) kontroli lub pobierania próbek towarów do celów weryfikacji lub zniszczenia towarów, jeżeli powoduje to koszty inne niż koszty pracy personelu celnego;

d) nadzwyczajnych środków kontroli, jeżeli jest to niezbędne ze względu na rodzaj towaru lub potencjalne ryzyko.

Tytuł II
OBOWIĄZKI I PRAWA OSÓB WYNIKAJĄCE Z PRZEPISÓW PRAWA CELNEGO

Rozdział 1
Rejestracja

Artykuł 19

Rejestracja

1. Przedsiębiorcy mający siedzibę na obszarze celnym Unii są zobowiązani do zarejestrowania się w organach celnych właściwych dla siedziby przedsiębiorcy w celu uzyskania numeru rejestracyjnego i identyfikacyjnego przedsiębiorcy (EORI). W miarę możliwości wspomniana rejestracja powinna zawierać również identyfikację elektroniczną przedsiębiorcy w krajowych systemach identyfikacji elektronicznej, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 910/2014.

2. Zarejestrowani przedsiębiorcy informują organy celne o wszelkich zmianach w swoich danych rejestracyjnych, w szczególności w przypadku, gdy pociągają one za sobą zmianę ich miejsca siedziby.

3. W szczególnych przypadkach przedsiębiorcy niemający siedziby na obszarze celnym Unii są zobowiązani do zarejestrowania się; rejestracji dokonują organy celne właściwe dla miejsca, w którym przedsiębiorcy po raz pierwszy składają deklarację, zgłoszenie lub wniosek o wydanie decyzji.

4. Jeżeli nie przewidziano inaczej osoby inne niż przedsiębiorcy nie podlegają rejestracji przez organy celne.

   W przypadku gdy osoby, o których mowa w akapicie pierwszym są zobowiązane do zarejestrowania się, stosuje się następujące zasady:

   a) rejestracji osób mających siedzibę na obszarze celnym Unii dokonują organy celne właściwe dla ich siedziby;

   b) rejestracji osób niemających siedziby na obszarze celnym Unii dokonują organy celne właściwe dla miejsca, w którym po raz pierwszy osoby te składają deklarację, zgłoszenie lub wniosek o wydanie decyzji.

5. W szczególnych przypadkach organy celne unieważniają rejestrację.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

   a) minimalne wymogi dotyczące danych na potrzeby rejestracji, o której mowa w ust. 1;

   b) szczególne przypadki, o których mowa w ust. 3;

   c) przypadki, o których mowa w ust. 4 akapit pierwszy, gdy osoby inne niż przedsiębiorcy są zobowiązane do zarejestrowania się w organach celnych;

   d) szczególne przypadki, o których mowa w ust. 5, gdy organy celne unieważniają rejestrację;

   e) organ celny właściwy do rejestracji.

7. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych organy celne, właściwe do rejestracji, o której mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 262 ust. 2.

Rozdział 2
Importer i uznany importer

Artykuł 20

Importerzy

1. Importer wypełnia następujące obowiązki:

   a) przekazuje, przechowuje i udostępnia organom celnym, natychmiast po ich uzyskaniu oraz w każdym przypadku przed zwolnieniem towarów, wszystkie informacje wymagane w odniesieniu do składowania lub procedury celnej, którą mają zostać objęte towary zgodnie z art. 88, 118, 132 i 135, lub w celu zamknięcia procedury uszlachetniania biernego;

   b) zapewnia poprawne obliczanie i płatność należności celnych i wszelkich innych mających zastosowanie opłat;

   c) zapewnia, by towary wprowadzane na obszar celny Unii lub wyprowadzane z tego obszaru były zgodne z innymi właściwymi przepisami stosowanymi przez organy celne oraz przekazywanie, prowadzenie i udostępnianie odpowiedniej ewidencji takiej zgodności;

   d) wszelkie inne obowiązki importera określone w przepisach prawa celnego.

2. Importer musi mieć siedzibę na obszarze celnym Unii.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 następujący importerzy lub osoby nie mają obowiązku posiadania siedziby na obszarze celnym Unii:

   a) importer, który obejmuje towary procedurą tranzytu lub odprawy czasowej;

   b) importer wprowadzający towary, które pozostają objęte czasowym składowaniem;

   c) osoby, które sporadycznie obejmują towary procedurami celnymi, pod warunkiem że organy celne uznają takie obejmowanie za uzasadnione;

   d) osoby, które posiadają siedzibę w państwie, którego terytorium graniczy z obszarem celnym Unii, i przedstawiają towary w granicznym unijnym

urzędzie celnym na granicy z tym państwem, pod warunkiem że państwo, w którym osoba ta ma siedzibę, przyznaje na zasadzie wzajemności przywileje osobom mającym siedzibę na obszarze celnym Unii;

e) uznany importer, którego reprezentuje przedstawiciel pośredni mający siedzibę na obszarze celnym Unii.

Artykuł 21

Uznani importerzy

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 20 ust. 1 lit. a), uznani importerzy przedstawiają lub udostępniają informacje na temat sprzedaży na odległość towarów, które mają zostać przywiezione na obszar celny Unii, najpóźniej w dniu następującym po dniu przyjęcia płatności i w każdym przypadku przed zwolnieniem towarów.

2. Bez uszczerbku dla informacji wymaganych, aby towary zostały dopuszczone do obrotu zgodnie z art. 88 ust. 3 lit. a), informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu zawierają co najmniej wymogi określone w art. 63c ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 282/2011.

3. Jeżeli towary przywiezione wcześniej przez uznanego importera w ramach sprzedaży na odległość zostały zwrócone na adres pierwotnego nadawcy lub na inny adres poza obszarem celnym Unii, uznany importer unieważnia informacje na temat dopuszczenia tych towarów do obrotu oraz przedstawia i udostępnia dowód potwierdzający wyprowadzenie towarów z obszaru celnego Unii.

Rozdział 3
Eksporter

Artykuł 22

Eksporterzy

1. Eksporter wypełnia następujące obowiązki:

   a) przekazuje, przechowuje i udostępnia organom celnym, natychmiast po ich uzyskaniu oraz w każdym przypadku przed zwolnieniem towarów, wszystkie informacje wymagane w odniesieniu do procedury celnej, którą objęto towary zgodnie z art. 99 i art. 140, lub w celu zamknięcia procedury odprawy czasowej;

   b) zapewnia poprawne obliczanie i pobieranie należności celnych i – w stosownych przypadkach – wszelkich innych opłat;

   c) zapewnia, by towary wprowadzane na obszar celny Unii lub wyprowadzane z tego obszaru były zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne oraz przekazywanie, prowadzenie i udostępnianie odpowiedniej ewidencji takiej zgodności;

   d) wszelkie inne obowiązki ustanowione w przepisach prawa celnego.

2. Eksporter musi mieć siedzibę na obszarze celnym Unii.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 następujący eksporterzy nie mają obowiązku posiadania siedziby na obszarze celnym Unii:

a) eksporter, który obejmuje towary procedurą tranzytu, zamyka procedurę odprawy czasowej lub wywozi towary, które były objęte czasowym składowaniem.

b) osoby, które sporadycznie obejmują towary procedurami celnymi, pod warunkiem że organy celne uznają taką sytuację za uzasadnioną;

c) osoby, które posiadają siedzibę w państwie, którego terytorium graniczy z obszarem celnym Unii, i przedstawiają towary w granicznym unijnym urzędzie celnym na granicy z tym państwem, pod warunkiem że państwo, w którym osoba ta ma siedzibę, przyznaje na zasadzie wzajemności przywileje osobom mającym siedzibę na obszarze celnym Unii.

Rozdział 4
Upoważniony przedsiębiorca i zaufany przedsiębiorca (*trust and check*)

Artykuł 23

Wniosek i pozwolenie dla upoważnionego przedsiębiorcy

1. Osoba zamieszkująca lub będąca podmiotem założonym lub zarejestrowanym na obszarze celnym Unii i spełniająca kryteria określone w art. 24 może złożyć wniosek o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy.

   Organy celne – w stosownych przypadkach po przeprowadzeniu konsultacji z innymi organami – przyznają jeden z dwóch rodzajów pozwoleń lub oba:

   a) upoważniony przedsiębiorca w zakresie uproszczeń celnych, które umożliwia mu korzystanie z uproszczeń zgodnie z przepisami prawa celnego; lub

   b) upoważniony przedsiębiorca w zakresie bezpieczeństwa i ochrony, które uprawnia do korzystania z ułatwień dotyczących bezpieczeństwa i ochrony.

2. Można jednocześnie posiadać oba rodzaje pozwoleń, o których mowa w ust. 1 akapit drugi.

3. Osoby, o których mowa w ust. 1, wypełniają obowiązki określone w art. 7 ust. 2 i 3. Organy celne monitorują stałe spełnianie przez przedsiębiorcę kryteriów i warunków wymaganych do uzyskania statusu upoważnionego przedsiębiorcy zgodnie z art. 7 ust. 4.

   Co najmniej raz na trzy lata organy celne przeprowadzają dogłębne monitorowanie działań i wewnętrznej ewidencji upoważnionego przedsiębiorcy.

4. Z zastrzeżeniem ust. 5 niniejszego artykułu oraz art. 24 status upoważnionego przedsiębiorcy jest uznawany przez organy celne we wszystkich państwach członkowskich.

5. Po uznaniu statusu i pod warunkiem spełnienia wymogów związanych z określonym rodzajem uproszczenia przewidzianych w przepisach prawa celnego organy celne zezwalają przedsiębiorcy na korzystanie z tego uproszczenia. Organy celne nie sprawdzają ponownie tych kryteriów, które zostały już sprawdzone przy przyznawaniu tego statusu.

6. Upoważniony przedsiębiorca, o którym nowa w ust. 1, korzysta z większego zakresu ułatwień niż inni przedsiębiorcy pod względem kontroli celnych zgodnie z rodzajem

przyznanego pozwolenia, w tym podlega mniejszej liczbie kontroli fizycznych i kontroli dokumentów. Status upoważnionego przedsiębiorcy uwzględnia się korzystnie do celów zarządzania ryzykiem celnym.

7. Organy celne przyznają korzyści wynikające ze statusu upoważnionego przedsiębiorcy osobom mającym siedzibę w państwach trzecich, spełniającym warunki i obowiązki określone w ustawodawstwie tych krajów lub terytoriów, w zakresie w jakim te warunki i obowiązki są uznawane przez Unię za równoważne z tymi, które nakłada się na upoważnionych przedsiębiorców mających siedzibę na obszarze celnym Unii. Takie przyznanie korzyści opiera się na zasadzie wzajemności, jeżeli Unia nie postanowiła inaczej, a jego podstawą są umowa międzynarodowa zawarta przez Unię lub przepisy Unii w dziedzinie wspólnej polityki handlowej.

8. Należy ustanowić wspólny mechanizm ciągłości działania mający na celu reagowanie na zakłócenia przepływów handlowych spowodowane wzrostem poziomu zagrożenia, zamknięciem granic lub klęskami żywiołowymi, sytuacjami niebezpiecznymi lub innego rodzaju poważnymi zdarzeniami, co zapewni w miarę możliwości usprawnienie i przyspieszenie obsługi priorytetowych ładunków związanych z upoważnionymi przedsiębiorcami przez organy celne.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia:

   a) rodzaju i częstotliwości działań monitorujących prowadzonych zarówno przez osoby, o których mowa w ust. 1, jak i organy celne, o których mowa w ust. 3;

   b) uproszczeń dla upoważnionych przedsiębiorców, o których mowa w ust. 5;

   c) ułatwień, o których mowa w ust. 6.

10. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne w odniesieniu do konsultacji dotyczących przyznania statusu upoważnionych przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, między innymi terminów udzielenia odpowiedzi. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 24

Przyznawanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy

1. Kryteria przyznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy są następujące:

   a) brak poważnego naruszenia lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego i przepisów podatkowych oraz brak skazania za poważne przestępstwo karne; należy wziąć pod uwagę naruszenia i przestępstwa związane z działalnością gospodarczą lub biznesową;

   b) wykazanie przez wnioskodawcę, że posiada wysoki poziom kontroli swoich operacji i przepływu towarów zapewniony przez system zarządzania ewidencją handlową oraz – w stosownych przypadkach – transportową, który umożliwia przeprowadzanie właściwych kontroli celnych, oraz przedstawienie dowodu na to, że niezgodność została skutecznie usunięta; wnioskodawca zapewnia, że odpowiedni pracownicy zostali poinstruowani o obowiązku powiadamiania organów celnych w każdym przypadku wykrycia trudności związanych

z przestrzeganiem przepisów, oraz ustanawia procedury powiadamiania organów celnych o wystąpieniu takich trudności;

c) wypłacalność, którą uznaje się za udowodnioną, gdy wnioskodawca ma dobrą sytuację finansową pozwalającą mu na wypełnianie zobowiązań, stosownie do rodzaju prowadzonej przez niego działalności gospodarczej;

d) w odniesieniu do pozwolenia, o którym mowa w art. 23 ust. 1 lit. a) – spełnienie praktycznych standardów w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z prowadzoną działalnością;

e) w odniesieniu do pozwolenia, o którym mowa w art. 23 ust. 1 lit. b), odpowiednie standardy bezpieczeństwa, ochrony i zgodności dostosowane do prowadzonej działalności. Standardy te uznaje się za spełnione, gdy wnioskodawca wykaże, że utrzymuje odpowiednie środki mające na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa i ochrony międzynarodowego łańcucha dostaw, w tym w obszarze odnoszącym się do integralności fizycznej i kontroli dostępu, procesów logistycznych, procesów związanych z postępowaniem z określonymi rodzajami towarów, w obszarze odnoszącym się do personelu oraz w obszarze identyfikacji partnerów handlowych.

2. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, sposoby stosowania kryteriów, o których mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 25

Przyznawanie statusu zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*)

1. Importer lub eksporter zamieszkujący lub będący podmiotem zarejestrowanym na obszarze celnym Unii spełniający kryteria określone w ust. 3 oraz przeprowadzający regularne operacje celne w ramach swojej działalności gospodarczej przez co najmniej trzy lata może przedłożyć organowi celnemu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, wniosek o przyznanie statusu zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*).

2. Organy celne przyznają ten status po przeprowadzeniu w stosownych przypadkach konsultacji z innymi organami oraz po uzyskaniu dostępu do odpowiednich danych wnioskodawcy z ostatnich trzech lat, w celu oceny zgodności z kryteriami określonymi w ust. 3.

3. Organy celne przyznają status zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) osobie, która spełnia wszystkie następujące kryteria:

a) brak poważnego naruszenia lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego i przepisów podatkowych oraz brak skazania za poważne przestępstwo karne; należy wziąć pod uwagę naruszenia i przestępstwa związane z działalnością gospodarczą lub biznesową;

b) wykazanie przez wnioskodawcę, że posiada wysoki poziom kontroli swoich operacji i przepływu towarów zapewniony przez system zarządzania ewidencją handlową oraz transportową, który umożliwia przeprowadzanie właściwych kontroli celnych, oraz przedstawienie dowodu na to, że niezgodność została skutecznie usunięta; wnioskodawca zapewnia, że odpowiedni pracownicy powiadamiają organy celne o każdym przypadku wykrycia trudności

związanych z przestrzeganiem przepisów, oraz ustanawia procedury powiadamiania organów celnych o wystąpieniu takich trudności;

c) wypłacalność, którą uznaje się za udowodnioną, gdy wnioskodawca ma dobrą sytuację finansową pozwalającą mu na wypełnianie zobowiązań, stosownie do rodzaju prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. W szczególności musi spełniać wymóg, że w okresie trzech lat przed złożeniem wniosku wywiązywał się z zobowiązań finansowych związanych z uiszczaniem należności celnych i wszelkich innych należności, podatków lub opłat pobieranych w związku z przywozem lub wywozem towarów, między innymi podatku VAT i akcyzy należnych w związku z operacjami wewnątrzunijnymi;

d) spełnienie praktycznych standardów w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z rodzajem i rozmiarem prowadzonej działalności, w tym poinstruowanie właściwych pracowników o sposobach interakcji z organami celnymi za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych;

e) odpowiednie standardy bezpieczeństwa, ochrony i zgodności dostosowane do rodzaju i rozmiaru prowadzonej działalności. Standardy uznaje się za spełnione, gdy wnioskodawca wykaże, że utrzymuje odpowiednie środki mające na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa i ochrony międzynarodowego łańcucha dostaw, w tym w obszarze odnoszącym się do integralności fizycznej i kontroli dostępu, procesów logistycznych, procesów związanych z postępowaniem z określonymi rodzajami towarów, w obszarze odnoszącym się do personelu oraz w obszarze identyfikacji partnerów handlowych;

f) posiadanie systemu teleinformatycznego przekazującego lub udostępniającego organom celnym w czasie rzeczywistym wszystkie dane na temat przemieszczania towarów oraz spełnienia przez osobę, o której mowa w ust. 1, wszystkich wymogów mających zastosowanie do tych towarów, w tym związanych z bezpieczeństwem i ochroną oraz, w stosownych przypadkach, z udostępnianiem unijnemu centrum danych celnych:

   (i) ewidencji celnej;

   (ii) systemu rachunkowości;

   (iii) ewidencji handlowej i transportowej;

   (iv) swojego systemu śledzenia i systemu logistycznego, które zapewniają możliwość identyfikacji towarów unijnych lub nieunijnych, wskazując – w stosownych przypadkach – lokalizację tych towarów;

   (v) licencji i pozwoleń przyznanych zgodnie z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne;

   (vi) kompletnej ewidencji niezbędnej do sprawdzenia prawidłowości ustalenia długów celnych.

4. Osoby, o których mowa w ust. 1, wypełniają obowiązki określone w art. 7 ust. 2 i 3. Organy celne monitorują stałe spełnianie przez przedsiębiorcę kryteriów i warunków związanych ze statusem upoważnionego przedsiębiorcy zgodnie z art. 7 ust. 4.

Co najmniej raz na trzy lata organy celne przeprowadzają dogłębne monitorowanie działań i wewnętrznej ewidencji zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*). Zaufany

przedsiębiorca (*trust and check*) informuje organy celne o wszelkich zmianach swojej struktury korporacyjnej, własności, poziomu wypłacalności, modeli handlu lub wszelkich innych istotnych zmianach jego sytuacji i działalności. Organy celne dokonują ponownej oceny statusu zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*), jeżeli jakakolwiek z tych zmian ma istotny wpływ na status zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*). Organy celne mogą zawiesić pozwolenie do czasu wydania decyzji w sprawie ponownej oceny.

5. W przypadku gdy zaufany przedsiębiorca (*trust and check*) dokonuje zmiany państwa członkowskiego siedziby, organy celne przyjmującego państwa członkowskiego mogą przeprowadzić ponowną ocenę pozwolenia dotyczącego statusu zaufanego przedsiębiorcy (trust and check) po przeprowadzeniu konsultacji z państwem członkowskim, które pierwotnie przyznało ten status oraz po otrzymaniu wcześniejszej ewidencji dotyczącej przedsiębiorców. W trakcie ponownej oceny organ celny państwa członkowskiego, które przyznało pierwotne pozwolenie, może je zawiesić.

   Zaufany przedsiębiorca (*trust and check*) informuje organy celne przyjmującego państwa członkowskiego o wszelkich zmianach swojej struktury korporacyjnej, własności, poziomu wypłacalności, modeli handlu lub wszelkich innych istotnych zmianach jego sytuacji i działalności, jeżeli jakakolwiek z tych zmian ma wpływ na status zaufanego przedsiębiorcy (trust and check).

6. W przypadku gdy wobec zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) zachodzi podejrzenie, że uczestniczył w nieuczciwych działaniach w odniesieniu do swojej działalności gospodarczej lub biznesowej, jego status zostaje zawieszony.

   Jeżeli organy celne zawiesiły, unieważniły lub cofnęły pozwolenie dla zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) zgodnie z art. 7, 9 i 10, podejmują działania niezbędne w celu zapewnienia, aby pozwolenia, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, oraz ułatwienia, o których mowa w ust. 8 niniejszego artykułu, również zostały zawieszone, unieważnione lub cofnięte.

7. Organy celne mogą upoważnić zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*) do:

   a) przekazywania części danych dotyczących ich towarów po zwolnieniu tych towarów, zgodnie z art. 59 ust. 3;

   b) przeprowadzania niektórych kontroli oraz zwolnienia towarów po odebraniu tych towarów w miejscu prowadzenia działalności importera, właściciela lub odbiorcy lub w chwili dostarczenia z miejsca prowadzenia działalności eksportera, właściciela lub nadawcy, zgodnie z art. 61;

   c) uznania, że zapewnia prawidłową realizację operacji do celów uzyskania pozwoleń na korzystanie z procedur specjalnych zgodnie z art. 102, 103, 109 i 123;

   d) okresowego określania długu celnego odpowiadającego łącznej kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych przez tego przedsiębiorcę, zgodnie z art. 181 ust. 4;

   e) odroczenie spłaty długu celnego zgodnie z art. 188.

8. Zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*) korzystają z większej liczby ułatwień niż inni przedsiębiorcy w odniesieniu do kontroli celnych zgodnie z przyznanym pozwoleniem, w tym podlegają mniejszej liczbie kontroli fizycznych i kontroli

dokumentów. Status zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) uwzględnia się korzystnie do celów zarządzania ryzykiem celnym.

9. Na zasadzie odstępstwa od art. 110, jeżeli importer lub eksporter towarów wprowadzanych na obszar celny lub z niego wyprowadzanych posiada status zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*), uznaje się, że towary podlegają procedurze zawieszającej cło oraz pozostają objęte dozorem celnym do miejsca ich ostatecznego przeznaczenia bez obowiązku obejmowania ich tranzytem. Zaufany przedsiębiorca (*trust and check*) jest odpowiedzialny za płatność należności celnych, innych podatków i innych opłat w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę i w którym wydano mu pozwolenie.

10. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia o określenie rodzaju i częstotliwości działań związanych z monitorowaniem, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.

11. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych:

a) zasady dotyczące konsultacji z innymi organami w celu przyznania statusu zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*), o których mowa w ust. 2;

b) sposoby stosowania kryteriów, o których mowa w ust. 3;

c) zasady dotyczące konsultacji z organami celnymi, o których mowa w ust. 5.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 26

Przepisy przejściowe dotyczące przedsiębiorców upoważnionych do korzystania z uproszczeń celnych

1. Do dnia określonego w art. 265 ust. 4 organy celne mogą przyznawać osobom spełniającym kryteria status upoważnionego przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych oraz zezwalać im na korzystanie z niektórych uproszczeń i ułatwień zgodnie z przepisami prawa celnego.

2. Do dnia określonego w art. 265 ust. 3 organy celne dokonują oceny ważnych pozwoleń upoważnionych przedsiębiorców w zakresie uproszczeń celnych w celu sprawdzenia, czy posiadaczom tych pozwoleń można przyznać status zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*). Jeżeli nie jest to możliwe, status upoważnionego przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych i uproszczenia, o których mowa w art. 23 ust. 5 zostają cofnięte.

3. Do czasu przeprowadzenia ponownej oceny pozwolenia lub do dnia określonego w art. 265 ust. 3, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej, uznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych zachowuje ważność, chyba że zastosowanie mają art. 9 i 10 dotyczące unieważnienia, cofnięcia lub zmiany decyzji.

Rozdział 5
Przedstawicielstwo celne

Artykuł 27

Przedstawiciele celni

1. Każda osoba może ustanowić przedstawiciela celnego.

   Przedstawicielstwo może być bezpośrednie — w tym przypadku przedstawiciel celny działa w imieniu i na rzecz innej osoby, lub pośrednie — w tym przypadku przedstawiciel celny działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby.

   Pośredni przedstawiciel celny działający we własnym imieniu, ale na rzecz importera lub eksportera, uznawany jest za importera lub eksportera do celów odpowiednio art. 20 i 22.

2. Przedstawiciel celny musi mieć siedzibę na obszarze celnym Unii.

   Jeżeli nie przewidziano inaczej obowiązek ten zostaje uchylony, jeżeli przedstawiciel celny występuje na rzecz osoby, która nie musi mieć siedziby na obszarze celnym Unii.

3. Przedstawiciela celnego posiadającego status zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) uznaje się za takiego przedsiębiorcę wyłącznie wówczas, gdy działa on jako przedstawiciel pośredni. W przypadku gdy przedstawiciel celny działa jako przedstawiciel bezpośredni, można uznać go za zaufanego przedsiębiorcę (*trust and check*), jeżeli osobie, w której imieniu i na której rzecz działa dany przedstawiciel, przyznano taki status.

4. Komisja określa zgodnie z prawem Unii warunki, na których przedstawiciel celny może świadczyć usługi na obszarze celnym Unii.

5. Państwa członkowskie stosują warunki określone zgodnie z ust. 4 wobec przedstawicieli celnych, którzy nie mają siedziby na obszarze celnym Unii.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

   a) przypadki, w których nie ma zastosowania zwolnienie, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi;

   b) warunki, na których przedstawiciel celny może świadczyć usługi na obszarze celnym Unii, o których mowa w ust. 4.

Artykuł 28

Pełnomocnictwo udzielone przedstawicielom

1. Podczas kontaktu z organami celnymi przedstawiciel celny zgłasza fakt wykonywania czynności na rzecz osoby reprezentowanej i określa, czy jest to przedstawicielstwo pośrednie czy bezpośrednie.

   Osoba, która nie deklaruje faktu wykonywania działalności w charakterze przedstawiciela celnego lub osoba, która deklaruje, że działa w charakterze przedstawiciela nie będąc do tego umocowana jest traktowana jako działająca we własnym imieniu i na własną rzecz.

2. Organy celne mogą zażądać od osoby deklarującej, że działa w charakterze przedstawiciela celnego dostarczenia dowodu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa przez osobę reprezentowaną.

W szczególnych przypadkach organy celne nie żądają dostarczenia takiego dowodu.

3. Organy celne nie żądają od osoby działającej jako przedstawiciel celny regularnie wykonującej czynności i załatwiającej formalności, aby każdorazowo przedstawiała dowód potwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, jeżeli jest ona w stanie przedstawić taki dowód na wniosek organów celnych.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie przypadków, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w których dowód potwierdzający udzielenie pełnomocnictwa nie jest wymagany przez organy celne.

5. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące przyznawania i udowadniania uprawnienia, o których mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Tytuł III
UNIJNE CENTRUM DANYCH CELNYCH

Artykuł 29

Funkcje i cel unijnego centrum danych celnych

1. Unijne centrum danych celnych zapewnia bezpieczny i cyberodporny zestaw usług elektronicznych i systemów w celu wykorzystania danych, w tym danych osobowych, na potrzeby celne. Obejmuje on następujące funkcjonalności:

   a) umożliwienie elektronicznego wdrożenia przepisów prawa celnego;

   b) zapewnienie jakości, integralności, identyfikowalności i niezaprzeczalności przetwarzanych w nim danych, w tym zmian takich danych;

   c) zapewnienie zgodności z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725[25] i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680[26] dotyczącymi przetwarzania danych osobowych;

---

[25] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

[26] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylająca decyzję ramową Rady (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

d) umożliwienie przeprowadzania analizy ryzyka, analizy ekonomicznej i analizy danych, między innymi przy użyciu systemów sztucznej inteligencji zgodnie z [aktem w sprawie sztucznej inteligencji 2021/0106 (COD)][27];

e) zapewnienie interoperacyjności tych usług i systemów z innymi systemami teleinformatycznymi, platformami lub środowiskami do celów współpracy zgodnie z tytułem XIII;

f) zintegrowanie unijnego systemu jednego okienka w dziedzinie ceł służącego do wymiany świadectw ustanowionego w art. 4 rozporządzenia (UE) 2022/2399;

g) umożliwianie wymiany informacji z państwami trzecimi;

h) umożliwianie sprawowania nadzoru celnego nad towarami.

2. Czynności, jakie osoby, Komisja, organy celne, Urząd UE ds. Celnych lub inne organy wykonują przy użyciu funkcji wymienionych w ust. 1, pozostają czynnościami tych osób, Komisji, organów celnych, Urzędu UE ds. Celnych lub innych organów, nawet jeżeli zostały zautomatyzowane.

3. Komisja opracowuje, wdraża i utrzymuje unijne centrum danych celnych, w tym udostępnia publicznie specyfikacje techniczne w celu przetwarzania danych w jego ramach, i ustanawia ramy jakości danych.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu zmiany funkcji, o których mowa w ust. 1, aby uwzględnić nowe zadania powierzane organom, o których mowa w art. 31 niniejszego rozporządzenia, na podstawie przepisów Unii lub w celu dostosowania tych funkcji do zmieniających się potrzeb wspominanych organów podczas wdrażania przepisów prawa celnego lub innych przepisów stosowanych przez organy celne.

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych:

a) techniczne warunki utrzymywania i wykorzystywania systemów teleinformatycznych, które państwa członkowskie i Komisja opracowały zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;

b) program prac dotyczący stopniowego wycofywania tych systemów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 30

Krajowe aplikacje umożliwiające wykorzystanie danych z unijnego centrum danych celnych

1. Państwa członkowskie mogą opracować aplikacje niezbędne do celów połączenia się z unijnym centrum danych celnych, aby przesyłać do niego dane oraz aby przetwarzać dane pochodzące z unijnego centrum danych celnych.

[27] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [...] (Dz.U. L [...] z [...], s. [...]). [Dz.U.: Proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawarty w dokumencie COM(2021) 206 final, 2021/0106(COD)) oraz wstawić w przypisie numer, datę, tytuł tej dyrektywy i odniesienie do Dz.U].

2. Państwa członkowskie mogą zwrócić się do Urzędu UE ds. Celnych z wnioskiem o opracowanie aplikacji, o których mowa w ust. 1. W takim przypadku opracowanie jest finansowane przez odnośne państwa członkowskie.

3. W przypadku gdy Urząd UE ds. Celnych opracuje aplikację zgodnie z ust. 2, udostępnia ją wszystkim państwom członkowskim.

Artykuł 31

Cele przetwarzania danych osobowych i innych danych w unijnym centrum danych celnych

1. Dostęp do danych, w tym danych osobowych i szczególnie chronionych danych handlowych, przechowywanych lub w inny sposób dostępnych w unijnym centrum danych celnych, może uzyskać osoba, która przekazała takie dane lub na rzecz której takie dane zostały przekazane, lub skierowane do tej osoby lub dla niej przeznaczone. Taki dostęp zapewnia się wyłącznie w celu:

   a) wywiązania się przez tę osobę z obowiązków w zakresie sprawozdawczości na podstawie przepisów prawa celnego lub innych przepisów stosowanych przez organy celne, w tym określania zobowiązań wszelkich osób do zapłaty ceł, opłat i podatków, które mogą być należne w Unii; oraz

   b) wykazania zgodności danej osoby z przepisami prawa celnego i innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

2. Organ celny może przetwarzać dane, w tym dane osobowe i szczególnie chronione dane handlowe, przechowywane lub w inny sposób dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w następujących celach i w zakresie niezbędnym do ich realizacji:

   a) w celu wykonywania swoich zadań związanych ze wdrażaniem przepisów prawa celnego lub innych przepisów stosowanych przez organy celne, w tym określania zobowiązań wszelkich osób do zapłaty ceł, opłat i podatków, które mogą być należne w Unii i weryfikacji zgodności z tymi przepisami;

   b) w celu wykonywania swoich zadań w zakresie przeprowadzania kontroli i zarządzania ryzykiem określonych w tytule IV;

   c) w celu wykonywania zadań istotnych dla współpracy na warunkach określonych w tytule XIII.

   Aby zapewnić skuteczność kontroli celnych, wszystkie organy celne mogą otrzymywać i przetwarzać dane pochodzące z kontroli celnej, podczas której wykryto towary niezgodne z przepisami.

3. Urząd UE ds. Celnych może przetwarzać dane, w tym dane osobowe i szczególnie chronione dane handlowe, przechowywane lub w inny sposób dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w następujących celach i w zakresie niezbędnym do ich realizacji:

   a) do celów wykonywania swoich zadań w zakresie zarządzania ryzykiem celnym określonych w tytule IV rozdział 3;

   b) do celów wykonywania swoich zadań określonych w tytule IV rozdział 2;

   c) do celów wykonywania zadań istotnych dla współpracy określonych w tytule XIII.

4. Komisja może przetwarzać dane, w tym dane osobowe i szczególnie chronione dane handlowe, przechowywane lub w inny sposób dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w następujących celach i w zakresie niezbędnym do ich realizacji:

   a) do celów wykonywania swoich zadań w zakresie zarządzania ryzykiem określonych w tytule IV rozdział 3;

   b) do celów wykonywania swoich zadań w odniesieniu do klasyfikacji taryfowej towarów, ich pochodzenia i wartości oraz nadzoru celnego nad nimi zgodnie z tytułami I i IX;

   c) do celów wykonywania swoich zadań w odniesieniu do środków ograniczających i zarządzania kryzysowego zgodnie z tytułem XI;

   d) do celów wykonywania swoich zadań w odniesieniu do Urzędu UE ds. Celnych zgodnie z tytułem XII;

   e) do celów wykonywania zadań istotnych dla współpracy na warunkach określonych w tytule XIII;

   f) do celów oceny efektywności unii celnej zgodnie z tytułem XV rozdział 1

   g) do celów monitorowania wdrażania przepisów prawa celnego lub innych przepisów stosowanych przez organy celne i zapewnienia jednolitego ich stosowania, w tym określania zobowiązań wszelkich osób do zapłaty ceł, opłat i podatków, które mogą być należne w Unii;

   h) do celów tworzenia statystyk i innych analiz przewidzianych w przepisach Unii, do których niezbędne są dane w unijnym centrum danych celnych.

5. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych („OLAF") może przetwarzać dane, w tym dane osobowe i szczególnie chronione dane handlowe, przechowywane lub w inny sposób dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w celu wykonywania swoich działań dotyczących spraw celnych na podstawie z art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 515/97 – zgodnie z warunkami dotyczącymi ochrony danych określonymi w wyżej wymienionych rozporządzeniach – i w zakresie niezbędnym do wykonania tych działań.

6. Prokuratura Europejska może na wniosek przetwarzać dane, w tym dane osobowe i szczególnie chronione dane handlowe, przechowywane lub w inny sposób dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w celu wykonywania swoich zadań na podstawie art. 4 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939[28] w zakresie, w jakim czyny, w sprawie których Prokuratura Europejska prowadzi postępowanie przygotowawcze, dotyczą kwestii celnych i na warunkach określonych w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 14 niniejszego artykułu.

7. Organy podatkowe państw członkowskich mogą przetwarzać dane, w tym dane osobowe i szczególnie chronione dane handlowe, przechowywane lub w inny sposób dostępne w unijnym centrum danych celnych, wyłącznie w celu ustalenia zobowiązań wszelkich osób do zapłaty ceł, opłat i podatków, które mogą być należne

[28] Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz.U. L 283 z 31.10.2017, s. 1).

w Unii w związku z danymi towarami, oraz na warunkach określonych w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 14 niniejszego artykułu.

8. Właściwe organy zdefiniowane w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625[29] mogą mieć dostęp do danych, w tym danych osobowych i szczególnie chronionych danych handlowych – przechowywanych lub w inny sposób dostępnych w unijnym centrum danych celnych – wyłącznie na potrzeby egzekwowania przepisów Unii regulujących wprowadzanie do obrotu lub bezpieczeństwo żywności, pasz i roślin oraz współpracy z organami celnymi w celu minimalizowania ryzyka wprowadzenia na terytorium Unii produktów niezgodnych z przepisami oraz w zakresie niezbędnym do egzekwowania tych przepisów i realizowania tej współpracy, a także na warunkach określonych w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 14 niniejszego artykułu.

9. Organy nadzoru rynku wyznaczone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 mogą przetwarzać dane, w tym dane osobowe i szczególnie chronione dane handlowe – przechowywane lub w inny sposób dostępne w unijnym centrum danych celnych – wyłącznie na potrzeby egzekwowania przepisów Unii regulujących wprowadzanie do obrotu lub bezpieczeństwo produktów oraz współpracy z organami celnymi w celu minimalizowania ryzyka wprowadzenia na terytorium Unii produktów niezgodnych z przepisami oraz w zakresie niezbędnym do egzekwowania tych przepisów i realizowania tej współpracy, a także na warunkach określonych w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 14 niniejszego artykułu.

10. Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) może na wniosek mieć dostęp do danych, w tym danych osobowych i szczególnie chronionych danych handlowych – przechowywanych lub w inny sposób dostępnych w unijnym centrum danych celnych – wyłącznie w celu wykonywania zadań zgodnie z art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 i w zakresie niezbędnym do ich wykonywania, pod warunkiem, że zadania te dotyczą kwestii celnych oraz zgodnie z warunkami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 14 niniejszego artykułu.

11. Pozostałe organy krajowe i organy Unii, w tym Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), mogą przetwarzać dane nieosobowe przechowywane lub w inny sposób dostępne w unijnym centrum danych celnych na warunkach określonych w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 14 niniejszego artykułu w celu:

    a) wykonywania ich zadań mających znaczenie dla wypełnienia formalności celnych;

---

[29] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1).

b) wykonywania zadań powierzonych tym organom na mocy przepisów Unii;

c) wykonywania zadań mających znaczenie dla realizacji działań w zakresie zarządzania ryzykiem na szczeblu Unii, o których mowa w art. 52.

12. Do daty określonej w art. 265 ust. 3 Komisja, OLAF i Urząd UE ds. Celnych – po jego ustanowieniu – mogą przetwarzać dane, w tym dane osobowe, z istniejących teleinformatycznych systemów wymiany informacji opracowanych przez Komisję na podstawie rozporządzenia (UE) nr 952/2013 wyłącznie do celów określonych w ust. 4, 5 i 6.

13. Zgodnie z art. 261 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zmieniających ust. 2–4, aby doprecyzować i uzupełnić cele określone w tych ustępach w świetle zmieniających się potrzeb w zakresie wdrażania przepisów prawa celnego lub innych przepisów.

14. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy i zasady dotyczące dostępu organów, o których mowa w ust. 6–11, do danych lub przepisy i warunki dotyczące przetwarzania danych, w tym danych osobowych i szczególnie chronionych danych handlowych, przechowywanych lub w inny sposób dostępnych w unijnym centrum danych celnych. Określając te przepisy i zasady, Komisja w odniesieniu do każdego organu lub kategorii organów:

a) ocenia istniejące zabezpieczenia stosowane przez dany organ w celu zapewnienia przetwarzania danych zgodnie z celem;

b) zapewnia, aby przetwarzanie było proporcjonalne i niezbędne w stosunku do celu;

c) określa konkretne kategorie danych, do których organ może mieć dostęp lub które może przetwarzać;

d) uwzględnia potrzebę wyznaczenia przez dany organ specjalnego punktu kontaktowego, osoby lub osób lub zapewnienia dodatkowych zabezpieczeń;

e) ocenia potrzebę ograniczenia późniejszego udostępniania danych;

f) ustala warunki i zasady składania wniosków o dostęp do danych, w tym danych osobowych lub szczególnie chronionych danych handlowych, oraz określa który ze współadministratorów będzie udzielał dostępu do unijnego centrum danych celnych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 32

Dane osobowe w unijnym centrum danych celnych

1. Dane osobowe następujących kategorii osób, których dane dotyczą, mogą być przetwarzane w unijnym centrum danych celnych wyłącznie do celów określonych w art. 31 i w zakresie niezbędnym do ich realizacji:

a) osób, których dane dotyczą, zarejestrowanych lub ubiegających się o rejestrację jako przedsiębiorcy zgodnie z art. 19;

b) osób, których dane dotyczą, które sporadycznie uczestniczą w działaniach objętych przepisami prawa celnego lub innymi przepisami stosowanymi przez organy celne;

c) osób, których dane dotyczą i których dane osobowe są zawarte w załączanych dokumentach, o których mowa w art. 40, lub w jakichkolwiek innych dodatkowych dowodach wymaganych do wypełnienia obowiązków nałożonych przepisami prawa celnego lub innymi przepisami stosowanymi przez organy celne;

d) osób, których dane dotyczą i których dane osobowe są zawarte w danych gromadzonych do celów zarządzania ryzykiem zgodnie z art. 50 ust. 3 lit. a);

e) upoważnionego personelu organów celnych, organów innych niż organy celne lub jakiegokolwiek innego właściwego organu lub upoważnionego podmiotu, których dane osobowe są niezbędne do zapewnienia odpowiedniej kontroli dostępu do unijnego centrum danych celnych i nadzoru nad tym dostępem;

f) personelu lub upoważnionych osób trzecich pracujących na rzecz Komisji, Urzędu UE ds. Celnych lub innych organów Unii upoważnionych do dostępu do unijnego centrum danych celnych.

2. Następujące kategorie danych osobowych mogą być przetwarzane w unijnym centrum danych celnych zgodnie z art. 31:

a) dane osobowe w unijnym modelu danych celnych UE, o którym mowa w art. 36;

b) dane osobowe włączone do danych gromadzonych do celów zarządzania ryzykiem zgodnie z art. 50 ust. 3 lit. a);

c) dane osobowe wymagane do zapewnienia właściwej identyfikacji personelu upoważnionego do przetwarzania danych w unijnym centrum danych celnych, o którym mowa w ust. 1 lit. e) i f);

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu zmiany lub uzupełnienia kategorii osób, których dane dotyczą, i kategorii danych osobowych – wymienionych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu – w celu uwzględnienia rozwoju technologii informacyjnych oraz w związku z postępem w społeczeństwie informacyjnym.

Artykuł 33

Okres przechowywania danych osobowych w unijnym centrum danych celnych

1. Dane osobowe mogą być przechowywane w unijnym centrum danych celnych za pośrednictwem specjalnej usługi przez okres wynoszący maksymalnie 10 lat, począwszy od dnia, w którym dane te zarejestrowano w usłudze. Przypadki przewidziane w art. 48 oraz dochodzenia wszczęte przez OLAF, Prokuraturę Europejską lub organy państw członkowskich, postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wszczęte przez Komisję oraz postępowania administracyjne i sądowe obejmujące dane osobowe mają skutek zawieszający w odniesieniu do okresu przechowywania tych danych.

2. Po upływie okresu przewidzianego w ust. 1 dane osobowe są usuwane lub anonimizowane w zależności od okoliczności.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące anonimizacji danych osobowych po upływie okresu przechowywania.

Artykuł 34

Role i obowiązki związane z danymi osobowymi przetwarzanymi w unijnym centrum danych celnych

1. Organy celne państw członkowskich, Komisję i Urząd UE ds. Celnych uznaje się za współadministratorów w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych w unijnym centrum danych celnych do celów zarządzania ryzykiem i współpracy, o których mowa w art. 31 ust. 2 lit. b) i c), art. 31 ust. 3 lit. a) i c) oraz art. 31 ust. 4 lit. a) i e).

2. Każdy samodzielny organ celny uznaje się za administratora w odniesieniu do danych osobowych, które przetwarza do celów wymienionych w art. 31 ust. 2 lit. a).

3. Komisję uznaje się za wyłącznego administratora w odniesieniu do danych osobowych, które przetwarza do celów wymienionych w art. 31 ust. 4 lit. c), d) i f)–g).

4. Do daty określonej w art. 265 ust. 3 Komisja, OLAF, Prokuratura Europejska i Urząd UE ds. Celnych uznaje się za wyłącznych administratora w odniesieniu do przetwarzania danych, o którym mowa w art. 31 ust. 12.

5. Współadministratorzy, o których mowa w ust. 1:

   a) współpracują w celu terminowego rozpatrywania wniosków złożonych przez osoby, których dane dotyczą, oraz ułatwienia wykonywania przez osoby, których dane dotyczą, przysługujących im praw;

   b) pomagają sobie nawzajem w kwestiach dotyczących identyfikacji wszelkich naruszeń ochrony danych osobowych związanych ze wspólnym przetwarzaniem i postępowaniem z takimi naruszeniami;

   c) wymieniają się istotnymi informacjami niezbędnymi do informowania osób, których dane dotyczą, w stosownych przypadkach, zgodnie z rozdziałem III sekcja 2 rozporządzenia (UE) 2016/679 i rozdziałem III sekcja 2 rozporządzenia (UE) 2018/1725 oraz rozdziałem III dyrektywy (UE) 2016/680;

   d) zapewniają i chronią bezpieczeństwo, integralność, dostępność i poufność danych osobowych przetwarzanych wspólnie, w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 32 rozporządzenia (UE) 2016/679, art. 33 rozporządzenia (UE) 2018/1725 i art. 25 dyrektywy (UE) 2016/680.

6. Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych odpowiednie role i relacje współadministratorów w odniesieniu do osób, których dane dotyczą, zgodnie z art. 26 rozporządzenia (UE) 2016/679 i art. 28 (UE) 2018/1725. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 35

Ograniczenie praw osób, których dane dotyczą

1. Jeżeli wykonanie przez osobę, której dane dotyczą, prawa dostępu i prawa do ograniczenia przetwarzania, o których mowa w art. 15 i 18 rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz w art. 17 i 20 rozporządzenia (UE) 2018/1725, lub zawiadomienie o naruszeniu ochrony danych osobowych, o którym mowa w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz w art. 35 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725, zagroziłyby prowadzonemu dochodzeniu w dziedzinie ceł dotyczącemu osoby

fizycznej, przeprowadzaniu kontroli celnych lub zarządzaniu zidentyfikowanym określonym ryzykiem w dziedzinie ceł dotyczącym osoby fizycznej, organy celne, Urząd UE ds. Celnych i Komisja mogą – zgodnie z art. 23 ust. 1 lit. c), e), f) i h) rozporządzenia (UE) 2016/679 – ograniczyć w całości lub w części te prawa, o ile ograniczenie jest konieczne i proporcjonalne, a Komisja i Urząd UE ds. Celnych mogą wprowadzić takie ograniczenia zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. a), c), e) i g) rozporządzenia (UE) 2018/1725.

2. Organy celne, Komisja i Urząd UE ds. Celnych oceniają indywidualnie w każdym przypadku niezbędność i proporcjonalność ograniczeń, o których mowa w ust. 1, przed ich zastosowaniem, biorąc pod uwagę potencjalne ryzyko dla praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

3. Przy przetwarzaniu w ramach swoich zadań danych osobowych otrzymanych od innych organizacji, przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w ust. 1, organy celne, Urząd UE ds. Celnych lub Komisja, działając w charakterze administratora lub współadministratora, konsultują się z tymi organizacjami w kwestii potencjalnych podstaw do nałożenia takich ograniczeń oraz ich konieczności i proporcjonalności.

4. W przypadku ograniczenia w całości lub w części praw, o których mowa w ust. 1, przez organy celne, Komisję lub Urząd UE ds. Celnych, podejmują one następujące kroki:

   a) w odpowiedzi na wniosek informują osobę, której dane dotyczą, o zastosowanym ograniczeniu i jego głównych przyczynach oraz o możliwości wniesienia skargi do krajowych organów ochrony danych lub Europejskiego Inspektora Ochrony Danych lub wniesienia odwołania do sądu krajowego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; oraz

   b) odnotowują powody ograniczenia, w tym ocenę konieczności i proporcjonalności ograniczenia oraz przyczyny, dla których zapewnienie dostępu zagrażałoby zarządzaniu ryzykiem i kontrolom celnym.

   Można wstrzymać przekazanie informacji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), pominąć je lub go odmówić, zgodnie z art. 25 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2018/1725, lub w przypadku gdy przekazanie tych informacji naruszałoby cele ograniczenia.

5. Organy celne, Komisja lub Urząd UE ds. Celnych umieszczają w publikowanych na swoich stronach internetowych/intranetowych informacjach na temat ochrony danych część zawierającą ogólne informacje dla osób, których dane dotyczą, na temat możliwości ograniczenia praw takich osób.

6. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych zabezpieczenia zapobiegające nadużyciom lub niezgodnemu z prawem dostępowi lub przekazywaniu danych osobowych w odniesieniu do których zastosowano lub można zastosować ograniczenia. Zabezpieczenia takie obejmują określenie ról, obowiązków i etapów proceduralnych, a także należyte monitorowanie ograniczeń i okresowy przegląd ich stosowania przeprowadzany co najmniej raz na sześć miesięcy. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 36

Unijny model danych celnych

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia na potrzeby określenia danych wymaganych do wypełnienia celów, o których mowa w art. 31 ust. 1–4. Te wymogi dotyczące danych stanowią unijny model danych celnych.

Artykuł 37

Środki techniczne umożliwiające współpracę

1. Komisja, Urząd UE ds. Celnych i organy celne korzystają z unijnego centrum danych celnych podczas wymiany informacji z organami i organami Unii, o których mowa w art. 31 ust. 6-11, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. W odniesieniu do pozostałych unijnych formalności i systemów wymienionych w załączniku do rozporządzenia (UE) 2022/2399 unijne centrum danych celnych zapewnia interoperacyjność za pośrednictwem unijnego środowiska jednego okienka w dziedzinie ceł ustanowionego tym rozporządzeniem.

3. W przypadku gdy organy inne niż organy celne lub organy Unii korzystają ze środków elektronicznych ustanowionych w przepisach Unii, wykorzystywanych do osiągnięcia celów przepisów Unii lub o których mowa w tych przepisach, współpraca może odbywać się w drodze interoperacyjności tych środków elektronicznych z unijnym centrum danych celnych.

4. W przypadku gdy organy inne niż organy celne nie korzystają ze środków elektronicznych ustanowionych w przepisach Unii, wykorzystywanych do osiągnięcia celów przepisów Unii lub o których mowa w tych przepisach, organy te mogą korzystać z określonych usług i systemów unijnego centrum danych celnych zgodnie z art. 31.

5. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące warunków technicznych interoperacyjności i połączeń, o których mowa w ust. 3 i 4. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 38

Wymiana dodatkowych informacji między organami celnymi a przedsiębiorcami

1. Organy celne i przedsiębiorcy mogą wymieniać informacje, inne niż wymagane przepisami prawa celnego, w szczególności w ramach wzajemnej współpracy mającej na celu identyfikację ryzyka i zapobieganie ryzyku. Wymiana może odbywać się na podstawie pisemnego uzgodnienia i może obejmować dostęp organów celnych do elektronicznych systemów przedsiębiorców.

2. Wszelkie informacje dostarczone przez którąkolwiek ze stron w ramach współpracy, o której mowa w ust. 1, mają charakter poufny, chyba że strony postanowią inaczej lub obowiązujące przepisy stanowią inaczej.

Artykuł 39

Udzielanie informacji przez organy celne

1. Każda osoba może zwrócić się do organu celnego z wnioskiem o informacje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego. Organy celne mogą odrzucić taki

wniosek, jeżeli nie dotyczy on działalności, która nie wchodzi w zakres faktycznie planowanego handlu towarami.

2. Organy celne prowadzą regularny dialog z przedsiębiorcami oraz innymi organami biorącymi udział w międzynarodowym handlu towarami. Wspierają przejrzystość przez umożliwienie łatwego dostępu, w miarę możliwości bezpłatnie oraz przez internet, do przepisów prawa celnego, ogólnych zarządzeń administracyjnych oraz formularzy wniosków.

Artykuł 40

Informacje i załączane dokumenty

1. Przy przekazywaniu lub udostępnianiu danych i informacji wymaganych w przypadku konkretnej procedury celnej, którą towary są lub mają być objęte, osoby przekazują lub udostępniają cyfrowe kopie oryginalnych dokumentów papierowych służących do uzyskania tych danych i informacji, jeżeli takie papierowe oryginały istnieją.

2. Do daty określonej w art. 266 ust. 3 przy składaniu zgłoszenia celnego załączane dokumenty wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, znajdują się w posiadaniu zgłaszającego i do dyspozycji organów celnych w chwili składania tego zgłoszenia.

3. Uznaje się, że załączane dokumenty dotyczące mających zastosowanie unijnych formalności pozacelnych wymienionych w załączniku do rozporządzenia (UE) 2022/2399 dostarczono lub udostępniono lub znajdują się w posiadaniu zgłaszającego i są do dyspozycji organów celnych, jeżeli organy te są w stanie uzyskać niezbędne dane z odpowiednich unijnych systemów pozacelnych za pośrednictwem unijnego systemu jednego okienka w dziedzinie ceł służącego do wymiany świadectw zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) i c) tego rozporządzenia.

4. W stosownych przypadkach osoby załączają również dokumenty, na potrzeby zarządzania ryzykiem celnym i kontroli celnych.

5. Bez uszczerbku dla innych przepisów stosowanych przez organy celne, organy te mogą upoważnić przedsiębiorców do sporządzania załączanych dokumentów, o których mowa w ust. 3.

6. Na potrzeby kontroli celnych osoba, której to dotyczy, przechowuje przez okres co najmniej trzech lat dokumenty i informacje na dowolnym nośniku dostępnym organom celnym i akceptowanym przez nie, o ile w odniesieniu do określonych dokumentów nie wskazano inaczej. Termin ten zaczyna biec:

   a) od końca roku, w którym zwolniono towary;

   b) od końca roku, w którym towary przestają być objęte dozorem celnym w przypadku towarów dopuszczonych do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie;

   c) od końca roku, w którym zamknięto procedurę celną lub zakończono czasowe składowanie w przypadku towarów objętych inną procedurą celną lub czasowym składowaniem.

7. Bez uszczerbku dla przepisów art. 182 ust. 4, jeżeli kontrola celna w zakresie długu celnego wykazuje konieczność wprowadzenia korekty odpowiedniego zapisu

księgowego, a zainteresowana osoba została o tym powiadomiona, dokumenty oraz informacje przechowuje się przez trzy lata następujące po upływie okresu, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.

8. W przypadku złożenia odwołania lub rozpoczęcia postępowania administracyjnego lub sądowego dokumenty oraz informacje przechowuje się przez okres, o którym mowa w ust. 1 lub do czasu zakończenia postępowania odwoławczego, administracyjnego lub sądowego, w zależności od tego, który z tych terminów przypada najpóźniej.

Tytuł IV
DOZÓR CELNY, KONTROLE CELNE I ZARZĄDZANIE RYZYKIEM

Rozdział 1
Dozór celny

Artykuł 41

Dozór celny

1. Towary, które mają zostać wprowadzone na obszar celny Unii lub mają być wyprowadzone poza ten obszar podlegają dozorowi celnemu i mogą zostać poddane kontrolom celnym.

2. Towary wprowadzane na obszar celny Unii pozostają pod dozorem celnym tak długo, jak jest to konieczne do określenia ich statusu celnego.

3. Towary nieunijne pozostają pod dozorem celnym do chwili zmiany ich statusu celnego lub do czasu, gdy zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii lub zniszczone.

4. Po wprowadzeniu na obszar celny Unii towary unijne podlegają dozorowi celnemu do chwili potwierdzenia ich statusu celnego, chyba że zostaną objęte procedurą końcowego przeznaczenia.

5. Towary unijne objęte procedurą końcowego przeznaczenia podlegają dozorowi celnemu w następujących przypadkach:

   a) gdy towary mogą zostać ponownie użyte, przez okres nie dłuższy niż dwa lata od dnia pierwszego wykorzystania towarów w celu przewidzianym do zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej;

   b) do czasu, gdy towary zostaną wykorzystane w celu przewidzianym do zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej;

   c) do czasu, gdy towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii, zniszczone lub staną się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa;

   d) do czasu, gdy towary zostaną wykorzystane w celu innym niż przewidziany do zastosowania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej i należności celne przywozowe zostaną zapłacone.

6. Towary unijne zwolnione do wywozu lub objęte uszlachetnianiem biernym podlegają dozorowi celnemu do czasu wyprowadzenia ich z obszaru celnego Unii,

zrzeczenia na rzecz skarbu państwa lub ich zniszczenia lub do czasu unieważnienia zgłoszenia celnego lub odpowiednich danych dotyczących wywozu.

7. Towary unijne objęte tranzytem wewnętrznym podlegają dozorowi celnemu do chwili przybycia do miejsca przeznaczenia na obszarze celnym Unii.

8. Posiadacz towarów objętych dozorem celnym może za zgodą organów celnych w dowolnym czasie przeprowadzić rewizję towarów lub pobrać ich próbki w szczególności w celu określenia klasyfikacji taryfowej, wartości celnej lub statusu celnego tych towarów.

Artykuł 42

Właściwe urzędy celne

1. Jeżeli inne przepisy stosowane przez organy celne nie stanowią inaczej, państwa członkowskie określają lokalizację i właściwość swoich urzędów celnych.

2. Państwa członkowskie zapewniają rozsądne i odpowiednie godziny pracy tych urzędów, uwzględniając przy tym rodzaj obrotu i rodzaje towarów oraz procedury celne, którymi towary te mają być obejmowane, tak aby nie utrudniać ani nie zakłócać obrotu międzynarodowego.

3. Urzędem celnym właściwym do nadzorowania objęcia towarów procedurą celną jest urząd celny właściwy dla siedziby importera lub eksportera.

   Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego urzędem celnym właściwym do nadzorowania objęcia towarów procedurą celną w odniesieniu do importerów i eksporterów innych niż zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*) i uznani importerzy jest urząd celny właściwy dla miejsca, w którym złożono zgłoszenie celne zgodnie z art. 63 ust. 4 lub złożono by je, gdyby nie zmiana dotycząca metody przekazania informacji, o których mowa w art. 63 ust. 2.

4. Urząd celny właściwy dla siedziby zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) lub uznanego importera:

   a) nadzoruje objęcie towarów procedurą celną;

   b) prowadzi kontrole celne w celu weryfikacji przekazanych informacji i w razie potrzeby zwraca się o przekazanie dodatkowych załączanych dokumentów;

   c) w uzasadnionych przypadkach zwraca się do urzędu celnego właściwego dla miejsca wysyłki lub ostatecznego miejsca przeznaczenia towarów o przeprowadzenie kontroli celnej;

   d) w przypadku ryzyka wymagającego podjęcia działań w chwili, gdy towary dotrą do obszaru celnego Unii lub zanim opuszczą obszar celny Unii, zwraca się o przeprowadzenie kontroli celnych do urzędu celnego właściwego dla miejsca wprowadzenia lub wyprowadzenia towarów;

   e) wypełnia formalności celne związane z pokryciem kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających jakiemukolwiek długowi celnemu.

5. Urząd celny właściwy dla miejsca wysyłki lub ostatecznego miejsca przeznaczenia towarów lub – zgodnie z ust. 4 lit. d) – dla miejsca, w którym towary są wprowadzane na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzane, przeprowadza kontrole celne, o które wnioskuje urząd celny właściwy dla siedziby importera

i dostarcza temu ostatniemu wyniki tych kontroli, bez uszczerbku dla własnych kontroli dotyczących towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych.

6. Właściwe urzędy celne mają dostęp do informacji niezbędnych do zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów.

8. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące określania właściwych urzędów celnych innych niż urząd celny, o którym mowa w ust. 3, w tym urzędów celnych wprowadzenia i urzędów celnych wyprowadzenia oraz przepisy proceduralne dotyczące współpracy między organami celnymi, o których mowa w ust. 5. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Rozdział 2
Kontrole celne

Artykuł 43

Kontrole celne

1. Bez uszczerbku dla przepisów rozdziału 3 niniejszego tytułu organy celne mogą przeprowadzać wszelkie kontrole celne, które uznają za niezbędne, w tym kontrole losowe.

2. Kontrole celne mogą polegać w szczególności na rewizji towarów, pobieraniu próbek, weryfikacji autentyczności, integralności, prawidłowości i kompletności danych dostarczonych przez dowolną osobę oraz istnienia, autentyczności, prawidłowości i ważności dokumentów, kontroli księgowości, dokumentacji handlowej, i źródeł danych przedsiębiorców, kontroli środków transportu, kontroli bagażu i innych towarów przewożonych przez osoby lub na osobach oraz na przeprowadzaniu oficjalnych dochodzeń i innych podobnych czynności. W razie potrzeby kontrole celne obejmują przetwarzanie danych elektronicznych, w tym źródeł danych przekazywanych do unijnego centrum danych celnych.

3. W przypadku gdy w odniesieniu do tych samych towarów kontrole inne, niż kontrole celne mają być przeprowadzone przez inne organy, organy celne w ścisłej współpracy z tymi innymi organami dokładają starań, by kontrole te były w miarę możliwości przeprowadzane w tym samym czasie i miejscu, co kontrole celne (punkt kompleksowej obsługi), przy czym organy celne pełnią rolę koordynatora tych działań.

Artykuł 44

Weryfikacja dostarczanych danych

1. W celu zweryfikowania prawidłowości danych dostarczanych im przez osoby organy celne mogą:

   a) analizować dane i załączane dokumenty, w tym uzyskiwać dostęp do źródeł danych będących w posiadaniu przedsiębiorców lub przechowywanych na ich rzecz przez dostawców usług;

b) wymagać dostarczenia innych dokumentów lub danych, w tym danych będących w posiadaniu przedsiębiorców lub przechowywanych na ich rzecz przez dostawców usług;

c) wymagać uzyskania dostępu do dokumentacji elektronicznej takiej osoby;

d) przeprowadzić rewizję towarów;

e) pobrać próbki w celu dokonania ich analizy lub dokładniejszej rewizji towarów.

2. Organy celne mogą w dowolnym czasie zażądać rozładowania i rozpakowania towarów w celu dokonania ich rewizji, pobrania próbek lub dokonania rewizji środka transportu, którym towary są przewożone.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych środki weryfikacji informacji, o których mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 45

Rewizja i pobieranie próbek towarów

1. Transport towarów do miejsc, w których mają być one poddane rewizji oraz w których mają być pobrane próbki, jak również przeprowadzone wszelkie czynności wymagane w czasie takiej rewizji lub pobierania próbek, dokonywany jest przez importera, eksportera lub przewoźnika lub na jego odpowiedzialność. Związane z tym koszty ponosi importer lub eksporter.

2. Importer, eksporter lub przewoźnik ma prawo być obecny lub reprezentowany przy rewizji towarów oraz przy pobieraniu próbek. Jeżeli organy celne mają uzasadnione podstawy, mogą zażądać, aby importer, eksporter lub przewoźnik lub jego przedstawiciel był obecny przy rewizji lub przy pobieraniu próbek lub aby zapewnił niezbędną pomoc w celu ułatwienia takiej rewizji lub pobrania próbek.

3. Jeżeli próbki są pobierane zgodnie z obowiązującymi przepisami, organy celne nie ponoszą odpowiedzialności za zapłatę jakiegokolwiek odszkodowania w związku z tym pobraniem, ale ponoszą koszty ich analizy lub badania.

4. Jeżeli rewidowana jest tylko część towarów lub tylko z części towarów pobierane są próbki, uznaje się, że wyniki rewizji częściowej, analizy lub badania próbek mają zastosowanie do całości towarów w tej samej przesyłce.

Importer, eksporter lub przewoźnik może jednak wystąpić z wnioskiem o dodatkową rewizję lub pobranie próbek, jeżeli uzna, że wyniki częściowej rewizji towarów, analizy lub badania pobranych próbek nie są reprezentatywne dla pozostałej części towarów. Wniosek zostaje przyjęty, pod warunkiem że towary nie zostały zwolnione lub jeżeli zostały zwolnione – pod warunkiem że importer lub eksporter udowodni, że nie zostały one w żaden sposób zmienione.

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych środki dotyczące rewizji i pobierania próbek towarów, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 46

Wyniki weryfikacji

1. Wyniki weryfikacji danych dostarczonych przez importera, eksportera lub przewoźnika wykorzystuje się do stosowania przepisów regulujących procedurę celną, którą objęto towary.

2. Jeżeli dostarczone dane nie są weryfikowane, ust. 1 stosuje się na podstawie danych dostarczonych przez importera lub eksportera.

3. Wyniki weryfikacji przeprowadzonej przez organy celne mają jednakową moc wiążącą na całym obszarze celnym Unii.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych środki dotyczące wyników weryfikacji, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 47

Środki identyfikacyjne

1. Organy celne lub, w stosownych przypadkach, przedsiębiorcy upoważnieni do tego przez organy celne podejmują działania niezbędne do identyfikacji towarów, w przypadku gdy identyfikacja wymagana jest w celu zapewnienia zgodności z przepisami regulującymi odpowiednią procedurę celną, którą mają być objęte towary.

   Wspomniane działania identyfikacyjne mają jednakowy skutek prawny na całym obszarze celnym Unii.

2. Umieszczone na towarach, opakowaniach lub środkach transportu środki identyfikacyjne są usuwane lub niszczone tylko przez organy celne lub przez inne osoby, jeżeli zostały one upoważnione do tego przez organy celne, chyba że w wyniku nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej usunięcie lub zniszczenie tych środków jest niezbędne do zapewnienia ochrony towarów lub środków transportu.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych, jakie środki stanowią środki identyfikacyjne, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 48

Kontrole po zwolnieniu towarów

1. Do celów kontroli celnych – po zwolnieniu towarów – organy celne mogą:

   a) weryfikować prawidłowość i kompletność dostarczonych danych oraz istnienie, autentyczność, prawidłowość i ważność dowolnego załączanego dokumentu;

   b) kontrolować księgowość przedsiębiorcy i pozostałą dokumentację dotyczącą operacji odnoszących się do towarów lub wcześniejszych lub późniejszych operacji handlowych związanych z tymi towarami;

   c) przeprowadzać rewizję takich towarów i pobierać próbki, jeżeli nadal istnieje taka możliwość;

d) uzyskiwać dostęp do systemów przedsiębiorców w celu weryfikacji wypełnienia obowiązku dostarczania danych do unijnego centrum danych celnych lub ich udostępniania temu centrum.

2. Kontrole takie mogą zostać przeprowadzone u importera lub eksportera, lub posiadacza towarów, lub u każdej innej osoby bezpośrednio lub pośrednio zaangażowanej w te operacje w charakterze handlowym lub każdej innej osoby dysponującej w celach handlowych tymi dokumentami i danymi.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych środki mające zastosowanie do kontroli, o których mowa w ust. 1, w tym w przypadkach gdy operacje mają miejsce w kilku państwach członkowskich, oraz środki dotyczące stosowania audytu i innych odpowiednich metod w kontekście tych kontroli. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z art. 262 ust. 4.

Artykuł 49

Wewnątrzunijne rejsy lotnicze i morskie

1. Kontrole celne lub formalności celne w odniesieniu do bagażu podręcznego lub rejestrowanego osób odbywających lot wewnątrzunijny lub przekraczających morze wewnątrz Unii przeprowadzane są tylko wtedy, gdy przewidują to przepisy prawa celnego.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla:

a) bezpieczeństwa i ochrony;

b) kontroli powiązanych z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych, porty lub porty lotnicze, w których mają być przeprowadzane kontrole celne i formalności celne w odniesieniu do:

a) bagażu podręcznego i rejestrowanego pasażerów:

(i) podróżujących statkiem powietrznym, który przybywa z pozaunijnego portu lotniczego i który zatrzymuje się w unijnym porcie lotniczym przed kontynuacją lotu do innego unijnego portu lotniczego;

(ii) podróżujących statkiem powietrznym, który zatrzymuje się w unijnym porcie lotniczym przed kontynuacją lotu do pozaunijnego portu lotniczego;

(iii) korzystających z usług morskich świadczonych przez ten sam statek i obejmujących kolejne etapy podróży, wyjście z portu pozaunijnego, zawijanie do portu pozaunijnego lub kończenia rejsu w porcie pozaunijnym;

(iv) podróżujących na pokładzie rekreacyjnych jednostek pływających oraz turystycznych lub służbowych statków powietrznych;

b) bagażu podręcznego i rejestrowanego:

(i) przybywającego do unijnego portu lotniczego na pokładzie statku powietrznego, który przybywa z pozaunijnego portu lotniczego, i przekazywanego w tym unijnym porcie lotniczym na inny statek powietrzny przystępujący do lotu wewnątrzunijnego;

(ii) załadowanego w unijnym porcie lotniczym na pokład statku powietrznego przystępującego do lotu wewnątrzunijnego w celu przekazania w innym unijnym porcie lotniczym na statek powietrzny, którego docelowy portem lotniczym jest pozaunijny port lotniczy.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Rozdział 3
Zarządzanie ryzykiem celnym

Artykuł 50

Zasady ogólne

1. W oparciu o zarządzanie ryzykiem, a przede wszystkim w oparciu o zautomatyzowaną analizę ryzyka organy celne określają, czy towary, przedsiębiorcy i łańcuchy dostaw będą podlegać kontrolom celnym lub innym środkom ograniczającym ryzyko, a jeśli tak, to gdzie i kiedy będą stosowane lub wprowadzane te kontrole i inne środki ograniczające ryzyko.

2. Komisja, Urząd UE ds. Celnych i organy celne stosują zarządzanie ryzykiem celnym zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału w celu rozróżnienia poziomów wszelkiego ryzyka związanego z towarami, przedsiębiorcami i łańcuchami dostaw.

3. Zarządzanie ryzykiem celnym obejmuje co najmniej następujące działania, w stosownych przypadkach organizowane cyklicznie:

   a) gromadzenie, przetwarzanie, wymianę i analizę odpowiednich danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych i danych pochodzących z innych źródeł, w tym odpowiednich danych pochodzących od organów innych niż organy celne;

   b) identyfikację, analizę, ocenę lub przewidywanie ryzyka, w tym na podstawie metod statystycznych i predykcyjnych oraz kontroli losowych;

   c) opracowanie środków niezbędnych do zarządzania ryzykiem, w tym ustanowienie wspólnych priorytetowych obszarów kontroli, wspólnych kryteriów i norm ryzyka oraz strategii nadzoru;

   d) zalecanie i podejmowanie działań, w tym wybór odpowiednich środków ograniczających ryzyko i kontroli celnych;

   e) gromadzenie informacji zwrotnych na temat wdrażania działań w zakresie zarządzania ryzykiem i kontroli;

   f) monitorowanie i przegląd działań w zakresie zarządzania ryzykiem i kontroli w celu ich udoskonalenia.

4. Środki ograniczające ryzyko mogą obejmować:

   a) wydanie polecenia przewoźnikowi lub eksporterowi, aby nie dokonywano załadunku ani transportu towaru;

   b) żądanie udzielenia dodatkowych informacji lub podjęcia dodatkowych działań;

   c) wskazanie przypadków, w których właściwe może być podjęcie działań przez inny organ celny;

d) zalecenie najbardziej odpowiedniego miejsca i najbardziej odpowiednich środków w celu przeprowadzenia kontroli;

e) wyznaczenie obowiązującej trasy oraz terminu, którego należy przestrzegać, w przypadku gdy towary mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii.

Artykuł 51

Role i obowiązki

1. Komisja może określić wspólne priorytetowe obszary kontroli oraz wspólne kryteria i normy ryzyka dla każdego rodzaju ryzyka, w tym między innymi ryzyka związanego z interesami finansowymi.

2. Bez uszczerbku dla ust. 6 lit. f) niniejszego artykułu i dla art. 43 Komisja może wskazać określone obszary w dziedzinie innych przepisów stosowanych przez organy celne, o ile będzie to uzasadnione koniecznością ich priorytetowego traktowania w kontekście zarządzania ryzykiem celnym i przeprowadzania kontroli celnych.

3. Komisja może:

a) wskazać Urzędowi UE ds. Celnych kierunki polityki dotyczącej projektów zarządzania ryzykiem i strategii nadzoru;

b) zwrócić się do Urzędu UE ds. Celnych z wnioskiem o przeprowadzenie oceny okresowej lub oceny ad hoc dotyczącej wdrażania wszelkich działań w zakresie zarządzania ryzykiem;

c) zwrócić się do Urzędu UE ds. Celnych z wnioskiem o przygotowanie strategii nadzoru w odniesieniu do dowolnego ryzyka i o przeprowadzanie ocen zagrożeń.

4. Do celów wymienionych w ust. 1–3 Komisja może gromadzić, przetwarzać i analizować dane dostępne w unijnym centrum danych celnych i dane pochodzące z innych źródeł, w tym od organów innych niż organy celne.

5. Urząd UE ds. Celnych wykonuje działania w zakresie zarządzania ryzykiem na szczeblu Unii na podstawie kierunków polityki celnej, o których mowa w ust. 3 lit. a), oraz priorytetów, o których mowa w ust. 2. Urząd UE ds. Celnych:

a) gromadzi, przetwarza i analizuje dane dostępne w unijnym centrum danych celnych i dane pochodzące z innych źródeł, w tym od organów innych niż organy celne;

b) wspiera Komisję w określaniu wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i standardów ryzyka w oparciu o wiedzę operacyjną i wiedzę techniczną w zakresie zarządzania ryzykiem;

c) w przypadku wniosku wystosowanego zgodnie z ust. 3 opracowuje strategie nadzoru, w stosownych przypadkach we współpracy z organami innymi niż organy celne, oraz przeprowadza oceny zagrożenia;

d) do celów niniejszego tytułu dokonuje wymiany odpowiednich danych z organami celnymi i innymi organami, w miarę możliwości za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych, zgodnie z art. 53;

e) opracowuje i wdraża wspólną analizę ryzyka w celu generowania sygnałów świadczących o ryzyku, wyników analizy ryzyka oraz, w stosownych

przypadkach, wydawania organom celnym zaleceń dotyczących kontroli i wskazywania innych odpowiednich środków ograniczających ryzyko, w tym w celu stosowania wspólnych priorytetowych obszarów kontroli oraz wspólnych kryteriów i norm ryzyka ustanowionych przez Komisję, a także w celu radzenia sobie z sytuacjami kryzysowymi;

f) informuje OLAF w przypadku wykrycia lub podejrzenia przypadków oszustw i przekazuje mu wszelkie niezbędne informacje dotyczące tych przypadków.

6. Korzystając z danych dostępnych w unijnym centrum danych celnych i danych pochodzących z innych źródeł, organy celne:

a) gromadzą, przetwarzają i analizują dane dostępne w unijnym centrum danych celnych i dane pochodzące z innych źródeł, w tym od organów innych niż organy celne;

b) prowadzą krajowe działania w zakresie zarządzania ryzykiem, w tym analizę ryzyka, współpracę i wymianę informacji z odpowiednimi organami krajowymi w zakresie zarządzania ryzykiem, oraz wprowadzają środki ograniczających ryzyko;

c) wdrażają procesy krajowe niezbędne do celów wdrożenia wspólnych kryteriów i norm ryzyka oraz wspólnych priorytetowych obszarów kontroli;

d) wdrażają sygnały świadczące o ryzyku, wyniki analizy ryzyka i zalecenia dotyczące kontroli opracowane przez Urząd UE ds. Celnych;

e) wydają zalecenia dotyczące kontroli i wskazują organom celnym innych państw członkowskich inne odpowiednie środki ograniczające ryzyko;

f) podejmują decyzje dotyczące kontroli;

g) przeprowadzają kontrole zgodnie z rozdziałem 2 niniejszego tytułu oraz wszelkimi mającymi zastosowanie wspólnymi kryteriami i normami ryzyka;

h) przedstawiają Urzędowi UE ds. Celnych uzasadnienie w przypadku niewykonania zalecenia dotyczącego kontroli.

7. Urząd UE ds. Celnych informuje Komisję o swoich działaniach w zakresie zarządzania ryzykiem i ich wynikach co kwartał, a w razie potrzeby lub na wniosek Komisji – na zasadzie *ad hoc*. Dostarcza Komisji wszelkich niezbędnych informacji w tym zakresie.

8. Do daty określonej w art. 265 ust. 1 Komisja może wykonywać zadania Urzędu UE ds. Celnych w zakresie zarządzania ryzykiem, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 52

Wspólne kryteria i normy ryzyka

1. Wspólne kryteria i normy ryzyka obejmują wszystkie następujące elementy:

a) opis ryzyk;

b) czynniki lub wskaźniki ryzyka stosowane do typowania towarów lub przedsiębiorców do kontroli celnych;

c) rodzaj kontroli celnych, które mają być przeprowadzane przez organy celne;

d) stosowanie analizy ryzyka i środków ograniczających ryzyko w łańcuchu dostaw, w tym wnioski o udzielenie informacji lub podjęcie działań oraz instrukcje dotyczące niedokonywania załadunku ani transportu;

e) długość okresu stosowania kontroli celnych, o których mowa w lit. c).

2. W celu ustanowienia wspólnych kryteriów i norm ryzyka uwzględnia się wszystkie następujące elementy:

a) proporcjonalność do poziomu ryzyka;

b) pilna konieczność przeprowadzenia kontroli;

c) racjonalnie oczekiwany wpływ na przepływy handlowe i na zasoby kontroli poszczególnych państw członkowskich.

Artykuł 53

Informacje istotne z punktu widzenia zarządzania ryzykiem i kontroli

1. Wszystkie informacje o ryzyku, sygnały, wyniki analizy ryzyka, zalecenia dotyczące kontroli, decyzje dotyczące kontroli i wyniki kontroli rejestruje się w procesie operacyjnym, do którego się odnoszą, oraz w unijnym centrum danych celnych, niezależnie od tego, czy opierały się one na krajowej czy wspólnej analizie ryzyka, czy też na typowaniu losowym. Organy celne wymieniają się ze sobą, z Urzędem UE ds. Celnych i Komisją informacjami o ryzyku.

2. Organy celne, Urząd UE ds. Celnych i Komisja mają prawo do przetwarzania elementów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie ze swoimi rolami i obowiązkami, o których mowa w art. 51 i 54.

3. Urząd UE ds. Celnych korzysta z unijnego centrum danych celnych, gdy jest to możliwe, w celu gromadzenia wszelkich innych źródeł danych, dokumentów lub informacji uznanych przez Urząd UE ds. Celnych, Komisję lub organ celny za istotne z punktu widzenia zarządzania ryzykiem, lub na potrzeby współdziałania z takimi źródłami danych, dokumentami lub informacjami.

4. Komisja wykonuje zadania Urzędu UE ds. Celnych, o których mowa w niniejszym artykule, do daty określonej w art. 265 ust. 1.

Artykuł 54

Ocena zarządzania ryzykiem celnym

1. We współpracy z Urzędem UE ds. Celnych i organami celnymi Komisja dokonuje również – co najmniej raz na dwa lata – oceny wdrażania mechanizmów zarządzania ryzykiem w celu stałego usprawniania jego operacyjnej i strategicznej efektywności i skuteczności; Komisja może ponadto organizować przeprowadzenie działań w zakresie oceny w przypadkach, gdzie uzna to za konieczne oraz na bieżąco.

2. W tym celu Urząd UE ds. Celnych gromadzi i analizuje odpowiednie informacje oraz prowadzi wszelkie niezbędne działania. Urząd UE ds. Celnych może zażądać sprawozdań okresowych lub sprawozdań *ad hoc* w tej kwestii od jednego lub większej liczby państw członkowskich.

3. W tym celu, oraz w celu wypełnienia swojej roli i wykonania obowiązków na podstawie niniejszego tytułu Komisja może przetwarzać wszelkie stosowne

informacje dostępne za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych i może się zwrócić o dalsze informacje do Urzędu UE ds. Celnych oraz do organów krajowych.

4. Ustanawiając wspólne kryteria ryzyka i wspólne priorytetowe obszary kontroli Komisja uwzględnia, w stosownych przypadkach, oceny przeprowadzone na podstawie niniejszego artykułu.

Artykuł 55

Przyznanie uprawnień wykonawczych

1. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, środki mające zapewnić zharmonizowane stosowanie kontroli celnych i zarządzania ryzykiem, włącznie z wymianą informacji, określeniem wspólnych kryteriów i norm ryzyka i priorytetowych obszarów kontroli zgodnie z niniejszym tytułem. Takie środki obejmują co najmniej następujące elementy:

   a) informacje dotyczące zarządzania ryzykiem i kontroli, które mają być rejestrowane w unijnym centrum danych celnych, w tym w odniesieniu do informacji o ryzyku, wyników analizy ryzyka, zaleceń dotyczących kontroli, decyzji dotyczących kontroli i wyników kontroli oraz praw dostępu do takich informacji i ich przetwarzania;

   b) środki proceduralne dotyczące przejściowego okresu użytkowania istniejących systemów informacji celnej oraz dostępu do nich, środki proceduralne dotyczące zarządzania interoperacyjnością między unijnym centrum danych celnych a innymi systemami;

   c) środki proceduralne w odniesieniu do stosowania wymogu sprawozdawczości w kontekście kontroli po zwolnieniu towarów i kontroli losowych;

   d) uzgodnienia dotyczące współpracy, w tym wymiany informacji, między Urzędem UE ds. Celnych a innymi określonymi instytucjami, organami i urzędami Unii oraz innymi właściwymi organami krajowymi;

   e) wskazanie właściwego organu celnego w przypadku określonych procesów zarządzania ryzykiem, które mogą dotyczyć więcej niż jednego państwa członkowskiego;

   f) aspekty proceduralne kontroli, w tym kontroli po zwolnieniu towarów, które dotyczą więcej niż jednego państwa członkowskiego, oraz udostępnianie wyników próbek i innych kontroli między zainteresowanymi organami celnymi;

   g) uzgodnienia dotyczące wzajemnej wymiany informacji o ryzyku między organami celnymi, Urzędem UE ds. Celnych i Komisją;

   h) wspólne priorytetowe obszary kontroli oraz wspólne kryteria i normy ryzyka, o których mowa w art. 51 ust. 1 i 2 oraz art. 52, w tym sposoby ich stosowania w trybie pilnym, gdy jest to konieczne.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

2. W związanych z takimi środkami przypadkach niecierpiących zwłoki, z uwzględnieniem warunków stosowania tych środków w trybie pilnym w celu skutecznego reagowania na kryzys lub incydenty mogące stanowić bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa lub ochrony, i odpowiednio uzasadnionych potrzebą

szybkiego uaktualnienia wspólnego zarządzania ryzykiem i dostosowania wymiany informacji, wspólnych kryteriów i norm ryzyka i wspólnych priorytetowych obszarów kontroli do ewolucji ryzyk, Komisja przyjmuje w trybie natychmiastowym stosowne akty wykonawcze zgodnie z procedurą określoną w art. 262 ust. 5.

Tytuł V
OBJĘCIE TOWARÓW PROCEDURĄ CELNĄ

Rozdział 1
Status celny towarów

Artykuł 56

Domniemanie unijnego statusu celnego towarów

1. Domniemywa się, że wszystkie towary znajdujące się na obszarze celnym Unii posiadają unijny status celny, chyba że zostanie stwierdzone, że nie są towarami unijnymi.

2. W szczególnych przypadkach, w których nie stosuje się domniemania określonego w ust. 1, należy wykazać unijny status celny towarów.

3. W szczególnych przypadkach towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Unii nie mają unijnego statusu celnego, jeżeli zostały uzyskane z towarów czasowo składowanych lub objętych procedurą tranzytu zewnętrznego, procedurą składowania, procedurą odprawy czasowej lub procedurą uszlachetniania czynnego.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

   a) szczególne przypadki, w których domniemanie określone w ust. 1 nie ma zastosowania;

   b) warunki przyznawania ułatwienia dotyczącego ustalenia dowodu potwierdzającego unijny status celny towarów;

   c) szczególne przypadki w których towary, o których mowa w ust. 3, nie mają unijnego statusu celnego.

5. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przedstawiania i weryfikacji dowodów potwierdzających unijny status celny towarów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 57

Utrata unijnego statusu celnego towarów

Towary unijne stają się towarami nieunijnymi w następujących przypadkach:

   a) gdy zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii, o ile nie mają zastosowania zasady dotyczące tranzytu wewnętrznego;

b) gdy zostały objęte procedurą tranzytu zewnętrznego, procedurą składowania lub procedurą uszlachetniania czynnego, o ile zezwalają na to przepisy prawa celnego;

c) gdy zostały objęte procedurą końcowego przeznaczenia, a następnie stały się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa lub zostały zniszczone i pozostały po nich odpady;

d) gdy zgłoszenie do dopuszczenia do obrotu zostaje unieważnione po zwolnieniu towarów.

Artykuł 58

Towary unijne czasowo opuszczające obszar celny Unii

1. W przypadkach, o których mowa w art. 112 ust. 2 lit. b), c), d) i e), towary zachowują swój unijny status celny jedynie w przypadku gdy status ten zostaje potwierdzony na warunkach i w sposób, które są określone w przepisach prawa celnego.

2. W szczególnych przypadkach towary unijne, które nie są objęte procedurą celną, mogą być przemieszczane bez zmiany ich statusu celnego z jednego do innego miejsca na obszarze celnym Unii i czasowo przemieszczane poza ten obszar.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, w których status celny towarów, o których mowa w ust. 2, nie ulega zmianie.

Rozdział 2
Objęcie towarów procedurą celną i zwolnienie towarów

Artykuł 59

Objęcie towarów procedurą celną

1. Importerzy, eksporterzy i osoby uprawnione do korzystania z procedury, które zamierzają objąć towary procedurą celną, dostarczają lub udostępniają dane niezbędne do celów danej procedury, gdy tylko są one dostępne, a w każdym razie przed zwolnieniem towarów.

2. Uznani importerzy przedstawiają lub udostępniają informacje na temat sprzedaży na odległość towarów, które mają zostać przywiezione na obszar celny Unii, najpóźniej w dniu następującym po dniu przyjęcia płatności, a w każdym razie przed zwolnieniem towarów.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w należycie uzasadnionych okolicznościach związanych z załączanymi dokumentami lub określeniem ostatecznej wartości towarów, organy celne mogą upoważnić zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*) do dostarczenia części danych innych niż wyprzedzające informacje o ładunku po zwolnieniu towarów. Importer lub eksporter dostarcza brakujące informacje w określonym terminie.

4. Po zwolnieniu towarów zostają one objęte procedurą celną. Jeżeli nie przewidziano inaczej, data zwolnienia towarów jest datą, którą należy wykorzystywać do celów

stosowania przepisów regulujących procedurę celną, którą towary są objęte, oraz do celów wszelkich innych formalności przywozowych lub wywozowych.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia danych i informacji, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, oraz szczególnych danych, które mogą być dostarczone po zwolnieniu towarów, a także terminów dostarczania tych danych, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 60

Zwolnienie towarów

1. Organy celne odpowiedzialne za objęcie towarów procedurą celną zgodnie z art. 42 ust. 3 podejmują decyzję o zwolnieniu towarów, biorąc pod uwagę wyniki analizy ryzyka na podstawie danych dostarczonych przez importera lub eksportera oraz, w stosownych przypadkach, wyniki wszelkich kontroli.

2. Towary zwalnia się, jeżeli spełnione są następujące warunki:

   a) importer lub eksporter jest odpowiedzialny za towary;

   b) dostarczono lub udostępniono organom celnym wszelkie informacje, o które się zwróciły oraz minimalne informacje niezbędne do celów danej procedury;

   c) spełnione są warunki objęcia towarów daną procedurą zgodnie z art. 88, 118, 132 i 135;

   d) towarów nie wytypowano do żadnej kontroli.

3. Organy celne odmawiają zwolnienia towarów w każdym z następujących przypadków:

   a) gdy nie są spełnione warunki objęcia towarów daną procedurą, w tym jakiekolwiek unijne formalności pozacelne, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2022/2399;

   b) gdy mają dowody na to, że towary nie są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, chyba że przepisy te wymagają wcześniejszych konsultacji się z innymi organami;

   c) gdy mają dowody na to, że dostarczone dane nie są prawidłowe.

4. Organy celne zawieszają zwolnienie towarów w każdym z następujących przypadków:

   a) gdy mają powód, aby sądzić, że towary nie są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne lub stanowią poważne zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin, lub dla środowiska, lub jakiegokolwiek innego interesu publicznego, w tym interesu finansowego; lub

   b) gdy pozostałe organy tego zażądały na podstawie innych przepisów stosowanych przez organy celne.

5. Jeżeli zawieszono zwolnienie towarów zgodnie z ust. 4, organy celne konsultują się z innymi organami, jeżeli wymagają tego inne odpowiednie przepisy stosowane przez organy celne, oraz:

   a) odmawiają zwolnienia towarów, gdy inne organy tego zażądały na podstawie innych przepisów stosowanych przez organy celne; lub

b) zwalniają towary, jeżeli nie ma powodów aby sądzić, że w odniesieniu do takiego zwolnienia nie spełniono innych wymogów i formalności wymaganych innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, oraz:

(i) inne organy zatwierdziły zwolnienie towarów lub

(ii) inne organy nie udzieliły odpowiedzi w terminie określonym w odpowiednich innych przepisach stosowanych przez organy celne lub

(iii) inne organy powiadomią organy celne, że potrzeba więcej czasu, aby ocenić czy towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, pod warunkiem, że nie zażądały one utrzymania zawieszenia, a importer lub eksporter zapewnia organom celnym pełną identyfikowalność tych towarów przez 15 dni od powiadomienia innych organów lub do czasu, gdy te ostatnie ocenią wynik przeprowadzonych przez siebie kontroli i powiadomią importera lub eksportera o ich wyniku, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Organy celne udostępniają identyfikowalność innym organom.

6. Bez uszczerbku dla odpowiednich innych przepisów stosowanych przez organy celne uznaje się, że organy celne zwolniły towary, jeżeli nie wytypowały ich do żadnej kontroli w rozsądnym terminie po:

a) przybyciu towarów uznanych importerów na obszar celny Unii; lub

b) przybyciu towarów importerów do ostatecznego miejsca przeznaczenia; lub

c) wysłaniu przez eksportera informacji poprzedzających wyprowadzenie.

7. Jeżeli organy celne zawiesiły zwolnienie towarów zgodnie z ust. 4 lub odmówiły zwolnienia towarów zgodnie z ust. 3 lub ust. 5 lit. a), zapisują w unijnym centrum danych celnych swoją decyzję oraz, w stosownych przypadkach, wszelkie inne informacje wymagane zgodnie z prawem Unii. Informacje te udostępnia się innym organom celnym.

8. W przypadku gdy organy celne odmówiły zwolnienia towarów zgodnie z ust. 3 lub 5:

a) jeżeli inne organy nie wyraziły sprzeciwu, towary mogą następnie zostać objęte inną procedurą celną ze wskazaniem, że wcześniej odmówiono objęcia ich inną procedurą celną;

b) jeżeli inne organy wyraziły sprzeciw wobec objęcia towarów jedną procedurą celną lub większą ich liczbą, organy celne zapisują tę informację w unijnym centrum danych celnych i podejmują odpowiednie działania.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia rozsądnych terminów, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu.

Artykuł 61

Zwolnienie towarów na rzecz organów celnych przez zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*)

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 60 ust. 1 organy celne mogą upoważnić zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*) do zwolnienia towarów na ich rzecz po odebraniu tych towarów w miejscu prowadzenia działalności importera, właściciela lub

odbiorcy lub w chwili dostarczenia z miejsca prowadzenia działalności eksportera, właściciela lub nadawcy, pod warunkiem dostarczenia lub udostępnienia organom celnym niezbędnych danych na potrzeby odpowiedniej procedury oraz aktualizowanych w czasie rzeczywistym informacji o przybyciu lub wysyłce towarów.

2. Bez uszczerbku dla art. 43 organy celne mogą upoważnić zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*) do przeprowadzania określonych kontroli pod dozorem celnym. W tych przypadkach, gdy towary podlegają innym przepisom stosowanym przez organy celne, przed udzieleniem takiego pozwolenia organy celne konsultują się z innymi organami i mogą uzgodnić z nimi plan kontroli.

3. Jeżeli zaufany przedsiębiorca (*trust and check*), o którym mowa w ust. 2, ma powody aby sądzić, że towary nie są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne, niezwłocznie powiadamia o tym organy celne oraz, w stosownych przypadkach, inne organy. W takim przypadku organy celne podejmują decyzję dotyczącą zwolnienia towarów.

4. Organy celne mogą w dowolnym momencie zażądać od zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) przedstawienia towarów do kontroli w urzędzie celnym lub w miejscu, w którym towary miały zostać zwolnione.

5. W przypadku zidentyfikowania przez organy celne nowego poważnego ryzyka finansowego lub innej szczególnej sytuacji związanej z pozwoleniem na zwolnienie towarów na ich rzecz mogą na określony czas zawiesić prawo zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) do zwalniania towarów na ich rzecz i poinformować o tym tego przedsiębiorcę. W takich przypadkach organy celne podejmują decyzję dotyczącą zwolnienia towarów.

Artykuł 62

Zmiana i unieważnienie informacji na potrzeby objęcia towarów procedurą celną

1. Importer i eksporter dokonują sprostowania co najmniej jednego elementu danych dostarczonych na potrzeby objęcia towarów procedurą celną, jeżeli dowiedzą się o zmianie odpowiednich informacji w ich ewidencji lub gdy organ celny poleci im wprowadzenie takiej zmiany lub powiadomi ich o problemie związanym z prawidłowością, kompletnością lub jakością danych, chyba że organy celne poinformowały o zamiarze rewizji towarów lub o stwierdzeniu nieprawidłowości dostarczonych danych, lub o tym, że towary przedstawiono już organom celnym.

2. Importer i eksporter unieważniają dane podane w celu objęcia towarów procedurą celną, gdy tylko dowiedzą się, że towary nie zostaną wprowadzone na obszar celny Unii lub nie zostaną z niego wyprowadzone. Organy celne unieważniają dane dostarczone na potrzeby objęcia towarów procedurą celną, jeżeli po upływie 200 dni od daty dostarczenia lub udostępnienia tych informacji towarów tych nie wprowadzono na obszar celny Unii ani z niego nie wyprowadzono.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące sprostowania i unieważnienia informacji, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Rozdział 3
Przepisy przejściowe

Artykuł 63

Zgłoszenie celne towarów

1. Do daty określonej w art. 265 ust. 4 wszystkie towary, które mają być objęte procedurą celną, obejmuje się zgłoszeniem celnym właściwym dla danej procedury.

2. Od daty określonej w art. 265 ust. 4 w celu objęcia towarów procedurą celną importerzy, eksporterzy i osoby uprawnione do korzystania z procedury tranzytu mogą złożyć zgłoszenie celne lub dostarczyć lub udostępnić odpowiednie informacje właściwe dla danej procedury za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych. Od daty określonej w art. 265 ust. 3 w celu objęcia towarów procedurą celną importerzy, eksporterzy i osoby uprawnione do korzystania z procedury tranzytu dostarczają lub udostępniają odpowiednie informacje właściwe dla danej procedury za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych.

3. W szczególnych przypadkach zgłoszenie celne można złożyć z wykorzystaniem środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych.

4. W zależności od okoliczności zgłoszenie celne składa się w jednym z następujących urzędów:

   a) w urzędzie celnym właściwym dla miejsca pierwszego przybycia towarów na obszar celny Unii; lub

   b) w urzędzie celnym właściwym dla miejsca rozładunku towarów przybywających drogą morską lub powietrzną;

   c) w urzędzie celnym przeznaczenia dla procedury tranzytu, jeżeli towary wprowadzono na obszar celny Unii, gdy były objęte procedurą tranzytu;

   d) w urzędzie celnym właściwym dla miejsca, w którym znajdują się towary, które mają być objęte procedurą tranzytu;

   e) w urzędzie celnym właściwym dla siedziby upoważnionego przedsiębiorcy w zakresie uproszczeń celnych, który jest upoważniony do stosowania odprawy scentralizowanej;

   f) w urzędzie celnym właściwym dla miejsca, w którym znajdują się towary, które mają zostać wyprowadzone z obszaru celnego Unii.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, w których zgłoszenie celne można złożyć z wykorzystaniem środków innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

6. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych:

   a) procedurę składania zgłoszenia celnego w przypadkach, o których mowa w art. ust. 3;

   b) przepisy dotyczące określania właściwych urzędów celnych innych niż urzędy, o których mowa w ust. 4, w tym urzędów celnych wprowadzenia i urzędów celnych wyprowadzenia.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 64

Standardowe zgłoszenie celne

1. Standardowe zgłoszenie celne zawiera wszystkie dane niezbędne do stosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary.

2. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę składania standardowego zgłoszenia celnego, o którym mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 65

Zgłoszenie uproszczone

1. Do daty określonej w art. 265 ust. 3 organy celne mogą wyrazić zgodę, aby osoba zgłosiła towary do procedury celnej w formie zgłoszenia uproszczonego, w którym można pominąć pewne dane lub załączane dokumenty o których mowa w art. 40.

2. Do daty określonej w art. 265 ust. 4 organy celne mogą zezwalać na regularne stosowanie zgłoszenia uproszczonego.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę składania zgłoszenia uproszczonego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 66

Zgłoszenie uzupełniające

1. W przypadku zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 65 lub wpisu do rejestru zgłaszającego zgodnie z art. 73 zgłaszający składa we właściwym urzędzie celnym i w określonym terminie zgłoszenie uzupełniające zawierające dane niezbędne dla danej procedury celnej.

   W przypadku zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 65 niezbędne załączane dokumenty znajdują się w posiadaniu zgłaszającego i pozostają do dyspozycji organu celnego w określonym terminie.

   Zgłoszenie uzupełniające może mieć charakter ogólny, okresowy lub podsumowujący.

2. Obowiązek złożenia zgłoszenia uzupełniającego uchyla się w następujących przypadkach:

   a) gdy towary są objęte procedurą składowania celnego;

   b) w innych szczególnych przypadkach.

3. Organy celne mogą uchylić wymóg złożenia zgłoszenia uzupełniającego, gdy spełnione są następujące warunki:

a) zgłoszenie uproszczone dotyczy towarów, których wartość i ilość nie przekraczają progu statystycznego;

b) zgłoszenie uproszczone zawiera już wszystkie informacje, które są niezbędne do danej procedury celnej;

c) zgłoszenie uproszczone nie jest dokonywane w formie wpisu do rejestru zgłaszającego.

4. Zgłoszenie uproszczone, o którym mowa w art. 65 lub wpis do rejestru zgłaszającego, o którym mowa w art. 73 oraz zgłoszenie uzupełniające uznaje się za jednolity, niepodzielny instrument, który staje się skuteczny, odpowiednio, z dniem przyjęcia zgłoszenia uproszczonego zgodnie z art. 69 i z dniem dokonania wpisu towarów do rejestru zgłaszającego.

5. Za miejsce, w którym ma zostać złożone zgłoszenie uzupełniające, uznaje się do celów art. 169 miejsce, w którym złożono zgłoszenie celne.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

a) termin, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy, w którym należy złożyć zgłoszenie uzupełniające;

b) termin, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, w którym załączane dokumenty muszą się znajdować w posiadaniu zgłaszającego i być do dyspozycji organów celnych;

c) szczególnych przypadków, w których uchyla się obowiązek złożenia zgłoszenia uzupełniającego zgodnie z ust. 2 lit. b).

7. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące składania zgłoszenia uzupełniającego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 67

Złożenie zgłoszenia celnego

1. Do daty określonej w art. 265 ust. 3 bez uszczerbku dla art. 66 ust. 1 zgłoszenie celne może zostać złożone przez każdą osobę mogącą dostarczyć wszystkie informacje, które są wymagane do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są dane towary. Osoba ta musi również mieć możliwość przedstawienia tych towarów lub spowodowania ich przedstawienia organom celnym.

   Jednak gdy przyjęcie zgłoszenia celnego nakłada na określoną osobę szczególne obowiązki, zgłoszenie składane jest przez tę osobę lub przez jej przedstawiciela.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy zgłoszenie do dopuszczenia do obrotu towarów, które mają być przywożone na obszar celny Unii w ramach procedury szczególnej dla sprzedaży na odległość określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy 2006/112/WE, składane jest przez uznanego importera lub na jego rzecz.

3. Zgłaszający musi mieć siedzibę na obszarze celnym Unii.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, zgłaszający nie ma obowiązku posiadania siedziby na obszarze celnym Unii, jeżeli jest to osoba, która:

a) składa zgłoszenie celne do tranzytu lub odprawy czasowej;

b) składa sporadycznie zgłoszenie celne, w tym zgłoszenie do końcowego przeznaczenia lub uszlachetniania czynnego, jeżeli organy celne uznają to za uzasadnione;

c) posiada siedzibę w państwie, którego terytorium graniczy z obszarem celnym Unii i przedstawia w granicznym unijnym urzędzie celnym na granicy z tym państwem towary, do których odnosi się zgłoszenie celne – pod warunkiem, że państwo, w którym osoba ta ma siedzibę, na zasadzie wzajemności przyznaje przywileje osobom mającym siedzibę na obszarze celnym Unii.

d) jest uznanym importerem prowadzącym sprzedaż na odległość towarów, które mają być importowane na obszar celny Unii, w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy 2006/112/WE, pod warunkiem ustanowienia przez niego przedstawiciela pośredniego.

5. Zgłoszenia celne są poświadczone.

Artykuł 68

Złożenie zgłoszenia celnego przed przedstawieniem towarów

1. Zgłoszenie celne może zostać złożone przed oczekiwanym przedstawieniem towarów organom celnym. Jeżeli towary nie zostaną przedstawione w terminie 30 dni od daty złożenia zgłoszenia celnego, uznaje się, że zgłoszenie celne nie zostało złożone.

2. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące składania zgłoszenia celnego, o którym mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 69

Przyjęcie zgłoszenia celnego

1. Zgłoszenie celne spełniające warunki określone w niniejszym rozdziale oraz w art. 40 jest niezwłocznie przyjmowane przez organy celne, jeżeli towary, których dotyczy, zostały przedstawione organom celnym.

2. Jeżeli nie przewidziano inaczej, data przyjęcia zgłoszenia celnego przez organy celne jest datą, która będzie wykorzystywana do celów stosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której towary są zgłaszane oraz do celów wszelkich innych formalności przywozowych lub wywozowych.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przyjęcia zgłoszenia celnego, w tym dotyczące stosowania tych przepisów w przypadkach, o których mowa w art. 72. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 70

Sprostowanie zgłoszenia celnego

1. Zgłaszający, na wniosek, za zgodą organu celnego może po przyjęciu zgłoszenia celnego sprostować jedną lub kilka jego danych. Sprostowanie nie może

powodować, że zgłoszenie celne będzie dotyczyć towarów innych niż te, których dotyczyło pierwotnie.

2. Sprostowanie nie jest możliwe, jeżeli wnioskowano o nie po tym, jak organy celne:

a) poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;

b) stwierdziły nieprawidłowość danych zawartych w zgłoszeniu celnym;

c) zwolniły towary.

3. Na wniosek zgłaszającego, w terminie trzech lat od daty przyjęcia zgłoszenia celnego, można wyrazić zgodę na sprostowanie zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów, co umożliwi zgłaszającemu spełnienie obowiązków wynikających z objęcia towarów daną procedurą celną.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę sprostowania zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów zgodnie z ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 71

Unieważnienie zgłoszenia celnego

1. Na wniosek zgłaszającego organy celne unieważniają przyjęte zgłoszenie celne w następujących przypadkach:

a) jeżeli mają pewność, że towary zostaną niezwłocznie objęte procedurą celną;

b) jeżeli mają pewność, że ze względu na szczególne okoliczności objęcie towarów procedurą celną, do której zostały zgłoszone, nie jest już uzasadnione.

Jeżeli jednak organy celne poinformowały zgłaszającego o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów, wniosek o unieważnienie zgłoszenia celnego nie zostaje przyjęty przed przeprowadzeniem takiej rewizji.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 organy celne mogą w szczególnych przypadkach unieważnić zgłoszenie celne bez uprzedniego złożenia wniosku przez zgłaszającego.

3. Jeżeli nie przewidziano inaczej zgłoszenia celnego nie unieważnia się po zwolnieniu towarów.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w których organy celne unieważniają zgłoszenie celne, oraz po zwolnieniu towarów, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę unieważnienia zgłoszenia celnego po zwolnieniu towarów, o którym mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 72

Odprawa scentralizowana

1. Do daty określonej w art. 265 ust. 4 organy celne mogą zezwolić osobie, na jej wniosek, na złożenie w urzędzie celnym właściwym dla miejsca zamieszkania lub

siedziby tej osoby zgłoszenia celnego towarów, które będą przedstawione w innym urzędzie celnym.

Wymóg uzyskania pozwolenia, o którym mowa w akapicie pierwszym, może zostać uchylony, gdy zgłoszenie celne składa się i towary przedstawia w urzędach celnych w ramach odpowiedzialności jednego organu celnego.

2. Wnioskodawca ubiegający się o pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, musi być upoważnionym przedsiębiorcą w zakresie uproszczeń celnych, o którym mowa w art. 23 ust. 1 lit. a).

3. Urząd celny, w którym składa się zgłoszenie celne:

a) nadzoruje objęcie towarów procedurą celną;

b) przeprowadza kontrole celne w celu weryfikacji zgłoszenia celnego;

c) w uzasadnionych przypadkach, zwraca się do urzędu celnego, w którym towary są przedstawiane, o przeprowadzenie określonych kontroli celnych w celu weryfikacji zgłoszenia celnego; oraz

d) wypełnia formalności celne związane z pokryciem kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających jakiemukolwiek długowi celnemu.

4. Urząd celny, w którym składa się zgłoszenie celne oraz urząd celny, w którym są przedstawiane towary wymieniają informacje niezbędne do weryfikacji zgłoszenia celnego i do zwolnienia towarów.

5. Urząd celny, w którym są przedstawiane towary – bez uszczerbku dla własnych kontroli dotyczących towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych – przeprowadza kontrole celne, o których mowa w ust. 3 lit. c), i dostarcza wyniki tych kontroli urzędowi celnemu, w którym jest składane zgłoszenie celne.

6. Urząd celny, w którym jest składane zgłoszenie celne, zwalnia towary, biorąc pod uwagę:

a) wyniki własnych kontroli służących weryfikacji zgłoszenia celnego;

b) wyniki kontroli przeprowadzonych – w celu weryfikacji zgłoszenia celnego – przez urząd celny, w którym są przedstawiane towary oraz kontroli dotyczących towarów wprowadzanych na obszar celny Unii lub z niego wyprowadzanych.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu.

8. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę dotyczącą odprawy scentralizowanej, o której mowa w niniejszym artykule, w tym procedurę dotyczącą odnośnych formalności i kontroli celnych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 73

Wpis do rejestru zgłaszającego

1. Do daty określonej w art. 265 ust. 4 organy celne mogą zezwolić osobie, na jej wniosek, na złożenie zgłoszenia celnego, w tym zgłoszenia uproszczonego, w formie wpisu do rejestru zgłaszającego, jeżeli dane tego zgłoszenia są do dyspozycji organów celnych w systemie elektronicznym zgłaszającego w chwili złożenia zgłoszenia celnego w formie wpisu do rejestru zgłaszającego.

2. Zgłoszenie celne uznaje się za przyjęte w chwili dokonania wpisu towarów do rejestru.

3. Organy celne mogą, na wniosek, uchylić wymóg przedstawienia towarów. W takim przypadku towary uznaje się za zwolnione w chwili wpisu do rejestru zgłaszającego.

   Wymóg ten uchyla się, jeżeli spełnione są następujące warunki:

   a) zgłaszający jest upoważnionym przedsiębiorcą w zakresie uproszczeń celnych, o którym mowa w art. 23 ust. 1 lit. a);

   b) jest to uzasadnione rodzajem i przepływem danych towarów;

   c) kontrolny urząd celny ma dostęp do wszelkich informacji niezbędnych do przeprowadzenia rewizji towarów, jeżeli zajdzie taka potrzeba;

   d) w chwili wpisu do rejestru do towarów nie mają już zastosowania inne przepisy stosowane przez organy celne, jeżeli w pozwoleniu nie przewidziano inaczej.

   W szczególnych przypadkach kontrolny urząd celny może jednak zażądać przedstawienia towarów.

4. Pozwolenie określa warunki zwolnienia towarów.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

6. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące wpisu do rejestru zgłaszającego, w tym przepisy proceduralne dotyczące odpowiednich formalności i kontroli celnych, oraz uchylenia wymogu przedstawienia towarów, o którym mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 74

Utrata ważności

Pozwolenia na zgłoszenia uproszczone, odprawę scentralizowaną i wpis do rejestru zgłaszającego tracą ważność w dniu określonym w art. 265 ust. 3.

Rozdział 4
Dysponowanie towarami

Artykuł 75

Dysponowanie towarami

Jeżeli towary nie mogą być nadal czasowo składowane, organy celne podejmują niezwłocznie wszelkie niezbędne środki w celu dysponowania towarami zgodnie z art. 76, 77 i 78.

Artykuł 76

Zniszczenie towarów

1. Jeżeli organy celne uznają to za uzasadnione, mogą zażądać zniszczenia przedstawionych im towarów i informują o tym importera, eksportera i posiadacza towarów. Koszty zniszczenia ponosi importer lub eksporter.

2. Jeżeli zniszczenie ma zostać przeprowadzone na odpowiedzialność posiadacza decyzji dotyczącej prawa własności intelektualnej, zgodnie z definicją w art. 2 pkt 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013[30], musi zostać dokonane przez organy celne lub pod ich nadzorem.

3. Jeżeli organy celne uznają to za konieczne i proporcjonalne, mogą zająć i zniszczyć produkt, który nie został im przedstawiony i który stwarza ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa użytkowników końcowych, lub w inny sposób sprawić, że stanie się on niezdatny do użytku. Koszt takiego środka ponosi importer lub eksporter.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę niszczenia towarów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 77

Środki podejmowane przez organy celne

1. Organy celne podejmują wszelkie środki niezbędne do dysponowania towarami, włącznie z orzeczeniem ich przepadku, sprzedażą, darowizną na cele humanitarne lub zniszczeniem, jeżeli:

   a) nie został wypełniony jeden z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących wprowadzania towarów nieunijnych na obszar celny Unii lub towary zostały usunięte spod dozoru celnego;

   b) nie można zwolnić towarów z jednego z następujących powodów:

      (i) z przyczyn leżących po stronie przedsiębiorcy rewizja towarów nie mogła zostać rozpoczęta lub być kontynuowana w terminie wyznaczonym przez organy celne;

      (ii) nie dostarczono dokumentów, które muszą być dostarczone przed objęciem towarów procedurą celną lub przed ich zwolnieniem;

      (iii) w wyznaczonym terminie nie dokonano wymaganej zapłaty lub nie złożono wymaganego zabezpieczenia należności celnych przywozowych lub wywozowych;

      (iv) towary nie spełniają warunków zwolnienia określonych w art. 60;

   c) towary nie zostały podjęte w odpowiednim czasie po ich zwolnieniu;

   d) po zwolnieniu towarów stwierdzono, że nie spełnione są warunki do tego zwolnienia; lub

   e) nastąpiło zrzeczenie towarów na rzecz skarbu państwa zgodnie z art. 78.

---

[30] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 15).

2. Towary nieunijne, które były przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa, zostały zajęte lub uległy przepadkowi uznaje się za objęte procedurą składowania celnego. Towary do ewidencji wpisuje prowadzący skład celny lub organy celne, jeżeli towary znajdują się w ich posiadaniu.

   W przypadku gdy organy celne otrzymały już dane dotyczące towarów, które mają zostać zniszczone, stać się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa, zostać zajęte lub ulec przepadkowi, ewidencja zawiera odniesienie do tych danych.

3. Koszty środków, o których mowa w ust. 1, ponosi:

   a) przewoźnik, importer lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu bądź osoba, która lub usunęła towary spod dozoru celnego, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. a);

   b) importer, eksporter lub osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), c) i d);

   c) osoba zrzekająca się towarów na rzecz skarbu państwa, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. e).

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków i procedury orzeczenia przepadku towarów.

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę sprzedaży towarów przez organy celne, o której mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 78

Zrzeczenie

1. Towary nieunijne i towary objęte procedurą końcowego przeznaczenia mogą, za uprzednią zgodą organów celnych, stać się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa przez osobę uprawnioną do korzystania z procedury lub — w stosownych przypadkach — przez posiadacza towarów.

2. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę zrzeczenia się towarów na rzecz skarbu państwa. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Tytuł VI
TOWARY WPROWADZANE NA OBSZAR CELNY UNII

Rozdział 1
Wyprzedzające informacje o ładunku

Artykuł 79

Wprowadzanie towarów

Towary mogą zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii jedynie w przypadku, gdy przewoźnik lub inne osoby dostarczyły lub udostępniły właściwym organom celnym wyprzedzające informacje o ładunku, o których mowa w art. 80.

Artykuł 80

Wyprzedzające informacje o ładunku

1. Przewoźnicy wprowadzający towary na obszar celny Unii dostarczają lub udostępniają wyprzedzające informacje o ładunku w odniesieniu do każdej przesyłki w określonych terminach planowanemu urzędowi celnemu pierwszego wprowadzenia.

2. Wyprzedzające informacje o ładunku obejmują co najmniej informacje dotyczące importera odpowiedzialnego za towary, niepowtarzalny numer referencyjny przesyłki, nadawcę, odbiorcę, opis towarów, klasyfikację taryfową, wartość, dane dotyczące trasy oraz rodzaj i oznaczenie środków transportu towarów i koszt transportu. Wyprzedzające informacje o ładunku są przekazywane przed przybyciem towarów na obszar celny Unii.

3. Importer może dostarczyć część wyprzedzających informacji o ładunku w terminie określonym zgodnie z ust. 1. Jeżeli importer dostarczył już lub udostępnił część wymaganych wyprzedzających informacji o ładunku, przewoźnik łączy swoje dodatkowe informacje z informacjami pochodzącymi od importera.

4. Importer jest powiadamiany, jeżeli przewoźnik łączy informacje o przesyłce z jego wcześniejszymi informacjami.

5. W szczególnych przypadkach, jeżeli nie można uzyskać wszystkich wyprzedzających informacji o ładunku, o których mowa w ust. 1 i 2, od przewoźnika lub importera, można żądać ich dostarczenia przez inne osoby będące w posiadaniu tych informacji i odpowiednich praw pozwalających na ich dostarczenie.

6. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, uchyla się:

   a) w odniesieniu do środków transportu i towarów nimi przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Unii, bez zatrzymywania się na tym obszarze;

   b) w odniesieniu do towarów, które są wprowadzane na obszar celny Unii po czasowym opuszczeniu tego obszaru drogą morską lub powietrzną i przewiezieniu drogą bezpośrednią bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Unii; oraz

   c) w innych przypadkach, w których jest to należycie uzasadnione ze względu na rodzaj towarów lub obrotu lub w których wymagają tego umowy międzynarodowe.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

   a) planowany urząd pierwszego wprowadzenia, o którym mowa w ust. 1;

   b) dodatkowe dane, które mają być dostarczone jako wyprzedzające informacje o ładunku, o których mowa w ust. 2;

   c) terminy, o których mowa w ust. 1 i 3;

   d) szczególne przypadki i inne osoby, od których można żądać dostarczenia wyprzedzających informacji o ładunku, o których mowa w ust. 5;

   e) przypadki, w których uchyla się wymóg dostarczenia lub udostępnienia wyprzedzających informacji o ładunku, ponieważ takie uchylenie jest

należycie uzasadnione ze względu na rodzaj towarów lub obrotu, jak określono w ust. 6 lit. c);

f) warunki, na jakich osoba, która dostarcza informacji lub je udostępnia, może ograniczyć widoczność swojej identyfikacji do co najmniej jednej innej osoby, która również przedkłada dane, bez uszczerbku dla wykorzystywania wszystkich danych do celów dozoru celnego.

8. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedury dotyczące dostarczenia i przyjęcia wyprzedzających informacji o ładunku, o których mowa w ust. 1–5. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

9. Do dnia określonego w art. 265 ust. 3 przywozową deklarację skróconą uznaje się za wyprzedzające informacje o ładunku.

Artykuł 81

Analiza ryzyka dotycząca wyprzedzających informacji o ładunku

1. Bez uszczerbku dla działań Urzędu UE ds. Celnych określonych w tytule XII urząd celny pierwszego wprowadzenia zapewnia przeprowadzenie w określonym terminie analizy ryzyka, przede wszystkim do celów bezpieczeństwa i ochrony, oraz w miarę możliwości do innych celów, na podstawie wyprzedzających informacji o ładunku i innych informacji dostarczonych lub udostępnionych za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych oraz podejmuje niezbędne środki w oparciu o wyniki tej analizy ryzyka.

2. Urząd celny pierwszego wprowadzenia może wdrożyć odpowiednie środki ograniczające ryzyko, w tym:

a) wydanie polecenia przewoźnikowi, aby nie dokonywano załadunku ani transportu towarów;

b) żądanie udzielenia dodatkowych informacji lub podjęcia dodatkowych działań;

c) wskazanie przypadków, w których odpowiednie może być podjęcie działań przez inny organ celny;

d) zalecenie najbardziej odpowiedniego miejsca i najbardziej odpowiednich środków w celu przeprowadzenia kontroli.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia terminów na przeprowadzenie analizy ryzyka i wdrożenie niezbędnych środków, jak określono w ust. 1 niniejszego artykułu, a także określenia środków ograniczających ryzyko, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Do dnia określonego w art. 265 ust. 3 analizę ryzyka przeprowadza się na podstawie przywozowej deklaracji skróconej.

Artykuł 82

Zmiana i unieważnienie wyprzedzających informacji o ładunku

1. Przewoźnik informuje właściwe organy celne o zmianach mających wpływ na trasę ładunku, którą zgłoszono w wyprzedzających informacjach o ładunku.

2. Importer i przewoźnik dokonują sprostowania co najmniej jednego elementu wyprzedzających informacji o ładunku, jeżeli dowiedzą się o zmianie odpowiednich informacji w ich ewidencji lub gdy organ celny zwróci się do nich o wprowadzenie takiej zmiany lub poleci im jej wprowadzenie ze względu na prawidłowość, kompletność lub jakość danych, chyba że organy celne poinformowały przewoźnika o zamiarze rewizji towarów lub o stwierdzeniu nieprawidłowości w wyprzedzających informacjach o ładunku lub o tym, że towary przedstawiono już organom celnym.

3. Przewoźnik unieważnia wyprzedzające informacje o ładunku dotyczące towarów niewprowadzonych na obszar celny Unii tak szybko, jak to możliwe. Organy celne unieważniają wyprzedzające informacje o ładunku dotyczące tych towarów po upływie 200 dni od daty dostarczenia lub udostępnienia tych informacji.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedury dotyczące sprostowania wyprzedzających informacji o ładunku, o którym to sprostowaniu mowa w ust. 2, i unieważnienia wyprzedzających informacji o ładunku, o którym to unieważnieniu mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 83

Powiadomienie o przybyciu towarów

1. Przewoźnik powiadamia o przybyciu środka transportu na obszar celny Unii i wprowadzonych z wykorzystaniem tego środka przesyłkach rzeczywisty urząd celny pierwszego wprowadzenia.

2. W szczególnych przypadkach, gdy nie jest możliwe uzyskanie od przewoźnika wszystkich danych dotyczących przesyłek, kolejny przewoźnik lub inne osoby dysponujące tymi danymi i odpowiednimi prawami do ich przekazania mogą zostać zobowiązane do powiadomienia o przybyciu przesyłek rzeczywisty urząd celny pierwszego wprowadzenia.

3. Informacje dotyczące przybycia środka transportu i przesyłek można dostarczyć lub udostępnić organom celnym z wykorzystaniem środków innych niż unijne centrum danych celnych. W takich przypadkach informacje dostarczone lub udostępnione z wykorzystaniem tych innych środków przekazuje się unijnemu centrum danych celnych.

4. Jeżeli przybycie środka transportu i przewiezionych z wykorzystaniem tego środka przesyłek nie jest objęte powiadomieniem, o którym mowa w ust. 1, przewoźnik powiadamia o przybyciu towarów wprowadzanych na obszar celny Unii drogą morską lub powietrzną w porcie morskim lub lotniczym, w którym zostają rozładowane lub przeładowane.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 przewoźnik nie powiadamia o towarach wprowadzonych na obszar celny Unii, które w czasie przewozu zostają rozładowane i załadowane ponownie na ten sam środek transportu w celu umożliwienia rozładunku lub załadunku innych towarów w tym samym porcie morskim lub lotniczym.

6. Przewoźnik nie rozładowuje na obszarze celnym Unii towarów, w odniesieniu do których organom celnym nie dostarczono ani nie udostępniono wyprzedzających

informacji o ładunku, chyba że organy celne zażądały od przewoźnika przedstawienia tych informacji zgodnie z art. 85.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 6 w przypadku wystąpienia bezpośredniego zagrożenia powodującego konieczność natychmiastowego rozładunku wszystkich towarów lub ich części organy celne mogą zezwolić przewoźnikowi na rozładowanie towarów.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 2, i pozostałych osób, które mogą zostać zobowiązane do powiadomienia o przybyciu przesyłek rzeczywiste organy celne pierwszego wprowadzenia.

9. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę dotyczącą powiadomienia o przybyciu towarów, o którym mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 84

Przewóz do właściwego miejsca

1. Przewoźnik, który wprowadza towary na obszar celny Unii, przewozi je niezwłocznie trasą określoną przez organy celne i zgodnie z ich ewentualnymi wskazówkami do urzędu celnego wyznaczonego przez organy celne lub do innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne.

2. Jeżeli na skutek nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej przewoźnicy nie mogą spełnić wymogu określonego w ust. 1, niezwłocznie informują organy celne o tej sytuacji i o dokładnej lokalizacji towarów.

3. Organy celne określają działania, które należy podjąć w celu umożliwienia sprawowania dozoru celnego nad towarami określonymi w ust. 1 lub statkiem wodnym lub powietrznym oraz znajdującymi się na ich pokładzie towarami w okolicznościach określonych w ust. 2, a także w stosownych przypadkach w celu zapewnienia, że zostaną one następnie dostarczone do urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez te organy lub do wolnego obszaru celnego.

4. Towary wprowadzane do wolnego obszaru celnego wprowadza się tam bezpośrednio drogą morską lub powietrzną, lub drogą lądową bez przejazdu przez inną część obszaru celnego Unii, jeżeli wolny obszar celny przylega do granicy lądowej między państwem członkowskim a państwem trzecim.

5. Organy celne mogą poddać towary znajdujące się jeszcze poza obszarem celnym Unii kontrolom celnym w wyniku umowy zawartej z odpowiednim państwem trzecim. Organy celne traktują te towary tak samo jak towary wprowadzane na obszar celny Unii.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 przepisy szczególne mogą mieć zastosowanie do towarów przewożonych w ramach ruchu przygranicznego lub rurociągami i przewodami, do innego rodzaju obrotu o znikomym znaczeniu gospodarczym lub do towarów przewożonych przez podróżnych, pod warunkiem że nie stanowi to zagrożenia dla możliwości sprawowania dozoru celnego i przeprowadzania kontroli celnych.

7. Ust. 1 nie stosuje się do środków transportu i towarów na nich przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Unii bez zatrzymywania się na tym obszarze.

8. Art. 83 i 85 nie stosuje się w przypadkach, gdy towary unijne, przemieszczane bez zmiany ich statusu celnego zgodnie z art. 58 ust. 2, są wprowadzane na obszar celny Unii po czasowym opuszczeniu tego obszaru drogą morską lub powietrzną i przewiezieniu drogą bezpośrednią bez zatrzymywania się poza obszarem celnym Unii.

Artykuł 85

Przedstawienie towarów organom celnym

1. Jeżeli jest to wymagane przez organy celne lub na podstawie innych przepisów stosowanych przez organy celne, przewoźnik przedstawia organom celnym towary wprowadzane na obszar celny Unii po przybyciu towarów do wyznaczonego urzędu celnego lub innego miejsca wyznaczonego lub uznanego przez organy celne lub do wolnego obszaru celnego.

2. Organy celne zobowiązują przewoźnika do przedstawienia towarów i do dostarczenia wyprzedzających informacji o ładunku, o których mowa w art. 80, jeżeli informacji tych nie dostarczono na wcześniejszym etapie.

3. Towary przedstawione organom celnym nie mogą bez zgody organów celnych zostać wyprowadzone z miejsca, w którym zostały przedstawione.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków wyznaczania i uznawania miejsc innych niż wyznaczony urząd celny, jak określono w ust. 1.

4. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych procedurę dotyczącą przedstawienia towarów organom celnym, o którym mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 86

Czasowe składowanie towarów

1. Towary nieunijne są czasowo składowane od chwili powiadomienia przez przewoźnika o ich przybyciu na obszar celny Unii do czasu objęcia ich procedurą celną lub uregulowania ich sytuacji przez organy celne zgodnie z ust. 6.

2. Towary przybywające na obszar celny w tranzycie są czasowo składowane po ich przedstawieniu urzędowi celnemu przeznaczenia na obszarze celnym Unii zgodnie z przepisami regulującymi procedurę tranzytu zawartymi w tytule VIII rozdział2 do czasu objęcia tych towarów inną procedurą celną lub uregulowania ich sytuacji przez organy celne zgodnie z ust. 6.

3. Towary czasowo składowane są składowane wyłącznie w składach celnych lub – w uzasadnionych przypadkach – w innych miejscach wyznaczonych lub uznanych przez organy celne.

4. Prowadzący czasowe składowanie lub skład celny czasowo składuje towary, ale nie zmienia ich ani ich wyglądu czy parametrów technicznych.

5. Czasowo składowane towary nieunijne obejmuje się procedurą celną najpóźniej w ciągu trzech dni od powiadomienia o ich przybyciu lub najpóźniej w ciągu sześciu dni od powiadomienia o ich przybyciu w przypadku upoważnionego odbiorcy, o którym mowa w art. 116 ust. 4 lit. b), chyba że organy celne wymagają przedstawienia towarów. W wyjątkowych przypadkach dopuszczone może być przedłużenie powyższych terminów.

6. Jeżeli z należycie uzasadnionego powodu towary nie mogą być nadal czasowo składowane, organy celne wdrażają niezwłocznie wszelkie niezbędne środki w celu dysponowania towarami zgodnie z rozdziałem 4 niniejszego tytułu.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków wyznaczania lub uznawania miejsc, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, i przypadków, gdy możliwe jest przedłużenie terminu, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

Artykuł 87

Postanowienia przejściowe w odniesieniu do pozwoleń na prowadzenie magazynu czasowego składowania

Do dnia określonego w art. 265 ust. 3 organy celne dokonują ponownej oceny pozwoleń na prowadzenie magazynu czasowego składowania w celu sprawdzenia, czy posiadaczom tych pozwoleń można udzielić pozwolenia na składowanie celne. Jeżeli nie jest to możliwe, cofa się pozwolenia na prowadzenie magazynu czasowego składowania.

Rozdział 2
Dopuszczenie do obrotu

Artykuł 88

Zakres stosowania i skutek

1. Towary nieunijne przeznaczone do wprowadzenia na rynek Unii lub przeznaczone do osobistego użytku lub konsumpcji na obszarze celnym Unii są obejmowane procedurą dopuszczenia do obrotu.

2. Dopuszczenia do obrotu nie uznaje się za dowód zgodności z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Warunki objęcia towarów procedurą dopuszczenia do obrotu są następujące:

   a) organom celnym dostarczono lub udostępniono wymagane dane, które muszą obejmować co najmniej informacje dotyczące importera odpowiedzialnego za towary, sprzedającego, kupującego, wytwórcy, dostawcy produktu, jeżeli jest inny niż wytwórca, odpowiedzialnego przedsiębiorcę w Unii na podstawie art. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020 i z art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/XXXX[31], wartości, pochodzenia, klasyfikacji taryfowej oraz opisu towarów, niepowtarzalnego numeru referencyjnego

[31] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2023/… z dnia ../../2023 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 oraz uchylające dyrektywę Rady 87/357/EWG i dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L ...).

przesyłki i jej lokalizacji, a także wykazu innych właściwych przepisów stosowanych przez organy celne;

b) uregulowano lub zabezpieczono wszelkie należności celne przywozowe lub inne należne opłaty, w tym cła antydumpingowe, cła wyrównawcze lub środki ochronne, chyba że towary są przedmiotem wniosku o wykorzystanie kontyngentu taryfowego lub importer jest zaufanym przedsiębiorcą (*trust and check*);

c) towary przybyły na obszar celny Unii; oraz

d) towary są zgodne z innymi odpowiednimi przepisami stosowanymi przez organy celne.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia i zmiany niniejszego rozporządzenia w drodze określenia danych, które mają być dostarczane lub udostępniane organom celnym do celów objęcia towarów procedurą dopuszczenia do obrotu, jak określono w ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu.

Artykuł 89

Zastosowanie środków polityki handlowej do celów uszlachetniania czynnego i biernego

1. Jeżeli produkty przetworzone uzyskane w procedurze uszlachetniania czynnego zostają dopuszczone do obrotu, a kwota należności celnych przywozowych zostaje obliczona zgodnie z art. 168 ust. 3, środki polityki handlowej, które należy zastosować, to środki mające zastosowanie do dopuszczenia do obrotu towarów, które zostały objęte procedurą uszlachetniania czynnego.

2. Ust. 1 nie stosuje się do odpadów i pozostałości.

3. Jeżeli produkty przetworzone uzyskane w procedurze uszlachetniania czynnego zostają dopuszczone do obrotu, a kwota należności celnych przywozowych zostaje obliczona zgodnie z art. 167 ust. 1, środki polityki handlowej mające zastosowanie do tych towarów stosuje się wyłącznie wtedy, gdy towary, które zostały objęte procedurą uszlachetniania czynnego podlegają takim środkom.

4. Środków polityki handlowej nie stosuje się do produktów przetworzonych dopuszczonych do obrotu po procedurze uszlachetniania biernego, w przypadku gdy:

a) produkty przetworzone zachowują swoje unijne pochodzenie w rozumieniu art. 148;

b) uszlachetnianie bierne obejmuje naprawę, włączając system standardowej wymiany, o którym mowa w art. 143; lub

c) uszlachetnianie bierne następuje po operacjach dalszego przetwarzania zgodnie z art. 139.

Rozdział 3
Zwolnienie z należności celnych przywozowych

Artykuł 90

Zakres stosowania i skutek

1. Towary nieunijne, które pierwotnie zostały wywiezione jako towary unijne poza obszar celny Unii i powracają na ten obszar w terminie trzech lat i są zgłaszane do dopuszczenia do obrotu, zostają – na wniosek osoby zainteresowanej – zwolnione z należności celnych przywozowych.

   Przepisy akapitu pierwszego stosuje się nawet wówczas, gdy towary powracające stanowią jedynie część towarów uprzednio wywiezionych poza obszar celny Unii.

2. Termin trzech lat, o którym mowa w ust. 1, może zostać przekroczony ze względu na szczególne okoliczności.

3. Jeżeli towary powracające zostały przed ich wywozem z obszaru celnego Unii dopuszczone do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, jest udzielane jedynie w przypadku dopuszczenia ich do obrotu z takim samym końcowym przeznaczeniem.

   Jeżeli końcowe przeznaczenie tych towarów uległo zmianie, kwota należności celnych przywozowych zostanie pomniejszona o kwotę pobraną przy ich pierwszym dopuszczeniu do obrotu. W przypadku gdy ta ostatnia kwota jest wyższa od kwoty, która jest należna przy dopuszczeniu do obrotu towarów powracających, nie udziela się zwrotu.

4. W przypadku gdy towary unijne utraciły swój status celny zgodnie z art. 57, a następnie zostały dopuszczone do obrotu, stosuje się przepisy ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

5. Zwolnienia z należności celnych przywozowych udziela się jedynie w przypadku, gdy towary powracają w takim stanie, w jakim zostały wywiezione.

6. Zwolnieniu z należności celnych przywozowych towarzyszy informacja potwierdzająca, że spełnione zostały warunki zwolnienia.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia przypadków, w których uznaje się, że towary powróciły w takim stanie, w jakim zostały wywiezione, jak określono w ust. 5 niniejszego artykułu.

8. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę dotyczącą dostarczenia informacji, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 91

Towary, które skorzystały ze środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej

1. Zwolnienia z należności celnych przywozowych przewidzianego w art. 90 nie udziela się w stosunku do towarów, które korzystały ze środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki rolnej związanych z ich wywozem poza obszar celny Unii, o ile w szczególnych przypadkach nie przewidziano inaczej.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 92

Towary objęte uprzednio procedurą uszlachetniania czynnego

1. Art. 90 stosuje się do produktów przetworzonych, które pierwotnie zostały powrotnie wywiezione z obszaru celnego Unii po objęciu ich procedurą uszlachetniania czynnego.

2. Na wniosek importera i po dostarczeniu niezbędnych informacji kwotę należności celnych przywozowych dla towarów objętych ust. 1 określa się zgodnie z art. 168 ust. 3. Datę powrotnego wywozu uznaje się za datę dopuszczenia do obrotu.

3. Zwolnienie z należności celnych przywozowych przewidziane w art. 90 nie jest udzielane dla produktów przetworzonych, które zostały wywiezione zgodnie z art. 109 ust. 2 lit. c), chyba że zostanie zapewnione, że żadne towary nie zostaną objęte procedurą uszlachetniania czynnego.

Artykuł 93

Produkty rybołówstwa morskiego i inne produkty wydobyte z morza

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 148 ust. 1 w przypadku dopuszczenia do obrotu z należności celnych przywozowych zwolnione są:

   a) produkty rybołówstwa morskiego oraz inne produkty wydobyte z morza terytorialnego państwa trzeciego wyłącznie przez statki zarejestrowane lub wpisane do ewidencji w jednym z państw członkowskich i pływające pod banderą tego państwa;

   b) produkty uzyskane z produktów, o których mowa w lit. a), na pokładzie statków przetwórni spełniających warunki określone w tej literze.

2. Zwolnieniu z należności celnych przywozowych, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy dowód, że spełnione zostały warunki ustanowione w tym ustępie.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę dotyczącą dostarczenia dowodu, o którym mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Tytuł VII
TOWARY WYPROWADZANE POZA OBSZAR CELNY UNII

Rozdział 1
Wyprowadzenie towarów i procedura wywozu

Artykuł 94

Wyprowadzenie towarów

1. Towary mogą zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii jedynie w przypadku gdy eksporter lub inne osoby dostarczyły lub udostępniły właściwym organom celnym informację poprzedzającą wyprowadzenie, o której mowa w art. 95.

2. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące formalności, jakich należy dopełnić przed wyprowadzeniem towarów i w czasie jego trwania. Te

akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 95

Informacje poprzedzające wyprowadzenie

1. Eksporterzy zamierzający wyprowadzić towary poza obszar celny Unii dostarczają minimalne informacje poprzedzające wyprowadzenie w określonym terminie, zanim towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, uchyla się w następujących przypadkach:

   a) w odniesieniu do środków transportu i towarów nimi przewożonych, które jedynie przemieszczają się przez wody terytorialne lub przestrzeń powietrzną obszaru celnego Unii, bez zatrzymywania się na tym obszarze;

   b) w szczególnych przypadkach, w których jest to należycie uzasadnione ze względu na rodzaj towarów lub obrotu lub gdy wymagają tego umowy międzynarodowe;

   c) w odniesieniu do towarów czasowo przemieszczanych poza obszar celny Unii zgodnie z art. 58.

3. Minimalne informacje poprzedzające wyprowadzenie, o których mowa w ust. 1, wskazują, czy towary są:

   a) towarami unijnymi, które mają być objęte procedurą wywozu;

   b) towarami unijnymi, które mają być objęte procedurą uszlachetniania biernego;

   c) towarami unijnymi, które mają być wyprowadzone poza obszar celny Unii po objęciu ich procedurą końcowego przeznaczenia;

   d) towarami unijnymi, zwolnionymi z VAT lub podatku akcyzowego, które mają być dostarczone jako zaopatrzenie statku powietrznego lub wodnego, niezależnie od miejsca przeznaczenia tego statku, przy czym niezbędne jest udokumentowanie takiego zaopatrzenia;

   e) towarami unijnymi, które mają być objęte procedurą tranzytu wewnętrznego; lub

   f) towarami nieunijnymi, które mają być wywiezione po ich czasowym składowaniu lub objęciu procedurą celną.

4. Przewoźnik może załadować na obszarze celnym Unii wyłącznie towary, w odniesieniu do których urzędowi celnemu wyprowadzenia dostarczono lub udostępniono minimalne informacje poprzedzające wyprowadzenie.

5. Przewoźnik wyprowadza towary unijne poza obszar celny Unii w takim samym stanie, w jakim znajdowały się w chwili dostarczenia lub udostępnienia informacji poprzedzających wyprowadzenie.

6. Jeżeli eksporter nie dostarczył informacji poprzedzających wyprowadzenie lub dostarczone informacje poprzedzające wyprowadzenie nie odpowiadają właściwym towarom, przewoźnik przekazuje te informacje urzędowi celnemu wyprowadzenia w określonym terminie, zanim towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii.

7. Niezbędne dane dotyczące informacji poprzedzających wyprowadzenie niezwłocznie dostarcza się lub udostępnia urzędowi celnemu wyprowadzenia.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających lub zmieniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

   a) minimalne informacje poprzedzające wyprowadzenie, które należy dostarczyć, z uwzględnieniem procedury, którą towary mają zostać objęte, i kwestię tego, czy towary są towarami unijnymi czy nieunijnymi;

   b) termin, o którym mowa w ust. 1 i 6, na dostarczenie lub udostępnienie informacji poprzedzających wyprowadzenie, zanim towary zostaną wyprowadzone poza obszar celny Unii, z uwzględnieniem rodzaju obrotu i środka transportu;

   c) szczególne przypadki, w których uchyla się wymóg dostarczenia lub udostępnienia informacji poprzedzających wyprowadzenie, jak określono w ust. 2 lit. b);

   d) informacje, które należy przekazać w chwili wyprowadzenia towarów, o których to informacjach mowa w ust. 8.

10. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedury dotyczące dostarczenia i przyjęcia informacji poprzedzających wyprowadzenie i potwierdzenia wyprowadzenia, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

11. Do dnia określonego w art. 265 ust. 3 za informacje poprzedzające wyprowadzenie uznaje się wywozową deklarację skróconą, zgłoszenie wywozowe, zgłoszenie do powrotnego wywozu i powiadomienie o powrotnym wywozie.

Artykuł 96

Sprostowanie i unieważnienie informacji poprzedzających wyprowadzenie

1. Eksporter lub przewoźnik może sprostować co najmniej jedną nieprawidłowość danych zawartych w informacjach poprzedzających wyprowadzenie po ich dostarczeniu lub udostępnieniu.

   Sprostowanie nie jest możliwe, jeżeli organy celne:

   a) poinformowały o zamiarze przeprowadzenia rewizji towarów;

   b) stwierdziły w co najmniej jednym przypadku nieprawidłowość lub niekompletność danych zawartych w tych informacjach;

   c) wyraziły już zgodę na zwolnienie towarów do wyprowadzenia.

2. Eksporter lub przewoźnik unieważnia informacje poprzedzające wyprowadzenie w odniesieniu do towarów niewyprowadzonych poza obszar celny Unii tak szybko, jak to możliwe. Organy celne unieważniają informacje poprzedzające wyprowadzenie dotyczące tych towarów po upływie 150 dni od daty dostarczenia lub udostępnienia informacji.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedury dotyczące sprostowania informacji poprzedzających wyprowadzenie, o którym to sprostowaniu mowa w ust. 1 akapit pierwszy, i unieważnienia informacji poprzedzających wyprowadzenie, o którym to unieważnieniu mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 97

Analiza ryzyka dotycząca informacji poprzedzających wyprowadzenie

1. Bez uszczerbku dla działań Urzędu UE ds. Celnych określonych w tytule IV urząd celny wywozu zapewnia przeprowadzenie w określonym terminie analizy ryzyka, przede wszystkim do celów bezpieczeństwa i ochrony i w miarę możliwości do innych celów, na podstawie informacji poprzedzających wyprowadzenie i innych informacji dostarczonych lub udostępnionych za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych oraz wdraża niezbędne środki w oparciu o wyniki tej analizy ryzyka.

2. Urząd celny właściwy dla siedziby eksportera może zastosować odpowiednie środki ograniczające ryzyko, włącznie z:

   a) poinformowaniem eksportera lub przewoźnika, aby nie dokonywano załadunku ani transportu towarów;

   b) żądaniem udzielenia dodatkowych informacji lub podjęcia dodatkowych działań;

   c) określeniem przypadków, w których właściwe może być podjęcie działań przez inny organ;

   d) zaleceniem najbardziej odpowiedniego miejsca i najbardziej odpowiednich środków celem przeprowadzenia kontroli;

   e) określeniem obowiązującej trasy oraz terminu, którego należy przestrzegać, jeżeli towary mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii.

3. Urząd celny wyprowadzenia przeprowadza również analizę ryzyka w przypadku dostarczenia przez przewoźnika informacji na temat towarów zgodnie z art. 95 ust. 6.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie terminów na przeprowadzenie analizy ryzyka i wdrożenie niezbędnych środków na podstawie wyników analizy ryzyka, która ma zostać przeprowadzona, jak określono w ust. 1 niniejszego artykułu, a także określenia środków ograniczających ryzyko, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 98

Przedstawienie towarów i potwierdzenie wyprowadzenia

1. Jeżeli informacje poprzedzające wyprowadzenie nie zostały dostarczone w wyznaczonym terminie lub jeżeli jest to wymagane przez organy celne lub na podstawie innych przepisów stosowanych przez organy celne, przewoźnik przedstawia urzędowi celnemu wyprowadzenia towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii, przed wyprowadzeniem tych towarów.

2. Przewoźnik potwierdza organom celnym wyprowadzenie towarów poza obszar celny Unii.

Artykuł 99

Procedura wywozu

1. Towary unijne i nieunijne, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii zostają objęte procedurą wywozu.

2. Warunki objęcia towarów procedurą wywozu są następujące:

a) organom celnym dostarczono lub udostępniono minimalne informacje, które muszą obejmować co najmniej eksportera odpowiedzialnego za towary, sprzedającego, kupującego, wartość, pochodzenie, klasyfikację taryfową, opis towarów i ich lokalizację;

b) uregulowano wszelkie należności celne wywozowe lub inne opłaty lub zabezpieczono ich zapłatę; oraz

c) towary są zgodne z innymi właściwymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Towary, które mają zostać wyprowadzone poza obszar celny Unii podlegają odpowiednio:

a) zwrotowi lub umorzeniu należności celnych przywozowych;

b) wypłaceniu refundacji wywozowych;

c) formalnościom wymaganym na podstawie obowiązujących przepisów dotyczących innych opłat.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia i zmiany niniejszego rozporządzenia w drodze określenia danych, które mają być dostarczane lub udostępniane organom celnym do celów objęcia towarów procedurą wywozu, jak określono w ust. 2 lit. a).

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę dotyczącą zwrotu VAT osobom fizycznym mającym miejsce zamieszkania poza Unią, o którym to zwrocie mowa w ust. 3 lit. b). Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 100

Zwolnienie czasowo wywiezionych towarów unijnych z należności celnych wywozowych

Bez uszczerbku dla przepisów art. 140 towary unijne, które zostały czasowo wywiezione poza obszar celny Unii, korzystają ze zwolnienia z należności celnych wywozowych pod warunkiem ich powrotnego przywozu.

Tytuł VIII
PROCEDURY SPECJALNE

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Artykuł 101

Zakres stosowania

1. Towary mogą zostać objęte jedną z następujących kategorii procedur specjalnych:

a) tranzytem, który obejmuje tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny;

b) składowaniem, które obejmuje składowanie celne i wolne obszary celne;

c) szczególnym przeznaczeniem, które obejmuje odprawę czasową i końcowe przeznaczenie;

d) przetwarzaniem, które obejmuje uszlachetnianie czynne i bierne.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia i zmiany niniejszego rozporządzenia w drodze określenia danych, które mają być dostarczane lub udostępniane organom celnym do celów objęcia towarów procedurami specjalnymi.

Artykuł 102

Pozwolenie

1. Importerzy lub eksporterzy mający zamiar objąć towary procedurą celną specjalną muszą uzyskać pozwolenie organów celnych do celów:

a) stosowania procedury uszlachetniania czynnego, procedury uszlachetniania biernego, procedury odprawy czasowej lub procedury końcowego przeznaczenia,

b) prowadzenia miejsc składowych przeznaczonych do składowania celnego towarów, z wyjątkiem gdy prowadzącym miejsca składowe są organy celne.

W pozwoleniu określa się warunki dotyczące korzystania z tych procedur lub prowadzenia tych miejsc składowych.

2. Jeżeli nie przewidziano inaczej, organy celne udzielają pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, wyłącznie w przypadku spełnienia następujących warunków:

a) posiadacz pozwolenia ma siedzibę na obszarze celnym Unii, jeżeli nie przewidziano inaczej w odniesieniu do odprawy czasowej lub, w wyjątkowych przypadkach, w odniesieniu do procedury końcowego przeznaczenia lub procedury uszlachetniania czynnego;

b) posiadacz pozwolenia zapewnia prawidłową realizację operacji;uznaje się, że zaufany przedsiębiorca (*trust and check*) spełnia ten warunek, jeżeli działalność związana z daną procedurą specjalną była brana pod uwagę przy udzielaniu pozwolenia, o którym mowa w art. 25;

c) organy celne uznały za konieczne, w przypadku gdy posiadacz pozwolenia nie jest zaufanym przedsiębiorcą (*trust and check*), złożenie zabezpieczenia potencjalnego długu celnego lub innych opłat związanych z towarami objętymi procedurą specjalną;

d) organy celne mogą sprawować dozór celny bez konieczności stosowania środków administracyjnych, które są niewspółmierne do istniejącej potrzeby gospodarczej;

e) jeżeli pozwolenie dotyczy odprawy czasowej, posiadacz pozwolenia użytkuje towary lub organizuje ich użytkowanie;

f) jeżeli pozwolenie dotyczy procedury przetwarzania, posiadacz pozwolenia przeprowadza procesy przetwarzania towarów lub organizuje ich przeprowadzenie;

g) pozwolenie na korzystanie z procedury przetwarzania nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych („sprawdzenie warunków ekonomicznych”).

3. O ile nie uzasadniono inaczej gospodarczym charakterem przetwarzania, na potrzeby oceny, czy udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania czynnego miałoby negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych, przed podjęciem decyzji w sprawie pozwolenia organy celne wydające pozwolenie zwracają się do Urzędu UE ds. Celnych o opinię, jeżeli:

   a) należności celne przywozowe mające zastosowanie w chwili dopuszczenia do obrotu produktów przetworzonych określa się na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości, rodzaju i pochodzenia towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego, zgodnie z art. 168 ust. 3 i 4; oraz

   b) istnieje dowód na to, że zachodzi prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych. Uważa się, że taki dowód istnieje, jeżeli towary, które mają zostać objęte procedurą uszlachetniania czynnego, podlegałyby środkowi polityki rolnej, tymczasowemu lub ostatecznemu cłu antydumpingowemu, cłu wyrównawczemu, środkowi ochronnemu lub cłu dodatkowemu wynikającemu z zawieszenia zezwoleń, gdyby towary te dopuszczono do obrotu.

4. Na potrzeby oceny, czy udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego miałoby negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych, przed podjęciem decyzji w sprawie pozwolenia organy celne zwracają się do Urzędu UE ds. Celnych o opinię w przypadku istnienia dowodu na to, że zachodzi prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnego wpływu na istotne interesy unijnych producentów towarów uznawanych za wrażliwe, i gdy towary te nie są przeznaczone do naprawy.

5. Na wniosek złożony zgodnie z ust. 3 i 4 Urząd UE ds. Celnych może wydać jedną z następujących opinii:

   a) udzielenie pozwolenia nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych;

   b) udzielenie pozwolenia ma negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych;

   c) udzielenie pozwolenia w odniesieniu do należycie uzasadnionej i monitorowanej ilości towarów wskazanej w opinii nie ma negatywnego wpływu na istotne interesy producentów unijnych.

   Opinię Urzędu UE ds. Celnych uwzględniają zarówno organy celne wydające pozwolenia, jak również wszelkie inne organy celne mające do czynienia z podobnymi pozwoleniami. Organy celne wydające pozwolenie mogą nie uwzględnić opinii przyjętej przez Urząd UE ds. Celnych, pod warunkiem że przedstawią powody podjęcia swojej decyzji w tym zakresie.

6. Organy celne udzielające pozwolenia dostarczają pozwolenia do unijnego centrum danych celnych lub udostępniają je tam. Jeżeli pozwolenia na korzystanie z procedur specjalnych zawierają szczególnie chronione informacje handlowe, ogranicza się dostęp do zawartych w nich danych.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie w celu określenia:

   a) wyjątków od wymogu spełnienia warunków, o których mowa w ust. 2;

b) przypadków, o których mowa w ust. 3, gdy gospodarczy charakter przetwarzania uzasadnia ocenianie przez organy celne, czy udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania czynnego miałoby negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych, bez opinii Urzędu UE ds. Celnych;

c) wykazu towarów uznawanych za wrażliwe, o których mowa w ust. 4;

8. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych:

a) przepisy proceduralne dotyczące udzielania pozwolenia na korzystanie z procedur, o których mowa w ust. 1;

b) przepisy proceduralne dotyczące wydawania opinii przez Urząd UE ds. Celnych; oraz

c) ilość i zasady w odniesieniu do monitorowania progu, o którym mowa w ust. 5.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

9. Do daty określonej w art. 265 ust. 1 sprawdzenie warunków ekonomicznych, o którym mowa w ust. 2 lit. f), odbywa się na poziomie unijnym, a organizuje je Komisja. Do tego dnia odniesienie do opinii Urzędu UE ds. Celnych na podstawie niniejszego rozdziału należy rozumieć jako odniesienie do sprawdzenia na poziomie unijnym, zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.

Artykuł 103

Pozwolenie z mocą wsteczną

1. Organy celne udzielają pozwolenia z mocą wsteczną, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) istnieje uzasadniona potrzeba gospodarcza;

b) wniosek nie ma związku z usiłowaniem popełnienia oszustwa;

c) wnioskodawca udowodnił na podstawie ewidencji lub zapisów księgowych, że:

(i) spełnione są wszelkie wymogi danej procedury;

(ii) w stosownych przypadkach – możliwa jest identyfikacja towarów w danym okresie;

(iii) taka ewidencja lub zapisy księgowe pozwalają na kontrolę procedury;

d) możliwe jest wypełnienie wszystkich formalności niezbędnych do uregulowania sytuacji towarów, w tym – w razie konieczności – unieważnienia wcześniejszych zapisów księgowych, których to dotyczy;

e) w okresie trzech lat od daty przyjęcia wniosku nie udzielono wnioskodawcy żadnego pozwolenia z mocą wsteczną;

f) opinia Urzędu UE ds. Celnych nie jest konieczna do oceny, czy udzielenie pozwolenia miałoby negatywny wpływ na istotne interesy producentów unijnych, z wyjątkiem sytuacji, gdy wniosek dotyczy przedłużenia pozwolenia w odniesieniu do tego samego rodzaju operacji i towarów;

g) wniosek nie dotyczy prowadzenia miejsc składowych przeznaczonych do składowania celnego towarów;

h) w przypadku gdy wniosek dotyczy przedłużenia pozwolenia w odniesieniu do tego samego rodzaju operacji i towarów – wniosek zostaje złożony w terminie trzech lat od upływu terminu ważności pierwotnego pozwolenia.

2. Organy celne mogą udzielić pozwolenia z mocą wsteczną także wówczas, gdy towary, które zostały objęte procedurą celną, nie są już dostępne w chwili przyjmowania wniosku o takie pozwolenie.

Artykuł 104

Ewidencje

1. Posiadacz pozwolenia, importer lub eksporter oraz każda osoba wykonująca w wolnych obszarach celnych działalność obejmującą składowanie, obróbkę, przetwarzanie, sprzedaż lub zakup towarów są zobowiązani do prowadzenia odpowiedniej ewidencji w formie zatwierdzonej przez organy celne i do dostarczenia tej ewidencji do unijnego centrum danych celnych lub udostępnienia jej tam.

   Ewidencja ta zawiera informacje i dane, które umożliwiają organom celnym nadzór nad daną procedurą, w szczególności w odniesieniu do identyfikacji towarów objętych tą procedurą, ich statusu celnego i ich przemieszczeń.

2. Uznaje się, że zaufany przedsiębiorca (*trust and check*) spełnia warunek określony w ust. 1.

Artykuł 105

Zamknięcie procedury specjalnej

1. W przypadkach innych niż procedura tranzytu i bez uszczerbku dla dozoru celnego w odniesieniu do końcowego przeznaczenia przewidzianego w art. 135 procedura specjalna zostaje zamknięta, gdy objęte nią towary lub produkty przetworzone są objęte kolejną procedurą celną, zostały wyprowadzone poza obszar celny Unii, zniszczone bez powstania odpadów lub są przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa zgodnie z art. 78.

2. Organy celne zamykają procedurę tranzytu, jeżeli na podstawie porównania danych dostarczonych lub udostępnionych urzędowi celnemu wyjścia i danych dostarczonych lub udostępnionych urzędowi celnemu przeznaczenia organy celne są w stanie stwierdzić, że procedura została zakończona w prawidłowy sposób.

3. Organy celne podejmują wszelkie działania niezbędne do uregulowania sytuacji towarów, wobec których procedura nie została zamknięta zgodnie z określonymi warunkami.

4. Jeżeli nie przewidziano inaczej, zamknięcie procedury następuje w określonym terminie.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia terminu, o którym mowa w ust. 4.

6. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące zamknięcia procedury specjalnej, o którym mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 106

Przeniesienie praw i obowiązków

1. Organy celne mogą zezwolić posiadaczowi pozwolenia na korzystanie z procedury specjalnej innej niż tranzyt na całkowite lub częściowe przeniesienie praw i obowiązków tego posiadacza w odniesieniu do towarów objętych tą procedurą specjalną na importera lub eksportera, który także spełnia warunki do korzystania z tej procedury.

2. Posiadacz pozwolenia przenoszący swoje prawa i obowiązki informuje organy celne o przeniesieniu i o zamknięciu procedury, chyba że organy celne upoważniły również importera lub eksportera, na którego przenoszone są prawa i obowiązki.

3. Jeżeli w przeniesienie praw i obowiązków zaangażowane jest więcej niż jedno państwo członkowskie, organy celne zezwalające na przeniesienie konsultują się z pozostałymi państwami członkowskimi, których dotyczy to przeniesienie.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przenoszenia praw i obowiązków posiadacza pozwolenia w odniesieniu do towarów, które zostały objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 107

Przemieszczanie towarów

1. W szczególnych przypadkach importerzy i eksporterzy mogą przemieszczać towary objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym między różnymi miejscami na obszarze celnym Unii.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia przypadków i warunków, w których możliwe jest przemieszczanie towarów przez importerów i eksporterów, o którym to przemieszczaniu mowa w ust. 1.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przemieszczania towarów objętych procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujących się w wolnym obszarze celnym, o którym to przemieszczaniu mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 108

Zwyczajowe czynności

1. Towary objęte procedurą składowania celnego lub przetwarzania lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym mogą zostać poddane zwyczajowym czynnościom mającym na celu zachowanie tych towarów w stanie niezmienionym, poprawę ich wyglądu, jakości handlowej lub przygotowanie ich do dystrybucji lub odsprzedaży.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia zwyczajowych czynności, którym poddawane są towary, o których to czynnościach mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 109

Towary ekwiwalentne

1. Towary ekwiwalentne są to towary unijne składowane, wykorzystywane lub przetwarzane zamiast towarów objętych procedurą specjalną.

   W przypadku procedury uszlachetniania biernego towary ekwiwalentne są to towary nieunijne przetwarzane zamiast towarów unijnych objętych procedurą uszlachetniania biernego.

   O ile nie przewidziano inaczej, towary ekwiwalentne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod nomenklatury scalonej, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary, które zastępują.

2. Pod warunkiem, że zapewniony jest prawidłowy przebieg procedury, w szczególności w zakresie dozoru celnego, organy celne, na wniosek, zezwalają:

   a) na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w ramach procedury składowania celnego, wolnego obszaru celnego, końcowego przeznaczenia i przetwarzania;

   b) na wykorzystanie, w szczególnych przypadkach, towarów ekwiwalentnych w ramach procedury odprawy czasowej;

   c) w przypadku procedury uszlachetniania czynnego – na wywóz produktów przetworzonych uzyskanych z towarów ekwiwalentnych przed przywozem towarów przez nie zastępowanych;

   d) w przypadku procedury uszlachetniania biernego – na przywóz produktów przetworzonych uzyskanych z towarów ekwiwalentnych przed wywozem towarów przez nie zastępowanych.

   Uznaje się, że zaufany przedsiębiorca (*trust and check*) spełnia warunek zapewnienia prawidłowej realizacji procedury, o ile przy udzielaniu pozwolenia, o którym mowa w art. 25, uwzględniono działalność związaną z wykorzystaniem towarów ekwiwalentnych do celów danej procedury.

3. Nie zezwala się na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych w żadnym z następujących przypadków:

   a) jeżeli w ramach procedury uszlachetniania czynnego wykonywane są wyłącznie zwyczajowe czynności, o których mowa w art. 108;

   b) jeżeli do towarów niepochodzących użytych do wytworzenia produktów przetworzonych w ramach procedury uszlachetniania czynnego, dla których dowód pochodzenia jest wystawiany lub sporządzany w ramach uzgodnień preferencyjnych między Unią a niektórymi państwami trzecimi lub grupami takich państw, ma zastosowanie zakaz zwrotu lub zwolnienia z należności celnych przywozowych;

   c) jeżeli prowadziłoby to do nieuzasadnionych korzyści w zakresie należności celnych przywozowych lub w przypadkach określonych w przepisach Unii.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 lit. c), i gdy produkty przetworzone podlegałyby należnościom celnym wywozowym, jeżeli nie zostałyby wywiezione w kontekście procedury uszlachetniania czynnego, posiadacz pozwolenia składa zabezpieczenie w celu zagwarantowania zapłaty tych należności na wypadek, gdyby towary nieunijne nie zostały przywiezione w terminie, o którym mowa w art. 138 ust. 3.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie w celu określenia:

a) wyjątków, o których mowa w ust. 1 akapit trzeci;

b) warunków wykorzystania towarów ekwiwalentnych zgodnie z ust. 2;

c) szczególnych przypadków, w których towary ekwiwalentne są wykorzystywane w ramach procedury odprawy czasowej, o którym to wykorzystywaniu mowa w ust. 2 lit. b);

d) przypadków, w których nie zezwala się na wykorzystanie towarów ekwiwalentnych zgodnie z ust. 3 lit. c).

6. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące wykorzystania towarów ekwiwalentnych dozwolonego zgodnie z ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Rozdział 2
Tranzyt

SEKCJA 1
ZASADY OGÓLNE

Artykuł 110

Zakres stosowania

1. Towary obejmuje się procedurą tranzytu w chwili wprowadzenia ich na obszar celny, chyba że zostały one już objęte procedurą tranzytu określoną w art. 111 i 112 lub inną procedurą celną w terminie określonym w art. 86 ust. 4.

2. Posiadacza towarów uznaje się za importera lub eksportera towarów i jest on odpowiedzialny za zapłatę należności celnych oraz innych podatków i opłat, o ile organy celne nie dysponują danymi dotyczącymi innego importera lub eksportera.

3. Towary objęte procedurą tranzytu unijnego pozostają nią objęte do czasu objęcia ich kolejną procedurą celną.

Artykuł 111

Tranzyt zewnętrzny

1. Procedura tranzytu zewnętrznego pozwala na przemieszczanie towarów nieunijnych z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Unii, przy czym towary te nie podlegają:

a) należnościom celnym przywozowym ani innym opłatom, w tym cłom antydumpingowym, cłom wyrównawczym ani środkom ochronnym;

b) środkom polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Unii.

2. W szczególnych przypadkach towary unijne są obejmowane procedurą tranzytu zewnętrznego.

3. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się:

a) w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego;

b) zgodnie z konwencją TIR, jeżeli takie przemieszczanie:

(i) rozpoczęło się lub ma się zakończyć poza obszarem celnym Unii;

(ii) jest dokonywane między jednym a drugim miejscem znajdującym się na obszarze celnym Unii przez terytorium państwa trzeciego;

c) zgodnie z konwencją ATA lub konwencją stambulską, jeżeli jest stosowana procedura tranzytu;

d) z zastosowaniem formularza 302 przewidzianego w Porozumieniu między Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącym statusu ich Sił Zbrojnych, podpisanym w Londynie w dniu 19 czerwca 1951 r. lub formularza UE 302;

e) drogą pocztową, zgodnie z aktami Światowego Związku Pocztowego, w przypadkach, jeżeli towary są przewożone przez lub na rzecz posiadaczy praw i obowiązków wynikających z tych aktów.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia przypadków, w których towary unijne mają zostać objęte procedurą tranzytu zewnętrznego.

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące stosowania na obszarze celnym Unii ust. 3 lit. b)–e), z uwzględnieniem potrzeb Unii. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 112

Tranzyt wewnętrzny

1. Procedura tranzytu wewnętrznego pozwala, na warunkach określonych w ust. 2, na przemieszczanie towarów unijnych z jednego do drugiego miejsca znajdującego się na obszarze celnym Unii przez państwo trzecie, bez jakiejkolwiek zmiany statusu celnego towarów.

2. Przemieszczanie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się:

a) w ramach procedury unijnego tranzytu wewnętrznego, jeżeli taka możliwość została przewidziana w umowie międzynarodowej;

b) zgodnie z konwencją TIR;

c) zgodnie z konwencją ATA lub konwencją stambulską, jeżeli jest stosowana procedura tranzytu;

d) z zastosowaniem formularza 302 przewidzianego w Porozumieniu między Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącym statusu ich Sił Zbrojnych, podpisanym w Londynie w dniu 19 czerwca 1951 r. lub formularza UE 302;

e) drogą pocztową, zgodnie z aktami Światowego Związku Pocztowego, w przypadkach, jeżeli towary są przewożone przez lub na rzecz posiadaczy praw i obowiązków wynikających z tych aktów.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące stosowania na obszarze celnym Unii ust. 2 lit. b)–e), z uwzględnieniem potrzeb Unii.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 113

Jednolite terytorium do celów tranzytu

Jeżeli towary są przemieszczane z jednego miejsca do innego miejsca na obszarze celnym Unii zgodnie z konwencją TIR, konwencją ATA lub konwencją stambulską, z zastosowaniem formularza 302, formularza UE 302 lub drogą pocztową, uznaje się, że dla celów takiego przemieszczania obszar celny Unii stanowi jednolite terytorium.

Artykuł 114

Pozbawienie osób prawa korzystania z operacji TIR

1. Jeżeli organy celne państwa członkowskiego na mocy art. 38 konwencji TIR postanowią pozbawić daną osobę prawa korzystania z operacji TIR, decyzja obowiązuje na całym obszarze celnym Unii i karnety TIR przedstawiane przez taką osobę nie będą akceptowane w żadnym urzędzie celnym.

2. Państwo członkowskie przekazuje swoją decyzję, o której mowa w ust. 1 – wraz z datą jej stosowania – pozostałym państwom członkowskim i Komisji oraz Urzędowi UE ds. Celnych.

Artykuł 115

Upoważniony nadawca i upoważniony odbiorca do celów TIR

1. Organy celne mogą zezwolić osobie zwanej „upoważnionym odbiorcą”, na jej wniosek, na odbiór w zatwierdzonym miejscu towarów przemieszczanych z zastosowaniem karnetu TIR w celu zakończenia procedury zgodnie z art. 1 lit. d) konwencji TIR.

2. Organy celne mogą zezwolić osobie zwanej „upoważnionym nadawcą” na jej wniosek, na wysłanie w zatwierdzonym miejscu towarów, które mają zostać przemieszczone z zastosowaniem karnetu TIR w celu rozpoczęcia procedury zgodnie z art. 1 lit. c) konwencji TIR.

   Na potrzeby akapitu pierwszego upoważnionemu nadawcy zezwala się na stosowanie specjalnego rodzaju zamknięć, zgodnie z art. 116 ust. 4 lit. c).

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków udzielania pozwoleń, o których mowa w ust. 1 i 2.

SEKCJA 3
TRANZYT UNIJNY

Artykuł 116

Obowiązki osoby uprawnionej do korzystania z procedury tranzytu unijnego oraz przewoźnika i odbiorcy towarów przemieszczanych w ramach procedury tranzytu unijnego

1. Osoba uprawniona do korzystania z procedury tranzytu unijnego jest odpowiedzialna za wypełnienie wszystkich następujących obowiązków:

   a) dostarczenie danych umożliwiających organom celnym dozór nad towarami, w tym co najmniej identyfikację towarów objętych tą procedurą, środka transportu, importera lub eksportera, statusu celnego i przemieszczeń;

   b) przedstawienie towarów w nienaruszonym stanie i wymaganych danych w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie oraz zgodnie ze środkami przyjętymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji towarów;

   c) przestrzeganie przepisów celnych dotyczących procedury;

   d) jeżeli przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej – złożenie zabezpieczenia w celu zapewnienia zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu lub innym opłatom mogącym powstać w odniesieniu do towarów.

2. Obowiązek osoby uprawnionej do korzystania z procedury zostaje spełniony, a procedura tranzytu zostaje zakończona, jeżeli towary objęte procedurą oraz wymagane informacje są dostępne w urzędzie celnym przeznaczenia zgodnie z przepisami prawa celnego.

3. Osoba przewożąca towary lub odbiorca, które przyjmują towary, wiedząc, że są one przemieszczane w ramach procedury tranzytu unijnego, są również odpowiedzialne za przedstawienie towarów w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie w nienaruszonym stanie i zgodnie ze środkami zastosowanymi przez organy celne w celu zapewnienia identyfikacji towarów.

4. Organy celne mogą na wniosek, na potrzeby obejmowania towarów procedurą tranzytu unijnego lub zamknięcia tej procedury, zezwolić na stosowanie następujących uproszczeń:

   a) statusu upoważnionego nadawcy, umożliwiającego posiadaczowi pozwolenia objęcie towarów procedurą tranzytu unijnego bez przedstawiania towarów organom celnym;

   b) statusu upoważnionego odbiorcy, umożliwiającego posiadaczowi pozwolenia odbiór towarów przemieszczanych w ramach procedury tranzytu unijnego w zatwierdzonym miejscu w celu zamknięcia procedury zgodnie z ust. 2;

   c) stosowania specjalnego rodzaju zamknięć, jeżeli nałożenie zamknięć jest niezbędne do zapewnienia identyfikacji towarów objętych procedurą tranzytu unijnego;

   d) stosowania – w celu objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego – elektronicznego dokumentu przewozowego, jeżeli dokument zawiera niezbędne informacje i są one udostępniane organom celnym w miejscu wyjścia i przeznaczenia w celu umożliwienia sprawowania dozoru celnego towarów oraz zamknięcia procedury.

5. Co najmniej raz na trzy lata organy celne przeprowadzają dogłębne monitorowanie działań upoważnionych nadawców i odbiorców w celu dokonania oceny zgodności tych działań z wymogami pozwolenia.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze doprecyzowania

wymogów dotyczących danych, określonych w ust. 1 lit. a) i b), oraz warunków udzielania pozwoleń, o których mowa w ust. 4.

7. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące:

a) obejmowania towarów procedurą tranzytu unijnego i zamknięcia procedury;

b) stosowania uproszczeń, o których mowa w ust. 4.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 117

Towary przemieszczane w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego przez terytorium państwa trzeciego

1. Procedura unijnego tranzytu zewnętrznego jest stosowana przy przemieszczaniu towarów przez państwo trzecie, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

a) możliwość taka została przewidziana w umowie międzynarodowej;

b) przewóz przez to państwo trzecie odbywa się z zastosowaniem jednolitego dokumentu przewozowego wystawionego na obszarze celnym Unii.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), procedurę unijnego tranzytu zewnętrznego zawiesza się na czas pozostawania towarów poza obszarem celnym Unii.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące dozoru celnego towarów przemieszczanych w ramach procedury unijnego tranzytu zewnętrznego przez terytorium państwa trzeciego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Rozdział 3
Składowanie

SEKCJA 1
PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 118

Zakres stosowania

1. W ramach procedury składowania towary nieunijne mogą być składowane na obszarze celnym Unii, przy czym towary te nie podlegają:

a) należnościom celnym przywozowym;

b) innym opłatom określonym w innych właściwych obowiązujących przepisach;

c) środkom polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Unii.

2. Warunki objęcia towarów procedurą składowania są następujące:

a) organom celnym dostarczono lub udostępniono minimalne dane, które muszą obejmować co najmniej importera odpowiedzialnego za towary, producenta,

wartość, pochodzenie, klasyfikację taryfową oraz opis towarów i wykaz innych właściwych przepisów stosowanych przez organy celne, odnoszących się do tych towarów, jeżeli nie przewidziano inaczej; oraz

b) towary są zgodne z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Towary unijne mogą zostać objęte procedurą składowania celnego lub wolnego obszaru celnego zgodnie z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne lub w celu skorzystania z decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych przywozowych. Towary unijne mogą być wprowadzane, składowane, przemieszczane, wykorzystywane, przetwarzane lub zużywane w składzie celnym lub w wolnym obszarze celnym. W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą składowania.

4. Importer obejmuje towary nieunijne wprowadzone do składu celnego lub do wolnego obszaru celnego odpowiednią procedurą składowania.

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę obejmowania towarów unijnych procedurą składowania celnego lub wolnego obszaru celnego, o których mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 119

Informacje na temat składowania

1. Prowadzący skład celny lub wolny obszar celny dostarcza lub udostępnia organom celnym minimalne dane niezbędne do celów stosowania przepisów regulujących składowanie towarów umieszczonych w tym składzie lub obszarze, w szczególności dane, o których mowa w art. 118 ust. 2 lit. a), status celny towarów objętych procedurą składowania i kolejne przemieszczenia tych towarów.

2. Jeżeli importer lub przewoźnik dostarczył już lub udostępnił wszystkie informacje, o których mowa w ust. 1, lub ich część, prowadzący skład celny lub wolny obszar celny łączy swoje dodatkowe informacje z informacjami pochodzącymi od importera lub przewoźnika.

3. Prowadzący nie może przyjąć towarów, w odniesieniu do których nie dostarczono ani nie udostępniono organom celnym minimalnych informacji.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia minimalnych informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 120

Sprostowanie i unieważnienie informacji na temat składowania

1. Prowadzący skład celny lub wolny obszar celny może sprostować co najmniej jedną nieprawidłowość danych zawartych w informacjach na temat towarów umieszczonych w miejscu składowym po dostarczeniu lub udostępnieniu tych informacji, chyba że organy celne poinformowały prowadzącego o swoim zamiarze rewizji towarów lub o ustaleniu, że informacje dotyczące towarów są nieprawidłowe.

2. Importer, przewoźnik lub prowadzący skład celny lub wolny obszar celny unieważnia informacje dotyczące towarów niewprowadzonych na obszar celny Unii

tak szybko, jak to możliwe. Organy celne unieważniają informacje dotyczące tych towarów po upływie 30 dni od daty dostarczenia lub udostępnienia informacji.

Artykuł 121

Termin składowania

1. Okres pozostawania towarów pod procedurą składowania jest nieograniczony.

2. W wyjątkowych okolicznościach organy celne mogą określić termin, w jakim procedura składowania musi zostać zamknięta, w szczególności, gdy rodzaj lub właściwości towarów mogą, w przypadku długotrwałego składowania, stanowić zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi, zwierząt i roślin lub środowiska.

SEKCJA 2
SKŁADOWANIE CELNE

Artykuł 122

Składowanie w składach celnych

1. Procedura składowania celnego pozwala na składowanie towarów nieunijnych w miejscach zatwierdzonych przez organy celne dla tej procedury i pod dozorem celnym („składy celne”).

2. Składy celne umożliwiają składowanie celne przywożonych towarów przez dowolnego importera („publiczny skład celny”) albo przez posiadacza pozwolenia na składowanie celne („prywatny skład celny”).

Artykuł 123

Pozwolenie na prowadzenie składów celnych

1. Prowadzenie składu celnego wymaga pozwolenia organów celnych, chyba że prowadzącym skład celny jest sam organ celny. W pozwoleniu określa się warunki prowadzenia składu celnego.

2. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 jest udzielane wyłącznie osobom, które spełniają następujące warunki:

   a) mają siedzibę na obszarze celnym Unii;

   b) zapewniają prawidłową realizację operacji;

   c) uznaje się, że zaufany przedsiębiorca (*trust and check*) spełnia ten warunek, jeżeli prowadzenie składu celnego było brane pod uwagę przy udzielaniu pozwolenia, o którym mowa w art. 25;

   d) składają zabezpieczenie na poczet potencjalnych długów celnych.

3. Pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, udziela się, jeżeli organy celne mogą sprawować dozór celny bez konieczności wprowadzania środków administracyjnych, które są niewspółmierne do istniejącej potrzeby gospodarczej.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 124

Przemieszczanie towarów w składzie celnym

1. Organy celne mogą zezwolić prowadzącemu skład celny na przemieszczenie towarów pod następującymi warunkami:

   a) możliwość przemieszczenia towarów przewidziano w pozwoleniu na prowadzenie składu celnego;

   b) prowadzący skład celny jest upoważnionym przedsiębiorcą (*trust and check*);

   c) informacje na temat przemieszczeń są wpisane w ewidencji prowadzącego i są dostarczane lub udostępniane organom celnym właściwym dla wyprowadzenia i przybycia towarów.

2. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych procedurę dotyczącą przemieszczania towarów w składzie celnym, o którym to przemieszczaniu mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 125

Przetwarzanie w składzie celnym

Jeżeli istnieje potrzeba gospodarcza i gdy nie ma to negatywnego wpływu na dozór celny, organy celne mogą zezwolić, aby towary poddane składowaniu celnemu zostały następnie objęte procedurą uszlachetniania czynnego lub procedurą końcowego przeznaczenia w celu przetworzenia w składzie celnym, zgodnie z warunkami przewidzianymi dla tych procedur.

Artykuł 126

Dozór celny

Posiadacz pozwolenia odpowiada za zapewnienie, aby towary objęte procedurą składowania celnego nie zostały usunięte spod dozoru celnego.

SEKCJA 3
WOLNE OBSZARY CELNE

Artykuł 127

Wyznaczenie wolnych obszarów celnych

1. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć części obszaru celnego Unii jako wolne obszary celne.

   Dla każdego wolnego obszaru celnego państwo członkowskie wyznacza obszar, który on obejmuje, oraz określa miejsca wejścia i wyjścia.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o funkcjonujących wolnych obszarach celnych.

3. Wolne obszary celne są ogrodzone.

   Granice oraz miejsca wejścia i wyjścia z wolnych obszarów celnych podlegają dozorowi celnemu.

4. Osoby, towary i środki transportu przekraczające granicę wolnego obszaru celnego mogą zostać poddane kontrolom celnym.

Artykuł 128

Prace budowlane i działalność gospodarcza w wolnym obszarze celnym

1. Wszelkie prace budowlane w wolnym obszarze celnym wymagają uprzedniej zgody organów celnych.

2. W wolnym obszarze celnym dozwolona jest każda działalność przemysłowa, handlowa lub usługowa wykonywana zgodnie z przepisami prawa celnego. O prowadzeniu działalności powiadamia się uprzednio organy celne.

3. Organy celne mogą zakazać lub ograniczyć działalności, o których mowa w ust. 2, ze względu na rodzaj towarów, których dotyczy dana działalność, wymogi dozoru celnego lub wymogi bezpieczeństwa i ochrony.

4. Organy celne mogą zakazać prowadzenia określonej działalności w wolnym obszarze celnym osobom, które nie zapewniają przestrzegania przepisów prawa celnego.

Artykuł 129

Towary nieunijne w wolnym obszarze celnym

1. Podczas pozostawania w wolnym obszarze celnym towary nieunijne mogą zostać dopuszczone do obrotu, objęte procedurą uszlachetniania czynnego, odprawy czasowej lub końcowego przeznaczenia, zgodnie z warunkami ustalonymi dla tych procedur.

   W takich przypadkach towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą wolnego obszaru celnego.

2. Bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie do zapasów żywności lub magazynów żywności, jeżeli pozwala na to właściwa procedura, ust. 1 nie wyklucza wykorzystywania lub zużywania towarów, których dopuszczenie do obrotu lub objęcie procedurą odprawy czasowej nie spowodowałoby zastosowania środków dotyczących należności celnych przywozowych z zakresu wspólnej polityki rolnej lub handlowej lub środków zakazujących wykorzystywania tych towarów w Unii.

   Takie wykorzystywanie lub zużywanie wiąże się z wymogiem dostarczenia lub udostępnienia organom celnym odpowiednich informacji.

Artykuł 130

Wyprowadzanie towarów z wolnego obszaru celnego

Wyprowadzenie towarów z wolnego obszaru celnego jest możliwe jedynie w przypadku, gdy zostały one objęte inną procedurą celną.

Artykuł 131

Status celny

1. Na wniosek osoby zainteresowanej organy celne potwierdzają unijny status celny towarów w odniesieniu do:

a) towarów unijnych wprowadzanych do wolnego obszaru celnego;

b) towarów unijnych, które zostały poddane procesom przetwarzania w wolnym obszarze celnym;

c) towarów dopuszczonych do obrotu w wolnym obszarze celnym.

2. Towary wyprowadzane z wolnego obszaru celnego do innej części obszaru celnego Unii lub objęte procedurą celną uznaje się za towary nieunijne, o ile ich unijny status celny nie został potwierdzony.

3. Do celów stosowania należności celnych wywozowych i pozwoleń na wywóz lub środków kontroli wywozu, określonych we wspólnej polityce rolnej lub handlowej, towary takie uznaje się jednak za towary unijne, pod warunkiem że nie zostanie stwierdzone, że nie mają one unijnego statusu celnego.

Rozdział 4
Szczególne przeznaczenie

SEKCJA 1
ODPRAWA CZASOWA

Artykuł 132

Zakres stosowania

1. W ramach procedury odprawy czasowej towary nieunijne przeznaczone do powrotnego wywozu mogą być objęte szczególnym przeznaczeniem na obszarze celnym Unii, z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych, i nie podlegają:

a) innym opłatom określonym w innych stosownych obowiązujących przepisach;

b) środkom polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Unii.

2. Procedurę odprawy czasowej można stosować tylko, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) nie jest planowane poddanie towarów żadnym zmianom, z wyjątkiem zwykłego obniżenia ich wartości wynikającego ze zużycia;

b) możliwe jest zapewnienie identyfikacji towarów objętych procedurą, z wyjątkiem przypadku, gdy ze względu na rodzaj towarów lub zamierzone wykorzystanie brak środków identyfikacyjnych nie stwarza niebezpieczeństwa nadużycia tej procedury, lub w przypadku, o którym mowa w art. 109, jeżeli możliwe jest sprawdzenie, czy warunki określone dla towarów ekwiwalentnych są spełnione;

c) jeżeli jest to wymagane, udzielono pozwolenia zgodnie z art. 102 i przed zwolnieniem towarów dostarczono lub udostępniono organom celnym minimalne dane, które muszą obejmować co najmniej informacje dotyczące importera odpowiedzialnego za towary, wartości, pochodzenia, klasyfikacji taryfowej oraz opisu i planowanego wykorzystania towarów;

d) spełnione są wymagania określone w przepisach prawa celnego dotyczące całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych;

e) towary przybyły na obszar celny Unii;

f) towary są zgodne z innymi właściwymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie:

a) szczególnego przeznaczenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) wymogów dotyczących całkowitego zwolnienia z należności celnych przywozowych, o którym mowa w ust. 2 lit. d) niniejszego artykułu.

Artykuł 133

Termin przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej

1. Organy celne wyznaczają termin, w którym towary objęte procedurą odprawy czasowej muszą zostać objęte kolejną procedurą celną. Termin musi być wystarczająco długi, by cel, jakim jest dopuszczone wykorzystanie, został osiągnięty.

2. Maksymalny okres, przez jaki towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej w ramach tego samego celu i pozostawać pod odpowiedzialnością tego samego posiadacza pozwolenia, wynosi 24 miesiące, nawet w przypadku gdy procedura została zamknięta przez objęcie towarów inną procedurą specjalną, a następnie towary te zostały ponownie objęte procedurą odprawy czasowej.

3. W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli dopuszczone wykorzystanie nie mogło zostać osiągnięte w terminach, o których mowa w ust. 1 i 2, organy celne mogą przedłużyć te terminy w rozsądnym zakresie na uzasadniony wniosek importera.

4. Całkowity okres, przez który towary mogą być objęte procedurą odprawy czasowej, nie przekracza 10 lat, z wyjątkiem przypadku, gdy wystąpi nieprzewidziane zdarzenie.

Artykuł 134

Kwota należności celnych przywozowych w przypadku odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych

1. Kwotę należności celnych przywozowych za towary objęte procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych ustala się na 3 % kwoty należności celnych przywozowych, która miałaby zostać zapłacona za te towary, gdyby zostały dopuszczone do obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej.

Kwota ta należna jest za każdy miesiąc lub część miesiąca, w którym towary objęte były procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Kwota należności celnych przywozowych nie może być wyższa od tej, która miałaby zostać zapłacona, gdyby towary te zostały dopuszczone do obrotu w dniu, w którym zostały objęte procedurą odprawy czasowej.

SEKCJA 2
KOŃCOWE PRZEZNACZENIE

Artykuł 135

Procedura końcowego przeznaczenia

1. W ramach procedury końcowego przeznaczenia towary mogą zostać dopuszczone do obrotu z zastosowaniem zwolnienia z cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej, co przewidziano w przepisach Unii, pod warunkiem że importer przypisze towarom szczególne przeznaczenie.

2. Warunki objęcia towarów procedurą końcowego przeznaczenia są następujące:

   a) jeżeli jest to wymagane, udzielono pozwolenia zgodnie z art. 102;

   b) organom celnym dostarczono lub udostępniono minimalne dane, które muszą obejmować co najmniej informacje dotyczące importera odpowiedzialnego za towary, sprzedającego, kupującego, wytwórcy, dostawcy produktu, jeżeli jest inny niż wytwórca, odpowiedzialnego przedsiębiorcę w Unii zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) 2019/1020 i z art. 16 rozporządzenia (UE) 2023/XXXX[32], wartości, pochodzenia, klasyfikacji taryfowej oraz opisu towarów, niepowtarzalnego numeru referencyjnego przesyłki i jej lokalizacji, a także wykaz odpowiednich innych przepisów stosowanych przez organy celne do tych towarów;

   c) uregulowano lub zabezpieczono wszelkie należności celne przywozowe lub inne należne opłaty, w tym cła antydumpingowe, cła wyrównawcze lub środki ochronne, chyba że towary są przedmiotem wniosku o wykorzystanie kontyngentu taryfowego;

   d) towary przybyły na obszar celny Unii;

   e) towary są zgodne z innymi właściwymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Jeżeli towary znajdują się na etapie produkcji, który pozwalałby ze względów gospodarczych jedynie na określone końcowe przeznaczenie, organy celne mogą określić w pozwoleniu warunki uznania tych towarów za wykorzystane do celów określonych w przepisach Unii, które przewidują zwolnienie z cła lub obniżoną stawkę celną.

4. Aby zapobiec nadużyciom, w przypadku gdy towary mogą zostać ponownie użyte, organy celne, jeżeli uznają to za właściwe, kontynuują dozór celny przez okres nie dłuższy niż dwa lata od dnia pierwszego wykorzystania towarów do celów określonych w przepisach Unii, które przewidują zwolnienie z cła lub obniżoną stawkę celną.

5. Dozór celny w ramach procedury końcowego przeznaczenia zostaje zakończony w którymkolwiek z następujących przypadków:

   a) gdy towary zostały wykorzystane do celów określonych w przepisach Unii, które przewidują zwolnienie z cła lub obniżoną stawkę celną;

---

[32] [Urząd Publikacji: proszę wstawić ostateczne odniesienie w tekście – zob. przypis 19].

b) gdy towary zostały wyprowadzone poza obszar celny Unii, zniszczone lub stały się przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa;

c) gdy towary zostały wykorzystane do celów innych niż te określone w przepisach Unii, które przewidują zwolnienie z cła lub obniżoną stawkę celną, a należności celne przywozowe zostały zapłacone.

6. Jeżeli konieczne jest podanie współczynnika produktywności, do procedury końcowego przeznaczenia stosuje się art. 136.

7. Odpady i pozostałości powstałe w wyniku obróbki lub przetwarzania towarów zgodnie z przewidzianym końcowym przeznaczeniem oraz straty powstałe w wyniku naturalnego ubytku uznaje się za towary, którym przypisano przewidziane końcowe przeznaczenie.

8. Odpady i pozostałości powstałe w wyniku zniszczenia towarów objętych procedurą końcowego przeznaczenia uznaje się za objęte procedurą składowania celnego.

Rozdział 5
Przetwarzanie

SEKCJA 1
PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 136

Współczynnik produktywności

Z wyjątkiem przypadków, w których współczynnik produktywności został określony w przepisach Unii regulujących określone dziedziny, organy celne określają współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności procesu przetwarzania lub, w stosownych przypadkach, ustalają metodę wyznaczenia takiego współczynnika.

Współczynnik produktywności lub średni współczynnik produktywności wyznaczany jest na podstawie faktycznych okoliczności, w jakich procesy przetwarzania są lub mają być przeprowadzane. W stosownych przypadkach współczynnik ten może być skorygowany, zgodnie z art. 10.

SEKCJA 2
USZLACHETNIANIE CZYNNE

Artykuł 137

Zakres stosowania

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 109, procedura uszlachetniania czynnego pozwala na wykorzystywanie towarów nieunijnych na obszarze celnym Unii w ramach jednego lub większej liczby procesów przetwarzania, przy czym towary te nie podlegają żadnym:

a) należnościom celnym przywozowym ani innym opłatom, w tym cłom antydumpingowym, cłom wyrównawczym ani środkom ochronnym;

b) środkom polityki handlowej, o ile nie zakazują one wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z obszaru celnego Unii.

2. Warunki objęcia towarów procedurą uszlachetniania czynnego są następujące:

a) jeżeli jest to wymagane, udzielono pozwolenia zgodnie z art. 102 w odniesieniu do jednego z przypadków, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu;

b) organom celnym dostarczono lub udostępniono minimalne dane, które muszą obejmować co najmniej informacje dotyczące importera odpowiedzialnego za towary, sprzedającego, kupującego, wytwórcy, wartości, pochodzenia, klasyfikacji taryfowej oraz opisu towarów i ich lokalizacji, a także wykaz odpowiednich innych przepisów stosowanych przez organy celne;

c) towary przybyły na obszar celny Unii.

3. Importerzy mogą korzystać z procedury uszlachetniania czynnego w następujących przypadkach:

a) naprawy towarów, które mają zostać objęte procedurą uszlachetniania czynnego;

b) zniszczenia towarów, które mają zostać objęte procedurą uszlachetniania czynnego;

c) wytwarzania produktów przetworzonych, w ramach którego towary objęte procedurą uszlachetniania czynnego mogą być zidentyfikowane w produktach przetworzonych, bez uszczerbku dla wykorzystywania akcesoriów produkcyjnych;

d) poddawania procesom towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego w celu zapewnienia ich zgodności z wymogami technicznymi dotyczącymi ich dopuszczenia do obrotu;

e) poddawania towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego zwyczajowym czynnościom, zgodnie z art. 108;

f) wytwarzania produktów przetworzonych z wykorzystaniem towarów ekwiwalentnych w stosunku do towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego, zgodnie z art. 109.

Artykuł 138

Termin zamknięcia procedury

1. Organy celne określają termin, w którym procedura uszlachetniania czynnego ma zostać zamknięta, zgodnie z art. 105.

Termin rozpoczyna bieg w dniu, w którym towary nieunijne zostają objęte procedurą, i uwzględnia czas niezbędny do przeprowadzenia procesów przetwarzania oraz zamknięcia procedury.

2. Na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia organy celne mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć termin określony zgodnie z ust. 1.

Pozwolenie to może przewidywać, że termin, który rozpoczyna się w danym miesiącu, kwartale lub półroczu, upływa odpowiednio ostatniego dnia następującego po nim miesiąca, kwartału lub półrocza.

3. W przypadku uprzedniego wywozu zgodnie z art. 109 ust. 2 lit. c) w pozwoleniu wyznacza się okres, w którym towary nieunijne zgłasza się do procedury

uszlachetniania czynnego, z uwzględnieniem czasu potrzebnego na ich nabycie i transport na obszar celny Unii.

Okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest określany w miesiącach i nie przekracza sześciu miesięcy. Rozpoczyna on bieg w dniu przyjęcia wywozowego zgłoszenia celnego dotyczącego produktów przetworzonych uzyskanych z odpowiednich towarów ekwiwalentnych.

4. Na wniosek posiadacza pozwolenia okres sześciu miesięcy, o którym mowa w ust. 3, może zostać przedłużony nawet po jego upływie, pod warunkiem że nie przekracza on ogółem 12 miesięcy.

Artykuł 139

Czasowy wywóz w celu dalszego przetworzenia

Organy celne, na wniosek, mogą zezwolić, aby niektóre lub wszystkie towary objęte procedurą uszlachetniania czynnego lub produkty przetworzone zostały czasowo wywiezione w celu poddania ich dalszemu przetworzeniu poza obszarem celnym Unii, zgodnie z warunkami określonymi dla procedury uszlachetniania biernego.

SEKCJA 3
USZLACHETNIANIE BIERNE

Artykuł 140

Zakres stosowania

1. Procedura uszlachetniania biernego pozwala na dokonanie czasowego wywozu towarów unijnych poza obszar celny Unii w celu poddania ich procesom przetwarzania. Produkty przetworzone powstałe z tych towarów mogą zostać dopuszczone do obrotu z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych na wniosek posiadacza pozwolenia lub każdej innej osoby mającej siedzibę na obszarze celnym Unii, pod warunkiem że osoba ta uzyskała zgodę posiadacza pozwolenia i że spełnione są warunki tego pozwolenia.

2. Warunki objęcia towarów procedurą uszlachetniania biernego są następujące:

   a) jeżeli jest to wymagane, udzielono pozwolenia zgodnie z art. 102 i niniejszym artykułem;

   b) organom celnym dostarczono lub udostępniono minimalne dane, które muszą obejmować co najmniej informacje dotyczące eksportera odpowiedzialnego za towary, sprzedającego, kupującego, wartości, pochodzenia, klasyfikacji taryfowej oraz opisu towarów;

   c) uregulowano wszelkie należności celne wywozowe lub inne opłaty lub zabezpieczono ich zapłatę;

   d) towary są zgodne z odpowiednimi innymi przepisami stosowanymi przez organy celne.

3. Organy celne nie udzielają pozwolenia na korzystanie z procedury uszlachetniania biernego w odniesieniu do żadnego z następujących towarów unijnych:

   a) towary, których wywóz wiąże się ze zwrotem lub umorzeniem należności celnych przywozowych;

b) towary, które przed wywozem zostały dopuszczone do obrotu z zastosowaniem zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, tak długo jak cele tego końcowego przeznaczenia nie zostały osiągnięte, chyba że towary te muszą zostać poddane naprawie;

c) towary, których wywóz wiąże się z udzieleniem refundacji wywozowych;

d) towary, którym z tytułu ich wywozu przysługuje w ramach wspólnej polityki rolnej inna korzyść finansowa niż refundacje, o których mowa w lit. c).

4. Organy celne wyznaczają termin, w którym towary czasowo wywiezione muszą być powrotnie przywiezione na obszar celny Unii w postaci produktów przetworzonych oraz dopuszczone do obrotu, aby mogły skorzystać z całkowitego lub częściowego zwolnienia z należności celnych przywozowych. Organy te mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten termin na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia.

Artykuł 141

Towary naprawiane lub zastępowane nieodpłatnie

1. Jeżeli udowodniono organom celnym, że towary zostały naprawione lub zastąpione nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe lub istnienie wady fabrycznej lub materiałowej albo ze względu na niespełnienie przez towary wymogów specyfikacji, których kupujący towary zażądał od ich sprzedającego, towary te objęte są całkowitym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku stwierdzenia wady fabrycznej lub materiałowej towarów w chwili ich pierwszego dopuszczenia do obrotu.

Artykuł 142

Towary naprawione lub zmienione w ramach umów międzynarodowych

1. Całkowitego zwolnienia z należności celnych przywozowych udziela się produktom przetworzonym uzyskanym z towarów objętych procedurą uszlachetniania biernego, jeżeli udowodniono organom celnym, że:

a) towary te zostały naprawione lub zmienione w państwie trzecim, z którym Unia zawarła umową międzynarodową przewidującą tego typu zwolnienie; oraz

b) spełniono warunki zwolnienia z należności celnych przywozowych określone w umowie, o której mowa w lit. a).

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do produktów przetworzonych uzyskanych z towarów ekwiwalentnych, o których mowa w art. 109, ani do produktów zamiennych, o których mowa w art. 143 i 144.

Artykuł 143

System standardowej wymiany

1. System standardowej wymiany pozwala, zgodnie z ust. 2–5, na zastąpienie produktu przetworzonego produktem przywiezionym („produktem zamiennym”).

2. Organy celne, na wniosek, zezwalają na zastosowanie systemu standardowej wymiany, jeżeli proces przetwarzania polega na naprawie wadliwych towarów

unijnych niepodlegających środkom ustanowionym w ramach wspólnej polityki rolnej lub specjalnym ustaleniom, które mają zastosowanie do niektórych towarów powstałych w wyniku przetworzenia produktów rolnych.

3. Produkty zamienne muszą mieć ten sam ośmiocyfrowy kod Nomenklatury scalonej, taką samą jakość handlową i takie same parametry techniczne jak towary wadliwe, w przypadku gdyby te ostatnie zostały poddane naprawie.

4. Jeżeli towary wadliwe były używane przed wywozem, to produkty zamienne również muszą być produktami używanymi.

   Organy celne odstępują jednak od stosowania wymogu określonego w akapicie pierwszym, w przypadku gdy produkt zamienny został wydany nieodpłatnie ze względu na gwarancyjne zobowiązania umowne lub ustawowe lub ze względu na istnienie wady materiałowej lub fabrycznej.

5. Przepisy, które miałyby zastosowanie do produktów przetworzonych, stosuje się również do produktów zamiennych.

Artykuł 144

Uprzedni przywóz produktów zamiennych

1. Organy celne zezwalają, na warunkach przez nie określonych, na wniosek osoby zainteresowanej, aby produkty zamienne zostały przywiezione zanim zostaną wywiezione towary wadliwe.

   Taki uprzedni przywóz produktu zamiennego wymaga złożenia zabezpieczenia pokrywającego kwotę należności celnych przywozowych, która miałaby zostać zapłacona, gdyby towary wadliwe nie zostały wywiezione zgodnie z ust. 2.

2. Towary wadliwe muszą zostać wywiezione w terminie dwóch miesięcy od dnia przyjęcia przez organy celne zgłoszenia do dopuszczenia do obrotu produktów zamiennych.

3. W wyjątkowych okolicznościach, jeżeli towary wadliwe nie mogą zostać wywiezione w terminie, o którym mowa w ust. 2, organy celne na uzasadniony wniosek posiadacza pozwolenia mogą w rozsądnym zakresie przedłużyć ten termin.

Tytuł IX
KLASYFIKACJA TARYFOWA, POCHODZENIE I WARTOŚĆ TOWARÓW

Rozdział 1
Wspólna taryfa celna i klasyfikacja taryfowa towarów

Artykuł 145

Wspólna taryfa celna i nadzór celny

1. Podstawą należnych należności celnych przywozowych i wywozowych jest wspólna taryfa celna.

Inne środki, ustanowione w przepisach unijnych regulujących określone dziedziny handlu towarami, stosowane są w odpowiednich przypadkach zgodnie z klasyfikacją taryfową danych towarów.

2. Wspólna taryfa celna obejmuje:

a) Nomenklaturę scaloną towarów, określoną w rozporządzeniu (EWG) nr 2658/87;

b) każdą inną nomenklaturę, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze scalonej lub która dodaje do niej dalsze podpodziały i która została ustanowiona w przepisach unijnych regulujących określone dziedziny do celów stosowania środków taryfowych związanych z handlem towarami;

c) konwencyjne lub autonomiczne stawki celne, stosowane w odniesieniu do towarów objętych Nomenklaturą scaloną;

d) preferencyjne środki taryfowe określone w umowach zawartych przez Unię z niektórymi państwami trzecimi lub z grupami państw trzecich;

e) preferencyjne środki taryfowe przyjęte jednostronnie przez Unię w odniesieniu do niektórych państw trzecich lub grup państw trzecich;

f) autonomiczne środki przewidujące obniżenie należności celnych lub zwolnienie z należności celnych za niektóre towary;

g) uprzywilejowane traktowanie taryfowe w zakresie środków, o których mowa w lit. c)–f) lub h), z którego mogą korzystać niektóre towary ze względu na ich rodzaj lub końcowe przeznaczenie;

h) inne środki przewidziane w przepisach Unii dotyczących rolnictwa, handlu lub innych dziedzin, które to środki oparte są na klasyfikacji taryfowej towarów, w szczególności tymczasowe lub ostateczne cło antydumpingowe, cło wyrównawcze lub środek ochronny.

3. Jeżeli określone towary spełniają warunki przewidziane w środkach określonych w ust. 2 lit. d)–g), środki te można stosować zamiast środków określonych w lit. c). Środki takie można stosować z mocą wsteczną, pod warunkiem że dotrzymane są terminy i warunki przewidziane w odpowiednich środkach lub w niniejszym rozporządzeniu oraz że:

a) w przypadku środków określonych w lit. d) i e) przewiduje się takie stosowanie ich z mocą wsteczną:

b) w przypadku środków określonych w lit. d) państwo trzecie lub grupa państw trzecich również zezwala na takie stosowanie z mocą wsteczną.

4. Jeżeli stosowanie środków, o których mowa w ust. 2 lit. d)–g), lub zwolnienie ze środków, o których mowa w ust. 2 lit. h), jest ograniczone do określonej ilości przywożonych lub wywożonych towarów, stosowanie tych środków lub zwolnienie z nich w przypadku kontyngentów taryfowych lub innych kontyngentów ustaje w chwili, gdy określona ilość przywożonych lub wywożonych towarów zostanie osiągnięta.

W przypadku plafonów taryfowych stosowanie tych środków ustaje na mocy aktu prawnego Unii.

5. Organy celne odmawiają zastosowania uproszczonej taryfy w odniesieniu do sprzedaży na odległość, jeżeli na podstawie odpowiednich i obiektywnych danych

stwierdzą, że sprzedawane na odległość towary przywożone z państw trzecich były przeznaczone dla osób innych niż osoby, o których mowa w art. 14 ust. 2 lit. a) dyrektywy VAT.

6. Komisja może poddać dopuszczenie do obrotu, wywóz i objęcie towarów określonymi procedurami specjalnymi nadzorowi celnemu do celów, o których mowa w art. 31 ust. 4.

7. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych środki dotyczące jednolitego zarządzania kontyngentami taryfowymi i innymi kontyngentami oraz plafonami taryfowymi i innymi plafonami, o których mowa w ust. 4, oraz środki dotyczące zarządzania nadzorem celnym, o którym mowa w ust. 6. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 146

Klasyfikacja taryfowa towarów

1. Klasyfikacja taryfowa towarów do celów stosowania wspólnej taryfy celnej polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w Nomenklaturze scalonej, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.

2. Klasyfikacja taryfowa towarów do celów stosowania środków pozataryfowych polega na określeniu jednej podpozycji lub dalszych podpodziałów w Nomenklaturze scalonej lub innej nomenklaturze ustanowionej przepisami unijnymi, która jest całkowicie lub częściowo oparta na Nomenklaturze scalonej, lub która dodaje do niej dalsze podpodziały, do których towary te mają zostać zaklasyfikowane.

3. Podpozycja lub dalszy podpodział, określone zgodnie z przepisami ust. 1 i 2, wykorzystywane są do celów stosowania środków związanych z tą podpozycją.

4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych określić klasyfikację taryfową towarów zgodnie z ust. 1 i 2.
Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

W szczególnie uzasadnionych pilnych przypadkach, na potrzeby szybkiego zapewnienia właściwego i jednolitego stosowania Nomenklatury scalonej, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 262 ust. 5.

Rozdział 2
Pochodzenie towarów

Artykuł 147

Niepreferencyjne pochodzenie towarów

Reguły określania niepreferencyjnego pochodzenia towarów przewidziane w art. 148 i 149 wykorzystuje się do celów stosowania:

a) wspólnej taryfy celnej z wyjątkiem środków, o których mowa w art. 145 ust. 2 lit. d) i e);

b) środków pozataryfowych ustanowionych w przepisach unijnych regulujących określone dziedziny handlu towarami; oraz

c) innych środków unijnych odnoszących się do pochodzenia towarów.

Artykuł 148

Nabywanie pochodzenia

1. Towar całkowicie uzyskany w danym kraju lub na danym terytorium uznawany jest za pochodzący z tego kraju lub terytorium.

2. Towar, w produkcję którego zaangażowane są więcej niż jeden kraj lub więcej niż jedno terytorium, uznaje się za pochodzący z kraju lub terytorium, w którym towar ten został poddany ostatniemu istotnemu, ekonomicznie uzasadnionemu przetwarzaniu lub obróbce, w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu, co spowodowało wytworzenie nowego produktu lub stanowiło istotny etap wytwarzania.

3. Komisja jest uprawniona, zgodnie z art. 261, do przyjmowania aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, określających reguły, na mocy których towary – w odniesieniu do których niezbędne jest określenie niepreferencyjnego pochodzenia do celów stosowania środków unijnych, o których mowa w art. 147– uznaje się za całkowicie uzyskane w danym kraju lub na danym terytorium lub poddane ostatniemu, istotnemu ekonomicznie uzasadnionemu przetworzeniu lub obróbce, w przedsiębiorstwie przystosowanym do tego celu, co spowodowało wytworzenie nowego produktu lub stanowiło istotny etap wytwarzania w danym kraju lub na danym terytorium, zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 149

Dowód niepreferencyjnego pochodzenia towarów

1. Jeżeli importer wskazał pochodzenie towarów zgodnie z przepisami prawa celnego, organy celne mogą zażądać dowodu pochodzenia towarów.

2. Niezależnie od przedstawienia dowodu pochodzenia zgodnie z przepisami prawa celnego lub innymi przepisami Unii regulującymi określone dziedziny, w przypadku uzasadnionych wątpliwości organy celne mogą zażądać dodatkowego dowodu w celu upewnienia się, że wskazane pochodzenie jest zgodne z regułami określonymi w stosownych przepisach Unii.

3. Jeżeli takie są wymogi handlu towarami, dokument potwierdzający pochodzenie może być wystawiony w Unii na podstawie reguł pochodzenia obowiązujących w kraju przeznaczenia lub na terytorium przeznaczenia lub zgodnie z inną metodą określającą kraj, w którym towary zostały całkowicie uzyskane lub zostały poddane ostatniemu istotnemu przetworzeniu.

4. Jeżeli importer zdecydował się na stosowanie uproszczonego traktowania taryfowego sprzedaży na odległość, o którym mowa w art. 156 ust. 2, organy celne nie wymagają od importera udowodnienia pochodzenia towarów.

5. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące przedstawiania oraz weryfikacji dowodu pochodzenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 150

Preferencyjne pochodzenie towarów

1. Aby skorzystać ze środków, o których mowa w art. 145 ust. 2 lit. d) i e), lub z preferencyjnych środków pozataryfowych, towary muszą spełniać reguły preferencyjnego pochodzenia określone w ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych określonych w umowach zawartych przez Unię z niektórymi państwami trzecimi lub z grupami takich państw reguły preferencyjnego pochodzenia określone są w tych umowach.

3. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych przyjętych jednostronnie przez Unię w odniesieniu do niektórych państw trzecich lub do grup takich państw, innych niż określone w ust. 5, Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 261, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze ustanowienia reguł preferencyjnego pochodzenia. Reguły te opierają się albo na kryterium, że towary zostały całkowicie uzyskane, albo na kryterium, że towary powstały w rezultacie wystarczającego przetworzenia lub obróbki.

4. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych mających zastosowanie w handlu między obszarem celnym Unii a Ceutą i Melillą, określonych w protokole nr 2 do aktu przystąpienia z 1985 r., reguły preferencyjnego pochodzenia przyjmuje się zgodnie z art. 9 tego protokołu.

5. W przypadku towarów korzystających ze środków preferencyjnych wprowadzonych na mocy uzgodnień preferencyjnych przyjętych wobec krajów i terytoriów zamorskich stowarzyszonych z Unią reguły preferencyjnego pochodzenia przyjmuje się zgodnie z art. 203 TFUE.

6. Z własnej inicjatywy lub na wniosek korzystającego kraju lub terytorium Komisja może – w przypadku niektórych towarów – przyznać temu krajowi lub terytorium tymczasowe odstępstwo od reguł preferencyjnego pochodzenia, o których mowa w ust. 3.

   Tymczasowe odstępstwo musi być uzasadnione jedną z następujących przyczyn:

   a) czynniki wewnętrzne lub zewnętrzne tymczasowo uniemożliwiają korzystającemu krajowi lub terytorium spełnienie reguł preferencyjnego pochodzenia;

   b) korzystający kraj lub korzystające terytorium potrzebuje czasu, by przygotować się do dostosowania się do tych reguł.

7. Wniosek o odstępstwo składany jest Komisji przez zainteresowany kraj korzystający lub zainteresowane terytorium korzystające. Podaje się w nim określone w akapicie drugim uzasadnienie konieczności przyznania odstępstwa, a także dołącza odpowiednie dokumenty.

8. Tymczasowe odstępstwo jest ograniczone do czasu trwania skutków czynników wewnętrznych lub zewnętrznych, które były przyczyną jego przyznania, lub do okresu, jakiego korzystający kraj lub korzystające terytorium potrzebuje do dostosowania się do tych reguł.

9. W przypadku przyznania odstępstwa, zainteresowany korzystający kraj lub zainteresowane korzystające terytorium przestrzega wszelkich wymogów dotyczących informacji, które mają być dostarczane Komisji, w odniesieniu do korzystania z odstępstwa i zarządzania ilościami objętymi odstępstwem.

10. Jeżeli importer zdecydował się na stosowanie uproszczonego traktowania taryfowego sprzedaży na odległość, nie może on skorzystać ze środków, o których mowa w art. 145 ust. 2 lit. d) i e), ani z preferencyjnych środków pozataryfowych.

11. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych:

a) przepisy proceduralne dotyczące preferencyjnego pochodzenia towarów na potrzeby środków, o których mowa w ust. 1;

b) środek przyznający korzystającemu krajowi lub korzystającemu terytorium tymczasowe odstępstwo, o którym mowa w ust. 6.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 151

Ustalanie pochodzenia określonych towarów

Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjmować środki w celu ustalania pochodzenia określonych towarów zgodnie z regułami pochodzenia mającymi zastosowanie do tych towarów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

W przypadku szczególnie pilnej potrzeby związanej z przyjęciem takich środków, odpowiednio uzasadnionej potrzebą szybkiego zapewnienia właściwego i jednolitego stosowania reguł pochodzenia, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 262 ust. 5.

Rozdział 3
Wartość celna towarów

Artykuł 152

Zakres stosowania

Do celów stosowania wspólnej taryfy celnej oraz środków pozataryfowych, ustanowionych w przepisach unijnych regulujących określone dziedziny handlu towarami, wartość celna towarów określana jest zgodnie z przepisami art. 153 i 157.

Artykuł 153

Metoda ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej

1. Zasadniczą podstawą wartości celnej towarów jest wartość transakcyjna, tj. cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Unii, skorygowana zgodnie z art. 154 i 155.

2. Cena faktycznie zapłacona lub należna to całkowita płatność, która została lub ma zostać dokonana przez kupującego sprzedającemu lub przez kupującego stronie trzeciej na korzyść sprzedającego za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności, które zostały lub mają zostać dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów.

3. Wartość transakcyjna stosowana jest pod warunkiem spełnienia wszystkich następujących warunków:

a) dysponowanie towarami lub użytkowanie towarów przez kupującego nie podlega ograniczeniom innym niż:

(i) ograniczenia nakładane lub wymagane przez prawo lub przez organy publiczne w Unii;

(ii) ograniczenia dotyczące obszaru geograficznego, na którym towary mogą zostać odsprzedane;

(iii) ograniczenia, które nie mają istotnego wpływu na wartość celną towarów;

b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość nie może być ustalona w odniesieniu do towarów, dla których ustalana jest wartość celna;

c) żadna część dochodu z ewentualnej późniejszej odsprzedaży towarów, dysponowania nimi lub ich użytkowania przez kupującego nie przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu, chyba że może zostać dokonana odpowiednia korekta;

d) kupujący i sprzedający nie są ze sobą powiązani lub powiązanie między nimi nie miało wpływu na cenę.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące ustalania wartości celnej zgodnie z ust. 1 i 2, w tym dotyczące korygowania ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, oraz przepisy proceduralne dotyczące stosowania warunków, o których mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 154

Elementy wartości transakcyjnej

1. Przy ustalaniu wartości celnej zgodnie z art. 153 do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary dodaje się:

a) następujące koszty w wysokości, w jakiej są ponoszone przez kupującego, lecz nie ujęte w cenie faktycznie zapłaconej lub należnej za towary:

(i) prowizje i koszty pośrednictwa, z wyjątkiem prowizji od zakupu;

(ii) koszt pojemników, jeżeli na potrzeby celne są one traktowane jako stanowiące całość z danymi towarami; oraz

(iii) koszt pakowania obejmujący zarówno robociznę, jak i materiały;

b) określoną w odpowiedniej proporcji wartość wymienionych poniżej towarów i usług, dostarczonych bezpośrednio lub pośrednio przez kupującego, bezpłatnie lub po obniżonej cenie, do użytku związanego z produkcją i sprzedażą przywożonych towarów w celu wywozu, w zakresie, w jakim taka wartość nie jest wliczona w cenę faktycznie zapłaconą lub należną:

(i) materiały, komponenty, części i podobne elementy, które stanowią część składową lub przynależność przywożonych towarów;

(ii) narzędzia, matryce, formy i podobne elementy użyte przy produkcji przywożonych towarów;

(iii) materiały zużyte przy produkcji przywożonych towarów; oraz

(iv) prace inżynieryjne, badawcze, artystyczne i projektowe oraz plany i szkice, wykonywane poza Unią i niezbędne do produkcji przywożonych towarów;

c) dotyczące wycenianych towarów honoraria, tantiemy autorskie i opłaty licencyjne, które kupujący musi opłacić bezpośrednio lub pośrednio, jako warunek sprzedaży wycenianych towarów, w zakresie w jakim takie honoraria, tantiemy autorskie i opłaty licencyjne nie są wliczone w cenę faktycznie zapłaconą lub należną;

d) wartość jakiejkolwiek części dochodu z dalszej odsprzedaży przywożonych towarów, dysponowania nimi lub ich użytkowania, która przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu; oraz

e) następujące koszty, aż do miejsca wprowadzenia towarów na obszar celny Unii:

(i) koszty transportu i ubezpieczenia przywożonych towarów; oraz

(ii) opłaty załadunkowe i manipulacyjne związane z transportem przywożonych towarów.

2. Doliczeń do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej na podstawie ust. 1 dokonuje się tylko w oparciu o obiektywne i wymierne dane.

3. Przy ustalaniu wartości celnej nie dokonuje się doliczeń do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, z wyjątkiem doliczeń przewidzianych w niniejszym artykule.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące ustalania wartości celnej zgodnie z niniejszym artykułem, w tym dotyczące korygowania ceny faktycznie zapłaconej lub należnej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 155

Elementy niewliczane do wartości celnej

1. Przy ustalaniu wartości celnej zgodnie z art. 153 nie są wliczane:

a) koszty transportu przywożonych towarów po ich wprowadzeniu na obszar celny Unii;

b) koszty związane z pracami budowlanymi, instalacyjnymi, montażowymi, obsługą lub pomocą techniczną, wykonywanymi po wprowadzeniu na obszar celny Unii przywożonych towarów, takich, jak: zakłady przemysłowe, maszyny lub wyposażenie;

c) odsetki wynikające z umowy o finansowaniu zawartej przez kupującego i odnoszącej się do zakupu przywożonych towarów, niezależnie od tego, czy finansowanie zapewnione jest przez sprzedającego czy też przez inną osobę, jeżeli umowa o finansowaniu została zawarta w formie pisemnej, a w razie konieczności kupujący jest w stanie udowodnić, że spełnione zostały następujące warunki:

(i) takie towary zostały rzeczywiście sprzedane po cenie zadeklarowanej jako faktycznie zapłacona lub należna;

(ii) żądane oprocentowanie nie przekracza normalnie stosowanego oprocentowania dla tego typu transakcji dokonywanych w danym kraju w czasie, w którym zapewniono finansowanie;

d) opłaty za prawo do kopiowania przywiezionych towarów w Unii; prowizje od zakupu;

e) należności celne przywozowe lub inne opłaty należne w Unii z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów;

f) niezależnie od art. 154 ust. 1 lit. c) płatności za prawo do dystrybucji lub odsprzedaży przywożonych towarów dokonane przez kupującego, jeżeli takie płatności nie stanowią warunku sprzedaży towarów w celu wywozu do Unii.

2. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące ustalania wartości celnej zgodnie z niniejszym artykułem, w tym dotyczące korygowania ceny faktycznie zapłaconej lub należnej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 156

Uproszczenia

1. Organy celne, na wniosek, mogą zezwolić, aby następujące kwoty były określane na podstawie szczególnych kryteriów, jeżeli nie można ich obliczyć w dniu przyjęcia zgłoszenia celnego:

a) kwoty, które należy wliczyć do wartości celnej zgodnie z art. 153 ust. 2; oraz

b) kwoty, o których mowa w art. 154 i 155.

2. Jeżeli importer zdecydował się na stosowanie uproszczonego traktowania taryfowego sprzedaży na odległość, art. 155 ust. 1 lit. a) nie ma zastosowania i do wartości celnej wlicza się zarówno koszty transportu przywiezionych towarów aż do miejsca wprowadzenia ich na obszar celny Unii, jak i koszty transportu po ich wprowadzeniu na to terytorium.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków udzielania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 157

Zastępcze metody ustalania wartości celnej

1. Jeżeli wartość celna towarów nie może zostać ustalona na podstawie art. 153, ustala się ją, stosując kolejno procedury z ust. 2 lit. a)–d) aż do pierwszej litery, na podstawie której możliwe będzie ustalenie wartości celnej towarów.

Na wniosek importera, eksportera lub, w stosownych przypadkach, zgłaszającego kolejność stosowania ust. 2 lit. c) i d) zostaje zmieniona.

2. Zgodnie z ust. 1 wartością celną jest:

a) wartość transakcyjna identycznych towarów sprzedawanych w celu wywozu na obszar celny Unii i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;

b) wartość transakcyjna podobnych towarów sprzedawanych w celu wywozu na obszar celny Unii i wywożonych w tym samym lub w zbliżonym czasie, co towary, dla których ustalana jest wartość celna;

c) wartość oparta na cenie jednostkowej, po jakiej towary przywożone lub towary identyczne lub podobne sprzedawane są na obszarze celnym Unii w największych zbiorczych ilościach osobom niepowiązanym ze sprzedającymi; lub

d) wartość kalkulowana, która jest sumą:

(i) kosztów lub wartości materiałów i wytworzenia lub innych procesów zastosowanych przy produkcji przywożonych towarów;

(ii) kwoty zysku i kosztów ogólnych równych kwocie zwyczajowo wliczanej w cenę sprzedaży towarów tego samego gatunku lub rodzaju jak te, dla których ustalana jest wartość celna, wytworzonych przez producentów z kraju wywozu na eksport do Unii;

(iii) kosztów lub wartości elementów, o których mowa w art. 154 ust. 1 lit. e).

3. Jeżeli wartość celna nie może zostać ustalona na podstawie ust. 1, ustala się ją na podstawie danych dostępnych na obszarze celnym Unii z zastosowaniem odpowiednich środków zgodnych ze wszystkimi następującymi zasadami i przepisami ogólnymi:

a) porozumienia w sprawie stosowania art. VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu;

b) artykułu VII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu;

c) niniejszym rozdziałem.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące ustalania wartości celnej, o której mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 158

Ustalanie wartości towarów w szczególnych przypadkach

Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjmować środki ustanawiające odpowiednią metodę ustalania wartości celnej lub kryteria, jakie należy zastosować w celu ustalenia wartości celnej towarów w szczególnych przypadkach. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

W przypadku szczególnie pilnej potrzeby związanej z przyjęciem takich środków, odpowiednio uzasadnionej potrzebą szybkiego zapewnienia właściwego i jednolitego stosowania przepisów dotyczących ustalania wartości celnej towarów, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 262 ust. 5.

Tytuł X
DŁUG CELNY I ZABEZPIECZENIA

Rozdział 1
Powstanie długu celnego

SEKCJA 1
DŁUG CELNY W PRZYWOZIE

Artykuł 159

Dopuszczenie do obrotu i odprawa czasowa

1. Importer uiszcza dług celny w chwili zwolnienia towarów do procedury dopuszczenia do obrotu, procedury końcowego przeznaczenia lub procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Dłużnikiem jest importer. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikami są zarówno importer, jak i osoba, na rzecz której działa importer, i odpowiadają oni solidarnie za dług celny.

   Jeżeli informacje dostarczone lub udostępnione na potrzeby procedur, o których mowa w ust. 1, powodują, że nie zostają pobrane w całości lub części należności celne przywozowe, osoba, która dostarczyła te informacje i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że informacje te są nieprawdziwe, jest również dłużnikiem.

3. W przypadku gdy tytuł XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy 2006/112/WE ma zastosowanie do sprzedaży na odległość towarów, które mają zostać przywiezione do odbiorcy z państw lub terytoriów trzecich na obszar celny Unii, uznany importer uiszcza dług celny, jeżeli zaakceptowano płatność za sprzedaż na odległość, i ten uznany importer jest dłużnikiem.

Artykuł 160

Przepisy szczególne dotyczące towarów niepochodzących

1. Eksporter uiszcza dług celny w chwili zwolnienia produktów do wywozu, w przypadku gdy:

   a) w uzgodnieniu preferencyjnym między Unią a niektórymi państwami trzecimi lub grupami takich państw przewidziano, że preferencyjne traktowanie taryfowe produktów pochodzących z Unii wymaga, aby za towary niepochodzące wykorzystywane do ich wytworzenia uiszczone zostały należności celne przywozowe; oraz

   b) w odniesieniu do tych produktów wystawiono lub sporządzono dowód pochodzenia.

2. Eksporter oblicza kwotę należności celnych przywozowych odpowiadającą długowi w taki sposób, jakby towary niepochodzące wykorzystane do wytworzenia wywożonych produktów dopuszczono do obrotu tego samego dnia.

3. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikami są zarówno eksporter, jak i osoba, na rzecz której działa eksporter, i odpowiadają oni solidarnie za dług celny.

Artykuł 161

Dług celny powstały w wyniku niewypełnienia warunków lub obowiązków

1. Jeżeli towary podlegają należnościom celnym przywozowym, dług celny w przywozie powstaje w przypadku niewypełnienia:

   a) jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego, dotyczących wprowadzania towarów nieunijnych na obszar celny Unii, usunięcia spod dozoru celnego, przemieszczania, przetwarzania, składowania, czasowego składowania, odprawy czasowej tych towarów lub dysponowania nimi na tym obszarze;

   b) jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących końcowego przeznaczenia towarów na obszarze celnym Unii;

   c) jednego z warunków wymaganych do objęcia towarów nieunijnych procedurą celną lub przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów.

2. Dług celny powstaje z chwilą, gdy:

   a) nie zostaje wypełniony lub przestaje być wypełniany obowiązek, którego niewypełnienie powoduje powstanie długu celnego;

   b) towary zostają objęte procedurą celną, a następnie zostaje stwierdzone, że warunek wymagany do objęcia towarów tą procedurą lub przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów nie został faktycznie spełniony.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), dłużnikiem jest:

   a) każda osoba zobowiązana do wypełnienia danych obowiązków;

   b) każda osoba, która wiedziała lub powinna była wiedzieć o niewypełnieniu obowiązku wynikającego z przepisów prawa celnego, a która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia obowiązku lub uczestniczyła w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku;

   c) każda osoba, która nabyła lub posiadała towary i która w chwili ich nabycia lub wejścia w ich posiadanie wiedziała lub powinna była wiedzieć, że obowiązek wynikający z przepisów prawa celnego nie został wypełniony.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c), dłużnikiem jest osoba zobowiązana do wypełnienia warunków wymaganych do objęcia towarów procedurą celną lub do przyznania zwolnienia z cła lub obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na końcowe przeznaczenie towarów.

   Jeżeli organom celnym zostają dostarczone informacje wymagane na mocy przepisów prawa celnego, dotyczące warunków obejmowania towarów tą procedurą celną, i w wyniku przekazania takich informacji nie zostają pobrane w całości lub części należności celne przywozowe, dłużnikiem jest również osoba, która dostarczyła informacje i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że informacje te są nieprawdziwe.

Artykuł 162

Odliczenie uiszczonej kwoty należności celnych przywozowych

1. Jeżeli dług celny powstaje, zgodnie z art. 161 ust. 1, w odniesieniu do towarów dopuszczonych do obrotu z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, kwota należności celnych przywozowych uiszczona przy dopuszczeniu do obrotu jest odliczana od kwoty należności celnych przywozowych odpowiadającej długowi celnemu.

   Akapit pierwszy stosuje się w przypadku długu celnego powstałego w odniesieniu do odpadów i pozostałości powstałych przy zniszczeniu takich towarów.

2. Jeżeli dług celny powstaje, zgodnie z art. 159 ust. 1 lub art. 161 ust. 1, w odniesieniu do towarów objętych procedurą odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych, kwota należności celnych przywozowych uiszczona przy częściowym zwolnieniu jest odliczana od kwoty należności celnych przywozowych odpowiadającej długowi celnemu.

SEKCJA 2
DŁUG CELNY W WYWOZIE

Artykuł 163

Wywóz i uszlachetnianie bierne

1. Eksporter uiszcza dług celny w chwili zwolnienia towarów podlegających należnościom celnym wywozowym w wyniku objęcia procedurą wywozu lub procedurą uszlachetniania biernego.

2. Dłużnikiem jest eksporter. W przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikami są zarówno eksporter, jak i osoba, na rzecz której działa eksporter, i odpowiadają oni solidarnie za dług celny.

3. Jeżeli informacje dostarczone na potrzeby objęcia towarów procedurą wywozu prowadzą do tego, że nie zostają pobrane w całości lub części należności celne wywozowe, osoba, która dostarczyła informacje i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że informacje te są nieprawdziwe, jest również dłużnikiem.

Artykuł 164

Dług celny powstały w wyniku niewypełnienia warunków lub obowiązków

1. Jeżeli towary podlegają należnościom celnym wywozowym, dług celny w wywozie powstaje w wyniku:

   a) niewypełnienia jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego, dotyczących wyprowadzenia towarów;

   b) niewypełnienia warunków wymaganych do wyprowadzenia towaru poza obszar celny Unii z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.

2. Dług celny powstaje z chwilą, gdy:

   a) towary zostaną faktycznie wyprowadzone poza obszar celny Unii bez dostarczenia organom celnym informacji dotyczących takiego wywozu;

   b) towary zostały użyte w inny sposób niż zezwolono przy ich wyprowadzeniu poza obszar celny Unii z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych,

c) jeżeli organy celne nie są w stanie określić chwili, o której mowa w lit. b) — gdy upłynie termin przewidziany na dostarczenie dowodu, że wypełnione zostały warunki uprawniające do zastosowania takiego zwolnienia w odniesieniu do tych towarów.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), dłużnikiem jest:

a) każda osoba zobowiązana do wypełnienia danego obowiązku;

b) każda osoba, która wiedziała lub powinna była wiedzieć o niewypełnieniu danego obowiązku, a która działała na rzecz osoby zobowiązanej do wypełnienia danego obowiązku;

c) każda osoba uczestnicząca w działaniu, które doprowadziło do niewypełnienia obowiązku i która wiedziała lub powinna była wiedzieć, że nie dostarczono wymaganych informacji lub, w stosownych przypadkach, nie złożono zgłoszenia celnego, mimo że należało to zrobić.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b), dłużnikiem jest osoba zobowiązana do spełnienia warunków wymaganych do wyprowadzenia towarów poza obszar celny Unii z całkowitym lub częściowym zwolnieniem z należności celnych wywozowych.

SEKCJA 3
PRZEPISY WSPÓLNE DLA DŁUGU CELNEGO POWSTAŁEGO W PRZYWOZIE I W WYWOZIE

Artykuł 165

Dług celny w przypadku zakazów i ograniczeń

1. Dług celny w przywozie lub w wywozie powstaje także wtedy, gdy odnosi się do towarów będących przedmiotem innych przepisów stosowanych przez organy celne i dotyczących jakiegokolwiek rodzaju przywozu lub wywozu.

2. Nie dochodzi jednak do powstania długu celnego w żadnym z następujących przypadków:

a) nielegalnego wprowadzenia na obszar celny Unii fałszywych środków płatniczych;

b) wprowadzenia na obszar celny Unii środków odurzających i substancji psychotropowych, które nie jest ściśle nadzorowane przez właściwe organy ze względu na ich przeznaczenie do celów leczniczych i naukowych.

3. Do celów sankcji mających zastosowanie do naruszeń prawa celnego dług celny uważa się jednak za powstały, jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia lub na mocy prawa państwa członkowskiego należności celne przywozowe lub wywozowe lub istnienie długu celnego stanowią podstawę do określenia sankcji.

Artykuł 166

Kilku dłużników

Jeżeli do zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej temu samemu długowi celnemu zobowiązanych jest kilku dłużników, odpowiadają oni solidarnie za zapłatę tej kwoty.

Artykuł 167

Ogólne zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

1. Kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych ustala się na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości, rodzaju i pochodzenia towarów. Zasadami obliczania należności są zasady mające zastosowanie do danych towarów w chwili powstania w stosunku do nich długu celnego.

2. Jeżeli nie można dokładnie określić chwili powstania długu celnego, za chwilę powstania długu celnego uważa się chwilę, w której organy celne stwierdzą, że towary znajdują się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

   Jeżeli jednak informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają na ustalenie, że dług celny powstał przed stwierdzeniem jego istnienia przez te organy, uznaje się, że dług celny powstał w najwcześniejszej chwili, w której można stwierdzić tę sytuację.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia zasad, o których mowa w niniejszym artykule, dotyczących obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych mających zastosowanie do towarów, w odniesieniu do których powstał dług celny w kontekście procedury specjalnej.

Artykuł 168

Szczególne zasady obliczania kwoty należności celnych przywozowych

1. Jeżeli w odniesieniu do towarów objętych procedurą celną lub czasowym składowaniem zostały poniesione koszty związane ze składowaniem lub zwyczajowymi czynnościami wykonywanymi na obszarze celnym Unii, kosztów tych lub zwiększenia wartości nie uwzględnia się przy obliczaniu kwoty należności celnych przywozowych, pod warunkiem że importer lub eksporter lub, w stosownych przypadkach, zgłaszający przedstawi należyte potwierdzenie tych kosztów.

   Przy obliczaniu kwoty należności celnych przywozowych uwzględnia się jednak wartość celną, ilość, rodzaj oraz pochodzenie wykorzystanych w tych operacjach towarów nieunijnych.

2. Jeżeli klasyfikacja taryfowa towarów objętych procedurą celną zmieni się w rezultacie zwyczajowych czynności na obszarze celnym Unii, na wniosek importera lub, w stosownych przypadkach, zgłaszającego stosuje się pierwotną klasyfikację taryfową towarów objętych tą procedurą.

3. Jeżeli dług celny powstaje w odniesieniu do produktów przetworzonych powstałych w wyniku procedury uszlachetniania czynnego, na wniosek importera kwotę należności celnych przywozowych odpowiadającą takiemu długowi ustala się na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości, rodzaju i pochodzenia towarów objętych procedurą uszlachetniania czynnego.

4. Jeżeli produkty przetworzone powstały w ramach kolejnych procedur uszlachetniania czynnego, importer może jedynie zażądać ustalenia wysokości długu na podstawie klasyfikacji taryfowej, wartości celnej, ilości, rodzaju i pochodzenia towarów objętych pierwszą procedurą uszlachetniania czynnego.

5. W szczególnych przypadkach kwotę należności celnych przywozowych ustala się zgodnie z ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu bez wniosku importera, eksportera lub,

w stosownych przypadkach, zgłaszającego, aby uniknąć obejścia środków taryfowych, o których mowa w art. 145 ust. 2 lit. h).

6. Jeżeli dług celny powstaje w odniesieniu do produktów przetworzonych powstałych w ramach procedury uszlachetniania biernego lub produktów zamiennych, o których mowa w art. 143 ust. 1, kwotę należności celnych przywozowych oblicza się na podstawie kosztu procesu przetwarzania przeprowadzonego poza obszarem celnym Unii.

7. W przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 161 lub 164 niniejszego rozporządzenia, jeżeli uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa, zastosowanie mają również:

   a) uprzywilejowane traktowanie taryfowe towarów na podstawie przepisów prawa celnego; lub

   b) całkowite lub częściowe zwolnienie z należności celnych przywozowych lub wywozowych na podstawie art. 145 ust. 2 lit. d), e), f) i g) lub art. 90, 91, 92 i 93 lub art. 140, 141, 142, 143 i 144; lub

   c) zwolnienie na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1186/2009.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia zasad, o których mowa w niniejszym artykule, dotyczących obliczania kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych mających zastosowanie do towarów, w odniesieniu do których powstał dług celny w kontekście procedury specjalnej, oraz określenia szczególnych przypadków, o których mowa w ust. 5.

Artykuł 169

Miejsce powstania długu celnego

1. Dług celny powstaje w miejscu, w którym siedzibę ma importer lub eksporter.

   Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego w odniesieniu do importerów i eksporterów innych niż zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*) i uznani importerzy dług celny powstaje w miejscu, w którym zgodnie z art. 63 ust. 4 złożono zgłoszenie celne lub złożono by je, gdyby nie zmiana dotycząca metody dostarczania informacji, o których mowa w art. 63 ust. 2.

   We wszystkich pozostałych przypadkach dług celny powstaje w miejscu zaistnienia zdarzeń, z których dług ten wynika.

   Jeżeli nie można określić tego miejsca, dług celny powstaje w miejscu, w którym organy celne stwierdzą, że towary znajdują się w sytuacji powodującej powstanie długu celnego.

2. Jeżeli towary zostały objęte procedurą celną, która nie jest zamknięta lub czasowe składowanie nie zostało odpowiednio zakończone, a miejsca powstania długu celnego nie można określić zgodnie z ust. 1 akapit drugi lub trzeci w określonym terminie, dług celny powstaje albo w miejscu, w którym towary zostały objęte daną procedurą, albo w miejscu, gdzie zostały wprowadzone na obszar celny Unii w ramach tej procedury, albo w miejscu, w którym były czasowo składowane.

3. Jeżeli informacje, którymi dysponują organy celne, pozwalają im na stwierdzenie, że dług celny mógł powstać w kilku miejscach, uznaje się, że dług celny powstał w miejscu, w którym powstał on po raz pierwszy.

4. Jeżeli organ celny stwierdzi, że dług celny powstał zgodnie z art. 161 lub art. 164 w innym państwie członkowskim, a kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca temu długowi jest niższa niż 10 000 EUR, dług celny uważa się za powstały w państwie członkowskim, w którym stwierdzono jego powstanie.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia terminów, o których mowa w ust. 2.

Rozdział 2
Zabezpieczenie potencjalnego lub istniejącego długu celnego

Artykuł 170

Przepisy ogólne

1. Jeżeli nie postanowiono inaczej, niniejszy rozdział stosuje się do zabezpieczenia długów celnych już powstałych, ale których spłatę odroczono („istniejące długi celne"), i do zabezpieczenia wymaganego w przypadku prawdopodobieństwa powstania długu celnego („potencjalne długi celne").

2. Jeżeli organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia potencjalnego lub istniejącego długu celnego, zabezpieczenie to obejmuje kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych oraz inne opłaty należne w związku z przywozem lub wywozem towarów, jeżeli:

   a) zabezpieczenie jest wykorzystywane do objęcia towarów procedurą tranzytu unijnego; lub

   b) zabezpieczenie może zostać wykorzystane w więcej niż jednym państwie członkowskim.

   Zabezpieczenie, które organy celne przyjęły lub na które zezwoliły, jest ważne na całym obszarze celnym Unii do celów, w jakich zostało złożone.

3. Zabezpieczenie składa dłużnik lub osoba, która może stać się dłużnikiem, lub, jeżeli zezwalają na to organy celne, każda inna osoba.

4. Bez uszczerbku dla przepisów art. 178 organy celne wymagają złożenia tylko jednego zabezpieczenia w odniesieniu do danych towarów.

   Zabezpieczenie złożone w odniesieniu do określonych towarów ma zastosowanie do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych opłat w stosunku do tych towarów bez względu na to, czy informacje przekazane lub udostępnione na temat tych towarów są prawidłowe.

   Jeżeli zabezpieczenie nie zostało zwolnione, może ono zostać również wykorzystane w granicach zabezpieczonej kwoty do pokrycia kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych oraz innych opłat należnych w wyniku kontroli po zwolnieniu towarów.

5. Na wniosek osoby, o której mowa w ust. 3, organy celne mogą, zgodnie z art. 176 ust. 1 i 2, zezwolić na złożenie zabezpieczenia generalnego obejmującego kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu w odniesieniu do dwóch lub więcej operacji lub procedur celnych.

6. Organy celne monitorują zabezpieczenie.

7. Nie wymaga się złożenia zabezpieczenia:

a) od państw, regionalnych i lokalnych organów władzy oraz innych podmiotów prawa publicznego w odniesieniu do działalności, w której występują one jako organy publiczne;

b) w odniesieniu do towarów przewożonych po Renie i dopływach Renu oraz po Dunaju i dopływach Dunaju;

c) w odniesieniu do towarów przesyłanych stałymi instalacjami przesyłowymi;

d) w szczególnych przypadkach w odniesieniu do towarów objętych procedurą odprawy czasowej;

e) w odniesieniu do towarów przewożonych drogą morską lub powietrzną między portami morskimi Unii lub między portami lotniczymi Unii.

8. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia w przypadku gdy kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma być zabezpieczona, nie przekracza statystycznego progu wartości wynoszącego 1 000 EUR.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez określenie szczególnych przypadków, w których w odniesieniu do towarów objętych procedurą odprawy czasowej złożenie zabezpieczenia nie jest wymagane, jak określono w ust. 7 lit. d).

10. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące składania i monitorowania zabezpieczenia, o którym mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 171

Referencyjna kwota zabezpieczenia obowiązkowego

1. Jeżeli organy celne muszą wymagać złożenia zabezpieczenia i mogą ustalić dokładną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu oraz innym opłatom w chwili, gdy wymagane jest złożenie zabezpieczenia, zabezpieczenie obejmuje dokładnie tę kwotę.

Jeżeli ustalenie dokładnej kwoty nie jest możliwe, zabezpieczenie ustala się w maksymalnej — w ocenie organów celnych — już powstałej lub mogącej powstać kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych opłat.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 176, jeżeli składane jest zabezpieczenie generalne kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym oraz innych opłat, których kwota zmienia się z upływem czasu, wysokość takiego zabezpieczenia zostaje ustalona na poziomie pozwalającym na pokrycie w każdej chwili tej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długom celnym i innych opłat.

Artykuł 172

Referencyjna kwota zabezpieczenia zapobiegawczego

W przypadku gdy złożenie zabezpieczenia nie jest obowiązkowe, ale organy celne nie są pewne, czy kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadająca długowi celnemu oraz inne opłaty zostaną uiszczone w przewidzianym terminie, organy celne wymagają złożenia zabezpieczenia kwoty, która może nie przekroczyć poziomu, o którym mowa w art. 171.

Artykuł 173

Złożenie zabezpieczenia

1. Zabezpieczenie może zostać złożone w jednej z następujących form:

   a) w formie środka płatności uznanego przez organy celne, w euro lub w walucie państwa członkowskiego, w którym zabezpieczenie jest wymagane;

   b) w formie zobowiązania złożonego przez gwaranta;

   c) w innej formie zabezpieczenia, która daje równoważną pewność zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu i innych opłat.

2. Zabezpieczenie w formie depozytu w gotówce lub w formie innego środka płatności składa się zgodnie z przepisami obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym wymagane jest to zabezpieczenie.

   Organy celne nie wypłacają odsetek od zabezpieczenia złożonego w formie środka płatności uznawanego przez organy celne.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia formy zabezpieczenia, o której mowa w ust. 1 lit. c).

Artykuł 174

Wybór zabezpieczenia

Osoba, od której wymagane jest złożenie zabezpieczenia, może dokonać wyboru spośród form zabezpieczenia określonych w art. 173 ust. 1.

Organy celne mogą jednak odmówić przyjęcia wybranej formy zabezpieczenia, jeżeli jest ona niewłaściwa dla prawidłowego przebiegu danej procedury celnej.

Organy celne mogą zażądać, by wybrana forma zabezpieczenia była utrzymywana przez określony czas.

Artykuł 175

Gwarant

1. Gwarantem, o którym mowa w art. 173 ust. 1 lit. b), jest osoba trzecia zamieszkująca, zarejestrowana lub mająca siedzibę na obszarze celnym Unii. Gwarant jest zatwierdzany przez organy celne wymagające zabezpieczenia, chyba że gwarantem jest instytucja kredytowa, finansowa lub ubezpieczeniowa akredytowana w Unii zgodnie z obowiązującymi przepisami unijnymi.

2. Gwarant zobowiązuje się na piśmie do zapłacenia zabezpieczonej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych opłat.

3. Organy celne mogą odmówić uznania zaproponowanego gwaranta lub zaproponowanej formy zabezpieczenia, jeżeli nie wydaje się pewne, że gwarantują one w sposób pewny zapłatę w przewidzianym terminie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu oraz innych opłat.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia przepisów dotyczących form składania zabezpieczenia i przepisów, które będą miały zastosowanie do gwaranta, o którym mowa w niniejszym artykule.

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące cofnięcia i unieważnienia zobowiązania podjętego przez gwaranta, o którym mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 176

Zabezpieczenie generalne

1. Organy celne mogą udzielić pozwolenia, o którym mowa w art. 170 ust.5, wyłącznie osobom spełniającym następujące warunki:

   a) mają miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze celnym Unii;

   b) spełniają kryteria określone w art. 24 ust. 1 lit. a);

   c) regularnie korzystają z danych procedur celnych lub posiadają pozwolenie na prowadzenie magazynu czasowego składowania lub spełniają kryteria określone w art. 24 ust. 1 lit. d).

2. Organy celne mogą zezwolić przedsiębiorcy spełniającemu kryteria określone w art. 24 ust. 1 lit. b) i c) oraz zaufanym przedsiębiorcom (*trust and check*) na złożenie zabezpieczenia generalnego potencjalnych długów celnych oraz innych opłat w obniżonej wysokości lub zwolnić ich z obowiązku złożenia zabezpieczenia.

3. Organy celne mogą zezwolić upoważnionemu przedsiębiorcy na uproszczenia celne, a zaufanym przedsiębiorcom (*trust and check*) na złożenie zabezpieczenia generalnego istniejących długów celnych oraz innych opłat, na wniosek, w obniżonej wysokości.

4. Złożenie zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości, o którym mowa w ust. 3, jest równoważne ze złożeniem zabezpieczenia.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków udzielania pozwolenia na korzystanie z zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub uzyskiwania zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia, o których mowa w ust. 2.

6. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące ustalania kwoty zabezpieczenia, w tym w obniżonej wysokości, o której mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 177

Tymczasowe zakazy dotyczące korzystania z zabezpieczenia generalnego

1. W kontekście procedur specjalnych lub czasowego składowania Komisja może podjąć decyzję o tymczasowym zakazie stosowania:

   a) zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia, o których mowa w art. 176 ust. 2;

   b) zabezpieczenia generalnego, o którym mowa w art. 176, w odniesieniu do towarów uznanych za będące przedmiotem nadużyć na szeroką skalę.

2. Jeżeli ma zastosowanie ust. 1 lit. a) lub b), można zezwolić na stosowanie zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości lub zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia lub na stosowanie zabezpieczenia generalnego, o których mowa w art. 176, jeżeli zainteresowana osoba spełnia jeden z następujących warunków:

   a) może wykazać, że w odniesieniu do danych towarów nie powstał żaden dług celny w trakcie operacji, które osoba ta przeprowadziła w okresie dwóch lat poprzedzających decyzję, o której mowa w ust. 1;

   b) jeżeli w okresie dwóch lat poprzedzających wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1, powstał dług celny – może wykazać, że został on w pełni zapłacony przez dłużnika lub dłużników lub gwaranta w wyznaczonym terminie.

   Aby uzyskać pozwolenie na stosowanie tymczasowo zakazanego zabezpieczenia generalnego, dana osoba musi również spełniać kryteria określone w art. 24 ust. 1 lit. b) i c).

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące tymczasowych zakazów odnoszących się do stosowania zabezpieczeń generalnych, o których to zakazach mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

   W przypadku zaistnienia pilnej konieczności, odpowiednio uzasadnionej potrzebą szybkiego zapewnienia zwiększonej ochrony interesów finansowych Unii i jej państw członkowskich, Komisja przyjmuje w trybie natychmiastowym stosowne akty wykonawcze zgodnie z procedurą określoną w art. 262 ust. 5.

Artykuł 178

Zabezpieczenie dodatkowe lub nowe zabezpieczenie

Jeżeli organy celne stwierdzą, że złożone zabezpieczenie nie zapewnia w ogóle lub przestało już zapewniać w sposób pewny lub wystarczający zapłaty w przewidzianym terminie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, odpowiadającej długowi celnemu, i innych opłat, wymagają one od którejkolwiek z osób, o których mowa w art. 170 ust. 3, złożenia zabezpieczenia dodatkowego lub zastąpienia pierwotnego zabezpieczenia nowym zabezpieczeniem, zgodnie z wyborem tej osoby.

Artykuł 179

Zwolnienie zabezpieczenia

1. Organy celne zwalniają zabezpieczenie niezwłocznie, gdy wygaśnie dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych opłat lub też gdy nie mogą one już powstać.

2. Jeżeli dług celny lub zobowiązanie wynikające z innych opłat częściowo wygasły lub mogą powstać wyłącznie w odniesieniu do części zabezpieczonej kwoty, odpowiednia część zabezpieczenia zostaje zwolniona na wniosek osoby zainteresowanej, chyba że dana kwota tego nie uzasadnia.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia terminów na zwolnienie zabezpieczenia.

4. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące zwolnienia zabezpieczenia, o którym to zwolnieniu mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Rozdział 3
Pokrycie, zwrot i umorzenie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

SEKCJA 1
OKREŚLANIE KWOTY NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH LUB WYWOZOWYCH, POWIADAMIANIE O DŁUGU CELNYM ORAZ KSIĘGOWANIE

Artykuł 180

Określanie kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

1. Importer i eksporter obliczają należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych. W chwili zwolnienia towarów uznaje się, że organy celne akceptują należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych obliczoną przez importera i eksportera, bez uszczerbku dla kontroli po zwolnieniu towarów. Jeżeli osoba ta nie obliczy kwoty lub organy celne nie zgadzają się z kwotą obliczoną przez tę osobę, organy celne właściwe dla miejsca, w którym powstał dług celny, lub miejsca uznanego za miejsce powstania długu celnego, zgodnie z art. 169, ustalają należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych niezwłocznie po uzyskaniu przez nie niezbędnych informacji.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 do daty określonej w art. 265 ust. 3 w przypadku złożenia zgłoszenia celnego organy celne mogą zaakceptować należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych określoną w zgłoszeniu celnym, bez uszczerbku dla kontroli po zwolnieniu towarów. Jeżeli organy celne nie zgadzają się z tą kwotą, ustalają należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych niezwłocznie po uzyskaniu przez nie niezbędnych informacji.

3. Jeżeli kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych nie jest liczbą całkowitą, może zostać zaokrąglona.

   Jeżeli kwota, o której mowa w akapicie pierwszym, jest wyrażona w euro, zaokrąglenie nie może być większe niż zaokrąglenie w górę lub w dół do najbliższej liczby całkowitej.

   Importerzy i eksporterzy mający siedzibę w państwie członkowskim, którego walutą nie jest euro, mogą albo stosować odpowiednio przepisy akapitu drugiego, albo odstąpić od stosowania tego akapitu, pod warunkiem że zasady dotyczące

zaokrąglania nie mają skutków finansowych przewyższających skutki stosowania zasad określonych w akapicie drugim.

Artykuł 181

Powiadomienie o długu celnym

1. W chwili zwolnienia towarów uznaje się, że organy celne powiadomiły importera lub eksportera o długu celnym.

2. W przypadku gdy organy celne określiły należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych, powiadamiają o niej dłużnika w formie przewidzianej w miejscu, w którym dług celny powstał, lub w miejscu uznanym za miejsce powstania długu zgodnie z art. 169.

   Powiadomienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie jest dokonywane w następujących przypadkach:

   a) jeżeli do czasu ostatecznego ustalenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych nałożono tymczasowe cło antydumpingowe, tymczasowe cło wyrównawcze lub tymczasowy środek ochronny;

   b) jeżeli należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych przekracza kwotę określoną na podstawie decyzji wydanej zgodnie z art. 13;

   c) jeżeli pierwotna decyzja o niepowiadamianiu o długu celnym lub o powiadomieniu o nim ze wskazaniem kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych niższej niż należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych została wydana na podstawie przepisów ogólnych unieważnionych na podstawie późniejszego orzeczenia sądu;

   d) jeżeli organy celne na mocy przepisów prawa celnego są zwolnione z obowiązku powiadamiania o długu celnym.

3. Jeżeli organy celne muszą powiadomić o należnej kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych zgodnie z ust. 2, powiadamiają dłużnika o długu celnym, gdy są w stanie ustalić tę kwotę i wydać decyzję w tej sprawie.

   Jeżeli jednak powiadomienie o długu celnym mogłoby niekorzystnie wpłynąć na postępowanie przygotowawcze, organy celne mogą opóźnić takie powiadomienie do czasu, gdy przestanie ono niekorzystnie wpływać na postępowanie przygotowawcze.

4. Organy celne mogą zezwolić zaufanemu przedsiębiorcy (*trust and check*) na obliczenie długu celnego odpowiadającego sumie należności celnych przywozowych lub wywozowych odnoszącej się do wszystkich towarów zwolnionych przez tego przedsiębiorcę na rzecz organów celnych w okresie nieprzekraczającym 31 dni kalendarzowych i na powiadomienie o tym organów celnych z wyszczególnieniem kwot odnoszących się do poszczególnych przesyłek towarów. Jeżeli organy celne nie zgadzają się z obliczoną i zakomunikowaną kwotą, określają należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w przypadku gdy tytuł XII rozdział 6 sekcja 4 dyrektywy 2006/112/WE ma zastosowanie do sprzedaży na odległość towarów, które mają zostać przywiezione z państw trzecich do nabywcy na obszarze celnym Unii, organy celne mogą zezwolić uznanemu importerowi na obliczenie i powiadomienie o długu celnym odpowiadającym całkowitej kwocie należności celnych przywozowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na

rzecz tego uznanego importera do końca następnego miesiąca, z wyszczególnieniem kwot odnoszących się do poszczególnych przesyłek towarów. To powiadomienie może przyczynić się do sprostowania lub unieważnienia informacji przekazanych przez uznanego importera zgodnie z art. 59 ust. 2. Jeżeli organy celne nie zgadzają się z obliczoną i zakomunikowaną kwotą, określają należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych. Uznaje się, że organy celne dokonały powiadomienia o długu celnym, jeżeli nie sprzeciwiły się powiadomieniu w rozsądnym terminie po jego złożeniu przez przedsiębiorcę.

6. Do dnia określonego w art. 265 ust. 3, w przypadku złożenia zgłoszenia celnego, organy celne mogą zezwolić, aby powiadomienie o długu celnym odpowiadającym łącznej kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych, pod warunkiem zabezpieczenia ich zapłaty, odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz tej samej osoby w wyznaczonym okresie mogło nastąpić na koniec tego okresu. Okres wyznaczony przez organy celne nie przekracza 31 dni.

7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 261, aktów delegowanych uzupełniających niniejsze rozporządzenie, w których określa się:

   a) przypadki, o których mowa w ust. 2 akapit drugi lit. d), w których organy celne są zwolnione z obowiązku powiadamiania o długu celnym;

   b) rozsądny termin na rozważenie braku sprzeciwu, o którym mowa w ust. 5;

   c) informacje, które należy podać w powiadomieniu uznanego importera przewidzianym w ust. 5.

Artykuł 182

Ograniczenia długu celnego

1. Organy celne nie powiadamiają dłużnika o długu celnym po upływie okresu trzech lat od dnia powstania długu celnego.

2. W przypadku gdy dług celny powstał w wyniku czynu, który w chwili popełnienia był czynem karalnym, okres trzech lat przewidziany w ust. 1 przedłuża się minimalnie do pięciu a maksymalnie do 10 lat zgodnie z prawem krajowym.

3. Okresy, o których mowa w ust. 1 i 2, zostają zawieszone jeżeli:

   a) złożone zostaje odwołanie zgodnie z art. 16;

   b) takie zawieszenie obowiązuje od daty złożenia odwołania i przez okres trwania postępowania odwoławczego; lub

   c) organy celne poinformowały dłużnika zgodnie z art. 6 ust. 6 o przyczynach, dla których zamierzają powiadomić o długu celnym; takie zawieszenie obowiązuje od daty takiego powiadomienia do końca okresu, w którym dłużnik ma możliwość przedstawienia swojego stanowiska.

4. Jeżeli zgodnie z art. 193 ust. 7 dług celny zostanie przywrócony, okresy przewidziane w ust. 1 i 2 uznaje się za zawieszone od dnia, w którym złożony został wniosek o zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 198, do dnia wydania decyzji w sprawie zwrotu lub umorzenia.

Artykuł 183

Księgowanie

1. Organy celne, o których mowa w art. 180, księgują zgodnie z przepisami krajowymi należną kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych, o których powiadomiono zgodnie z art. 181.

   Obowiązek organów celnych określony w akapicie pierwszym nie ma zastosowania w przypadkach, o których mowa w art. 181 ust. 2 akapit drugi.

2. Organy celne nie muszą księgować kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadających długowi celnemu, o którym zgodnie z art. 182 nie można już powiadomić dłużnika.

3. Państwa członkowskie ustalają szczegółowe zasady księgowania kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych. Zasady te mogą być różne w zależności od tego, czy organy celne — uwzględniając okoliczności, w których powstał dług celny — mają pewność, że kwoty te zostaną zapłacone.

Artykuł 184

Termin zaksięgowania

1. Organy celne dokonują zaksięgowania należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych w terminie 14 dni od dnia zwolnienia towarów, chyba że towary są objęte odprawą czasową z częściowym zwolnieniem z należności celnych przywozowych.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 organy celne mogą zaksięgować sumę należności celnych przywozowych lub wywozowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz zaufanego przedsiębiorcy (*trust and check*) w wyznaczonym okresie, zgodnie z art. 181 ust. 4, całościowo na koniec tego okresu.

   Takie zaksięgowanie odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym upływa wspomniany okres.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 suma należności celnych przywozowych odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz uznanego importera w ciągu jednego miesiąca zgodnie z art. 181 ust. 5 może zostać zaksięgowana całościowo do końca następnego miesiąca, z wyszczególnieniem kwot odnoszących się do poszczególnych przesyłek towarów.

4. Do dnia określonego w art. 265 ust. 3, w przypadku złożenia zgłoszenia celnego, organy celne mogą zezwolić, aby powiadomienie o długu celnym odpowiadającym łącznej kwocie należności celnych przywozowych lub wywozowych, pod warunkiem zabezpieczenia ich zapłaty, odnoszących się do wszystkich towarów zwolnionych na rzecz tej samej osoby w wyznaczonym okresie, który nie może przekraczać 31 dni, mogło nastąpić na koniec tego okresu.

   Takie zaksięgowanie odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym upływa wspomniany okres.

5. Jeżeli towary mogą zostać zwolnione z zastrzeżeniem pewnych warunków dotyczących określania należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych lub jej poboru, zaksięgowanie odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym określona zostaje należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych lub ustalony zostaje obowiązek zapłacenia tej należności.

   Jeżeli dług celny odnosi się do tymczasowego cła antydumpingowego, tymczasowego cła wyrównawczego lub tymczasowego środka ochronnego,

zaksięgowanie należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odbywa się jednak w terminie dwóch miesięcy od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe.

6. Jeżeli dług celny powstaje w okolicznościach, których nie obejmuje ust. 1, zaksięgowanie należnej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym organy celne są w stanie określić kwotę tych należności celnych przywozowych lub wywozowych i wydać decyzję.

7. Ust. 6 stosuje się w odniesieniu do kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, która ma być pokryta lub pozostaje do pokrycia, w przypadku gdy należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych nie została zaksięgowana zgodnie z ust. 1–6 lub została określona i zaksięgowana w kwocie niższej niż kwota należna.

8. Terminów zaksięgowania ustanowionych w ust. 1–6 nie stosuje się w przypadku zaistnienia nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej.

9. Zaksięgowanie może zostać odroczone w przypadku, o którym mowa w art. 181 ust. 3 akapit drugi, do czasu, gdy powiadomienie o długu celnym przestanie niekorzystnie wpływać na postępowanie przygotowawcze.

Artykuł 185

Przyznanie uprawnień wykonawczych

Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, środki mające zapewnić organom celnym możliwość udzielania sobie wzajemnej pomocy w przypadku powstania długu celnego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

SEKCJA 2
ZAPŁATA KWOTY NALEŻNOŚCI CELNYCH PRZYWOZOWYCH LUB WYWOZOWYCH

Artykuł 186

Ogólne terminy płatności i zawieszenie biegu terminu płatności

1. Dłużnik uiszcza kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającą długowi celnemu, podaną do wiadomości zgodnie z art. 181, w terminie wyznaczonym przez organy celne.

   Bez uszczerbku dla przepisów art. 17 ust. 2 termin ten nie może przekraczać 10 dni od daty powiadomienia dłużnika o długu celnym.

   Organy celne mogą na wniosek dłużnika przedłużyć ten termin, jeżeli należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych została określona w trakcie kontroli po zwolnieniu towarów, o której mowa w art. 48. Bez uszczerbku dla przepisów art. 190 ust. 2, przedłużenie takie nie może przekraczać czasu potrzebnego dłużnikowi na podjęcie właściwych kroków w celu wykonania zobowiązania.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 kwota należności celnych przywozowych odpowiadająca długowi celnemu, podana do wiadomości zgodnie z art. 181 ust. 5,

zostaje uiszczona przez dłużnika najpóźniej do dnia upływu terminu, w którym należy powiadomić o długu celnym.

3. Jeżeli dłużnik jest uprawniony do korzystania z któregokolwiek z ułatwień płatniczych określonych w art. 188–190, płatność zostaje dokonana przed upływem terminu lub terminów określonych w ramach tych ułatwień.

4. Bieg terminu zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu zawiesza się, jeżeli:

   a) złożony zostanie wniosek o umorzenie należności zgodnie z art. 198;

   b) towary mają stać się przedmiotem przepadku, zniszczenia lub zrzeczenia się na rzecz skarbu państwa;

   c) dług celny powstał zgodnie z art. 161 i istnieje więcej niż jeden dłużnik.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia zasad zawieszania biegu terminu płatności kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu, o którym to zawieszeniu mowa w ust. 3, oraz określenie okresu zawieszenia.

Artykuł 187

Płatność

1. Płatności dokonuje się w gotówce lub w inny sposób mający podobne skutki płatnicze, w tym przez saldowanie kredytu, zgodnie z przepisami krajowymi.

2. Zamiast dłużnika płatności może dokonać osoba trzecia.

3. Dłużnik może w każdym przypadku dokonać zapłaty całości lub części kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, nie czekając, aż upłynie wyznaczony termin płatności.

Artykuł 188

Odroczenie płatności

Organy celne, na wniosek osoby zainteresowanej i po złożeniu zabezpieczenia, zezwalają na odroczenie płatności należnych należności celnych w którykolwiek z następujących sposobów:

   a) oddzielnie dla każdej kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanej zgodnie z art. 184 ust. 1 lub art. 184 ust. 7;

   b) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych zaksięgowanych zgodnie z art. 184 ust. 1, w okresie wyznaczonym przez organy celne, nie dłuższym niż 31 dni;

   c) łącznie dla wszystkich kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych, które podlegają całościowemu zaksięgowaniu zgodnie z art. 184 ust. 2, ust. 3 i ust. 4.

Artykuł 189

Terminy odroczenia płatności

1. Termin odroczenia płatności, zgodnie z art. 188, wynosi 30 dni.

2. Jeżeli płatność zostaje odroczona zgodnie z art. 188 lit. a), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym dłużnik zostaje powiadomiony o długu celnym.

3. Jeżeli płatność zostaje odroczona zgodnie z art. 188 lit. b), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa okres łączny. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni okresu łącznego.

4. Jeżeli płatność zostaje odroczona zgodnie z art. 188 lit. c), bieg terminu rozpoczyna się w dniu następującym po dniu, w którym upływa okres przewidziany na zwolnienie towarów. Zostaje on skrócony o liczbę dni odpowiadającą połowie liczby dni wspomnianego okresu.

5. Jeżeli liczba dni w okresach, o których mowa w ust. 3 i 4, jest liczbą nieparzystą, liczba dni, którą zgodnie z tymi ustępami należy odjąć od okresu 30 dni, jest równa połowie liczby parzystej, mniejszej o jeden od tej liczby nieparzystej.

6. Jeżeli okresy, o których mowa w ust. 3 i 4, są tygodniami, państwa członkowskie mogą określić, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, której płatność została odroczona, ma zostać uiszczona najpóźniej w piątek czwartego tygodnia następującego po danym tygodniu.

   Jeżeli okresy te są miesiącami, państwa członkowskie mogą określić, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych, której płatność została odroczona, ma zostać uiszczona do szesnastego dnia miesiąca następującego po danym miesiącu. Okresów tych nie można przedłużyć, nawet jeżeli koniec okresu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy.

Artykuł 190

Inne ułatwienia płatnicze

1. Organy celne mogą przyznać dłużnikowi ułatwienia płatnicze inne niż odroczenie płatności, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia.

2. Jeżeli zgodnie z ust. 1 przyznane zostaną ułatwienia, od kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych nalicza się odsetki kredytowe.

   W przypadku państw członkowskich, których walutą jest euro stawka odsetek kredytowych jest równa stopie procentowej opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, seria C, którą Europejski Bank Centralny stosował do swoich głównych operacji refinansowania w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypadał termin płatności, powiększonej o jeden punkt procentowy.

   W przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro, stawka odsetek kredytowych jest równa stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu danego miesiąca przez krajowy bank centralny do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o jeden punkt procentowy, lub, w przypadku państw członkowskich, dla których stopa procentowa krajowego banku centralnego nie jest dostępna, najbardziej zbliżonej stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu danego miesiąca na rynku pieniężnym danego państwa członkowskiego, powiększonej o jeden punkt procentowy.

3. Organy celne mogą odstąpić od wymogu złożenia zabezpieczenia lub od naliczania odsetek kredytowych, jeżeli na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika

zostanie stwierdzone, że środki te spowodowałyby poważne trudności natury ekonomicznej lub społecznej.

4. Organy celne nie naliczają odsetek kredytowych, jeżeli kwota do pokrycia w każdym przypadku nie przekracza 10 EUR.

Artykuł 191

Egzekwowanie zapłaty

Jeżeli należna kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych nie została uiszczona w wyznaczonym terminie, organy celne zabezpieczają zapłatę tej kwoty wszelkimi środkami, które są im dostępne na mocy prawa danego państwa członkowskiego.

Artykuł 192

Odsetki za zwłokę

1. Odsetki za zwłokę naliczane są od kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych począwszy od dnia, w którym upłynął wyznaczony termin, aż do dnia zapłaty należności.

   W przypadku państw członkowskich, których walutą jest euro, stawka odsetek za zwłokę jest równa stopie procentowej opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, seria C, którą Europejski Bank Centralny stosował do swoich głównych operacji refinansowania w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypadał termin płatności, powiększonej o dwa punkty procentowe.

   W przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro, stawka odsetek za zwłokę jest równa stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu danego miesiąca przez krajowy bank centralny do jego głównych operacji refinansowania, powiększonej o dwa punkty procentowe, lub, w przypadku państw członkowskich, dla których stopa procentowa krajowego banku centralnego nie jest dostępna, najbardziej zbliżonej stopie procentowej stosowanej w pierwszym dniu danego miesiąca na rynku pieniężnym danego państwa członkowskiego, powiększonej o dwa punkty procentowe.

2. Jeżeli dług celny powstał na podstawie art. 161 lub art. 164 lub jeżeli powiadomienie o długu celnym jest wynikiem kontroli po zwolnieniu towarów, odsetki za zwłokę nalicza się od kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych od dnia powstania długu celnego do dnia powiadomienia o tym długu.

   Stopa procentowa odsetek za zwłokę ustalana jest zgodnie z ust. 1.

3. Organy celne mogą odstąpić od naliczania odsetek za zwłokę, jeżeli na podstawie udokumentowanej oceny sytuacji dłużnika zostanie stwierdzone, że ich naliczenie spowodowałoby poważne trudności natury ekonomicznej lub społecznej.

4. Organy celne nie naliczają odsetek za zwłokę, jeżeli kwota do pokrycia w każdym przypadku nie przekracza 10 EUR.

SEKCJA 3
ZWROT I UMORZENIE

Artykuł 193

Zwrot i umorzenie

1. Z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszej sekcji organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych z następujących powodów:

   a) zawyżenie kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych;

   b) towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy;

   c) błąd właściwych organów;

   d) zasada słuszności;

   e) unieważnienie danych, na podstawie których ustalono dług celny w odniesieniu do odpowiednich towarów, lub, w stosownych przypadkach, odpowiedniego zgłoszenia celnego.

2. Organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, o których mowa w ust. 1, jeżeli wynosi ona co najmniej 10 EUR, z wyjątkiem przypadków gdy dana osoba wnosi o zwrot lub umorzenie niższej kwoty.

3. Jeżeli organy celne uznają, że na podstawie art. 196 i 197 należy przyznać zwrot lub umorzenie, zainteresowane państwo członkowskie przekazuje Komisji akta spraw, by ta podjęła decyzję, w każdym z następujących przypadków:

   a) organy celne uznają, że szczególne okoliczności są wynikiem niedopełnienia przez Komisję jej obowiązków;

   b) organy celne uznają, że Komisja popełniła błąd w rozumieniu art. 196;

   c) okoliczności sprawy są związane z ustaleniami dochodzenia unijnego przeprowadzonego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 515/97 lub na podstawie jakichkolwiek innych przepisów Unii lub jakiejkolwiek umowy zawartej przez Unię z państwami lub grupami państw, w których przewidziano prowadzenie takich dochodzeń unijnych;

   d) kwota, którą zainteresowana osoba może być zobowiązana zapłacić z tytułu jednej operacji przywozu lub wywozu lub większej ich liczby, w wyniku błędu lub szczególnych okoliczności, jest równa lub przekracza 500 000 EUR.

   Niezależnie od postanowień akapitu pierwszego akt sprawy nie przekazuje się w jednej z następujących sytuacji:

   a) Komisja przyjęła już decyzję w sprawie dotyczącej porównywalnych kwestii faktycznych i prawnych;

   b) Komisja rozpatruje już sprawę dotyczącą porównywalnych kwestii faktycznych i prawnych.

4. Z zastrzeżeniem zasad dotyczących właściwości do wydania decyzji, jeżeli organy celne w terminach, o których mowa w art. 198 ust. 1, same stwierdzą, że kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi lub umorzeniu zgodnie z art. 194, 196 i 197, dokonują one zwrotu lub umorzenia z własnej inicjatywy.

5. Jeżeli sytuacja, która doprowadziła do powiadomienia o długu celnym była wynikiem oszustwa ze strony dłużnika, zwrot ani umorzenie należności nie przysługują.

6. Zwrot nie powoduje wypłaty odsetek przez właściwe organy celne, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 1 lit. a) i c).

W takich przypadkach zwrot nie stanowi jednak podstawy do wypłaty odsetek przez właściwe organy celne, jeżeli organy celne zwrócą kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych bez zbędnej zwłoki po stwierdzeniu, że kwota ta podlega zwrotowi. W przypadku gdy organy celne nie zwrócą tej kwoty bez zbędnej zwłoki, a dłużnik wszczyna postępowanie w celu uzyskania zwrotu, odsetki są wypłacane za okres od dnia zapłaty tych należności do dnia ich zwrotu.

Ponadto odsetki są wypłacane, w przypadku gdy decyzja o przyznaniu zwrotu nie zostanie wykonana w terminie trzech miesięcy od daty jej wydania, chyba że niedotrzymanie terminu było niezależne od organów celnych.

W takich przypadkach odsetki wypłaca się za okres od dnia, w którym upłynął ten trzymiesięczny termin, do dnia zwrotu. Stopę procentową odsetek ustala się zgodnie z art. 190.

7. W przypadku gdy organy celne omyłkowo przyznały zwrot lub umorzenie, pierwotny dług celny zostaje przywrócony, jeżeli nie uległ przedawnieniu na mocy art. 182.

W takich przypadkach wszelkie odsetki wypłacone na podstawie ust. 6 akapit drugi podlegają zwrotowi.

8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 261w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia przepisów wiążących ją przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 3, a w szczególności w odniesieniu do:

a) warunków przyjęcia akt sprawy;

b) terminu na wydanie decyzji i zawieszenia tego terminu;

c) powiadomienia – przed wydaniem decyzji, która byłaby niekorzystna dla zainteresowanej osoby – o podstawach, na których Komisja zamierza oprzeć swoją decyzję;

d) powiadomienia o decyzji;

e) skutków niewydania lub niedoręczenia takiej decyzji.

9. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące zwrotu i umorzenia oraz decyzji, o której mowa w ust. 3. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 262 ust. 2.

W przypadku gdy opinię komitetu, o którym mowa w art. 262 ust. 1, należy uzyskać w drodze procedury pisemnej, stosuje się art. 262 ust. 6.

Artykuł 194

Zawyżone kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych

1. Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych jest zwracana lub umarzana, jeżeli kwota odpowiadająca długowi celnemu, o której pierwotnie powiadomiono, przekracza kwotę należną lub gdy dłużnik został powiadomiony o długu celnym niezgodnie z art. 181 ust. 1 lit. c) i d).

2. Jeżeli wniosek o zwrot lub umorzenie jest oparty na występowaniu – w chwili dopuszczenia towarów do obrotu – obniżonej lub zerowej stawki celnej przywozowej w odniesieniu do towarów objętych kontyngentem taryfowym, plafonem taryfowym lub innymi uprzywilejowanymi środkami taryfowymi, przyznaje się zwrot lub umorzenie, pod warunkiem że w chwili składania do wniosku były dołączone niezbędne dokumenty i spełniony jest jeden z następujących warunków:

   a) w przypadku kontyngentu taryfowego – jego wielkość nie została wyczerpana;

   b) w innych przypadkach – nie została przywrócona zwykła stawka celna.

Artykuł 195

Towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy

1. Organy celne zwracają lub umarzają kwotę należności celnych przywozowych, jeżeli spełnione są następujące warunki:

   a) powiadomienie o długu celnym dotyczy towarów, które nie zostały przyjęte przez importera, ponieważ w chwili zwolnienia były wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy, na podstawie której zostały przywiezione;

   b) towary nie zostały użyte, chyba że ich wstępne użycie było konieczne do stwierdzenia ich wadliwości lub niezgodności z warunkami umowy;

   c) towary są wyprowadzane poza obszar celny Unii lub, na wniosek osoby zainteresowanej, organy celne zezwoliły na objęcie towarów procedurą uszlachetniania czynnego, w tym w celu zniszczenia, lub procedurą tranzytu zewnętrznego, składowania celnego lub wolnego obszaru celnego.

2. Organy celne nie dokonują zwrotu ani umorzenia kwoty należności celnych przywozowych w żadnym z następujących przypadków:

   a) towary przed ich dopuszczeniem do obrotu zostały poddane specjalnej procedurze sprawdzającej, chyba że zostanie ustalone, że fakt, iż przedmiotowe towary były wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy, nie mógłby zostać stwierdzony w wyniku takiej procedury;

   b) wadliwy charakter towarów został uwzględniony przy sporządzaniu warunków umowy, w szczególności przy ustalaniu ceny, zanim towary zostały objęte procedurą celną, w ramach której powstał dług celny;

   c) towary są sprzedawane przez wnioskodawcę po tym, jak zostało stwierdzone, że są wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy.

3. Uznaje się, że do towarów wadliwych zalicza się towary uszkodzone przed ich zwolnieniem.

Artykuł 196

Błąd popełniony przez organy celne

1. W przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 193 ust. 1 lit. e) oraz w art. 194, 195 i 197, organy celne zwracają lub umarzają kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych, jeżeli w wyniku popełnionego przez nie błędu podały kwotę odpowiadającą długowi celnemu niższą niż kwota należna, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

a) w normalnych okolicznościach dłużnik nie mógł wykryć tego błędu;

b) dłużnik działał w dobrej wierze.

2. Jeżeli nie są spełnione warunki określone w art. 194 ust. 2, organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia wtedy, gdy niezastosowanie obniżonej lub zerowej stawki celnej wynikało z ich błędu, a dane, na podstawie których towary zostały zwolnione, lub, w stosownych przypadkach, zgłoszenie celne do dopuszczenia do obrotu zawierały wszystkie elementy i załączone były do nich wszystkie dokumenty niezbędne do zastosowania obniżonej lub zerowej stawki.

3. Jeżeli preferencyjne traktowanie towarów zostaje przyznane na podstawie systemu współpracy administracyjnej, obejmującego organy państwa trzeciego, wystawienie przez te organy świadectwa, w przypadku stwierdzenia jego nieprawidłowości, stanowi błąd, którego nie można było wykryć w rozumieniu ust. 1 lit. a).

Wystawienie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi jednak błędu, jeżeli świadectwo zostało wydane na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, z wyjątkiem przypadku, gdy jest oczywiste, że organy wystawiające świadectwo wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych do preferencyjnego traktowania.

Uznaje się, że dłużnik działa w dobrej wierze, jeżeli może wykazać, że w okresie przedmiotowych operacji handlowych zachował należytą staranność w celu zapewnienia spełnienia wszystkich warunków korzystania z preferencyjnego traktowania.

Dłużnik nie może powoływać się na działanie w dobrej wierze, jeżeli Komisja opublikowała w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zawiadomienie stwierdzające, że istnieją wątpliwości co do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez państwo lub terytorium będące beneficjentem.

Artykuł 197

Zasada słuszności

1. W przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 193 ust. 1 lit. e) oraz w art. 194, 195 i 196, organy celne zwracają lub umarzają kwotę należności celnych przywozowych lub wywozowych na zasadzie słuszności, w przypadku gdy dług celny powstał w szczególnych okolicznościach, w których nie można przypisać dłużnikowi oszustwa ani oczywistego zaniedbania.

2. Występowanie szczególnych okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdza się, jeżeli z okoliczności sprawy jasno wynika, że dłużnik znajduje się w wyjątkowej sytuacji w porównaniu z innymi podmiotami prowadzącymi ten sam rodzaj działalności oraz że w przypadku niewystępowania takich okoliczności nie wystąpiłyby u niego niedogodności spowodowane pobraniem kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych.

Artykuł 198

Postępowanie w sprawie zwrotu i umorzenia

1. Wniosek o zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 193 składa się organom celnym w następujących terminach:

a) w przypadku zawyżenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, błędu właściwych organów lub zastosowania zasady słuszności – w terminie trzech lat od dnia powiadomienia o długu celnym;

b) w przypadku towarów wadliwych lub niezgodnych z warunkami umowy – w terminie jednego roku od dnia powiadomienia o długu celnym;

c) w przypadku unieważnienia danych lub, w stosownych przypadkach, zgłoszenia celnego, na podstawie których towary zostały zwolnione – w terminie jednego roku od daty unieważnienia tych danych lub tego zgłoszenia celnego, chyba że przepisy mające zastosowanie do unieważnienia stanowią inaczej.

Terminy określone w akapicie pierwszym lit. a) i b) ulegają przedłużeniu, w przypadku gdy wnioskodawca przedstawi dowód na to, że nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej uniemożliwiły mu złożenie wniosku we właściwym terminie.

2. W przypadku przytoczonych powodów – gdy organy celne nie są w stanie przyznać zwrotu lub umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, wymaga się od nich, by przeanalizowały merytorycznie wniosek o zwrot lub umorzenie z uwzględnieniem innych powodów do przyznania zwrotu lub umorzenia, o których mowa w art. 193.

3. W przypadku złożenia odwołania od powiadomienia o długu celnym na podstawie art. 16 stosowny termin określony w ust. 1 akapit pierwszy, jak również rozpatrywanie wniosków o umorzenie i zwrot oraz związane z tym terminy zostają zawieszone na czas trwania postępowania odwoławczego począwszy od dnia złożenia odwołania.

4. Jeżeli organy celne przyznają zwrot lub umorzenie zgodnie z art. 196 i 197, dane państwo członkowskie powiadamia o tym Komisję.

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych przepisy proceduralne dotyczące powiadamiania Komisji zgodnie z ust. 4 oraz informacje, które należy przekazać. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Rozdział 4
Wygaśnięcie długu celnego

Artykuł 199

Wygaśnięcie

1. Bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów dotyczących nieściągalności kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu w przypadku niewypłacalności dłużnika stwierdzonej drogą sądową, dług celny w przywozie lub wywozie wygasa:

a) jeżeli nie jest już możliwe powiadomienie dłużnika o długu celnym zgodnie z art. 181;

b) w wyniku zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych;

c) w wyniku umorzenia kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych, z zastrzeżeniem ust. 5;

d) jeżeli w odniesieniu do towarów zwolnionych do procedury celnej nakładającej obowiązek zapłaty należności celnych przywozowych lub wywozowych dane, na podstawie których dokonano zwolnienia, lub zgłoszenie celne zostały unieważnione;

e) jeżeli towary podlegające należnościom celnym przywozowym lub wywozowym uległy przepadkowi lub zostały zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie ulegają przepadkowi;

f) jeżeli towary podlegające należnościom celnym przywozowym lub wywozowym zostają zniszczone pod dozorem celnym lub stają się przedmiotem zrzeczenia się na rzecz skarbu państwa;

g) jeżeli zaginięcie towarów lub niewypełnienie obowiązków wynikających z przepisów prawa celnego jest spowodowane całkowitym zniszczeniem lub nieodwracalną utratą tych towarów, wynikającymi z faktycznych cech towarów lub z nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej, lub jest następstwem polecenia organów celnych; do celów niniejszej litery towary zostają uznane za nieodwracalnie utracone, gdy nie mogą już zostać użyte przez jakąkolwiek osobę;

h) jeżeli dług celny powstał zgodnie z art. 161 lub 164 i spełnione są następujące warunki:

(i) uchybienie, które doprowadziło do powstania długu celnego, nie miało istotnego wpływu na prawidłowy przebieg czasowego składowania lub danej procedury celnej i nie stanowiło usiłowania popełnienia oszustwa;

(ii) dokonane zostają następnie wszelkie formalności niezbędne do uregulowania sytuacji towarów;

i) jeżeli towary dopuszczone do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie zostały wywiezione za zgodą organów celnych;

j) w przypadku gdy dług powstał zgodnie z art. 160 i gdy formalności dokonywane w celu umożliwienia przyznania preferencyjnego traktowania taryfowego, o którym mowa we wspomnianym artykule, zostają zniesione;

k) jeżeli, z zastrzeżeniem ust. 6, dług celny powstał zgodnie z art. 161 i organom celnym zostanie przedstawiony wystarczający dowód na to, że towary nie zostały użyte lub zużyte oraz że zostały wyprowadzone z obszaru celnego Unii.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. e), do celów sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów prawa celnego uznaje się, że dług celny mimo wszystko nie wygasł, jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia oraz prawa państwa członkowskiego należności celne przywozowe lub wywozowe lub istnienie długu celnego stanowią podstawę ustalenia sankcji.

3. W przypadkach, w których – zgodnie z ust. 1 lit. g) – dług celny wygasł w odniesieniu do towarów dopuszczonych do obrotu bez cła lub z zastosowaniem obniżonej stawki celnej przywozowej ze względu na ich końcowe przeznaczenie, wszelkie odpady i pozostałości powstałe w wyniku zniszczenia towarów uznaje się za towary nieunijne.

4. Obowiązujące przepisy dotyczące standardowych współczynników nieodwracalnych strat związanych z rodzajem towarów mają zastosowanie jeżeli zainteresowana

osoba nie wykaże, że rzeczywista strata przekracza stratę obliczoną z zastosowaniem standardowego współczynnika właściwego dla danych towarów.

5. Jeżeli do zapłaty kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych odpowiadającej długowi celnemu zobowiązana jest więcej niż jedna osoba i przyznane zostało umorzenie, dług celny wygasa wyłącznie w odniesieniu do osoby lub osób, którym przyznano umorzenie.

6. W sytuacji, o której mowa w ust. 1 lit. k), dług celny nie wygasa w odniesieniu do osoby lub osób, które usiłowały popełnić oszustwo.

7. Jeżeli dług celny powstał zgodnie z art. 161, wygasa on w odniesieniu do osoby, której zachowanie nie było podyktowane zamiarem popełnienia oszustwa i przyczyniło się do walki z nadużyciami finansowymi.

8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia wykazu uchybień, które nie mają istotnego wpływu na prawidłowy przebieg czasowego składowania lub danej procedury celnej i o których mowa w ust. 1 lit. h) pkt (i).

Artykuł 200

Stosowanie sankcji

W przypadku wygaśnięcia długu celnego na podstawie art. 199 ust. 1 lit. h) państwa członkowskie mogą nadal stosować sankcje za nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego.

Tytuł XI
ŚRODKI OGRANICZAJĄCE I MECHANIZM ZARZĄDZANIA KRYZYSOWEGO

Rozdział 1
Środki ograniczające

Artykuł 201

Rola Urzędu UE ds. Celnych i organów celnych

1. Urząd UE ds. Celnych przyczynia się do prawidłowego stosowania środków ograniczających przyjętych zgodnie z art. 215 TFUE, monitorując ich wdrażanie w obszarze wchodzącym w zakres jego kompetencji oraz, z zastrzeżeniem dokonania przeglądu przez Komisję i udzielenia przez nią pozwolenia, udzielając organom celnym odpowiednich wskazówek.

2. Organy celne podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zastosowania się do środków ograniczających, uwzględniając wskazówki Urzędu UE ds. Celnych.

Artykuł 202

Sprawozdawczość

1. Urząd UE ds. Celnych regularnie i gdy jest to konieczne składa Komisji sprawozdania z wdrażania środków ograniczających przez organy celne oraz w przypadku jakiegokolwiek ich naruszenia.

2. Organy celne informują Urząd UE ds. Celnych, Komisję i organy krajowe państw członkowskich właściwe w zakresie stosowania sankcji o wszelkich podejrzeniach i przypadkach obejścia środków ograniczających oraz o środkach ograniczających ryzyko w tym zakresie.

Rozdział 2
Mechanizm zarządzania kryzysowego

Artykuł 203

Przygotowanie protokołów i procedur

1. Urząd UE ds. Celnych przygotowuje procedury i protokoły, które mogą zostać uruchomione zgodnie z art. 204 ust. 1 w przypadku:

   a) kryzysu na granicy co najmniej jednego państwa członkowskiego, który ma wpływ na procesy celne;

   b) kryzysu w innym sektorze, który wymaga działania ze strony organów celnych we współpracy z odpowiednimi organami;

   c) w celu zapewnienia szybkiej, skutecznej i proporcjonalnej reakcji na daną sytuację.

2. Protokoły i procedury mogą obejmować w szczególności:

   a) stosowanie wspólnych kryteriów ryzyka, wspólnych priorytetowych obszarów kontroli i profili ryzyka, odpowiednich środków ograniczających ryzyko i kontroli celnych;

   b) ramy współpracy umożliwiające czasowe przekazywanie funkcjonariuszy celnych i sprzętu do kontroli celnej z jednego państwa członkowskiego do drugiego.

Artykuł 204

Uruchomienie mechanizmu zarządzania kryzysowego

1. Z urzędu lub na wniosek co najmniej jednego państwa członkowskiego lub Urzędu UE ds. Celnych Komisja może przyjąć akt wykonawczy zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4 i 5 niniejszego rozporządzenia, uwzględniając protokoły i procedury, o których mowa w art. 203, odpowiednie i niezbędne środki i uzgodnienia, które powinny mieć zastosowanie w celu rozwiązania sytuacji kryzysowej lub złagodzenia jej negatywnych skutków.

2. Urząd UE ds. Celnych koordynuje i nadzoruje stosowanie i wdrażanie odpowiednich środków i uzgodnień przez organy celne oraz składa Komisji sprawozdania z wyników tego wdrażania.

3. Urząd UE ds. Celnych tworzy komórkę reagowania kryzysowego, która jest stale dostępna przez cały czas trwania kryzysu.

4. Organy celne wdrażają i stosują środki i uzgodnienia przyjęte zgodnie z niniejszym artykułem oraz składają Urzędowi UE ds. Celnych sprawozdania z ich wdrażania i stosowania.

Tytuł XII
URZĄD UNII EUROPEJSKIEJ DS. CELNYCH

Rozdział 1
Zasady

Artykuł 205

Status prawny

1. Urząd UE ds. Celnych jest organem Unii i ma osobowość prawną.
2. W każdym z państw członkowskich Urząd UE ds. Celnych ma zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznawanym osobom prawnym na podstawie ich prawa krajowego. Urząd może w szczególności nabywać lub zbywać ruchomości i nieruchomości oraz być stroną postępowań sądowych.
3. Urząd UE ds. Celnych jest reprezentowany przez swojego dyrektora wykonawczego.

Artykuł 206

Siedziba

Siedzibą Urzędu UE ds. Celnych jest […].

Artykuł 207

Misja i cele Urzędu UE ds. Celnych

1. Urząd UE ds. Celnych przyczynia się do realizacji misji organów celnych określonej w art. 2.
2. Bez uszczerbku dla odpowiednich obowiązków Komisji, OLAF-u i państw członkowskich Urząd UE ds. Celnych realizuje następujące cele:
   a) Urząd UE ds. Celnych wnosi wkład w zarządzanie operacyjne unią celną, a tym samym koordynuje i nadzoruje współpracę operacyjną między organami celnymi oraz gromadzi i zapewnia techniczną wiedzę fachową w celu zwiększania wydajności i osiągania wyników;
   b) Urząd UE ds. Celnych opracowuje, obsługuje i utrzymuje technologie informacyjne w celu wdrożenia procedur określonych w niniejszym rozporządzeniu i przyczynia się do optymalnego wykorzystania dostępnych danych do celów dozoru celnego, kontroli celnej i zarządzania ryzykiem celnym;
   c) Urząd UE ds. Celnych wspiera organy celne w osiąganiu jednolitego wdrażania przepisów prawa celnego, w szczególności w celu zapewnienia, by kontrole celne i zarządzanie ryzykiem celnym były prowadzone w zharmonizowany sposób;
   d) Urząd UE ds. Celnych przyczynia się do egzekwowania innych przepisów Unii stosowanych przez organy celne.

Rozdział 2
Zadania

Artykuł 208

Podstawowe zadania

1. Urząd UE ds. Celnych wykonuje zadania związane z zarządzaniem ryzykiem zgodnie z tytułem IV rozdział 3.

2. Urząd UE ds. Celnych wykonuje zadania związane ze środkami ograniczającymi i mechanizmem zarządzania kryzysowego zgodnie z tytułem XI.

3. Urząd UE ds. Celnych prowadzi działania w zakresie budowania zdolności oraz zapewnia wsparcie operacyjne i koordynację organom celnym. W szczególności:

   a) prowadzi diagnostykę i monitorowanie przejść granicznych i innych miejsc kontroli, opracowuje wspólne normy i wydaje zalecenia dotyczące najlepszych praktyk;

   b) dokonuje pomiaru efektywności unii celnej i wspiera Komisję w ocenie efektywności unii celnej, zgodnie z tytułem XV rozdział 1;

   c) przygotowuje minimalne wspólne treści szkoleniowe dla funkcjonariuszy celnych w Unii i monitoruje ich wykorzystanie przez organy celne;

   d) wnosi wkład w unijny system uznawania uniwersytetów i innych szkół, które oferują programy szkoleniowe i edukacyjne w dziedzinie ceł;

   e) koordynuje i wspiera tworzenie przez państwa członkowskie wyspecjalizowanych centrów doskonałości do celów ogólnounijnych w odpowiednich obszarach celnych, w szczególności w zakresie szkoleń i laboratoriów celnych;

   f) ułatwia i koordynuje działalność w zakresie badań naukowych i innowacji w dziedzinie ceł;

   g) opracowuje i rozpowszechnia podręczniki operacyjne dotyczące praktycznego stosowania procesów celnych i metod pracy oraz opracowuje wspólne normy w tym zakresie;

   h) wydaje opinię w sprawie tego, czy udzielenie pozwolenia na korzystanie z procedur specjalnych miałoby niekorzystny wpływ na interesy producentów unijnych, zgodnie z art. 102 ust. 3, 4 i 5;

   i) współpracuje z organami Unii i organami krajowymi innymi niż organy celne zgodnie z art. 240 ust. 9;

   j) koordynuje i wspiera współpracę operacyjną między organami celnymi oraz między organami celnymi a innymi organami na szczeblu krajowym zgodnie z tytułem XIII;

   k) organizuje i koordynuje wspólne kontrole, o których mowa w art. 241;

   l) zapewnia Komisji wsparcie i wiedzę fachową w zakresie rozwiązywania złożonych spraw dotyczących klasyfikacji, ustalania wartości celnej i pochodzenia oraz w zakresie monitorowania decyzji i stosowania decyzji w tym obszarze.

4. Urząd UE ds. Celnych prowadzi działania związane z zarządzaniem danymi i ich przetwarzaniem, które są niezbędne do realizacji jego zadań oraz do opracowywania aplikacji krajowych, o których mowa w art. 30 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 209

Inne zadania

Komisja może powierzyć Urzędowi UE ds. Celnych następujące zadania w celu wdrożenia programów finansowania związanych z cłami:

a) działania związane z opracowywaniem, obsługą i utrzymaniem systemów informatycznych wykorzystywanych do wdrażania unii celnej, takich jak unijne centrum danych celnych, jak określono w tytule III;

b) zapewnianie Komisji wsparcia w zakresie opracowywania i wdrażania strategii operacyjnej dotyczącej działań związanych z przydzielaniem, finansowaniem i nabywaniem sprzętu do kontroli, w tym oceny potrzeb, zamówień wspólnych i współdzielenia sprzętu.

Artykuł 210

Dalsze zadania

Urzędowi UE ds. Celnych mogą zostać przydzielone dalsze zadania w obszarze swobodnego przepływu, przywozu i wywozu towarów z państw trzecich, jeżeli przewidują to odpowiednie akty prawne Unii. W przypadku przydzielenia lub powierzenia takich zadań Urzędowi UE ds. Celnych zapewniane są odpowiednie zasoby finansowe i ludzkie do ich realizacji.

Rozdział 3
Organizacja Urzędu UE ds. Celnych

Artykuł 211

Struktura administracyjna i kierownicza

W skład struktury administracyjnej i kierowniczej Urzędu UE ds. Celnych wchodzą:

a) Zarząd, który pełni funkcje określone w art. 215;

b) Rada Wykonawcza, która pełni funkcje określone w art. 217;

c) dyrektor wykonawczy, który wykonuje obowiązki określone w art. 219;

d) zastępca dyrektora wykonawczego, który wykonuje obowiązki określone w art. 221, jeżeli Zarząd podejmie decyzję o utworzeniu takiego stanowiska.

SEKCJA 1
ZARZĄD

Artykuł 212

Skład Zarządu

1. W skład Zarządu wchodzą: jeden przedstawiciel z każdego państwa członkowskiego oraz dwóch przedstawicieli Komisji; każdy przedstawiciel ma prawo głosu.

2. W skład Zarządu wchodzi również jeden członek bez prawa głosu wyznaczony przez Parlament Europejski.

3. Każdy członek Zarządu ma zastępcę. Zastępca reprezentuje członka pod jego nieobecność.

4. Członków Zarządu i ich zastępców powołuje się przez wzgląd na ich wiedzę w dziedzinie ceł, biorąc pod uwagę odpowiednie umiejętności kierownicze, administracyjne i budżetowe. Wszystkie strony reprezentowane w Zarządzie dokładają starań w celu ograniczenia rotacji swych przedstawicieli, aby zapewnić ciągłość jego prac. Wszystkie strony starają się osiągnąć równowagę płci w Zarządzie.

5. Kadencja członków oraz ich zastępców trwa cztery lata. Kadencję tę można przedłużyć.

Artykuł 213

Przewodniczący Zarządu

1. Zarząd wybiera przewodniczącego spośród przedstawicieli Komisji i zastępcę przewodniczącego spośród swoich pozostałych członków posiadających prawo głosu.

2. Zastępca przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego, jeżeli nie jest on w stanie wykonywać swoich obowiązków.

3. Kadencja przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego trwa cztery lata. Może zostać jednokrotnie odnowiona. Jeżeli jednak w którymkolwiek momencie swojej kadencji tracą oni status członków Zarządu, ich kadencja kończy się automatycznie w tym samym dniu.

Artykuł 214

Posiedzenia Zarządu

1. Posiedzenia Zarządu zwołuje przewodniczący.

2. Dyrektor wykonawczy bierze udział w obradach bez prawa głosu.

3. Zarząd zbiera się co najmniej dwa razy w roku na posiedzeniach zwyczajnych. Dodatkowo Zarząd zbiera się z inicjatywy przewodniczącego, na wniosek Komisji lub na wniosek co najmniej jednej trzeciej swoich członków.

4. Zarząd może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie.

5. Członkowie Zarządu i ich zastępcy mogą korzystać podczas posiedzeń z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem postanowień regulaminu wewnętrznego Zarządu.

6. Jeżeli w porządku obrad znajduje się punkt dotyczący poufności lub konfliktu interesów, Zarząd omawia i podejmuje decyzję w takiej sprawie bez obecności zainteresowanego członka. Szczegółowe zasady dotyczące stosowania tego przepisu mogą zostać określone w regulaminie wewnętrznym.

7. Urząd UE ds. Celnych zapewnia Zarządowi obsługę sekretariatu.

Artykuł 215

Funkcje Zarządu

1. Zarząd:

a) wyznacza ogólne kierunki działań Urzędu UE ds. Celnych;

b) przyjmuje większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu roczny budżet Urzędu UE ds. Celnych oraz pełni inne funkcje związane z budżetem Urzędu zgodnie z rozdziałem 4;

c) ocenia i przyjmuje skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności Urzędu UE ds. Celnych, w tym przegląd realizacji jego zadań i ogólnych wyników w osiąganiu celów polityki celnej, a do dnia 1 lipca każdego roku przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu zarówno sprawozdanie, jak i jego ocenę. Skonsolidowane roczne sprawozdanie z działalności jest podawane do wiadomości publicznej;

d) przyjmuje przepisy finansowe mające zastosowanie do Urzędu UE ds. Celnych zgodnie z art. 222;

e) przyjmuje strategię zwalczania nadużyć finansowych, stosowną do ryzyka oszustwa, z uwzględnieniem kosztów i korzyści wynikających ze środków, jakie mają być wdrożone;

f) przyjmuje zasady dotyczące zapobiegania konfliktom interesów w odniesieniu do swych członków oraz zarządzania takimi konfliktami; oraz corocznie publikuje na swojej stronie internetowej deklaracje o braku konfliktu interesów członków Zarządu;

g) na podstawie analizy potrzeb przyjmuje i regularnie aktualizuje plany komunikacji i rozpowszechniania informacji określone w art. 232;

h) przyjmuje swój regulamin wewnętrzny;

i) zgodnie z ust. 2 wykonuje – w odniesieniu do personelu Urzędu UE ds. Celnych – uprawnienia powierzone organowi powołującemu na podstawie regulaminu pracowniczego oraz uprawnienia powierzone organowi uprawnionemu do zawierania umów o pracę na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej[33] („uprawnienia organu powołującego”);

j) przyjmuje przepisy wykonawcze w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu urzędników i warunkom zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej zgodnie z art. 110 ust. 2 regulaminu pracowniczego;

k) ustanawia, w stosownych przypadkach, jednostkę audytu wewnętrznego;

l) przyjmuje przepisy bezpieczeństwa Urzędu UE ds. Celnych w rozumieniu art. 233;

[33] Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot oraz ustanawiające specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1).

m) powołuje dyrektora wykonawczego i zastępcę dyrektora wykonawczego, jeżeli takie stanowisko zostało utworzone, oraz, w stosownych przypadkach, przedłuża ich kadencję lub odwołuje ich ze stanowiska zgodnie z art. 217;

n) powołuje księgowego, którym może być księgowy Komisji, podlegającego postanowieniom regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej oraz zachowującego całkowitą niezależność w wykonywaniu swoich obowiązków;

o) podejmuje wszystkie decyzje dotyczące ustanowienia wewnętrznych struktur organizacyjnych Urzędu UE ds. Celnych oraz, w razie potrzeby, ich modyfikacji, biorąc pod uwagę potrzeby w zakresie działalności Urzędu UE ds. Celnych i mając na uwadze należyte zarządzanie budżetem;

p) zatwierdza wnioski z uzgodnień roboczych zgodnie z art. 240 ust. 9.

q) tworzy grupy robocze i zespoły ekspertów oraz przyjmuje ich regulaminy wewnętrzne;

r) przyjmuje projekt jednolitego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 223, przed przedłożeniem go do zaopiniowania przez Komisję;

s) uwzględniając opinię Komisji, przyjmuje jednolity dokument programowy Urzędu UE ds. Celnych większością dwóch trzecich głosów członków z prawem głosu i zgodnie z art. 216;

t) przyjmuje strategię wzrostu wydajności i synergii;

u) przyjmuje strategię współpracy z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi;

v) przyjmuje strategię w zakresie zarządzania organizacyjnego i systemów kontroli wewnętrznej;

2. Zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego Zarząd przyjmuje na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i określającą warunki, zgodnie z którymi możliwe jest zawieszenie przekazania tych uprawnień. Dyrektor wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazywania tych uprawnień.

3. Jeżeli wymagają tego wyjątkowe okoliczności, Zarząd może w drodze decyzji zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego Dyrektorowi Wykonawczemu i uprawnień dalej przez niego przekazanych oraz wykonywać je samodzielnie lub przekazać je jednemu ze swoich członków lub też pracownikowi innemu niż Dyrektor Wykonawczy.

Artykuł 216

Zasady głosowania Zarządu

1. Bez uszczerbku dla art. 215 ust. 1 lit. b), m) i s), Zarząd podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów swoich członków posiadających prawo głosu.

2. Decyzje, o których mowa w art. 215 ust. 1 lit. b), c), e), f), j), m), n), o) i s), mogą zostać podjęte wyłącznie wówczas, gdy przedstawiciele Komisji głosują za ich przyjęciem. Do celów podejmowania decyzji, o których mowa w art. 215 ust. 1 lit. s), zgoda przedstawicieli Komisji wymagana jest jedynie w odniesieniu do

elementów decyzji niezwiązanych z rocznym i wieloletnim programem prac Urzędu UE ds. Celnych.

3. Każdy członek z prawem głosu ma jeden głos. W przypadku nieobecności członka z prawem głosu jego zastępca jest uprawniony do wykonywania jego prawa głosu.

4. Przewodniczący bierze udział w głosowaniu.

5. Dyrektor wykonawczy nie bierze udziału w głosowaniu.

6. Bardziej szczegółowe zasady głosowania, zwłaszcza okoliczności, w których jeden członek Zarządu może działać w imieniu innego członka, określone są w regulaminie wewnętrznym Zarządu.

SEKCJA 2
RADA WYKONAWCZA

Artykuł 217

Rada Wykonawcza

1. Zarząd wspierany jest przez Radę Wykonawczą.

2. Rada Wykonawcza:

   a) nadzoruje prace przygotowawcze dotyczące decyzji, które ma przyjąć Zarząd;

   b) zapewnia, wraz z Zarządem, podjęcie odpowiednich działań następczych w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również z dochodzeń OLAF-u i postępowań przygotowawczych przeprowadzonych przez Prokuraturę Europejską;

   c) nadzoruje wykonywanie decyzji Zarządu w celu wzmocnienia nadzoru nad zarządzaniem administracyjnym i zarządzaniem budżetem.

3. W razie potrzeby z uwagi na pilny charakter sytuacji Rada Wykonawcza może podejmować w imieniu Zarządu pewne decyzje tymczasowe, w szczególności w odniesieniu do następujących kwestii:

   a) w sprawach zarządzania administracyjnego, w tym w zakresie zawieszenia przekazania uprawnień organu powołującego oraz w kwestiach budżetowych;

   b) w przypadku stwierdzenia sytuacji kryzysowej, określonej w tytule XI, która wymaga podjęcia natychmiastowych działań lub dostosowania działań Urzędu UE ds. Celnych.

5. W skład Rady Wykonawczej wchodzi dwóch przedstawicieli Komisji w Zarządzie oraz trzech innych członków wyznaczonych przez Zarząd spośród jego członków posiadających prawo głosu. Przewodniczący Zarządu jest również przewodniczącym Rady Wykonawczej. Dyrektor wykonawczy bierze udział w posiedzeniach Rady Wykonawczej, ale nie posiada prawa głosu. Decyzje Rady Wykonawczej podejmowane są większością zwykłą. Decyzje w odniesieniu do ust. 2 lit. b) mogą zostać podjęte wyłącznie wówczas, gdy jeden przedstawiciel Komisji głosuje za ich przyjęciem.

6. Kadencja członków Rady Wykonawczej trwa cztery lata i jest odnawialna. Kadencja członków Rady Wykonawczej kończy się wraz z zakończeniem ich członkostwa w Zarządzie.

7. Rada Wykonawcza odbywa co najmniej jedno posiedzenie zwyczajne co trzy miesiące. Ponadto zbiera się z inicjatywy przewodniczącego lub na wniosek jej członków.

8. Zarząd ustanawia regulamin wewnętrzny Rady Wykonawczej.

SEKCJA 3
DYREKTOR WYKONAWCZY

Artykuł 218

Powołanie, odwołanie i przedłużenie kadencji

1. Dyrektor wykonawczy jest zatrudniany w charakterze pracownika Urzędu UE ds. Celnych na czas określony zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej.

   Dyrektor wykonawczy jest powoływany przez Zarząd na podstawie osiągnięć oraz udokumentowanych umiejętności administracyjnych i kierowniczych, a także odpowiednich kompetencji i doświadczenia, z listy co najmniej trzech kandydatów zaproponowanych przez Komisję na podstawie otwartej i przejrzystej procedury naboru.

   Do celu zawarcia umowy z dyrektorem wykonawczym Urząd UE ds. Celnych reprezentuje przewodniczący Zarządu.

2. Kadencja dyrektora wykonawczego trwa pięć lat. W odpowiednim czasie przed upływem tego okresu Komisja przeprowadza ocenę, w której uwzględnia się wyniki oceny pracy dyrektora wykonawczego oraz przyszłe zadania i wyzwania stojące przed Urzędem UE ds. Celnych.

3. Zarząd, działając na wniosek Komisji, która uwzględnia ocenę wskazaną w ust. 2, może jeden raz przedłużyć kadencję dyrektora wykonawczego na okres nie dłuższy niż pięć lat.

4. Dyrektor wykonawczy, którego kadencja została przedłużona, nie może brać udziału w kolejnej procedurze wyboru na to samo stanowisko po zakończeniu całego okresu pełnienia swojej funkcji.

5. Dyrektor wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie decyzją Zarządu działającego na wniosek Komisji.

6. Zarząd podejmuje decyzje w sprawie powołania, przedłużenia kadencji lub odwołania ze stanowiska dyrektora wykonawczego większością dwóch trzecich głosów swoich członków z prawem głosu.

Artykuł 219

Zadania i zakres obowiązków dyrektora wykonawczego

1. Dyrektor wykonawczy zarządza Urzędem UE ds. Celnych. Dyrektor wykonawczy odpowiada przed Zarządem.

2. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji i Zarządu dyrektor wykonawczy jest niezależny w wykonywaniu swoich zadań i nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu ani jakiegokolwiek innego podmiotu.

3. Dyrektor wykonawczy na wezwanie Parlamentu Europejskiego i Rady informuje je o wykonywaniu powierzonych mu obowiązków i ogólnych wynikach Urzędu UE ds. Celnych.

4. Dyrektor wykonawczy jest przedstawicielem prawnym Urzędu UE ds. Celnych.

5. Dyrektor wykonawczy odpowiada za realizację zadań powierzonych Urzędowi UE ds. Celnych na mocy niniejszego rozporządzenia. Dyrektor wykonawczy w szczególności:

   a) zapewnia bieżące kierowanie Urzędem UE ds. Celnych;

   b) wykonuje decyzje przyjęte przez Zarząd;

   c) przygotowuje projekt jednolitego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 223, i przedkłada go Zarządowi po konsultacji z Komisją;

   d) wdraża jednolity dokument programowy, o którym mowa w art. 223, i składa sprawozdania z jego wdrażania Radzie Wykonawczej i Zarządowi;

   e) przygotowuje skonsolidowane sprawozdanie roczne z działalności Urzędu UE ds. Celnych i przedstawia go Zarządowi do oceny i przyjęcia;

   f) przygotowuje plan działań następczych w odniesieniu do ustaleń wynikających ze sprawozdań z audytu wewnętrznego lub zewnętrznego oraz ocen, jak również do dochodzeń i postępowań przeprowadzonych przez OLAF i Prokuraturę Europejską oraz składa – dwa razy w roku Komisji oraz regularnie Radzie Wykonawczej i Zarządowi – sprawozdania z postępów;

   g) bez uszczerbku dla kompetencji Prokuratury Europejskiej i OLAF-u w zakresie prowadzenia dochodzeń chroni interesy finansowe Unii poprzez stosowanie wewnętrznych środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i innej nielegalnej działalności, poprzez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, poprzez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także w stosownych przypadkach poprzez nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar administracyjnych oraz finansowych;

   h) przygotowuje wewnętrzną strategię zwalczania nadużyć finansowych, strategię osiągnięcia przyrostu wydajności i synergii, strategię współpracy z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi oraz strategię w zakresie zarządzania organizacyjnego i systemów kontroli wewnętrznej na potrzeby Urzędu UE ds. Celnych i przedstawia ją do zatwierdzenia przez Zarząd;

   i) przygotowuje projekty przepisów finansowych mających zastosowanie do Urzędu UE ds. Celnych i przedstawia je Zarządowi do przyjęcia po konsultacji z Komisją;

   j) przygotowuje wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Urzędu UE ds. Celnych zgodnie z art. 224 i wykonuje jego budżet;

   k) w odniesieniu do personelu Urzędu UE ds. Celnych wykonuje uprawnienia organu powołującego, o których mowa w art. 215 ust. 1 lit. i), w zakresie, w jakim uprawnienia te zostały mu przekazane zgodnie z art. 215 ust. 2;

   l) podejmuje decyzje dotyczące wewnętrznej struktury organizacyjnej Urzędu UE ds. Celnych, w tym w razie potrzeby powierzania funkcji zastępczych, które mogą obejmować bieżące zarządzanie Urzędem UE ds. Celnych,

a w razie potrzeby decyzje dotyczące zmiany tej struktury, z uwzględnieniem potrzeb związanych z działalnością Urzędu UE ds. Celnych i należytym zarządzaniem budżetem;

m) negocjuje i, po zatwierdzeniu przez Zarząd, podpisuje umowę w sprawie siedziby Urzędu UE ds. Celnych oraz, w stosownych przypadkach, podobne umowy z przyjmującymi państwami członkowskimi, w których znajdują się biura lokalne;

n) przygotowuje praktyczne ustalenia dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady[34] oraz przedkłada je Zarządowi do przyjęcia;

o) promuje różnorodność i dąży do zapewnienia równowagi płci w zakresie rekrutacji personelu Urzędu UE ds. Celnych;

p) dąży do rekrutacji personelu w możliwie największym zasięgu geograficznym, mając na uwadze, że kryteria rekrutacji muszą opierać się wyłącznie na merytorycznej ocenie.

Artykuł 220

Zastępca dyrektora wykonawczego

1. Zarząd może podjąć decyzję o utworzeniu stanowiska zastępcy dyrektora wykonawczego, który będzie wspomagał dyrektora wykonawczego.

2. W przypadku gdy Zarząd podejmie decyzję o utworzeniu stanowiska zastępcy dyrektora wykonawczego przepisy art. 217 stosuje się odpowiednio do zastępcy dyrektora wykonawczego.

Artykuł 221

Zadania i zakres obowiązków zastępcy dyrektora wykonawczego

W przypadku utworzenia stanowiska zastępcy dyrektora wykonawczego zastępca dyrektora wykonawczego wspomaga dyrektora wykonawczego w zarządzaniu Agencją i wykonywaniu zadań, o których mowa w art. 218. Jeżeli dyrektor wykonawczy jest nieobecny, niezdolny do pracy lub stanowisko to jest nieobsadzone, zastępca dyrektora wykonawczego przejmuje jego obowiązki.

Rozdział 4
Uchwalanie i struktura budżetu Urzędu UE ds. Celnych

Artykuł 222

Przepisy ogólne

Przepisy finansowe mające zastosowanie do Urzędu UE ds. Celnych przyjmuje Zarząd po konsultacji z Komisją. Nie mogą one odbiegać od rozporządzenia delegowanego Komisji

[34] Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

(UE) 2019/715[35], chyba że takie odstępstwo jest niezbędne ze względu na szczególne wymogi działalności Urzędu UE ds. Celnych i uzyskano wcześniejszą zgodę Komisji.

Artykuł 223

Jednolity dokument programowy

1. Co roku dyrektor wykonawczy sporządza projekt jednolitego dokumentu programowego obejmującego w szczególności programowanie wieloletnie i roczne zgodnie z przepisami rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/715 oraz z odpowiednimi przepisami finansowymi Urzędu UE ds. Celnych przyjętymi na podstawie art. 222 niniejszego rozporządzenia i z uwzględnieniem wytycznych określonych przez Komisję. Programowanie roczne i wieloletnie musi być zgodne z polityką celną i ogólnymi priorytetami unii celnej.

2. Do dnia 31 stycznia roku poprzedzającego okres programowania Zarząd przekazuje projekt jednolitego dokumentu programowego Komisji, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie oraz Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu.

3. Do dnia 30 listopada każdego roku Zarząd przyjmuje jednolity dokument programowy.Zarząd przekazuje jednolity dokument programowy Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji, a także wszystkie późniejsze zaktualizowane wersje tego dokumentu. Jednolity dokument programowy staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii i w razie potrzeby podlega odpowiednim dostosowaniom.

4. Roczny program prac określa szczegółowe cele i oczekiwane wyniki, w tym wskaźniki efektywności działania. Zawiera on również opis działań, które wymagają finansowania, oraz wskazuje zasoby finansowe i ludzkie przydzielone do każdego działania. Roczny program prac musi być spójny z wieloletnim programem prac, o którym mowa w ust. 5. Jednoznacznie określa się w nim zadania, które dodano, zmieniono lub usunięto w stosunku do poprzedniego roku budżetowego. Zarząd dokonuje zmiany przyjętego rocznego programu prac w przypadku powierzenia Urzędowi UE ds. Celnych nowego zadania objętego zakresem niniejszego rozporządzenia. Merytoryczne zmiany w rocznym programie prac przyjmuje się zgodnie z tą samą procedurą co pierwotny roczny program prac. Zarząd może przekazać dyrektorowi wykonawczemu uprawnienia do dokonywania w rocznym programie prac zmian innych niż istotne.

5. W wieloletnim programie prac określa się ogólne programowanie strategiczne, w tym cele, oczekiwane wyniki i wskaźniki skuteczności działania. Należy w nim również wskazać, w odniesieniu do każdego działania, orientacyjne zasoby finansowe i ludzkie uznane za niezbędne do osiągnięcia wyznaczonych celów. Programowanie strategiczne jest aktualizowane w stosownych przypadkach i wykazuje wkład Urzędu UE ds. Celnych w realizację priorytetów politycznych Unii.

---

[35] Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/715 z dnia 18 grudnia 2018 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów utworzonych na podstawie TFUE oraz Traktatu Euratom, o których mowa w art. 70 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 (Dz.U. L 122 z 10.5.2019, s. 1).

Artykuł 224

Ustanawianie budżetu

1. Co roku dyrektor wykonawczy sporządza i przesyła Zarządowi wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Urzędu UE ds. Celnych na kolejny rok budżetowy, zawierający plan zatrudnienia. Informacje zawarte we wstępnym projekcie preliminarza dochodów i wydatków są spójne z projektem jednolitego dokumentu programowego, o którym mowa w art. 223 ust. 1.
2. Na podstawie wstępnego projektu preliminarza, o którym mowa w ust. 1, Zarząd przyjmuje projekt preliminarza dochodów i wydatków Urzędu UE ds. Celnych na kolejny rok budżetowy.
3. Do dnia 31 stycznia każdego roku Zarząd przesyła Komisji projekt preliminarza dochodów i wydatków Urzędu UE ds. Celnych.
4. Projekt preliminarza przesyłany jest przez Komisję władzy budżetowej wraz z projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.
5. Na podstawie projektu preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii szacunkowe kwoty, które uważa za niezbędne w odniesieniu do planu zatrudnienia, oraz kwoty wkładu, jaki ma być wniesiony z budżetu ogólnego, i przedstawia je władzy budżetowej zgodnie z art. 313 i 314 TFUE.
6. Władza budżetowa zatwierdza środki przewidziane na wkład z budżetu ogólnego Unii na rzecz Urzędu UE ds. Celnych.
7. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia Urzędu UE ds. Celnych.
8. Zarząd przyjmuje budżet Urzędu UE ds. Celnych. Budżet ten staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii. W razie potrzeby budżet Urzędu UE ds. Celnych jest odpowiednio korygowany.

Artykuł 225

Struktura budżetu

1. Preliminarz wszystkich dochodów i wydatków Urzędu UE ds. Celnych jest przygotowywany w każdym roku budżetowym i jest wykazywany w budżecie Urzędu UE ds. Celnych. Rok budżetowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym.
2. Dochody i wydatki wykazane w budżecie Urzędu UE ds. Celnych muszą się równoważyć.
3. Bez uszczerbku dla innych zasobów dochody Urzędu UE ds. Celnych obejmują:
   a) wkład Unii wpisany do budżetu ogólnego Unii;
   b) dobrowolne wkłady finansowe państw członkowskich;
   c) ewentualne finansowanie Unii w formie umów o przyznanie wkładu lub dotacji zgodnie z przepisami finansowymi Urzędu UE ds. Celnych, o których mowa w art. 222, oraz postanowieniami właściwych instrumentów wspierających politykę Unii;
   d) opłaty za publikacje i wszelkie usługi świadczone przez Urząd UE ds. Celnych.
4. Wydatki Urzędu UE ds. Celnych obejmują wynagrodzenia personelu, koszty administracyjne, koszty infrastruktury oraz koszty operacyjne.

5. Zobowiązania budżetowe dotyczące działań związanych z projektami na wielką skalę trwającymi dłużej niż jeden rok budżetowy można podzielić na kwoty roczne na przestrzeni kilku lat.

Artykuł 226

Wykonanie budżetu Urzędu UE ds. Celnych

1. Dyrektor wykonawczy wykonuje budżet Urzędu UE ds. Celnych.

2. Każdego roku dyrektor wykonawczy przesyła władzy budżetowej wszystkie informacje potrzebne do wykonania jej obowiązków dotyczących oceny.

Artykuł 227

Przedstawienie sprawozdania finansowego i absolutorium

1. W następnym roku budżetowym (rok N+1) księgowy Urzędu UE ds. Celnych przesyła księgowemu Komisji i Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdanie finansowe za rok budżetowy (rok N) do dnia 1 marca następnego roku budżetowego (rok N+1).

2. Do dnia 31 marca roku N + 1 Urząd UE ds. Celnych przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdanie dotyczące zarządzania budżetem i finansami.

3. Do dnia 31 marca roku N + 1 księgowy Komisji przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu wstępne sprawozdania finansowe Urzędu UE ds. Celnych skonsolidowane ze sprawozdaniem finansowym Komisji.

4. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego na temat wstępnego sprawozdania finansowego Urzędu UE ds. Celnych na podstawie art. 246 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046[36] księgowy Urzędu UE ds. Celnych opracowuje końcowe sprawozdanie finansowe Urzędu UE ds. Celnych za ten rok. Dyrektor wykonawczy przesyła je Radzie Wykonawczej do zaopiniowania. Opinia ta jest przyjmowana przez Zarząd.

5. Do dnia 1 lipca roku N + 1 księgowy Urzędu UE ds. Celnych przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu końcowe sprawozdanie finansowe za rok N wraz z opinią przyjętą przez Zarząd.

6. Końcowe sprawozdanie finansowe za rok N jest publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej do dnia 15 listopada roku N+1.

7. Dyrektor wykonawczy przesyła Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi do dnia 30 września roku N+1. Dyrektor wykonawczy przesyła tę odpowiedź również zarządowi.

8. Dyrektor wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego wniosek, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania

[36] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

absolutorium za rok budżetowy N zgodnie z art. 261 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046.

9. Na zalecenie Rady, stanowiącej większością kwalifikowaną, do dnia 15 maja roku N+2 Parlament Europejski udziela dyrektorowi wykonawczemu absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy N.

Artykuł 228

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i innych działań niezgodnych z prawem w Urzędzie UE ds. Celnych, stosuje się bez ograniczeń przepisy rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013.

2. Urząd UE ds. Celnych przystąpi do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez OLAF[37] w ciągu sześciu miesięcy od dnia [XXX] oraz przyjmuje odpowiednie przepisy mające zastosowanie do jego personelu, wykorzystując wzór zawarty w załączniku do tego Porozumienia.

3. Europejski Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do przeprowadzania kontroli na podstawie dokumentów i na miejscu, obejmujących wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują od Urzędu UE ds. Celnych unijne środki finansowe.

4. OLAF może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole na miejscu oraz inspekcje, aby stwierdzić, czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub wszelka inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii w związku z dotacją lub zamówieniem finansowanym przez Urząd UE ds. Celnych, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 i rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96[38].

5. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2, 3 i 4, zamówienia, umowy o udzielenie dotacji i decyzje Urzędu UE ds. Celnych o udzieleniu dotacji zawierają postanowienia wyraźnie upoważniające Europejski Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami. Uzgodnienia robocze z właściwymi organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi obejmują pomoc i współpracę tych organów i organizacji międzynarodowych w odniesieniu do audytów i dochodzeń prowadzonych przez Europejski Trybunał Obrachunkowy i OLAF.

6. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2017/1939 Prokuratura Europejska może prowadzić postępowania przygotowawcze oraz wnosić i popierać oskarżenia w sprawach nadużyć finansowych i innych rodzajów nielegalnej działalności

---

37 Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.

38 Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

naruszających interesy finansowe Unii, jak przewidziano w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371[39].

Rozdział 5
Przepisy dotyczące personelu

Artykuł 229

Przepisy ogólne

Do personelu Urzędu UE ds. Celnych stosuje się regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii w celu nadania skuteczności regulaminowi pracowniczemu urzędników i warunkom zatrudnienia innych pracowników.

Artykuł 230

Oddelegowani eksperci krajowi i inny personel

1. Urząd UE ds. Celnych może korzystać z pomocy oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych członków personelu niezatrudnionych przez Urząd UE ds. Celnych.
2. Zarząd przyjmuje decyzję określającą zasady oddelegowania ekspertów krajowych do Urzędu UE ds. Celnych.

Artykuł 231

Przywileje i immunitety

Do Urzędu UE ds. Celnych i jego personelu zastosowanie ma Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej załączony do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Rozdział 6
Przepisy ogólne i końcowe

Artykuł 232

Przejrzystość i komunikacja

1. W odniesieniu do dokumentów pozostających w posiadaniu Urzędu UE ds. Celnych stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001. W terminie sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd przyjmuje szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
2. Przetwarzanie danych osobowych przez Urząd UE ds. Celnych podlega rozporządzeniu (UE) 2018/1725. W ciągu sześciu miesięcy od daty pierwszego posiedzenia Zarząd ustanawia środki na potrzeby stosowania rozporządzenia (UE) 2018/1725 przez Urząd UE ds. Celnych, w tym środki dotyczące powołania

[39] € Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 29).

inspektora ochrony danych Urzędu UE ds. Celnych. Środki te ustanawia się po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.

3. Urząd UE ds. Celnych może uczestniczyć z własnej inicjatywy w działaniach komunikacyjnych w zakresie swoich kompetencji. Przydział zasobów na działania komunikacyjne nie może mieć niekorzystnego wpływu na skuteczne wykonywanie zadań Urzędu UE ds. Celnych. Działania komunikacyjne są prowadzone zgodnie z odpowiednimi planami komunikacji i rozpowszechniania informacji przyjętymi przez Zarząd.

Artykuł 233

Przepisy bezpieczeństwa dotyczące ochrony informacji niejawnych oraz szczególnie chronionych informacji jawnych

1. Urząd UE ds. Celnych przyjmuje własne przepisy bezpieczeństwa w oparciu o zasady i przepisy zawarte w przepisach bezpieczeństwa Komisji dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (EUCI) oraz szczególnie chronionych informacji jawnych, między innymi w przepisach dotyczących wymiany takich informacji z państwami trzecimi oraz ich przetwarzania i przechowywania, jak określono w decyzjach Komisji (UE, Euratom) 2015/443[40] i (UE, Euratom) 2015/444[41]. Każde porozumienie administracyjne w sprawie wymiany informacji niejawnych z właściwymi organami państwa trzeciego lub, w przypadku braku takiego porozumienia, każde doraźne udostępnienie informacji niejawnych UE tym organom wymaga wcześniejszej zgody Komisji.

2. Zarząd przyjmuje przepisy bezpieczeństwa Urzędu UE ds. Celnych po zatwierdzeniu przez Komisję. Dokonując oceny zaproponowanych przepisów bezpieczeństwa, Komisja zapewnia ich zgodność z decyzjami (UE, Euratom) 2015/443 i (UE, Euratom) 2015/444.

3. Członkowie Zarządu, dyrektor wykonawczy, eksperci zewnętrzni uczestniczący w pracach grup roboczych *ad hoc* oraz członkowie personelu Urzędu UE ds. Celnych podlegają wymogom dotyczącym poufności określonym w art. 339 TFUE nawet po zakończeniu pełnienia swoich obowiązków.

4. Urząd UE ds. Celnych może zastosować niezbędne środki w celu ułatwienia wymiany informacji – mających istotne znaczenie dla jego zadań – z Komisją i państwami członkowskimi oraz, w stosownych przypadkach, z właściwymi instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi Unii. Zawarte w tym celu porozumienia administracyjne dotyczące udostępniania informacji niejawnych UE („EUCI") lub, jeżeli nie ma takiego porozumienia, nadzwyczajne doraźne udostępnienie EUCI są uprzednio zatwierdzane przez Komisję.

Artykuł 234

System językowy

---

[40] Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

[41] Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).

1. Do Urzędu UE ds. Celnych mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady nr 1[42].

2. O wewnętrznych zasadach dotyczących systemu językowego Urzędu UE ds. Celnych decyduje Zarząd.

3. Usługi tłumaczeniowe na potrzeby działalności Urzędu UE ds. Celnych zapewnia Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

Artykuł 235

Ocena

1. Nie później niż do dnia [Urząd Publikacji: proszę wpisać datę = pięć lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia], a następnie co pięć lat, Komisja zapewnia, aby zgodnie z jej wytycznymi przeprowadzana była ocena wyników działalności Urzędu UE ds. Celnych pod względem realizacji jego celów, mandatu, zadań i zarządzania oraz lokalizacji.

2. W ramach tej oceny uwzględnia się w szczególności ewentualną potrzebę zmodyfikowania mandatu Urzędu UE ds. Celnych i skutki finansowe takich modyfikacji.

3. W przypadku co drugiej oceny, o której mowa w ust. 1, wyniki osiągnięte przez Urząd UE ds. Celnych ocenia się pod względem jego celów, mandatu, zadań i zarządzania, co obejmuje ocenę tego, czy kontynuacja działalności Urzędu UE ds. Celnych jest nadal uzasadniona w odniesieniu do tych celów, mandatu, zarządzania i zadań.

4. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z ustaleń zawartych w ocenie, o której mowa w ust. 2. Ustalenia z oceny podaje się do wiadomości publicznej.

Artykuł 236

Odpowiedzialność Urzędu UE ds. Celnych

1. Kwestię odpowiedzialności umownej Urzędu UE ds. Celnych reguluje prawo właściwe dla danej umowy.

2. Do wydawania wyroków na podstawie klauzuli arbitrażowej zamieszczonej w umowie zawartej przez Urząd UE ds. Celnych właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

3. W przypadku odpowiedzialności pozaumownej Urząd UE ds. Celnych naprawia szkodę wyrządzoną przez jego jednostki lub personel przy wykonywaniu ich obowiązków zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla ustawodawstw państw członkowskich.

4. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3.

5. Odpowiedzialność osobista personelu Urzędu UE ds. Celnych wobec Urzędu UE ds. Celnych regulowana jest przepisami regulaminu pracowniczego urzędników lub mającymi do nich zastosowanie warunkami zatrudnienia innych pracowników.

---

[42] Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385).

6. Odpowiedzialność finansowa Unii i państw członkowskich za długi Urzędu UE ds. Celnych jest ograniczona do wysokości wkładów już wniesionych przez nich na poczet kosztów administracyjnych.

Artykuł 237

Umowa w sprawie siedziby i warunki działania

1. Niezbędne ustalenia dotyczące pomieszczeń, które przyjmujące państwo członkowskie ma przeznaczyć dla Urzędu UE ds. Celnych, oraz wyposażenia, które ma zostać udostępnione przez to państwo członkowskie, wraz z przepisami szczegółowymi mającymi zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim do dyrektora wykonawczego, członków Zarządu, personelu Urzędu UE ds. Celnych i członków ich rodzin określa się w umowie w sprawie siedziby między Urzędem UE ds. Celnych a państwem członkowskim, w którym siedziba ta została zlokalizowana, zawartej po uzyskaniu zgody Zarządu i nie później niż ... [Urząd Publikacji: proszę wpisać datę = dwa lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

2. Przyjmujące państwo członkowskie zapewnia Urzędowi UE ds. Celnych najlepsze możliwe warunki do prowadzenia działalności, w tym wielojęzyczne placówki szkolne o orientacji europejskiej i odpowiednie połączenia komunikacyjne.

3. Jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności, dyrektor wykonawczy może podjąć decyzję o utworzeniu biura lokalnego w innym państwie członkowskim w celu skuteczniejszego, wydajniejszego i bardziej spójnego wykonywania zadań Urzędu UE ds. Celnych.

   Przed podjęciem decyzji o utworzeniu biura lokalnego dyrektor wykonawczy uzyskuje wcześniejszą zgodę Komisji, Zarządu i danego państwa członkowskiego. Decyzja opiera się na odpowiedniej ocenie kosztów i korzyści wykazującej w szczególności wartość dodaną takiej decyzji. W decyzji tej określa się zakres działań prowadzonych w biurze lokalnym w sposób pozwalający uniknąć niepotrzebnych kosztów i powielania administracyjnych funkcji Urzędu UE ds. Celnych.

Artykuł 238

Rozpoczęcie działalności Urzędu UE ds. Celnych

1. Urząd UE ds. Celnych zostaje ustanowiony w 2026 r. i osiąga pełną zdolność do działania do 2028 r.

2. Komisja jest odpowiedzialna za ustanowienie Urzędu UE ds. Celnych i początkowy etap jego działalności do czasu uzyskania przez Urząd zdolności operacyjnej wystarczającej do wykonywania własnego budżetu. W tym celu:

   a) do chwili objęcia obowiązków przez dyrektora wykonawczego po jego powołaniu przez Zarząd zgodnie z art. 218 Komisja może wyznaczyć urzędnika Komisji do działania w charakterze tymczasowego dyrektora wykonawczego i wykonywania obowiązków wyznaczonych dyrektorowi wykonawczemu;

   b) na zasadzie odstępstwa od art. 215 ust. 1 lit. i) i do chwili przyjęcia decyzji, o której mowa w art. 215 ust. 2, tymczasowy dyrektor wykonawczy wykonuje uprawnienia organu powołującego;

c) Komisja może udzielić Urzędowi UE ds. Celnych pomocy, w szczególności w drodze oddelegowania urzędników Komisji do realizacji działań Urzędu UE ds. Celnych pod kierownictwem tymczasowego dyrektora wykonawczego lub dyrektora wykonawczego;

d) tymczasowy dyrektor wykonawczy może zatwierdzać wszelkie płatności w ramach środków zapisanych w budżecie Urzędu UE ds. Celnych i zawierać umowy, w tym umowy o pracę, po przyjęciu planu zatrudnienia Urzędu UE ds. Celnych.

Tytuł XIII
WSPÓŁPRACA CELNA

Artykuł 239

Wewnętrzna współpraca celna

1. Bez uszczerbku dla przepisów rozporządzenia (WE) nr 515/97 organy celne współpracują ze sobą nawzajem, z Komisją i z Urzędem UE ds. Celnych zgodnie z przepisami prawa celnego i wszelkimi innymi przepisami Unii przewidującymi taką współpracę w celu zapewnienia prawidłowego i jednolitego stosowania tych przepisów oraz wspierania realizacji ich zadań określonych w art. 2.

2. Organy celne mogą czasowo udostępnić funkcjonariuszy celnych do pracy w organach celnych innego państwa członkowskiego. Urząd UE ds. Celnych zostaje o tym poinformowany i może koordynować takie zadania.

3. Oprócz kontroli przewidzianych w art. 241. organy celne mogą przeprowadzać wspólne kontrole.Organy celne informują Urząd UE ds. Celnych o takich wspólnych kontrolach.

4. Komisja, OLAF i Urząd UE ds. Celnych mogą wymieniać dane istotne dla współpracy, o której mowa w niniejszym tytule, w tym informacje o ryzyku. Urząd UE ds. Celnych zapewnia skuteczne wykorzystanie takich informacji w swoich działaniach w zakresie zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym tytułem i tytułem XII.

Artykuł 240

Ramy współpracy z innymi organami

1. Organy celne współpracują z innymi organami na szczeblu krajowym, w tym między innymi z organami nadzoru rynku, organami sanitarnymi i fitosanitarnymi, organami ścigania i organami podatkowymi, w zakresie innych przepisów stosowanych przez organy celne, poboru ceł i podatków oraz w innych właściwych obszarach współpracy. W stosownych przypadkach organy celne współpracują również z odpowiednimi organami, grupami ekspertów, agencjami, urzędami lub sieciami koordynującymi działania innych organów na szczeblu unijnym. W stosownych przypadkach organy celne współpracują również z innymi odpowiednimi stronami na szczeblu UE, o których mowa w ust. 9, a zaangażowane organy celne powiadamiają o tym Urząd UE ds. Celnych.

2. Współpraca, o której mowa w ust. 1, odbywa się regularnie i jest realizowana w sposób usystematyzowany. Służy ona w szczególności osiąganiu następujących celów:

a) przyczynianie się do zmian legislacyjnych w obszarach polityki istotnych dla organów celnych i śledzenie tych zmian;

b) wymiana danych, w szczególności danych istotnych dla zarządzania ryzykiem zgodnie z tytułem IV rozdział 3;

c) opracowanie spójnych i skoordynowanych strategii nadzoru w zakresie zarządzania ryzykiem w odniesieniu do towarów objętych zakresem odpowiedzialności zarówno organów celnych, jak i innych organów, zgodnie z tytułem IV rozdział 3;

d) wdrażanie operacyjne, w tym przeprowadzanie wspólnych kontroli zgodnie z art. 241.

3. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji i z zastrzeżeniem jej uprzedniej zgody Urząd UE ds. Celnych dokonuje uzgodnień roboczych w celu opracowania i aktualizacji ram współpracy, o której mowa w ust. 1, z udziałem innych odpowiednich stron, o których mowa w ust. 9, określając kierunki ich praktycznego wdrożenia, cele i kluczowe obszary współpracy, zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i tytułem III niniejszego rozporządzenia.

4. W przypadku gdy organ celny współpracuje z innym organem w innym państwie członkowskim, powiadamia o tym organ celny tego państwa członkowskiego. Jeżeli współpraca obejmuje więcej niż dwa państwa członkowskie, zaangażowane organy celne powiadamiają o tym Urząd UE ds. Celnych, który może zapewnić wsparcie operacyjne i koordynacyjne zgodnie z art. 208.

5. Państwa członkowskie co roku składają Urzędowi UE ds. Celnych sprawozdanie ze stosowania ram współpracy. Urząd UE ds. Celnych uwzględnia ustalenia z tych sprawozdań w swoich działaniach monitorujących, o których mowa w art. 208 ust. 3 lit. a), oraz w swoich zadaniach związanych z pomiarem, o których mowa w art. 208 ust. 3 lit. b).

6. Do dnia wskazanego w art. 238 ust. 1 Komisja może wykonywać zadania Urzędu UE ds. Celnych, o których mowa w ust. 3.

7. Urząd UE ds. Celnych może współpracować z innymi organami na szczeblu krajowym oraz z Komisją i innymi instytucjami, urzędami, agencjami, sieciami i organami Unii, aby przyczynić się do osiągnięcia celów, o których mowa w ust. 2, oraz ram współpracy, o których mowa w ust. 3.

W tym celu Urząd UE ds. Celnych może, po uzyskaniu pozwolenia od swojego Zarządu i po zatwierdzeniu przez Komisję, dokonywać uzgodnień roboczych z organami Unii lub innymi organami na szczeblu krajowym. Te uzgodnienia administracyjne nie tworzą zobowiązań prawnych – określają one charakter, zakres i sposób zamierzonej współpracy.

8. Urząd UE ds. Celnych ściśle współpracuje z OLAF-em w przypadku wystąpienia nadużycia finansowego lub podejrzenia o nadużycie finansowe w którymkolwiek z jego działań w zakresie współpracy.

9. Urząd UE ds. Celnych może opracować ramy współpracy operacyjnej z innymi organami UE, w tym z Europolem i Fronteksem, zgodnie z ust. 2, 4 i 5, oraz może uczestniczyć w analizach strategicznych i ocenach zagrożeń, cyklach polityki, programach innowacyjnych, działaniach szkoleniowych, sieciach i innych działaniach, które są istotne dla wykonywania jego zadań i są organizowane przez takie inne organy, a także wnosić wkład w te działania.

Artykuł 241

Wspólne kontrole

1. Urząd UE ds. Celnych planuje, organizuje i koordynuje wspólne kontrole przeprowadzane przez organy celne, w stosownych przypadkach we współpracy z innymi organami i agencjami zgodnie z art. 240 ust. 9.

2. W tym celu Urząd UE ds. Celnych przestrzega priorytetów polityki celnej i zapewnia niezbędne kontakty i koordynację z działaniami OLAF-u i Prokuratury Europejskiej w zakresie zwalczania nadużyć finansowych oraz krajowymi dochodzeniami w dziedzinie ceł.

3. Aby umożliwić Urzędowi UE ds. Celnych sporządzenie sprawozdania i przeprowadzenie oceny, organy celne przekazują Urzędowi UE ds. Celnych informacje zwrotne na temat działań i kontroli przeprowadzonych przez nie w kontekście wspólnej kontroli.

Artykuł 242

Działania podejmowane przez organy celne

1. Zgodnie z innymi przepisami stosowanymi przez organy celne mogą one zastosować jeden z następujących środków:

   a) gromadzenie określonych danych dotyczących wszystkich przesyłek, w tym zautomatyzowane kontrole unijnych formalności pozacelnych, pod warunkiem że są one przechowywane w centralnym rejestrze Unii;

   b) przekazywanie danych statystycznych, analiz i informacji o trendach, w szczególności w obszarze ryzyka;

   c) ułatwianie i koordynowanie kontroli dokonywanych przez inne organy;

   d) przeprowadzanie kontroli niektórych przesyłek, wytypowanych na podstawie zarządzania ryzykiem zgodnie z tytułem IV i z uwzględnieniem analizy, o której mowa w lit. b);

   e) konsultacje z innymi organami przed zwolnieniem towarów zgodnie z art. 60;

   f) wprowadzenie wszelkich niezbędnych środków w odniesieniu do towarów niezgodnych z przepisami, w tym orzeczenie przepadku, sprzedaż lub zniszczenie tych towarów;

   g) wdrożenie ram współpracy, o których mowa w art.240;

   h) ostrzeganie innych organów o ryzyku związanym z ich pracą;

   i) działania następcze podejmowane w przypadku, gdy przemieszczanie towarów narusza inne przepisy stosowane przez organy celne;

   j) wszelkie inne działania uzupełniające.

2. Na podstawie innych przepisów stosowanych przez organy celne państwo członkowskie może wyznaczyć wyspecjalizowane przejście graniczne. Ograniczenia wynikające z obowiązku przechodzenia przez takie wyznaczone wyspecjalizowane przejścia graniczne nie mogą być nieproporcjonalne do zamierzonych celów, jeśli chodzi o przedsiębiorców, z należytym uwzględnieniem okoliczności, które mogą uzasadniać ten obowiązek.

3. Państwo członkowskie powiadamia Urząd UE ds. Celnych o wyznaczeniu, o którym mowa w ust. 2, a Urząd UE ds. Celnych aktualizuje i publikuje wykaz tych wyspecjalizowanych przejść granicznych.

4. Aby ułatwić identyfikację, stosowanie i egzekwowanie innych przepisów stosowanych przez organy celne, Komisja sporządza i regularnie aktualizuje zintegrowany wykaz przepisów Unii ustanawiających wymogi mające zastosowanie do towarów podlegających kontrolom celnym w celu ochrony interesów publicznych i publikuje go na swojej stronie internetowej.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia wszelkich innych działań uzupełniających, o których mowa w ust. 1 lit. j).

Artykuł 243

Międzynarodowa współpraca celna

Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji i z zastrzeżeniem jej uprzedniej zgody Urząd UE ds. Celnych może dokonywać uzgodnień roboczych z organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi. Uzgodnienia te nie nakładają zobowiązań prawnych na Unię.

Artykuł 244

Wymiana danych z państwami trzecimi

1. Komisja, organy celne i Urząd UE ds. Celnych mogą wymieniać się danymi z organami celnymi i innymi organami państw trzecich do celów współpracy celnej, w przypadku gdy umowa międzynarodowa Unii, przepisy prawa celnego, przepisy Unii w dziedzinie wspólnej polityki handlowej lub wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, a także inne przepisy Unii stosowane przez organy celne przewidują taką wymianę i zapewniona jest zgodność przekazywania danych osobowych z przepisami odpowiednio rozdziału V rozporządzenia (UE) 2018/1725 lub rozdziału V rozporządzenia (UE) 2016/679.

   Komisja jest informowana o wymianie danych między organami celnymi i Urzędem UE ds. Celnych a organami celnymi i innymi organami państw trzecich.

2. Wymiana, o której mowa w ust. 1, może obejmować w szczególności następujące kategorie danych:

   a) dane zawarte w decyzjach podjętych przez organy celne lub podobnych decyzjach wydanych w państwach trzecich w sprawie wiążących informacji, statusu upoważnionego przedsiębiorcy, ustalania wartości celnej, statusu celnego towarów lub procedur specjalnych;

   b) dane zawarte w zgłoszeniach, powiadomieniach i dowodach potwierdzających status celny towarów oraz w załączanych dokumentach, przedstawionych organom celnym państw członkowskich lub Komisji, z jednej strony, albo organom państw trzecich właściwym w sprawach celnych, z drugiej strony, lub wydanych przez te organy;

   c) dane na temat zidentyfikowanego ryzyka, poczynionych ustaleń i wyników uzyskanych przez organy celne państw członkowskich lub Komisję, z jednej

strony, oraz organy państw trzecich właściwe do spraw celnych, z drugiej strony, w trakcie przeprowadzania analizy ryzyka i kontroli.

3. Wymiana, o której mowa w ust. 1, odbywa się z wykorzystaniem odpowiednich bezpiecznych środków komunikacji, na wniosek albo z własnej inicjatywy, i z zastrzeżeniem ochrony danych poufnych i ochrony danych osobowych zgodnie z art. 31, 35 i ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Wymiana, o której mowa w ust. 1, pozostaje bez uszczerbku dla wymiany informacji prowadzonej na mocy postanowień dotyczących wzajemnej pomocy administracyjnej zawartych w umowach między Unią a państwami trzecimi oraz przepisów rozporządzenia (WE) 517/97.

5. Państwo członkowskie może zostać upoważnione zgodnie z procedurami i warunkami określonymi w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 6 do podjęcia negocjacji z państwem trzecim w celu zawarcia umowy dwustronnej w sprawie wymiany, o której mowa w ust. 1, lub utrzymania istniejącej umowy. Taka umowa dwustronna przestanie obowiązywać z chwilą wejścia w życie umowy przewidującej wymianę informacji celnych między Unią a danym państwem trzecim.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 261 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze określenia warunków i procedur, zgodnie z którymi państwo członkowskie może zostać upoważnione do podjęcia negocjacji, o których mowa w ust. 5. Obejmują one powiadomienie Komisji i wszystkich pozostałych państw członkowskich przez dane państwo członkowskie o możliwej treści umowy dwustronnej oraz ocenę przez Komisję jej wpływu na prawo Unii i przyszłe negocjacje na szczeblu Unii, w tym, czy jej treść ogranicza się do wykonania zobowiązań wynikających z prawa Unii lub prawa międzynarodowego. Akt delegowany przewiduje również monitorowanie wykonania tych umów.

8. W ciągu 90 dni od otrzymania powiadomienia Komisja w drodze aktu wykonawczego podejmuje decyzję o przyznaniu lub o odmowie przyznania danemu państwu członkowskiemu pozwolenia na zawarcie umowy dwustronnej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 262 ust. 2.

W przypadku szczególnie pilnej potrzeby związanej z takim pozwoleniem, odpowiednio uzasadnionej potrzebą szybkiego zapewnienia wnioskowanej wymiany informacji, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 262 ust. 5.

Tytuł XIV
PRZEPISY WSPÓLNE DOTYCZĄCE NARUSZEŃ PRZEPISÓW PRAWA CELNEGO I SANKCJI INNYCH NIŻ KARNE Z TYTUŁU TYCH NARUSZEŃ

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Artykuł 245

Przedmiot

W niniejszym tytule określono wykaz naruszeń przepisów prawa celnego i sankcji innych niż karne z tytuły tych naruszeń. Nie uniemożliwia on państwom członkowskim wprowadzania bardziej restrykcyjnych środków w drodze ustanowienie sankcji administracyjnych lub karnych zgodnie z ich prawem krajowym. Nie ma również wpływu na inne naruszenia przewidziane w przepisach Unii.

Artykuł 246

Wymogi ogólne

1. Działania lub zaniechania, o których mowa w art. 252, stanowią naruszenia przepisów prawa celnego.

2. Podżeganie do popełnienia czynu polegającego na działaniu lub zaniechaniu lub pomocnictwo w popełnieniu takiego czynu, o których mowa w art. 252, stanowi naruszenie przepisów prawa celnego.

   Usiłowanie popełnienia czynu polegającego na działaniu lub zaniechaniu, o których mowa w art. 252, stanowi naruszenie przepisów prawa celnego.

3. Państwa członkowskie ustalają, czy naruszenia, o których mowa w art. 252, zostały popełnione umyślnie, wskutek oczywistego zaniedbania lub oczywistego błędu.

4. Omyłki pisarskie lub drobne błędy nie stanowią naruszenia przepisów prawa celnego, chyba że organ celny może ustalić, że zostały one popełnione umyślnie lub wskutek oczywistego zaniedbania lub oczywistego błędu.

5. W przypadku działania lub zaniechania skutkującego naruszeniem przepisów prawa celnego, o którym mowa w art. 252, popełnionego w reakcji na wystąpienie okoliczności nadzwyczajnych i niemożliwych do przewidzenia oraz pozostających poza kontrolą danej osoby, których skutków, pomimo zachowania należytej staranności, nie można było uniknąć, odpowiedzialność osoby, która się go dopuściła, jest wyłączona.

Artykuł 247

Okoliczności obciążające i łagodzące

1. Jeżeli osoba odpowiedzialna za działanie lub zaniechanie skutkujące naruszeniem przepisów prawa celnego, o którym mowa w art. 252, przedstawi dowody na to, że działała w dobrej wierze, są one uwzględniane przy ustalaniu sankcji, o której mowa w art. 254.

2. Następujące okoliczności są brane pod uwagę przy łagodzeniu sankcji, którą należy nałożyć za naruszenie przepisów prawa celnego:

a) towary, których dotyczy naruszenie, nie podlegają innym przepisom stosowanym przez organy celne;

b) naruszenie przepisów prawa celnego nie ma wpływu na określenie kwoty należności celnych i innych podatków do zapłaty;

c) osoba odpowiedzialna za naruszenie przepisów prawa celnego skutecznie współdziała z organem celnym.

Artykuł 248

Okoliczności obciążające

Następujące okoliczności są brane pod uwagę przy zaostrzaniu sankcji, o której mowa w art. 254, nakładanej za naruszenia przepisów prawa celnego:

a) osoba odpowiedzialna za naruszenie przepisów prawa celnego została wcześniej ukarana za takie naruszenie lub dopuszczała się ciągłych i powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego;

b) naruszenie przepisów prawa celnego ma znaczący wpływ na inne przepisy stosowane przez organy celne;

c) naruszenie przepisów prawa celnego ma znaczący wpływ finansowy na pobór należności celnych lub innych opłat;

d) naruszenie przepisów prawa celnego stanowi zagrożenie bezpieczeństwa Unii i jej mieszkańców.

Artykuł 249

Przedawnienie

1. Państwa członkowskie określają termin przedawnienia w odniesieniu do wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przepisów prawa celnego, o którym mowa w art. 252, w przedziale od 5 do 10 lat od dnia popełnienia działania lub zaniechania.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego bieg terminu przedawnienia rozpoczynał się w dniu zaprzestania działania lub zaniechania stanowiącego naruszenie przepisów celnych.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby bieg terminu przedawnienia został przerwany w wyniku jakiegokolwiek działania właściwego organu, o którym dana osoba została powiadomiona, w związku z dochodzeniem lub postępowaniem sądowym dotyczącym tego samego naruszenia przepisów prawa celnego. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się w dniu podjęcia czynności przerywającej przedawnienie .

4. Państwa członkowskie zapewniają wykluczenie możliwości wszczęcia lub kontynuowania postępowania w sprawie naruszenia przepisów prawa celnego, o którym mowa w art. 252, po upływie ośmiu lat od dnia, o którym mowa w ust. 1 lub 2.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby termin przedawnienia w odniesieniu do wykonania decyzji o nałożeniu sankcji wynosił trzy lata. Termin przedawnienia rozpoczyna bieg w dniu, w którym decyzja ta stała się ostateczna.

6. Państwa członkowskie określają przypadki zawieszenia terminów przedawnienia określonych w ust. 1, 4 i 5.

Artykuł 250

Jurysdykcja

Państwa członkowskie sprawują jurysdykcję w odniesieniu do naruszeń przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 252, zgodnie z prawem krajowym i w przypadku gdy naruszenie to zostało popełnione w całości lub w części na terytorium tego państwa członkowskiego.

Artykuł 251

Współpraca między państwami członkowskimi

1. W przypadku gdy naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 252, zostają popełnione w więcej niż jednym państwie członkowskim, a właściwy organ państwa członkowskiego wszczyna postępowanie w sprawie tego naruszenia jako pierwszy, organ ten współpracuje z właściwymi organami państw członkowskich, których dotyczy to samo naruszenie przepisów celnych wobec tej samej osoby w związku z tymi czynami.

2. Komisja monitoruje współpracę między państwami członkowskimi zgodnie z ust. 1.

Rozdział 2
Naruszenia przepisów unijnego prawa celnego i sankcje inne niż karne

Artykuł 252

Naruszenia przepisów unijnego prawa celnego

1. Następujące działania lub zaniechania stanowią naruszenie przepisów prawa celnego:

   a) niedopełnienie przez posiadacza decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego obowiązków wynikających z tej decyzji oraz niezwłoczne poinformowanie organów celnych o wszelkich okolicznościach zaistniałych po wydaniu decyzji przez te organy i które wpływają na jej dalsze obowiązywanie lub na jej treść, zgodnie z tytułami I i II;

   b) niedopełnienie obowiązku dostarczenia informacji organom celnym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w tym niezłożenie zgłoszenia celnego;

   c) dostarczenie organom celnym niekompletnych, niedokładnych, nieważnych, nieautentycznych, nieprawdziwych lub sfałszowanych informacji lub dokumentów;

   d) niedopełnienie przez osobę odpowiedzialną obowiązku przechowywania dokumentów i informacji związanych z zakończeniem formalności celnych;

   e) usunięcie towarów spod dozoru celnego;

f) niedopełnienie przez osobę odpowiedzialną obowiązków związanych z procedurami celnymi;

g) nieuiszczenie należności celnych przywozowych lub wywozowych przez osobę zobowiązaną do zapłaty w wyznaczonym terminie zgodnie z tytułem X rozdział 3.

2. Bez uszczerbku dla ust. 1 państwa członkowskie mogą przewidzieć dalsze działania i zaniechania stanowiące naruszenia przepisów prawa celnego.

3. W terminie 180 dni od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego artykułu państwa członkowskie powiadamiają Komisję o obowiązujących krajowych przepisach przewidzianych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz niezwłocznie powiadamiają o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 253

Wymogi ogólne dotyczące sankcji

1. Bez uszczerbku dla sankcji określonych w art. 254 państwa członkowskie mogą przewidzieć dodatkowe sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 252, oraz wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wykonania. Sankcje takie muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

2. W terminie 180 dni od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego artykułu państwa członkowskie powiadamiają Komisję o obowiązujących krajowych przepisach przewidzianych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu oraz niezwłocznie powiadamiają o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 254

Minimalne sankcje inne niż karne

W przypadku gdy stosowane są sankcje za naruszenia przepisów prawa celnego, o których mowa w art. 252, przybierają one co najmniej jedną lub kilka spośród następujących form, przy jednoczesnym zapewnieniu proporcjonalnych, skutecznych i odstraszających sankcji oraz uwzględnieniu okoliczności łagodzących, o których mowa w art. 247, i okoliczności obciążających, o których mowa w art. 248:

a) kara pieniężna pobierana przez organy celne, w tym, w stosownych przypadkach, ugoda w miejsce sankcji karnej i obliczana na podstawie następujących minimalnych kwot lub wartości procentowych:

(i) jeżeli naruszenie przepisów prawa celnego ma wpływ na wysokość należności celnych i innych opłat, kwotę kary pieniężnej oblicza się na podstawie kwoty należności celnych i innych opłat, których uniknięto, w następujący sposób:

1) jeżeli naruszenie przepisów prawa celnego zostało popełnione umyślnie, kara pieniężna odpowiada kwocie wynoszącej od 100 % do 200 % kwoty należności celnych i innych opłat, których uniknięto;

2) w innych przypadkach kara pieniężna odpowiada kwocie wynoszącej od 30 % do 100 % kwoty należności celnych i innych opłat, których uniknięto;

(ii) jeżeli nie można obliczyć wysokości kary pieniężnej zgodnie z pkt (i), karę pieniężną oblicza się na podstawie wartości celnej towarów w następujący sposób:

1) jeżeli naruszenie przepisów prawa celnego zostało popełnione umyślnie, kara pieniężna odpowiada kwocie wynoszącej od 100 % do 200 % wartości celnej towarów;

2) w innych przypadkach kara pieniężna odpowiada kwocie wynoszącej od 30 % do 100 % kwoty wartości celnej towarów;

(iii) jeżeli naruszenie przepisów prawa celnego nie zostało popełnione w odniesieniu do konkretnych towarów, kara pieniężna odpowiada kwocie wynoszącej od 150 EUR do 150 000 EUR;

b) cofnięcie, zawieszenie lub zmiana decyzji celnych znajdujących się w posiadaniu osoby zainteresowanej, jeżeli naruszenie ma wpływ na taką decyzję;

c) przepadek towarów i środka transportu.

Działania lub decyzje dotyczące sankcji zastosowanych w przypadku naruszenia przepisów prawa celnego są rejestrowane w unijnym centrum danych celnych wraz z rezultatami kontroli celnych.

Tytuł XV
PRZEPISY KOŃCOWE

Rozdział 1
Pomiar efektywności unii celnej

Artykuł 255

Zakres i cele

1. Komisja dokonuje oceny efektywności unii celnej co najmniej raz w roku. Ocena obejmuje pomiar działań realizowanych przez organy celne państw członkowskich i, w miarę możliwości, krajów kandydujących na poziomie krajowym i na przejściach granicznych. Taki pomiar może opierać się na istniejących narzędziach opracowanych w tym celu przez Komisję i państwa członkowskie.

2. Urząd UE ds. Celnych wspiera Komisję w realizacji tego zadania. Aby wesprzeć Komisję w ocenie skuteczności unii celnej, Urząd UE ds. Celnych określa sposób, w jaki działania i operacje celne wspierają osiągnięcie strategicznych celów i priorytetów unii celnej oraz przyczyniają się do realizacji zadań organów celnych określonych w art. 2. W szczególności Urząd UE ds. Celnych wskazuje kluczowe tendencje, mocne i słabe strony, luki i potencjalne ryzyko oraz przedstawia Komisji zalecenia dotyczące usprawnień.

Artykuł 256

Określenie ram i sprawozdawczość roczna

1. We współpracy z organami celnymi Urząd UE ds. Celnych sporządza sprawozdania i inne rodzaje dokumentów, aby osiągnąć cele określone w art. 255.

2. Państwa członkowskie dostarczają Urzędowi UE ds. Celnych dane zawierające informacje zarówno na poziomie krajowym, jak i na poziomie przejścia granicznego. W oparciu o dane otrzymane od organów celnych Urząd UE ds. Celnych sporządza sprawozdanie roczne zawierające fakty i dane liczbowe z minionego roku dotyczące każdego organu celnego na poziomie krajowym i na poziomie przejścia granicznego.

3. Urząd UE ds. Celnych przekazuje Komisji projekt sprawozdania rocznego do zatwierdzenia.

4. Komisja weryfikuje sprawozdanie, a następnie przekazuje je państwom członkowskim w celach informacyjnych.

5. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych dane, o których mowa w ust. 2, a także stopień ich poufności oraz projekt ram dotyczących pomiaru efektywności. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Rozdział 2
Monitorowanie, ocena i sprawozdania

Artykuł 257

Monitorowanie

Komisja regularnie monitoruje wdrażanie niniejszego rozporządzenia, biorąc między innymi pod uwagę informacje i analizy istotne dla celów monitorowania, które są przekazywane lub udostępniane przez organy celne i Urząd UE ds. Celnych w ramach unijnego centrum danych celnych.

Artykuł 258

Ocena i sprawozdania

1. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wpisać datę = pięć lat od daty wejścia w życie], a następnie co pięć lat, Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia pod kątem określonych w nim celów i przedstawia sprawozdanie na ten temat Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

   Sprawozdanie to obejmuje:

   a) przegląd postępów państw członkowskich we wdrażaniu niniejszego rozporządzenia;

   b) ocenę skuteczności, efektywności, spójności, adekwatności i unijnej wartości dodanej niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do celów, o których mowa w art. 2.

2. Na wniosek Komisji i zgodnie z rozdziałem 1 niniejszego tytułu państwa członkowskie dostarczają informacje dotyczące wdrożenia niniejszego rozporządzenia, które są niezbędne do przygotowania sprawozdania określonego w ust. 2.

Rozdział 3
Przeliczanie waluty i terminy

Artykuł 259

Przeliczanie waluty

1. Właściwe organy publikują lub udostępniają w internecie kurs wymiany walut stosowany, w przypadku gdy wymiana jest konieczna z jednego z następujących powodów:

   a) elementy wykorzystywane do ustalenia wartości celnej towarów wyrażone są w walucie innej niż waluta państwa członkowskiego, w którym ustalana jest wartość celna;

   b) w celu określenia klasyfikacji taryfowej towarów i kwoty należności celnych przywozowych i wywozowych, w tym wartości progowych we wspólnej taryfie celnej, konieczne jest podanie wartości euro w walutach krajowych.

2. Jeżeli przeliczenie waluty jest konieczne z powodów innych niż wymienione w ust. 1, stosowaną w ramach przepisów prawa celnego wartość euro w walutach krajowych określa się co najmniej raz w roku.

3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych zasady dotyczące przeliczania walut do celów, o których mowa w ust. 1 i 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 262 ust. 4.

Artykuł 260

Okresy, daty i terminy

1. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej i okres, data lub termin są określone w przepisach prawa celnego, okres nie może zostać przedłużony lub skrócony, a data lub termin – odroczone lub przyspieszone.

2. Stosuje się zasady dotyczące okresów, dat i terminów określone w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71[43], z wyjątkiem przypadków przewidzianych w przepisach prawa celnego.

Rozdział 4
Przekazanie uprawnień i procedura komitetowa

Artykuł 261

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w artykułach: 4, 6, 7, 10, 14, 19, 23, 25, 27, 28, 29, 31, 32, 56, 58, 59, 60, 63, 65, 66, 71, 72, 73, 77, 80, 81, 83, 85, 86, 88, 90, 91, 95, 97, 99, 101, 102, 105, 107, 108, 109, 111, 115, 116,

[43] Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1).

119, 123, 132, 148, 150, 156, 167, 168, 169, 170, 173, 175, 176, 179, 181, 186, 193, 199, 242, 244, 265 powierza się Komisji.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4, 6, 7, 10, 14, 19, 23, 25, 27, 28, 29, 31, 32, 56, 58, 59, 60, 63, 65, 66, 71, 72, 73, 77, 80, 81, 83, 85, 86, 88, 90, 91, 95, 97, 99, 101, 102, 105, 107, 108, 109, 111, 115, 116, 119, 123, 132, 148, 150, 156, 167, 168, 169, 170, 173, 175, 176, 179, 181, 186, 193, 199, 242, 244, 265 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 4, 6, 7, 10, 14, 19, 23, 25, 27, 28, 29, 31, 32, 56, 58, 59, 60, 63, 65, 66, 71, 72, 73, 77, 80, 81, 83, 85, 86, 88, 90, 91, 95, 97, 99, 101, 102, 105, 107, 108, 109, 111, 115, 116, 119, 123, 132, 148, 150, 156, 167, 168, 169, 170, 173, 175, 176, 179, 181, 186, 193, 199, 242, 244, 265 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 262

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet Kodeksu Celnego. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z art. 4 tego rozporządzenia.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

5. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z art. 5 tego rozporządzenia.

6. Jeżeli opinia komitetu ma zostać uzyskana w drodze procedury pisemnej i dokonano odesłania do niniejszego ustępu, procedura ta zostaje zakończona bez osiągnięcia rezultatu tylko wówczas, gdy przed upływem terminu przekazania opinii przewodniczący komitetu postanowi o jej zakończeniu.

Rozdział 5
Przepisy końcowe

Artykuł 263

Uchylenie

1. Rozporządzenie (UE) nr 952/2013 traci moc.

2. Odesłania do rozporządzenia (UE) nr 952/2013 należy traktować jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku.

3. Od daty określonej w art. 265 ust. 4 odniesienia do zgłoszenia celnego traktuje się jako obejmujące dostarczenie danych niezbędnych do objęcia towarów procedurą celną z wykorzystaniem potencjału unijnego centrum danych celnych.

4. Od daty określonej w art. 265 ust. 4 odniesienia do zgłaszającego traktuje się jako obejmujące odpowiednio przewoźnika, importera, eksportera lub osobę uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu.

Artykuł 264

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 265

Stosowanie

1. Art. 205–237 stosuje się od dnia 1 stycznia 2028 r.

2. Następujące przepisy stosuje się od dnia 1 marca 2028 r.:

   a) przepisy dotyczące uproszczonego traktowania taryfowego określone w art. 145 ust. 5, 6 i 7 oraz art. 147 lit. a) pkt (ii);

   b) przepisy dotyczące uproszczonego traktowania taryfowego sprzedaży na odległość określone w art. 149 ust. 4, art. 150 ust. 10 oraz art. 156 ust. 2;

   c) przepisy dotyczące uznanych importerów określone w art. 20 ust. 3 lit. e), art. 21, art. 59 ust. 2, art. 60 ust. 6 lit. a), art. 67 ust. 2, art. 67 ust. 4 lit. d) oraz art. 159 ust. 2, art. 181 ust. 5 i art. 184 ust. 3.

3. Do dnia 31 grudnia 2037 r. funkcje unijnego centrum danych celnych określone w art. 29 będą w pełni operacyjne.

4. Od dnia 1 marca 2032 r. przedsiębiorcy mogą zacząć wypełniać swoje obowiązki sprawozdawcze wynikające z niniejszego rozporządzenia, korzystając z unijnego centrum danych celnych.

5. Organy celne dokonują ponownej oceny pozwoleń udzielonych zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 952/2013 od dnia 1 stycznia 2035 r. do dnia 31 grudnia 2037 r.

6. Do dnia 31 grudnia 2027 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę odprawy scentralizowanej, o której mowa

w art. 72. W stosownych przypadkach Komisja może przedstawić wniosek ustawodawczy w celu zapewnienia sprawiedliwego podziału praw i obowiązków państw członkowskich w związku z oceną i odpowiedzialnością za dług celny w przywozie.

7. Do dnia 31 grudnia 2035 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające w szczególności:

   a) skuteczność dozoru celnego sprawowanego przez organy celne państwa członkowskiego siedziby nad zaufanymi przedsiębiorcami (*trust and check*) oraz wdrożenie przepisów regulujących miejsce powstania długu celnego;

   b) skuteczność dozoru celnego nad przedsiębiorcami innymi niż zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*);

   c) możliwy wpływ zmian przewidzianych w ust. 8.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 261 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia – w stosownych przypadkach z uwzględnieniem sprawozdania, o którym mowa w ust. 7 – w drodze uchylenia lub zmiany odstępstw przewidzianych w art. 42 ust. 3 akapit drugi i art. 169 ust. 1 akapit drugi.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*

[...]	*[...]*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego unijny kodeks celny i Urząd Unii Europejskiej ds. Celnych oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 952/2013.

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Dziedzina polityki: Jednolity rynek, innowacje i technologie cyfrowej – Dział 1

Działanie:

Współpraca w dziedzinie ceł (Cła) – podpozycja 03 05 01

Urząd UE ds. Celnych (nowa podpozycja 03 05 XX)

1.3. Wniosek dotyczy

X nowego działania

☐ nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego[1]

X przedłużenia bieżącego działania

☐ połączenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cele ogólne

Umożliwienie organom celnym **działania jako jedność** w całej UE w celu:

(a) efektywnej i skutecznej ochrony jednolitego rynku, obywateli i wartości UE dzięki zapewnieniu zgodności z rosnącą liczbą wymogów niefinansowych;

(b) zapewnienia właściwego, skutecznego i terminowego poboru należności celnych i podatków, w tym zwalczania zjawiska uchylania się od płacenia należności celnych, a tym samym zapobiegania uszczupleniu dochodów zarówno w przypadku budżetu UE, jak i państw członkowskich;

(c) ułatwienie legalnego handlu z zachowaniem właściwej równowagi między ułatwieniem a zapewnieniem skutecznych kontroli wszystkich rodzajów ryzyka, jak najmniejszym kosztem oraz z jak najmniejszym obciążeniem administracyjnym.

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(e)

1. **Lepsze zarządzanie ryzykiem celnym w UE**.
2. **Zmniejszenie obciążenia administracyjnego** i uproszczenie procedur dla przedsiębiorców, konsumentów i organów celnych, bez narażania na szwank skuteczności dozoru celnego.
3. Zapewnienie równych warunków działania dla **handlu elektronicznego i tradycyjnego** w zakresie ceł zgodnie z przepisami dotyczącymi podatku VAT.

[1] O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

4. **Poprawa dostępu i wykorzystania danych** na potrzeby strategicznych działań organów celnych w celu skuteczniejszego wsparcia lepszego zarządzania ryzykiem, reagowania kryzysowego, pomiaru skuteczności unii celnej i uproszczenia zasad handlowych.
5. **Umożliwienie unii celnej działania jako jedność** poprzez zapewnienie skutecznej ochrony w całej UE, niezależnie od miejsca przekroczenia granicy przez towary, w tym w sytuacjach kryzysowych.

Z perspektywy wydatków cele te są realizowane w ramach reformy procesów celnych, której podstawą są następujące dwa główne rezultaty: **nowe unijne centrum danych celnych** i **nowy Urząd UE ds. Celnych (EUCA)**.

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Usługi UE:

W ramach reformy nastąpiłaby znacząca zmiana w sposobie obsługi informatycznych systemów celnych Komisji Europejskiej. Komisja rozwija, wdraża i utrzymuje nowe unijne centrum danych celnych, które Komisja może przekazać Urzędowi UE ds. Celnych. Ponadto Urząd przejmie większość zadań Komisji związanych z rozwojem i obsługą biznesową istniejących transeuropejskich systemów informatycznych[2]. Urząd UE ds. Celnych w znacznym stopniu zastąpiłby i umocnił obecną rolę Komisji dotyczącą wsparcia współpracy między organami celnymi, wsparcia operacyjnego i koordynacji oraz budowania zdolności operacyjnych. Komisja zachowałaby swoją funkcję polityczną i prawodawczą.

Urząd UE ds. Celnych pomógłby w opracowaniu i usprawnieniu strategii (między organami), w tym w gromadzeniu danych wywiadowczych, innowacji, przygotowaniu do sytuacji kryzysowych, wdrażaniu unijnych analiz i zsynchronizowanych operacji. Urząd UE ds. Celnych wykorzystałby nowe centrum danych do podjęcia dodatkowych działań na szczeblu UE w kluczowych obszarach, w tym zarządzaniu ryzykiem, szkoleniach, monitorowaniu i ocenie wyników, zapewniając masę krytyczną, koncentrację i mandat organizacyjny/koordynacyjny do kluczowych zadań, które należy wykonywać „jako jedność". Urząd UE ds. Celnych monitorowałby również wspólne wdrażanie ułatwień dla przedsiębiorców, w tym dla tych przedsiębiorców, którym przyznano status *Trust and Check*, i opracowałby miniaplikacje mające na celu wspieranie ułatwień w handlu, a także zarządzałby ogólnym interfejsem dla przedsiębiorców w ramach unii celnej.

Urząd UE ds. Celnych odgrywałby zatem kluczową i ważniejszą rolę w bardziej skutecznym i jednolitym wdrażaniu przepisów i procesów celnych. Doprowadziłoby to do powstania prawdziwego potencjału strategicznego. Dzięki temu możliwe byłoby systematyczne zapewnianie ochrony UE i ułatwień z korzyścią dla obywateli, przedsiębiorstw oraz wszystkich odpowiednich polityk i usług UE. UE odniosłaby korzyści ze skuteczniejszego zapobiegania uszczupleniu dochodów podatkowych oraz ze zwiększonego poboru należności celnych wynikających ze zniesienia progu 150 EUR.

[2] Spośród ponad 120 systemów celnych obsługiwanych przez DG TAXUD większość zostanie w pełni przekazana Urzędowi UE ds. Celnych; są to zasadniczo te systemy, które wdrażają lub wspierają proceduralne i operacyjne działania organów celnych (np.: decyzje celne, ICS2, system NCTS, EBTI, strategia jednolitego rynku itp.). Z drugiej strony aplikacje wspierające zarządzanie polityką lub programem pozostaną w gestii TAXUD (TARIC, ART, CN, Surveillance 3 itp.).

Administracje celne państw członkowskich:

Dzięki nowemu paradygmatowi unijnego centrum danych celnych obciążenie pracą organów celnych związane z technologią informacyjną w państwach członkowskich zmniejszyłoby się znacznie z biegiem lat, ponieważ państwa członkowskie nie byłyby zobowiązane do utrzymywania podstawowych informatycznych systemów celnych. Jedynie systemy informatyczne, w przypadku których specyfika krajowa lub integracja wymagają dostosowania, zostałyby utrzymane na poziomie krajowym, ale nawet w tych przypadkach byłoby to realizowane dzięki potencjałowi unijnego centrum danych celnych, co ułatwiłoby to zadanie.

Państwa członkowskie korzystałyby z nowej unijnej warstwy analiz danych celnych i analizy ryzyka przeprowadzanych na szczeblu centralnym przez Urząd UE ds. Celnych.

Państwa członkowskie zyskałyby na ograniczeniu zapotrzebowania na pełnoetatowy personel dzięki wspólnej realizacji zadań w ramach Urzędu UE ds. Celnych, w szczególności w obszarach zarządzania ryzykiem, technologii informacyjnej i ogólnego zarządzania w dziedzinie ceł. Nie oznacza to zobowiązania do ograniczenia liczby pracowników, ale krajowe administracje celne byłyby w stanie efektywniej wykorzystywać swoje zasoby.

Państwa członkowskie skorzystałyby na lepszej realizacji wartości polityki celnej i unijnej. Wspólne interesy w zakresie ochrony obywateli, konsumentów, handlu i przedsiębiorstw odzwierciedlone we wspólnych politykach dotyczących norm produktów, bezpieczeństwa, ochrony zdrowia itp. byłyby realizowane w sposób bardziej skuteczny, wydajny i systematyczny we wszystkich miejscach wprowadzenia, ograniczając możliwości nielegalnego handlu w celu obejścia przepisów w jednym państwie członkowskim poprzez wprowadzenie przez inną granicę zewnętrzną.

Państwa członkowskie również odniosłyby korzyści ze skuteczniejszego zapobiegania uszczupleniu dochodów (uchylaniu się od płacenia należności celnych) oraz ze zwiększonego poboru należności celnych wynikających ze zniesienia progu 150 EUR.

Przedsiębiorstwa i handel:

Przedsiębiorcy czerpaliby znaczne korzyści z zasadniczej zmiany procesów celnych, które byłyby realizowane bezpośrednio w ramach unijnego centrum danych celnych.

Wszyscy przedsiębiorcy skorzystaliby na uproszczeniu i usprawnieniu etapów procesów celnych. Liczba punktów udostępniania danych zostaje zmniejszona, a dane dostarcza się do jednego interfejsu UE zamiast 27 krajowych interfejsów i procesów. Zamiast wielokrotnego dostarczania dane można przekazywać z wyprzedzeniem i ponownie wykorzystywać. Wymogi dotyczące danych zostają zrównoważone w celu lepszego dopasowania do praktyk handlowych: zasadniczo udostępnienia danych wymaga się od odpowiednich osób, dane są akceptowane w wielu formatach, przy czym rola zgłaszającego została usunięta. Urząd UE ds. Celnych umacnia współpracę między krajowymi organami celnymi również na granicy, w terenie i wspiera jednolite wdrażanie uproszczonych procesów.

Dostarczane byłyby pewne dodatkowe informacje (w szczególności przez producenta towarów). Nakład pracy wymagany do dostarczenia dodatkowych informacji zostałby jednak zrekompensowany z nawiązką poprzez uproszczenie i ograniczenie procesów celnych.

Usprawnienia w zakresie kontroli celnej zapewniłyby skuteczniejszą ochronę legalnie działających przedsiębiorstw przed niezgodnymi z przepisami łańcuchami dostaw i zagrożeniem bezpieczeństwa łańcucha dostaw, a także przyczyniłyby się do ograniczenia nieuczciwej konkurencji dzięki lepszemu egzekwowaniu środków regulacyjnych. Dzięki temu nastąpi poprawa ochrony stałych miejsc pracy, innowacji i inwestycji. Ponadto odporność łańcuchów dostaw w scenariuszach kryzysowych, takich jak wystąpienie choroby lub zdarzenia naruszające ochronę, zostałaby znacząco wzmocniona dzięki zapewnieniu natychmiastowego, konkretnego i jednolitego ukierunkowania przepływów obarczonych ryzykiem przy jednoczesnym zminimalizowaniu zakresu i skali zakłóceń oraz dzięki utrzymaniu gotowości na wypadek sytuacji kryzysowej w trybie 24/7/365 w oparciu o długoterminową współpracę z innymi właściwymi organami.

Zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*) skorzystaliby na zacieśnieniu współpracy z organami celnymi. Przedsiębiorcy ci spełnialiby warunki podobne do obecnych wymogów AEO, a także zapewnialiby dodatkową przejrzystość dzięki systematycznemu udostępnianiu danych w systemach celnych. Dane te mogłyby być ponownie wykorzystywane przez przewoźników w procesach dotyczących wyprzedzających informacji o ładunku, a przepływy towarów mogłyby być „samoczynnie zwalniane" po przybyciu (zasadniczo towary byłyby nadal przemieszczane, a w razie konieczności procesy wcześniejszego informowania o ładunku zapewniałyby organom celnym środki do celów interwencji). Zaufani przedsiębiorcy (*trust and check*) odnieśliby korzyści z ograniczonej liczby bardziej ukierunkowanych kontroli celnych, otrzymywaliby ostrzeżenia z wyprzedzeniem i, w miarę możliwości, kontrole i czynności związane z formalnościami odbywałyby się w dogodnych lokalizacjach. W zakresie, w jakim zostanie to uzgodnione z innymi organami, niektóre kontrole niefinansowe mogą również odbywać się z dala od granicy i być przeprowadzane przez zaufanego przedsiębiorcę (*trust and check*). Wymogi dotyczące zabezpieczenia zostałyby ograniczone.

W przypadku handlu elektronicznego zniesienie progu zwolnienia z cła oznaczałoby konieczność dostarczenia większej ilości informacji celnych, biorąc pod uwagę, że dane są już dostarczane w odniesieniu do wszystkich towarów przywożonych zgodnie z nowymi, obowiązującymi od lipca 2021 r., przepisami dotyczącymi VAT w handlu elektronicznym. Unijne centrum danych celnych zapewniłoby pojedynczy interfejs, który ułatwiłby zarówno dostarczanie informacji od pośredników w handlu elektronicznym, jak i przetwarzanie tych informacji na potrzeby organów celnych.

Dzięki bezpośredniemu egzekwowaniu przestrzegania przepisów celnych platformy handlu elektronicznego odniosą korzyści wynikające z faktu, że oferować będą swoim klientom cenę końcową i najprawdopodobniej odnotują spadek liczby skarg i zwrotów uzasadnianych nieoczekiwanymi kosztami przestrzegania przepisów na granicy, co ograniczy tarcia występujące obecnie w ich łańcuchach dostaw. Ogólnie rzecz biorąc, preferowany wariant powinien skutkować obniżeniem kosztów przestrzegania przepisów przez przedsiębiorców, zwłaszcza w przypadku przywozu. Wariant ten niemal całkowicie wyeliminowałby konieczność uruchamiania obecnej procedury „tranzytu wewnętrznego" i związanych z nią zgłoszeń w przypadkach, gdy towary są przemieszczane z państwa członkowskiego wprowadzenia do państwa członkowskiego zwolnienia.

Obywatele – konsumenci:

Zniesienie progu zwolnienia z cła w wysokości 150 EUR może wywołać niewielką presję na wzrost cen w przypadku konsumentów towarów o wartości poniżej tej kwoty. Uproszczenie i stabilizacja procesów zwiększy jednak wydajność łańcucha dostaw, a wpływ na koszty i ceny będzie zależał od czynników konkurencyjności.

Obywatele i konsumenci będą odnosić korzyści z bardziej przejrzystego i przewidywalnego procesu dokonywania zakupów w handlu elektronicznym spoza UE, co będzie skutkowało mniejszą liczbą niespodziewanych wezwań do zapłaty należności celnych i opłat za usługi logistyczne związane z ich obsługą, a także wizyt w urzędach pocztowych w porównaniu z sytuacją wyjściową, łagodząc tym samym dotychczasowe doświadczenia związane z nieoczekiwanymi opłatami i opóźnieniami. Obywatele i konsumenci będą odnosić znaczące korzyści ze skuteczniejszej i bardziej widocznej ochrony w ramach polityk UE przed konsekwencjami niebezpiecznych i nielegalnych produktów dzięki systematycznej poprawie wykrywania szkodliwych łańcuchów dostaw w całej UE.

1.4.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów

Wskaźniki przewidziano w poniższych pozycjach. Dzięki reformie wzmocniona zostanie również podstawa oceny skuteczności unii celnej jako takiej, umożliwiając przetwarzanie danych operacyjnych w całej UE do tego celu.

1. Poprawa procesu poboru dochodów dzięki zarządzaniu ryzykiem operacyjnym na poziomie UE:

- Pobór dochodów od towarów o wartości powyżej 150 EUR
- Nieuiszczona kwota należności celnych
- Liczba strategii zarządzania ryzykiem we współpracy z innymi organami (odpowiedzialnymi za np. kwestie podatkowe i zwalczanie nadużyć finansowych).
- Zajęcia

2. Lepsze wykrywanie niezgodnych z przepisami produktów dzięki zarządzaniu ryzykiem operacyjnym na poziomie UE:

- Liczba strategii nadzoru realizowanych we współpracy z innymi organami (odpowiedzialnymi za np. zwalczanie nadużyć finansowych, nadzór rynku, ochronę żywności, zwierząt i zdrowia, bezpieczeństwo produktów)
- Zajęcie

3. **Usprawnienie przepływów handlowych dla zaufanych przedsiębiorców**:

- Liczba zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*)
- Udział procentowy handlu obsługiwanego przez zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*)
- Liczba procesów wymaganych w ramach handlu towarami
- Liczba przeprowadzonych audytów dotyczących zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*)
- Liczba zawieszonych pozwoleń dla zaufanych przedsiębiorców (*trust and check*)

4. Pobór dochodów z handlu elektronicznego:

- Pobór dochodów w przypadku przesyłek o wartości do 150 EUR
- Liczba przesyłek o wartości do 150 EUR

5. Wykorzystanie danych do strategicznych działań organów celnych:

- Ilość i rodzaj dostępnych danych
- Liczba błędów w danych i liczba interwencji
- Interoperacyjność z dodatkowymi źródłami danych (czas i zakres)

6. (Działanie jako jedność) Usprawnienie jednolitego wdrażania i praktyk („zapobieganie praktykom wybierania najkorzystniejszego portu jako miejsca wwozu towarów"):

- Liczba kontroli i informacje zwrotne dotyczące kontroli
- Minimalne standardy zarządzania ryzykiem
- Liczba profili ryzyka UE i wyniki kontroli
- Liczba zaleceń dotyczących kontroli

7. (Działanie jako jedność) Upoważnienie organów celnych do działania w ten sam sposób:

- Liczba i jakość szkoleń
- Liczba wspólnych działań, projektów, warsztatów

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy

Wniosek dotyczy reformy procesów celnych, w szczególności:

a) przygotowania i wdrożenia środowiska wspólnego zarządzania danymi (unijne centrum danych celnych) w odniesieniu do operacji celnych na szczeblu UE;

b) ustanowienia Urzędu UE ds. Celnych z uprawnieniami operacyjnymi do wykonywania kluczowych zadań na szczeblu UE, w szczególności ciągłego rozwoju i obsługi centrum danych, wspólnego zarządzania ryzykiem, zarządzania kryzysowego i działań w ramach współpracy, aby umożliwić unii celnej jednolite wypełnianie jej funkcji i wartości wspólnej polityki, niezależnie od miejsca, w którym towary przekraczają granice zewnętrzne UE.

Przewiduje się, że reforma zostanie przeprowadzona w następujący sposób:

Pierwszy etap w latach 2024–2027:

IT/unijne centrum danych

- opracowanie pierwszych elementów struktury unijnego centrum danych, w tym przygotowanie do gromadzenia danych dotyczących handlu elektronicznego i pierwszych przypadków wykorzystania interoperacyjności;
- wizja, plan działania, kosztorys i strategia zamówień publicznych w celu uzupełnienia zdolności centrum danych i aplikacji biznesowych;

- zapewnienie ciągłości istniejących systemów informatycznych w ramach UKC i planowanie przejścia.

Urząd UE ds. Celnych

- ustanowienie Urzędu w 2026 r. z myślą o rozpoczęciu działalności od 2028 r.; zatrudnienie tymczasowego dyrektora wykonawczego i niewielkiej liczby personelu do przeprowadzenia rekrutacji, ustalenia dotyczące siedziby i zakwaterowania, a także wymagane procedury administracyjne niezbędne do osiągnięcia gotowości operacyjnej w 2028 r.;
- określenie wstępnych działań do celów przekazania przez grupę zadaniową Komisji, która przygotuje sieci i procesy zarządzania ryzykiem zapewniające gotowość do pracy nad zakresem danych UE, gdy tylko Urząd UE ds. Celnych rozpocznie działalność.

Drugi etap w latach 2028–2034:

IT/unijne centrum danych

- potencjalne rozpoczęcie przekazywania Urzędowi UE ds. Celnych przez Komisję początkowych komponentów centrum danych i powiązanych systemów centralnych (np. ICS2, eCommerce, jedno okienko), które mają zostać ukończone do 2030 r.; w ciągu trzech lat Urząd UE ds. Celnych przejmie zdolności, a Komisja przekaże zdolności w zakresie zamówień publicznych związanych z technologiami informacyjnymi i zarządzania nimi;
- pełna infrastruktura i zdolności operacyjne centrum danych do 2031 r.;
- przejście systemów celnych (centralnych i krajowych) do centrum danych.

Urząd UE ds. Celnych

- stopniowe przekazywanie Urzędowi UE ds. Celnych niektórych zadań Komisji; stopniowe opracowywanie przez Urząd UE ds. Celnych nowych działań, o których mowa w niniejszym wniosku;
- przekazanie do Urzędu UE ds. Celnych niektórych zadań wdrożeniowych Komisji w ramach umów o przyznanie wkładu.

1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii

Przyczyny działania na poziomie europejskim (*ex ante*):

Zgodnie z analizą przeprowadzoną w ramach oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi ustawodawczemu wskazane problemy utrudniają organom celnym realizację ich zadania polegającego na ochronie UE (zarówno w odniesieniu do ryzyka finansowego, jak i niefinansowego); uciążliwy charakter formalności celnych w odniesieniu do legalnego handlu; niedopasowanie modelu celnego do nowych modeli biznesowych handlu elektronicznego; ograniczona dostępność danych i ich ograniczone wykorzystanie na potrzeby procesów celnych (w tym na potrzeby skutecznego zarządzania ryzykiem); oraz rozbieżności między państwami członkowskimi we wdrażaniu przepisów prawa celnego. Konsekwencją tych problemów jest uszczuplenie dochodów państw członkowskich i Unii, wprowadzanie na jednolity rynek produktów niezgodnych z przepisami i niebezpiecznych oraz związane z tym szkody dla konsumentów i przedsiębiorstw w UE oraz dla środowiska, a także wykorzystywanie łańcuchów dostaw do działalności przestępczej.

Reforma dotyczy problemów, których państwa członkowskie nie mogą rozwiązać samodzielnie. Podjęcie działań na szczeblu unijnym jest niezbędne do zreformowania procesów unii celnej, zarządzania i administrowania danymi w celu rozwiązania zidentyfikowanych problemów. Wybór instrumentu (rozporządzenie) ma zasadnicze znaczenie, ponieważ w ramach unii celnej należy zapewnić pewność prawa dla przedsiębiorców i organów publicznych, aby zapewnić sprawny przepływ legalnego handlu, a jednocześnie zapewnić skuteczną, opartą na ryzyku interwencję organów publicznych w celu wdrożenia głównych elementów dorobku prawnego UE, zwłaszcza w obszarach jednolitego rynku, bezpieczeństwa i zasobów własnych.

Oczekiwana wygenerowana unijna wartość dodana (*ex post*):

Wniosek ma na celu wyeliminowanie źródeł problemów: nieadekwatności i nadmiernej złożoności procesów celnych, w tym w odniesieniu do handlu elektronicznego – fragmentarycznej i złożonej cyfryzacji ceł oraz fragmentarycznej struktury zarządzania unią celną. We wniosku przewidziano reformę procesów celnych, w tym obsługi handlu elektronicznego, równolegle ze środowiskiem wspólnego zarządzania danymi (unijna przestrzeń danych celnych) i ustanowieniem Urzędu UE ds. Celnych zapewniającego dodatkowy poziom zarządzania operacyjnego. Zgodnie z analizą przeprowadzoną w ramach oceny skutków elementy te wzajemnie się wzmacniają i doprowadzą do znaczącego zmniejszenia obciążenia zarówno dla organów publicznych, jak i podmiotów sektora prywatnego oraz znaczącego usprawnienia jednolitej realizacji polityk UE za pośrednictwem unii celnej.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

W trakcie *oceny programu „Cła 2020”* wykazano, że program okazał się skuteczny w osiąganiu wyznaczonych celów i w znacznym stopniu przyczynił się do poprawy funkcjonowania unii celnej oraz do jej unowocześnienia. Sprzyjał współpracy i wymianie informacji – od ułatwiania konwergencji na szczeblu strategicznym po zbliżanie podejść, interpretacji, procedur administracyjnych, najlepszych praktyk i zasad na szczeblu operacyjnym. Program był szczególnie ważny w procesie przechodzenia na w pełni elektroniczne środowisko w sektorze ceł. Ocena wskazała jednak również obszary wymagające poprawy, w szczególności: (i) rozbieżności w stosowaniu kontroli celnych, (ii) oszustwa w handlu elektronicznym, (iii) przedsiębiorcy niedostrzegający korzyści związanych z UKC i wyrażanie obaw dotyczących (iv) złożoności informatycznego środowiska celnego, przepisów prawa celnego i procesów celnych. Ocena programu wykazała, że warto byłoby, aby Komisja i państwa członkowskie dzieliły się większą ilością danych celnych. Pozwoliłoby to lepiej zmierzyć koszty i korzyści z poczynionych inwestycji.

Dodatkowe dowody w tym zakresie można znaleźć w *ocenie śródokresowej UKC*, w której odnotowano elastyczność w kwestii metod i sankcji za nieprzestrzeganie przepisów prawa celnego oraz monitorowania przedsiębiorców uznanych za godnych zaufania (upoważnieni przedsiębiorcy, AEO).

Przedsiębiorstwa potwierdzają również niejednolite stosowanie UKC. Z szeroko zakrojonej ankiety przeprowadzonej na potrzeby badania zewnętrznego na temat AEO (prawie 2 000 odpowiedzi) wynika, że 28 % spośród 900 godnych zaufania przedsiębiorców prowadzących działalność w więcej niż jednym państwie

członkowskim uważa, że niektóre korzyści mogą być znacznie różne w zależności od państwa członkowskiego[3].

Jeśli chodzi o ryzyko finansowe, Europejski Trybunał Obrachunkowy wskazał wyzwania strukturalne i niedociągnięcia w zarządzaniu ryzykiem finansowym, stwierdzając, że brak ujednoliconego sposobu przeprowadzania kontroli celnych oraz brak zharmonizowanego zarządzania ryzykiem i jego analizą szkodzi interesom finansowym UE, zaznaczając jednocześnie, że obecne uchybienia pozwalają „nieuczciwym importerom na wprowadzanie towarów głównie w tych punktach przekraczania granicy UE, w których poziom kontroli jest niski".(Zob. więcej: *Sprawozdanie specjalne 04/2021:Kontrole celne –niedostateczna harmonizacja szkodzi interesom finansowym UE*).

Jeśli chodzi o ryzyko niefinansowe, obecne ramy zarządzania ryzykiem nie uwzględniają odpowiednio potencjalnego udziału organów celnych we wprowadzaniu wymogów związanych z większą liczbą kwestii niefinansowych budzących obawy obywateli UE, w tym praw człowieka, praw pracowniczych, zrównoważonego rozwoju, ochrony środowiska, zdrowia, bezpieczeństwa i ochrony.

Doświadczenia związane z cyfryzacją procesów celnych i wymianą informacji są pozytywne, jednak nadal istnieją wyzwania związane z gromadzeniem, analizą i udostępnianiem danych. Obecnie stosowane procesy celne wymagają przekazywania danych do różnych krajowych i wspólnych systemów oraz powiązanych państw członkowskich. *Grupa mędrców* zauważyła również, że różne systemy informatyczne często nie są ze sobą połączone (zob. więcej: *sprawozdanie grupy mędrców na temat reformy unii celnej*). Dane nie są przekazywane z jednego systemu zgłoszeń celnych do drugiego. Informacje są rozproszone w różnych bazach danych i systemach, co utrudnia zapewnienie spójności i integralności danych, co ma zasadnicze znaczenie w zarządzaniu ryzykiem celnym, zwłaszcza w przypadku analizy ryzyka na szczeblu UE. Zmniejsza to zdolność organów celnych do jednolitego rozwiązywania problemu zaniżania wartości, niezgodności z przepisami lub zagrożenia bezpieczeństwa. Europejski Trybunał Obrachunkowy wskazał szereg przyczyn zwiększonych kosztów oraz dodatkowy czas niezbędny do utworzenia systemów UKC (zob. więcej: *Sprawozdanie specjalne nr 26/2018: Szereg opóźnień we wdrażaniu informatycznych systemów celnych: jak do nich doszło?* Ocena UKC nakreśla niejednoznaczny obraz wdrożenia systemów informatycznych, uwzględniając pozytywne aspekty dotyczące komponentów opracowanych na szczeblu centralnym.

Doświadczenie zdobyte przy próbach zorganizowania współpracy celnej na bardziej stałych zasadach w ramach programu „Cła" ponownie okazało się cenne dla budowania wiedzy na temat polityki oraz dla osiągania postępów w wspomnianych powyżej dziedzinach, lecz taka dobrowolna współpraca nie może mieć potencjału infrastrukturalnego ani charakteru zarządczego, które byłyby niezbędne do zapewnienia jednolitego wdrożenia unii celnej.

Uwzględniono również doświadczenia związane z ustanowieniem i funkcjonowaniem innych agencji i organów UE.

[3] „Study on the Authorised Economic Operator programme", Oxford Research, Ipsos, Wavestone, CT Strategies and Economisti Associati, 2022.

Wniosek jest w dużej mierze zgodny z obecnym modelem dotyczącym agencji zdecentralizowanych, odnosząc się do większości kwestii oraz standardowych przepisów.

Z praktycznego punktu widzenia zaobserwowano potrzebę zapewnienia zasobów w Komisji w celu przygotowania się do utworzenia Urzędu UE ds. Celnych przed rozpoczęciem jego działalności. Działania niezbędne do utworzenia Urzędu UE ds. Celnych, takie jak przygotowanie procedur administracyjnych, struktur zarządzania i struktury organizacyjnej, a także wstępna rekrutacja, mogłyby zostać przeprowadzone przez specjalny zespół pracowników Komisji przed rozpoczęciem działalności Urzędu UE ds. Celnych. Biorąc pod uwagę doświadczenia innych niedawno utworzonych agencji, na to działanie należy przewidzieć około 10 EPC.

Jeżeli chodzi o przygotowanie działań operacyjnych Urzędu UE ds. Celnych, Komisja ma duże doświadczenie w rozwoju polityki w odniesieniu do tych zadań oraz w pilotowaniu wspólnych projektów na zasadzie dobrowolności (zob. *sprawozdania roczne dotyczące elektronicznego systemu celnego*). Obejmowało ono zarządzanie rozwojem transeuropejskich systemów informatycznych, w tym jednolitych portali UE służących interakcji między przedsiębiorcami (zreformowany system kontroli importu, ICS2), organizowanie wspólnych operacji analizy ryzyka, opracowywanie wspólnego podejścia do oceny skuteczności unii celnej, opracowywanie wspólnych szkoleń celnych, aranżowanie współpracy między organami celnymi i innymi organami sektorowymi na szczeblu UE w określonych obszarach (takich jak bezpieczeństwo ładunków lotniczych), obsługę reagowania kryzysowego w sprawach celnych, a także zacieśnioną i zorganizowaną współpracę z krajowymi organami celnymi we wszystkich tych obszarach. Doświadczenie to w znacznym stopniu pomoże w przygotowaniu początkowej struktury i operacji Urzędu UE ds. Celnych oraz w monitorowaniu i ocenie jego wyników.

1.5.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami

W obecnych wieloletnich ramach finansowych konieczne będzie utworzenie nowej linii budżetowej obejmującej ustanowienie Urzędu UE ds. Celnych. Konieczne będzie również zaprogramowanie kolejnych wieloletnich ram, aby zapewnić wymagane zasoby do wdrożenia tych przepisów.

Jeżeli chodzi o **synergie z innymi instrumentami**, celem reformy jest ustanowienie strategicznej zdolności Unii do wspierania lepszego wdrażania i egzekwowania realizacji kluczowych polityk UE mających zastosowanie do handlu towarami i za jego pośrednictwem, a także do zwalczania wykorzystywania łańcuchów dostaw do celów przestępczości zorganizowanej i terroryzmu. Reforma przyczyni się bezpośrednio do:

- lepszego poboru dochodów, w tym tradycyjnych zasobów własnych, zarówno dzięki poborowi dodatkowych dochodów, których wartość oszacowano w towarzyszącej niniejszemu wnioskowi ocenie skutków na 6,035 mld EUR w latach 2028–2034[4], jak i dzięki skuteczniejszemu zapobieganiu uszczupleniu dochodów w wyniku nieprzestrzegania przepisów;

[4] Założenia wykorzystane do sporządzenia tych szacunków zostały szczegółowo opisane w ocenie skutków i jej załącznikach.

- lepszej ochrony obywateli UE i przedsiębiorstw przewidzianej w polityce UE, która w pewnym stopniu zależy od egzekwowania przepisów prawa celnego, w tym zakazów i ograniczeń, jednolitego rynku i bezpieczeństwa; Chociaż nie można tego określić ilościowo w kategoriach finansowych, z oceny skutków wynika, że jeden przykładowy przypadek użycia w celu lepszego egzekwowania wymogów dotyczących ekoprojektu i bezpieczeństwa produktów może przynieść oszczędności dla konsumentów w wysokości 7,7 mld EUR w latach 2028–2034.
- zmniejszenia obciążenia administracyjnego i wsparcia konkurencyjności – w ocenie skutków zidentyfikowano również potencjalne oszczędności w wysokości 11,6 mld EUR dla przedsiębiorców, głównie w związku z ogólnym skróceniem czasu potrzebnego na zakończenie procesów przywozowych.

W ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi wykorzystano próbę reprezentatywną przypadków użycia, aby ocenić skuteczność każdego wariantu reformy, koncentrując się na wartości dodanej, która wynikałaby z lepszego zarządzania ryzykiem w łańcuchu dostaw. Zilustrowały one spójność z innymi konkretnymi obszarami polityki, w tym z dyrektywą w sprawie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, politykami ochrony środowiska dotyczącymi trwałych substancji chemicznych i emisji konsumenckich, oceną zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością w Unii Europejskiej (SOCTA), prekursorami narkotyków[5], ochroną lotnictwa cywilnego[6], przemytem tytoniu, bezpieczeństwem zabawek, rozporządzeniem w sprawie nadzoru rynku, dyrektywą w sprawie ekoprojektu i wnioskiem dotyczącym rozporządzenia w sprawie ekoprojektu dla zrównoważonych produktów oraz wnioskiem dotyczącym rozporządzenia w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Większość tych obszarów polityki podlega zmianom, przy czym działania organów celnych są nimi objęte za pośrednictwem unijnego środowiska jednego okienka w dziedzinie ceł. Jedno okienko tylko pośrednio odnosi się wymiany informacji na temat ryzyka, ponieważ jego głównym celem jest ułatwienie wymiany informacji wymaganych do celów odprawy towarów. Reforma poprawi skuteczność jednego okienka i będzie się na nim opierać, umożliwiając organom celnym pobieranie wszystkich niezbędnych danych w ramach unijnej formalności pozacelnej na szczeblu centralnym i wykorzystywanie ich do zarządzania ryzykiem w całej UE.

W szerszym ujęciu reforma zapewni realizację strategicznej zdolności unii celnej w celu przygotowania i zapewnienia ram współpracy z innymi politykami w celu wsparcia ich realizacji podczas operacji granicznych; w celu uzyskania operacyjnej widoczności przepływów handlowych w całej UE; w celu zapewnienia skuteczności polityki w całej UE i uzyskania szczegółowego wglądu w sposób stosowania kontroli i uproszczeń; w celu dostosowania się do przyszłych potrzeb i zmieniających się modeli biznesowych, w szczególności gotowości środowiska informacyjnego unii celnej do integracji różnych źródeł informacji i wspierania elastycznego przeciwdziałania ryzyku; w celu określenia czasu wprowadzania produktu na rynek. Reforma zapewni ponadto brakującą obecnie „masę krytyczną”, niezbędną do

[5] Rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi (Dz.U. L 22 z 26.1.2005, s. 1).

[6] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2320/2002 (Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 72).

równoległej realizacji wielu priorytetów i przygotowania reakcji na sytuacje kryzysowe.

Taka strategiczna zdolność umożliwi unii celnej wspieranie realizacji innych zadań, w odniesieniu do których może zostać poproszona o wniesienie wkładu, w tym na przykład w obszarach związanych z mechanizmem dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO2 lub strategicznymi kontrolami handlu i sankcjami lub innymi środkami ograniczającymi.

Jeśli chodzi o synergie w szerszym ujęciu, wniosek doprowadzi również do powstania oszczędności administracyjnych dla krajowych administracji celnych poprzez uproszczenie procesów i zapewnienie centralnych wspólnych interfejsów i narzędzi, które trwale obniżą koszty przestrzegania przepisów prawa celnego i koszty administracyjne. W ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi oszacowano, że dla państw członkowskich koszty te wyniosą około 7,9 mld EUR, głównie w wyniku oszczędności w zakresie technologii informacyjnej, ale także dzięki zmniejszeniu wysiłku administracyjnego wymaganego do realizacji niektórych ważnych zadań, wykorzystując tym samym zdolności administracyjne.

1.5.5 Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków

W ramach obowiązujących wieloletnich ram finansowych potrzeby można zaspokoić dzięki przegrupowaniu środków w ramach istniejącej linii budżetowej *Współpraca w dziedzinie ceł (Cła) – podpozycja 03 05 01 oraz do nowej linii budżetowej Urzędu UE ds. Celnych – podpozycja 03 05 XX.* Oznacza to, że w obowiązujących WRF nie przewidziano żadnych dodatkowych kosztów.

W ramach WRF na okres po 2027 r. zaproponowano, aby koszty związane z centrum danych i Urzędem UE ds. Celnych były finansowane z kolejnych WRF, nie uprzedzając porozumienia w sprawie WRF i programów na okres po 2027 r.

1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

☐ **Ograniczony czas trwania**

– ☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

– ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r.

X Nieograniczony czas trwania

– Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2026 r. do 2027 r.,

– po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Planowane metody wykonania budżetu

X Bezpośrednie zarządzanie przez Komisję za pośrednictwem

– ☐ agencji wykonawczych

– **X** w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

X Zarządzanie pośrednie poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

☐EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

X podmiotom, o których mowa w art. 70;

☐ organom prawa publicznego;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile są im zapewnione odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego i zapewniono odpowiednie gwarancje finansowe;

☐ podmiotom lub osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

Uwagi:

W chwili wejścia w życie Komisja będzie nadal zarządzać rozwojem i utrzymaniem obecnych systemów UKC, a także będzie musiała kontynuować przygotowywanie pierwotnych elementów centrum danych w ramach obowiązujących WRF.

W okresie następującym po obowiązujących WRF, w odniesieniu do wybranych zadań, w szczególności zapewnienia centrum danych, Komisja zachowa środki finansowe i przekaże zadania Urzędowi UE ds. Celnych na podstawie umowy o przyznaniu wkładu. Utrzymanie zarządzania bezpośredniego środkami finansowymi na obecne systemy UKC oraz zarządzanie pośrednie środkami finansowymi centrum danych na podstawie umów o przyznaniu wkładu z Urzędem UE ds. Celnych pomoże zapewnić ciągłość w okresie przejściowym i skuteczną realizację polityki przyszłego unijnego środowiska danych celnych, natomiast Urząd zwiększy swoje możliwości po jego ustanowieniu w 2028 r.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

W odniesieniu do całej reformy:

Komisja będzie regularnie monitorować wdrażanie rozporządzenia, którego dotyczy wniosek. W tym celu wniosek przewiduje udostępnienie Komisji informacji i narzędzi analitycznych za pośrednictwem unijnego centrum danych celnych, obejmującego wszystkie procesy celne objęte zakresem reformy.

Z pomocą Urzędu UE ds. Celnych Komisja będzie również oceniać skuteczność unii celnej jako takiej co najmniej raz w roku. Obejmie to pomiar działań w zakresie ceł realizowanych przez organy celne państw członkowskich. W tym celu Urząd UE ds. Celnych wskaże kluczowe tendencje, mocne i słabe strony, luki i potencjalne ryzyko oraz przedstawi Komisji zalecenia dotyczące usprawnień.

We współpracy z Urzędem UE ds. Celnych i krajowymi organami celnymi Komisja dokona również oceny wdrażania mechanizmów **zarządzania ryzykiem**, w szczególności w celu stałego ulepszania jego operacyjnej i strategicznej

skuteczności oraz wydajności. W tym celu Komisja będzie również wykorzystywać informacje dostępne w centrum danych i może się zwrócić o dalsze informacje do Urzędu UE ds. Celnych oraz do krajowych organów celnych i innych organów. Ocena ta zostanie wykorzystana przez Komisję do ustanowienia wspólnych przepisów dotyczących zarządzania ryzykiem, w szczególności wspólnych kryteriów ryzyka i wspólnych priorytetowych obszarów kontroli.

W szczególności w odniesieniu do Urzędu UE ds. Celnych:

Wszystkie agencje unijne działają w ramach ścisłego systemu monitorowania obejmującego koordynatora kontroli wewnętrznej, Służbę Audytu Wewnętrznego Komisji, Zarząd, Komisję, Trybunał Obrachunkowy i władzę budżetową. System ten odzwierciedlono i ustanowiono w TYTULE XII. Zgodnie ze wspólnym podejściem do agencji zdecentralizowanych UE roczny program prac Urzędu UE ds. Celnych obejmuje szczegółowe cele i oczekiwane rezultaty, w tym wskaźniki skuteczności działania. Działania Urzędu UE ds. Celnych będą następnie mierzone na podstawie tych wskaźników w rocznym sprawozdaniu z działalności. Roczny program prac musi być spójny z wieloletnim programem prac, a oba programy są uwzględniane w rocznym jednolitym dokumencie programowym, który jest przekazywany Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

Zarząd Urzędu UE ds. Celnych będzie odpowiedzialny za nadzór nad skutecznym zarządzaniem administracyjnym, operacyjnym i budżetowym Urzędu UE ds. Celnych. Zarząd będzie wspierany przez radę wykonawczą odpowiedzialną za przygotowywanie decyzji Zarządu.

Komisja zapewni regularne oceny wyników działalności Urzędu UE ds. Celnych w odniesieniu do jego celów, mandatu, zadań i zarządzania oraz lokalizacji. W ramach tych ocen uwzględnia się w szczególności ewentualną potrzebę zmodyfikowania mandatu Urzędu UE ds. Celnych i skutki finansowe takiej modyfikacji. W przypadku co drugiej oceny wyniki osiągnięte przez Urząd UE ds. Celnych ocenia się pod względem jego celów, mandatu, zadań i zarządzania, co obejmuje ocenę tego, czy kontynuacja działalności Urzędu UE ds. Celnych jest nadal uzasadniona w odniesieniu do tych celów, mandatu, zarządzania i zadań. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z ustaleń zawartych w tej ocenie. Ustalenia z oceny podaje się do wiadomości publicznej.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

Urząd UE ds. Celnych zapewni spełnienie odpowiednich standardów kontroli wewnętrznej.

Jeżeli chodzi o kontrole *ex post*, Urząd UE ds. Celnych – jako agencja zdecentralizowana – jest przedmiotem: (i) audytu wewnętrznego przeprowadzanego przez Służbę Audytu Wewnętrznego Komisji; (ii) rocznych sprawozdań Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, w których poświadcza się wiarygodność rocznych sprawozdań finansowych, jak również legalność i prawidłowość operacji leżących u ich podstaw; (iii) corocznego absolutorium udzielanego przez Parlament Europejski; (iv) ewentualnych dochodzeń prowadzonych przez OLAF w celu zapewnienia, w szczególności, prawidłowego wykorzystania zasobów przypisanych agencjom.

Działania Urzędu UE ds. Celnych będą również podlegały nadzorowi Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z art. 228 TFUE.

Z uwagi na wyłączne kompetencje Unii w dziedzinie ceł oraz biorąc pod uwagę, że wniosek obejmuje znaczne inwestycje w rozwój, obsługę, utrzymanie i wykorzystanie centrum danych, właściwe wydaje się utrzymanie w Komisji odpowiedzialności budżetowej za niektóre działania i powierzenie Urzędowi UE ds. Celnych niektórych zadań wdrożeniowych w ramach umów o przyznanie wkładu. Powinny one obejmować przepisy umożliwiające Komisji utrzymanie wysokiego stopnia kontroli nad przekazanymi działaniami, jak przewidziano w niniejszym wniosku.

Ponadto właściwe jest, aby Komisja odgrywała ważną rolę w programowaniu i monitorowaniu działań Zarządu i Rady Wykonawczej Urzędu UE ds. Celnych.

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

Urząd UE ds. Celnych będzie nowym organem, dlatego istnieje ryzyko, że proces rekrutacji i procedury administracyjne mogą nie przebiegać zgodnie z harmonogramem, co wpłynie na zdolność operacyjną Urzędu UE ds. Celnych na początku jego działalności. W związku z tym kluczowe jest, aby partnerska dyrekcja generalna przygotowała się do rozpoczęcia działalności poprzez ustanowienie procedur administracyjnych, struktur zarządzania, wstępnych programów prac i przeprowadzenie niektórych wstępnych działań rekrutacyjnych, tak aby Urząd UE ds. Celnych mógł wkrótce osiągnąć pełną autonomię administracyjną. Zaleca się udział państw członkowskich w takich działaniach przygotowawczych polegający na regularnej wymianie opinii.

Konieczne będą częste spotkania i regularne kontakty między partnerską dyrekcją generalną a Urzędem UE ds. Celnych w pierwszych latach działalności Urzędu, aby wspierać jego rozwój. Można wziąć pod uwagę oddelegowanie doświadczonych pracowników Komisji.

Urząd UE ds. Celnych będzie zobowiązany do wdrożenia ram kontroli wewnętrznej zgodnie z ramami kontroli wewnętrznej Komisji Europejskiej. Informacje na temat kontroli wewnętrznych Urzędu UE ds. Celnych zostaną uwzględnione w sprawozdaniach rocznych Urzędu UE ds. Celnych.

Utworzona zostanie jednostka audytu wewnętrznego, która będzie uwzględniać ryzyko specyficzne dla działalności Urzędu UE ds. Celnych oraz wprowadzi systematyczne i zdyscyplinowane podejście na potrzeby przeprowadzania oceny skuteczności procesów zarządzania ryzykiem, kontroli i zarządzania, a także będzie wydawać zalecenia dotyczące ich usprawnienia.

W odniesieniu do środków finansowych DG TAXUD: Zapobieganie nadużyciom finansowym i ich wykrywanie jest jednym z celów kontroli wewnętrznej, określonym w rozporządzeniu finansowym, oraz kluczową kwestią w zakresie zarządzania, którą Komisja musi się zajmować przez cały cykl wydatkowania. Ponadto strategia DG TAXUD w zakresie zwalczania nadużyć finansowych jest ukierunkowana głównie na wykrywanie nadużyć finansowych, zapobieganie im i dochodzenie odszkodowań z ich tytułu, by zapewnić między innymi pełną zgodność swoich wewnętrznych kontroli w zakresie zwalczania nadużyć

finansowych ze strategią Komisji w zakresie zwalczania nadużyć finansowych (CAFS), oraz by jej podejście do zarządzania ryzykiem wystąpienia nadużyć było ukierunkowane na identyfikację obszarów ryzyka nadużyć finansowych i podejmowanie odpowiednich działań.

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli

Koszty ogólnego nadzoru Urzędu UE ds. Celnych przez partnerską dyrekcję generalną można oszacować na 0,5 % rocznego budżetu powierzonego Urzędowi UE ds. Celnych, w tym przekazanych środków finansowych. Koszty te obejmują na przykład, ale nie wyłącznie, koszty związane z oceną rocznego programowania i budżetu, uczestnictwem przedstawicieli Komisji w Zarządzie i Radzie Wykonawczej oraz związanymi z tym pracami przygotowawczymi.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony, np. ze strategii zwalczania nadużyć finansowych.

Środki zapobiegania nadużyciom finansowym są przewidziane w przepisach dotyczących Urzędu UE ds. Celnych. Zgodnie ze wspólnym podejściem do agencji zdecentralizowanych Urząd UE ds. Celnych przyjmie strategię w zakresie zwalczania nadużyć finansowych.

Urząd przyjmie również przepisy dotyczące przeciwdziałania konfliktom interesów i zarządzania tymi konfliktami w odniesieniu do członków Zarządu i Rady Wykonawczej.

Ponadto Urząd UE ds. Celnych przyjmie przepisy bezpieczeństwa w oparciu o zasady i przepisy zawarte w przepisach bezpieczeństwa Komisji dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (EUCI) oraz szczególnie chronionych informacji jawnych.

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer 1	Zróżn./ niezróżn.[7].	państw EFTA[8]	krajów kandydujących i potencjalnych kandydatów[9]	innych państw trzecich	pochodzący z pozostałych dochodów w przeznaczonych na określon

[7] Środki zróżnicowane/środki niezróżnicowane.
[8] EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu
[9] Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalni kandydaci z Bałkanów Zachodnich.

						y cel
01	Jednolity rynek Współpraca w dziedzinie ceł (Cła) – podpozycja 03 05 01	Zróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE

Można przewidzieć, że niektóre państwa trzecie wniosą wkłady w związku z rozwojem i eksploatacją unijnego centrum danych celnych; obecnie takie wkłady są wnoszone w odniesieniu do uczestnictwa w nowym systemie kontroli importu (ICS2). W przestawionej ocenie nie uwzględniono jednak takich umów, ponieważ nie stanowią one części wniosku prawnego.

- Proponowane nowe linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer 1	Zróżn./ niezróżn.	państw EFTA	krajów kandydujących i potencjalnych kandydatów	innych państw trzecich	pochodzący z pozostałych dochodów przeznaczonych na określony cel
	03 XX XX Urząd UE ds. Celnych	Zróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

Zastrzeżenia ogólne: po przyjęciu przepisów w ramach rocznej procedury budżetowej budżet może zostać dostosowany w zależności od rzeczywistego współczynnika korygującego dotyczącego wynagrodzeń. Przedstawione poniżej kwoty podlegają indeksacji w wysokości 2 % od wartości z 2025 r. Jeżeli środki finansowe udostępniane w latach 2028–2034 będą mniejsze, zadania zostaną ograniczone, aby zmieścić się w ramach dostępnego finansowania w WRF na okres po 2027 r. i programu „Cła” na okres po 2027 r. Jeżeli Urzędowi UE ds. Celnych powierzonych zostanie mniej zadań niż przewidziano, poziom zatrudnienia zostanie odpowiednio zmniejszony (mniej niż 250 pracowników).

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	Numer	[Dział 1 – Jednolity rynek, innowacje i technologie cyfrowe …… **03 XX XX Urząd UE ds. Celnych** ……]

Szacunki na lata 2026–2034:

Urząd UE ds. Celnych			2026	2027	2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034	**OGÓŁEM**
Tytuł 1: *(koszty administracyjne, w tym wynagrodzenia)*	Środki na zobowiązania	(1)	0,494	1,392	4,078	7,270	12,641	20,493	29,748	38,237	44,365	158,718
	Środki na płatności	(2)	0,494	1,392	4,078	7,270	12,641	20,493	29,748	38,237	44,365	158,718
Tytuł 2: *(inne koszty administracyjne, w tym infrastruktura)*	Środki na	(1a)	0,434	0,662	4,416	3,235	3,469	4,365	4,681	5,396	5,516	32,173
	Środki na płatności	(2a)	0,434	0,662	4,416	3,235	3,469	4,365	4,681	5,396	5,516	32,173
Tytuł 3: *(koszty operacyjne, w tym współpraca celna)*	Środki na	(3a)	0	0	9,742	11,041	11,262	12,636	14,060	15,536	18,285	92,561
	Środki na	(3b)	0	0	9,742	11,041	11,262	12,636	14,060	15,536	18,285	92,561
OGÓŁEM środki przeznaczone na potrzeby Urzędu UE ds. Celnych	Środki na zobowiązania	=1+1a +3a	0,928	2,054	18,236	21,546	27,371	37,493	48,489	59,169	68,166	283,452
	Środki na płatności	=2+2a +3b	0,928	2,054	18,236	21,546	27,371	37,493	48,489	59,169	68,166	283,452

Lata 2026–2027 – przegrupowanie środków:

03 XX XX								2026	2027	**OGÓŁEM**
Urząd UE ds. Celnych	Środki na	(1)						0,928	2,054	2,981
	Środki na	(2)						0,928	2,054	2,981
OGÓŁEM środki dla pozycji 03 XX XX	Środki na zobowiązania	=1+1a +3a						0,928	2,054	2,981
	Środki na płatności	=2+2a +3b						0,928	2,054	2,981

Dział wieloletnich ram finansowych	Numer	Dział 1 – Jednolity rynek, innowacje i technologie cyfrowe

03 05 01			2026	2027	2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034	**OGÓŁEM**
Współpraca w dziedzinie ceł (centrum danych – Komisja)	Środki na zobowiązania	(1)	23,072	31,946	101,682	127,015	50,817	0	0	0	0	**334,533**
	Środki na płatności	(2)	23,072	31,946	101,682	127,015	50,817	0	0	0	0	**334,533**
Współpraca w dziedzinie ceł (centrum danych – **program wkładu** na rzecz Urzędu UE ds.	Środki na zobowiązania	(1a)			25,420	84,677	203,268	268,580	227,785	237,611	247,739	**1 295,080**
	Środki na płatności	(2a)			19,065	82,564	211,736	268,580	227,785	237,611	247,739	**1 295,080**
OGÓŁEM środki dla podpozycji 03 05 01	Środki na zobowiązania	=1+1a +3a	23,072	31,946	127,102	211,692	254,085	268,580	227,785	237,611	247,739	**1 629,613**
	Środki na płatności	=2+2a +3b	23,072	31,946	120,747	209,579	262,553	268,580	227,785	237,611	247,739	**1 629,613**

W przypadku Urzędu UE ds. Celnych zakłada się, że środki na płatności stanowią 75 % środków na zobowiązania w 2028 r. i 90 % środków na zobowiązania w 2029 r. W przypadku Komisji zakłada się, że środki na płatności i zobowiązania są na tym samym poziomie, ponieważ zachowana jest ciągłość istniejących programów.

Lata 2026–2027 – przegrupowanie środków:

03 05 01								2026	2027	OGÓŁEM
Współpraca w dziedzinie ceł (Cła) – podpozycja 03 05 01	Środki na zobowiązania	(1)						23,072	31,946	55,019
	Środki na płatności	(2)						23,072	31,946	55,019
OGÓŁEM środki dla podpozycji 03 05 01	Środki na zobowiązania	=1+ 1a						23,072	31,946	55,019
	Środki na płatności	=2+ 2a						23,072	31,946	55,019

W ramach obowiązujących WRF reforma pociąga za sobą wydatki dla UE w wysokości 60 165 000 EUR, w tym wydatki operacyjne i administracyjne. Z tego 55,019 mln EUR **wydatków operacyjnych**, o których mowa powyżej, przeznacza się na rozwój pierwszych zdolności strukturalnych unijnego centrum danych celnych oraz na uruchomienie Urzędu UE ds. Celnych.

Wydatki te zostaną pokryte z istniejącego budżetu programu „Cła”. Rezultaty obejmują gotowość do poboru nowych należności celnych w związku z handlem elektronicznym od 2028 r., prace pilotażowe prowadzone przez Komisję nad wyborem projektów zarządzania ryzykiem finansowym i niefinansowym oraz przygotowanie do rozpoczęcia działalności Urzędu UE ds. Celnych.

Bez uszczerbku dla kolejnych WRF przedstawiono analizę dotyczącą lat 2028–2034, która odnosi się do przewidywanych kosztów dla budżetu Unii w celu pokrycia wydatków związanych z unijnym centrum danych i budżetu Urzędu UE ds. Celnych.

W odniesieniu do **wydatków operacyjnych**:

- Przedstawiona ocena dotyczy nowych potrzeb budżetowych wynikających z wniosku dotyczącego reformy. Nie dotyczy stałego wsparcia Komisji na rzecz współpracy celnej i istniejących systemów UKC w ramach 03 05 01 oraz instrumentu wsparcia finansowego na rzecz sprzętu do kontroli celnej w ramach 11 01 02. Komisja będzie nadal zarządzać istniejącymi systemami UKC i z czasem ograniczy wydatki operacyjne na te systemy. Komisja będzie również prowadzić określone działania w zakresie

współpracy celnej, ograniczone w związku z nowymi działaniami Urzędu UE ds. Celnych w tym obszarze. Koszty te nie zostały uwzględnione w ocenie skutków finansowych regulacji, ponieważ nie stanowią kosztów związanych z niniejszym wnioskiem.

- Wydatki na infrastrukturę informatyczną objęte niniejszym wnioskiem odnoszą się do rozwoju centrum danych. Powyższa linia finansowania obejmuje około 1,63 mld EUR po indeksacji w wysokości 2 % zgodnie z powyższą tabelą.
- Komisja przydzieliłaby zadania centrum danych Urzędowi UE ds. Celnych na podstawie umów o przyznanie wkładu. Odpowiednie koszty są zatem uwzględnione w odniesieniu do następcy programu „Cła" w ramach WRF na okres po 2027 r.
- W załączniku opisano szczegółowo wydatki operacyjne Urzędu UE ds. Celnych, które są głównie związane z realizacją współpracy celnej. Zakłada się, że Urząd UE ds. Celnych wejdzie w fazę rozruchu w 2026 r., zatrudniając 7 pracowników (5 pracowników kontraktowych i 2 pracowników zatrudnionych na czas określony), przy czym w 2027 r. zwiększy liczbę pracowników o kolejne siedem osób i rozpocznie działalność w 2028 r. (zatrudniając do 30 pracowników w tym roku).
- W tytule I zawarto szacunkową liczbę 250 członków personelu Urzędu UE ds. Celnych w 2034 r., z czego około 115 będzie bezpośrednio związanych z technologią informacyjną, danymi i zarządzaniem ryzykiem. Stanowiska związane z technologią informacyjną i zarządzaniem danymi dotyczyłyby zarówno rozwoju centrum danych i aplikacji na podstawie umowy o przyznanie wkładu, jak i technicznego zarządzania centrum danych w zakresie projektów danych, analiz i zarządzania modelem danych celnych.
-

Dział wieloletnich ram finansowych	**7**	„Wydatki administracyjne"

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

								2026	2027	**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: TAXUD										
• Urzędnicy								0,513	1,197	1,710
• Personel kontraktowy								0,182	0,273	0,455
OGÓŁEM DG TAXUD	Środki							0,695	1,470	**2,165**

W odniesieniu do **wydatków administracyjnych:** W ramach obowiązujących WRF TAXUD potrzebowałby dodatkowych 5 EPC w 2026 r. i kolejnych 5 EPC w 2027 r., aby przygotować się do utworzenia Urzędu.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	Suma netto w latach 2026–2027 (Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	0,695	1,470	

Podsumowanie szacunkowych sum przeznaczonych **na wszystkie pozycje** na lata 2026–2034 przedstawiono poniżej:

		2026	2027	2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034	**OGÓŁEM**
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 7 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	24,695	35,470	145,338	233,238	281,456	306,073	276,274	296,780	315,905	1 915,230
	Środki na płatności	24,695	35,470	138,983	231,125	289,924	306,073	276,274	296,780	315,905	1 915,230

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych

– **X** Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Wniosek nie ogranicza się do ustanowienia agencji. Dotyczy on kompleksowej reformy unii celnej. We wniosku przewidziano nowe zdolności strategiczne (nowy Urząd UE ds. Celnych, jeżeli chodzi o zarządzanie oraz nowe unijne centrum danych celnych, jeżeli chodzi o zdolności), w połączeniu z przeglądem i uproszczeniem procesów operacyjnych dla organów krajowych i podmiotów handlowych. Wniosek przyczynia się do zacieśnienia współpracy w zakresie realizacji unii celnej działającej jako jedność i osiągnięcia rezultatów przez organy krajowe (a nie tylko przez Urząd), dlatego nie należy podejmować prób przyporządkowania rezultatów do wskaźników aktywności Urzędu. Bardziej odpowiednie jest przyporządkowanie dwóch głównych rezultatów (i kategorii wydatków), które oddziałują na siebie, aby osiągnąć cel reformy – unijne centrum danych celnych i Urząd UE ds. Celnych – zgodnie z poniższymi tabelami.

Przedstawione poniżej dane liczbowe dotyczące **obowiązujących WRF** odnoszą się wyłącznie do kosztów operacyjnych Komisji. Te dotyczą centrum danych.

kwoty w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty									2024		2025		2026		2027		**OGÓŁEM**	
	PRODUKT																	
⇩	Rodzaj[1]	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba ogółem	Koszt całkowity
CEL OGÓLNY																		
– unijne centrum danych celnych														23,072		31,496		55,018
Suma cząstkowa														23,072		31,496		55,018

[1] Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

KOSZT OGÓŁEM												23,072		31,496		55,018

Przedstawione poniżej dane liczbowe za lata 2028–2034 odnoszą się do kosztów rozwoju unijnego centrum danych celnych oraz funkcjonowania Urzędu UE ds. Celnych. Są to koszty operacyjne, które podlegają indeksacji w wysokości 2 % od wartości z 2025 r.

Określić cele i produkty			**2028**		**2029**		**2030**		**2031**		**2032**		**2033**		**2034**		**OGÓŁEM**	
	PRODUKT																	
⇩	Rodzaj[2]	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt całkowity
CEL OGÓLNY																		
– unijne centrum danych celnych																		
nakłady inwestycyjne				47,424		60,465		61,674		50,326		0		0		0		219,889
koszty operacyjne związane z unijną				47,857		113,900		149,371		169,288		172,673		176,127		179,649		1 008,865
nakłady inwestycyjne związane				31,822		32,458		33,107		33,770		34,445		35,134		35,837		236,573
Koszty operacyjne związane z programem				0		4,869		9,932		15,196		20,667		26,350		32,253		109,268
Suma cząstkowa				127,102		211,692		254,085		268,580		227,785		237,622		247,739		1 574,594
– Urząd UE ds. Celnych				18,235		21,546		27,371		37,943		48,489		59,169		68,166		280,471
Suma cząstkowa				18,235		21,546		27,371		37,943		48,489		59,169		68,166		280,471

[2] Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

KOSZT OGÓŁEM		145,338		233,238		281,457		306,073		276,274		296,780		315,905		1 855,065

Kwoty w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku) W stosownych przypadkach kwoty odzwierciedlają sumę wkładu Unii na rzecz agencji i innych dochodów agencji (opłat i należności).

Dodatkowe wyjaśnienia dotyczące kosztów związanych z unijnym centrum danych celnych:

Nakłady inwestycyjne związane z unijną przestrzenią danych:

Ta linia budżetowa obejmuje opracowanie i wdrażanie platformy unijnego centrum danych, w tym rozwój (lub wydawanie pozwoleń/dokonywanie zakupów) i integrację poszczególnych komponentów obejmujących wymianę danych, przetwarzanie danych, zarządzanie aplikacjami i możliwości katalogowania danych.

Koszty operacyjne związane z unijną przestrzenią danych:

Ta linia budżetowa obejmuje zapewnienie niezbędnej infrastruktury (wynajem ośrodków przetwarzania danych, sprzęt, usługi w chmurze, licencje oprogramowania itp.) oraz zdolności operacyjnych (dział obsługi, wsparcie techniczne, wsparcie operacyjne itp.) w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu i wydajności usług. Linia ta obejmuje również ewentualne utrzymanie centrum danych po jego realizacji i uruchomieniu.

Nakłady inwestycyjne związane z programem transformacji:

Ta linia budżetowa obejmuje opracowanie i wdrożenie na platformie centrum danych funkcjonalności związanych z krajowymi systemami celnymi, które są przekazywane do wdrożenia na poziomie centralnym zgodnie z przepisami dotyczącymi reformy.

Koszty operacyjne związane z programem transformacji:

Ta linia budżetowa obejmuje koszty operacyjne i koszty utrzymania platformy centrum danych elementu wdrażającego funkcje związane z krajowymi systemami celnymi, które są przekazywane do wdrożenia na poziomie centralnym zgodnie z przepisami dotyczącymi reformy.

3.2.3. Szacunkowy wpływ na zasoby ludzkie Urzędu UE ds. Celnych

3.2.3.1. Podsumowanie

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

– **X** Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

Przedstawione poniżej dane liczbowe opierają się na założeniu, że Urząd UE ds. Celnych zacznie działać na pełnych obrotach w 2034 r., przy czym od tego czasu zasoby ludzkie będą utrzymywać się na stabilnym poziomie. Zakłada się, że stosunek między planem zatrudnienia a personelem zewnętrznym wyniesie 2:1. Mimo że na tym etapie nie jest możliwe ilościowe określenie liczby grup zaszeregowania AST lub AD ani liczby oddelegowanych ekspertów krajowych (SNE), którzy mogą zostać udostępnieni przez administracje krajowe, dokonano ich oszacowania. Koszty podlegają indeksacji w wysokości 2 %.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku). W stosownych przypadkach kwoty odzwierciedlają sumę wkładu Unii na rzecz agencji i innych dochodów agencji (opłat i należności).

	2026	2027	2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034	**OGÓŁEM**
Pracownicy zatrudnieni na czas określony (grupy zaszeregowania AD)	0,119	0,423	1,542	3,335	5,970	10,018	14,693	19,073	22,234	77,408
Pracownicy zatrudnieni na czas określony (grupy zaszeregowania AST)	0,059	0,212	0,771	1,668	2,985	5,009	7,346	9,537	11,117	38,704
Personel kontraktowy	0,237	0,676	0,749	1,085	1,927	3,220	4,691	6,090	7,099	25,773
Oddelegowani eksperci krajowi (SNE)			0,187	0,271	0,482	0,805	1,173	1,523	1,775	6,215
OGÓŁEM	**0,415**	**1,311**	**3,249**	**6,360**	**11,363**	**19,051**	**27,903**	**36,223**	**42,226**	**148,101**

Jeśli chodzi o przypisanie kosztów do powyższych grup zaszeregowania, zakłada się, że stanowiska w planie zatrudnienia zostaną przydzielone w stosunku 2:1 AD:AST, a stanowiska zewnętrzne zostaną przydzielone w stosunku 4:1 CA/SNE od chwili rozpoczęcia działalności operacyjnej w 2028 r.[1] Szacunki te pozostają bez uszczerbku dla ostatecznego rozkładu rekrutacji.

Zapotrzebowanie na pracowników (EPC):

	2026	2027	2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034	Ogółem

[1] Istnieje możliwość, że niektóre stanowiska sekretarskie będą objęte kategorią TA (AST/SC), jednak niniejsza ocena skutków finansowych regulacji została opracowana przy założeniu, że stanowiska te będą należały do kategorii CA.

Pracownicy zatrudnieni na czas określony (grupy zaszeregowania AD)	2	5	14	22	40	62	91	122	111	111
Pracownicy zatrudnieni na czas określony (grupy zaszeregowania AST)			6	11	20	31	46	31	56	56
Personel kontraktowy	5	9	8	16	24	39	50	62	66	66
Oddelegowani eksperci krajowi			2	3	6	8	13	15	17	17
OGÓŁEM	7	14	30	50	90	140	190	230	250	**250**

Zakłada się, że wszyscy nowo zatrudnieni członkowie personelu przepracują sześć miesięcy w roku, w którym zostali zatrudnieni.

Chociaż dokładna alokacja liczby personelu według profilu nie może być ostatecznie określona na tym etapie, poniższa tabela zawiera ogólny przegląd przewidywań:

	2026	**2027**	**2028**	**2029**	**2030**	**2031**	**2032**	**2033**	**2034**
Ogółem	**7**	**14**	**30**	**50**	**90**	**140**	**190**	**230**	**250**
Administracja	6	8	12	20	22	22	22	22	22
Dane i technologia informacyjna	1	4	10	18	40	65	90	105	115
Koordynacja/budowanie zdolności		2	8	12	28	53	78	103	113

Profile związane z **administracją** zajmowałyby się takimi kwestiami jak zasoby ludzkie, finanse, księgowość, sprawy prawne, komunikacja, kontrola jakości i audyt, wsparcie administracyjne dla kadry kierowniczej najwyższego szczebla, własnego działu IT Urzędu UE ds. Celnych i logistyki.

Profile związane z **danymi i technologią informacyjną** zajmowałyby się obsługą centrum danych celnych UE, w tym zarządzaniem rozwojem technologii informacyjnej, operacjami i infrastrukturą, projektami danych i ich zarządzaniem oraz zarządzaniem danymi).

Profile związane z **koordynacją i budowaniem zdolności** zajmowałyby się koordynacją operacyjną prac z udziałem organów celnych państw członkowskich oraz współpracą z innymi ekspertami zewnętrznymi w obszarach obejmujących zarządzanie ryzykiem, zarządzanie kryzysowe, współpracę z innymi organami pozacelnymi, szkolenia i wytyczne dotyczące wspólnych metod i procesów pracy, oraz koordynacją prac operacyjnych, a także pomiarem efektywności, monitorowaniem, badaniami naukowymi i innowacjami, wspólnymi kontrolami i wsparciem w zakresie sprzętu do kontroli.

EPC zaokrąglono do najbliższej liczby całkowitej.

3.2.3.2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie macierzystej DG

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.

– **X** Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w pełnych kwotach (lub najwyżej z dokładnością do jednego miejsca po przecinku)

		2026	2027
• **Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)**			
20 01 02 01 i 20 01 02 02 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)		+3	+7
20 01 02 03 (w delegaturach)			
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)			
10 01 05 01 (bezpośrednie badania naukowe)			
• **Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC)**[1]			
20 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)		+2	+3
20 02 03 (CA, LA, SNE, INT i JPD w delegaturach)			
Linia budżetowa/linie budżetowe (określić)[2]	- w centrali[3]		
	- w delegaturach		
01 01 01 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)			
10 01 05 02 (CA, INT, SNE – bezpośrednie badania naukowe)			
Inna linia budżetowa (określić)			
OGÓŁEM		**+5**	**+10**

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

[1] CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

[2] W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA").

[3] Głównie w odniesieniu do funduszy polityki spójności UE, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz Europejskiego Funduszu Morskiego, Rybackiego i Akwakultury (EFMRA).

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Urząd UE ds. Celnych rozpocząłby działalność w 2028 r., dzięki czemu pozostaną około dwa lata między przyjęciem aktu założycielskiego a rozpoczęciem działalności, które będzie można wykorzystać na realizację działań niezbędnych do uruchomienia nowego organu. Komisja powinna być odpowiedzialna za utworzenie Urzędu UE ds. Celnych. W związku z tym należy przewidzieć zasoby na potrzeby tego procesu. Dodatkowe EPC wskazane w odniesieniu do 2026 i 2027 r. przedstawiono w powyższej tabeli, następnie skutkiem netto dla personelu Komisji jest redukcja. Aby Urząd UE ds. Celnych był gotowy do rozpoczęcia działalności, dodatkowy EPC przeprowadziłby następujące działania przygotowawcze: 1. Przygotowanie pierwszego budżetu, w tym gotowość narzędzi wdrożeniowych (systemy rachunkowości/zarządzania budżetem) i procedur. 2. Procedura naboru na stanowisko dyrektora wykonawczego (począwszy od powołania tymczasowego dyrektora wykonawczego Komisji na lata 2026–2027, do czasu uzyskania przez Urząd UE ds. Celnych zdolności operacyjnej). 3. Wyznaczenie członków Zarządu i Rady Wykonawczej. 4. Przygotowanie pierwszych posiedzeń i decyzji. 5. Przygotowanie siedziby głównej w porozumieniu z państwem przyjmującym; negocjacje dotyczące umowy w sprawie siedziby; zakup sprzętu; technologia informacyjna; ochrona oraz obsługa. 6. Procedura naboru pracowników do Urzędu UE ds. Celnych w związku z przewidywanymi zwiększonymi potrzebami na początku działalności. Początkowe priorytetowe traktowanie funkcji wymaganych do realizacji podstawowych działań (zdolność do wypłacania wynagrodzeń, zarządzania czasem, szkoleń itp.) 7. Określenie struktury organizacyjnej, organizacji wewnętrznej i procedur 8. Określenie możliwości tymczasowego przeniesienia pracowników Komisji do Urzędu UE ds. Celnych. 9. Stworzenie podstawowej strony internetowej i identyfikacji wizualnej. 10. Sporządzenie pierwszego rocznego programu prac lub jednolitego dokumentu programowego. 11. Przygotowanie umowy lub umów o przyznanie wkładu, jeśli zostaną utrzymane. 12. Zapewnienie wsparcia w ramach programu „Cła” na potrzeby pierwszych posiedzeń ekspertów Urzędu UE ds. Celnych w latach 2026–2027 Z doświadczeń innych niedawno utworzonych agencji wynika, że do wykonania tych zadań związanych z rozruchem potrzebny jest zespół około 10 pracowników w partnerskiej DG.

	Wymienione wyżej zadania mają głównie charakter administracyjny i procesowy. Z wyjątkiem pkt 12 nie dotyczą one istoty przyszłych prac Urzędu UE ds. Celnych.
Personel zewnętrzny	Prace związane z powyższymi zadaniami, w szczególności nr 1, 4, 5, 9, 12.

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

X Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi. Kwota 58 mln EUR wymagana w latach 2026–2027 zostanie przydzielona w ramach istniejącej rezerwy w linii budżetowej dotyczącej jednolitego rynku: *Współpraca w dziedzinie ceł (Cła) – podpozycja 03 05 01*

– ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w wieloletnich ramach finansowych.

– ☐ Wniosek/inicjatywa wymaga zastosowania instrumentu elastyczności lub zmiany wieloletnich ram finansowych[4].

–

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

X Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

– Wniosek/inicjatywa przewiduje współfinansowanie szacowane zgodnie z poniższym:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

[4] Zob. art. 12 i 13 rozporządzenia Rady (UE, Euratom) 2020/2093 z dnia 17 grudnia 2020 r. określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2021–2027.

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

– ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

  – **X** wpływ na zasoby własne

  – ☐wpływ na inne dochody

  – Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków ☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy[5]							
		2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034	Ogółem
Artykuł …		812	828	845	862	879	896	914	6 035

W przypadku wpływu na dochody różne „przeznaczone na określony cel” należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

Należy określić metodę obliczania wpływu na dochody.

W latach 2028–2034 reforma przyniesie dodatkowy dochód z tytułu należności celnych w związku w handlem elektronicznym, pomniejszony o 25 % krajowych kosztów poboru (kwota TZW netto). Szacuje się, że kwota ta wyniesie 750 mln EUR rocznie po indeksacji w wysokości 2 %, co stanowi około 6,035 mld EUR w tym okresie.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

[5] W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.

ZAŁĄCZNIK – ZAŁOŻENIA:

Zmiany dotyczące personelu Urzędu:

Przewiduje się wprowadzenie następującej ogólnej zmiany EPC:

	2026	2027	2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034
Urząd UE ds. Celnych	7	14	30	50	90	140	190	230	250

Chociaż nie wchodzi to w zakres niniejszej oceny, należy zwrócić uwagę, że ocena skutków towarzysząca niniejszemu wnioskowi zawiera szacunki dotyczące zmniejszenia obciążenia administracyjnego na szczeblu krajowym wynikającego z uproszczenia i zrównoważenia procesów celnych. W porównaniu z sytuacją wyjściową do 2034 r. państwa członkowskie musiałyby przeznaczyć mniejszy nakład pracy na określone zadania, szacowany na około 2 000 EPC[6]. Nie oznacza to ani nie ma konieczności, aby państwa członkowskie odpowiednio zmniejszyły poziom zatrudnienia w organach celnych.

Począwszy od 2028 r. nastąpi również stopniowe zwalnianie personelu w macierzystej DG, ponieważ niektóre działania prowadzone wcześniej w ramach programu „Cła" i pod kierownictwem TAXUD zostaną zastąpione działaniami Urzędu.

[6] Założenia wykorzystane do sporządzenia tych szacunków zostały szczegółowo opisane w ocenie skutków i jej załącznikach.

Tytuł III:

Tytuł III	2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034	Ogółem
Współpraca celna	9 000,000	10 000,000	10 000,000	11 000,000	12 000,000	13 000,000	15 000,000	80 000,000
Indeksacja w wysokości 2 %	9 741,889	11 040,808	11 261,624	12 635,542	14 059,913	15 536,203	18 284,916	92 560,896

Wydatki operacyjne Urzędu UE ds. Celnych dotyczą operacyjnej współpracy celnej.

Urząd UE ds. Celnych będzie również zarządzał kosztami w ramach umowy o przyznaniu wkładu na rzecz unijnego centrum danych celnych.

Powyższa pozycja dotycząca **współpracy celnej** obejmuje koszty powoływania grup roboczych ekspertów celnych z państw członkowskich w celu zintensyfikowania współpracy w dziedzinach objętych wnioskiem, w tym zarządzania ryzykiem, wdrażania i oceny wspólnych kryteriów i norm ryzyka oraz wspólnych priorytetowych obszarów kontroli, szkoleń, opracowywania metod pracy i wytycznych w odniesieniu do kwestii technicznych, wdrażania programu *Trust and Check*, opracowywania wspólnych procesów biznesowych i interoperacyjności związanych z unijną przestrzenią danych celnych i jej połączeniem z innymi systemami itp. Obejmuje to również powoływanie multidyscyplinarnych grup ekspertów na różnych poziomach (sektorowym, krajowym, międzynarodowym) w dziedzinach objętych wnioskiem, w tym przygotowania do sytuacji kryzysowych i reagowania na nie, wdrażania wspólnych priorytetów politycznych, opracowywania i wdrażania ram współpracy oraz ich elementów (w tym strategii nadzoru). Grupy zorganizowane przez Urząd UE ds. Celnych będą miały zasadnicze znaczenie dla skutecznego i jednolitego wdrażania unii celnej, ponieważ większość pracy operacyjnej jest nadal wykonywana na miejscu przez organy krajowe.